

YEMEZLER GÜZELİM

Yazarı: Zeliha Eren

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Nilüfer Savaşer Nişli

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-2064-05-4

Yayınevi Sertifika No: 20610

© Zeliha Eren, 2017

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3

Akaretler - Beşiktaş - İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

YEMEZLER MİLESLİĞİ

İBRAHİM

YEMEZLER

MİLESLİĞİ

İBRAHİM

YEMEZLER

MİLESLİĞİ

İBRAHİM

YEMEZLER

MİLESLİĞİ

İBRAHİM

YEMEZLER

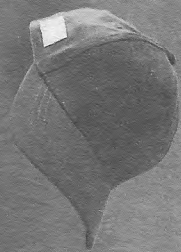
MİLESLİĞİ

İBRAHİM

*Ruhumun yarısı eşıme, ne zaman ihtiyacım olsa yanımda hissettiğim
canım aileme, beni kendi kızları gibi gören eşimin ailesine, desteğini hep
hissettiğim can arkadaşlarım ve değerli okurlarıma...*

Siz olmasaydınız hiçbir zaman tam olamazdım.

Girix

Eylül, 2014

Kuzey ve Masal'ın Düğünü...

Zack düğünün yapılacağı yalının bahçesinde durmuş, sırtarak Jane'in Alex'i çileden çıkarmasını izliyordu. Tam elindeki içkiyi kaldırıp dudaklarına götürecekken, aniden gelen beklenmedik bir darbeye içkiyi üzerine döktü.

"Hay ben senin..."

Zack hızla ona çarpan kişiye dönüp küfür edecekken bir anda donup kaldı. Mavilerde donmuştu, çünkü hayatında gördüğü en güzel maviler Zack'in aklının başından gitmesine neden olmuştu.

"Çok affedersiniz!"

Kafasında ters çevrilmiş bir şapka, üzerinde göbek deliğini açıkta bırakan bir beyzbol tişörtü, altında daracık, poposunu ancak örten kot bir şort olan yaramaz görünümlü kıza baktığında, Zack'in aklından geçen ilk düşünce onun göbek deliğini öpmek istediği oldu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Biraz dikkatli olsana!"

Zack kendi düşüncelerine olan sinirini kıza yansıttınca, kızın biçimli kaşları sinirle çatıldı.

"Asıl sen dikkatli ol, dangelak herif! Annen baban hiç mi kibarlık öğretmedi sana?"

Zack, kızın alttan almak yerine üste çıkmaya çalışmasına şaşkınlıkla karışık bir sinirle karşılık verdi. "Boyundan büyük laflar etme, bücürük. Sana şimdiye kadar haddini bildiren olmadıysa, ben bu görevi seve seve üstlenirim."

[The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a handwritten document or a very poor quality scan of a printed page. The content is mostly obscured by noise and low contrast.]

Eylül, 2014

Kuzey ve Masal'ın Düğünü...

Zack düğünün yapılacağı yalının bahçesinde durmuş, sırtarak Jane'in Alex'i çileden çıkarmasını izliyordu. Tam elindeki içkiyi kaldırıp dudaklarına götürecekken, aniden gelen beklenmedik bir darbeye içkiyi üzerine döktü.

"Hay ben senin..."

Zack hızla ona çarpan kişiye dönüp küfür edecekken bir anda donup kaldı. Mavilerde donmuştu, çünkü hayatında gördüğü en güzel maviler Zack'in aklının başından gitmesine neden olmuştu.

"Çok affedersiniz!"

Kafasında ters çevrilmiş bir şapka, üzerinde göbek deliğini açıkta bırakan bir beyzbol tişörtü, altında daracık, poposunu ancak örten kot bir şort olan yaramaz görünümlü kıza baktığında, Zack'in aklından geçen ilk düşünce onun göbek deliğini öpmek istediği oldu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Biraz dikkatli olsana!"

Zack kendi düşüncelerine olan sinirini kıza yansıtınca, kızın biçimli kaşları sinirle çatıldı.

"Asıl sen dikkatli ol, dangalak herif! Annen baban hiç mi kibarlık öğretmedi sana?"

Zack, kızın alttan almak yerine üste çıkmaya çalışmasına şaşkınlıkla karışık bir sinirle karşılık verdi. "Boyundan büyük laflar etme, bücürük. Sana şimdiye kadar haddini bildiren olmadıysa, ben bu görevi seve seve üstlenirim."

Minyon tipine gönderme olarak söylediği 'bücürük' lafından sonra kızın gözleminde oluşan öfke kesinlikle görülmeye değeri.

"Bana bak, devetabanı! Bugüne kadar bana haddimi bildirmek isteyen herkes boyunun ölçüsünü aldı. Sen de boyunun ölçüsünü almaya bu kadar meraklıysan, sıraya geç derim ben"

Kız konuşurken bir yandan da parmağını Zack'e doğru salıyordu. Zack o ar kızın pençelerini çıkarmış bir kedi yavrusundan farkı olmadığını düşündü. Hızla elini tutup onu kendine çekince, kız şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. Onun minyon ancak fazlasıyla kaçınıcı vücudunu kendi vücuduna yapıştırmaktan fazlasıyla zevk almış olsa da, kızın yüzündeki şaşkın ifade de her şeye değeri. Zack onu belinden tutup, yumuşacık tenine temas eden elini hafifçe oynatınca, kızın yanakları kızarmaya başladı. Saçları çekilmenin etkisiyle dağılmış ve şapkası yamulmuştu. Bu haliyle fazlasıyla sevimli görüldüğü bir gerçektir.

"Ben sıraya geçmem, sıraya alırım, bücür!"

Zack, kızın gözlerinin sinirle parlamasını izlerken, bir yandan da boşta kalan elini göbeğinin üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Kahretsir! Kızın teni öpmek istediği kadar yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

"O zaman sıraya girmek isteyen birilerini bulsan iyi edersin, devetabanı."

Kız tek ayağını kaldırıp pembe Converse ayakkabılarının topuğunu tüm gücüyle Zack'in ayağının üzerine bastırınca, genç adam acıyla inleyerek elini hafifçe gevşetti. Kız bu fırsattan yararlanıp, hızla adamın kollarından kurtularak iki üç adım geriye sıçradı ve ukula bir şekilde bakarak sırtıttı. Zack tam ağzını açıp konuşacakken, arkadan gelen bir erkek sesi ikisinin de dikkatinin dağılmasına neden oldu.

"Mila! Çabuk ol, geç kalıyoruz!"

Adının Mila olduğunu öğrendiği kız bir kere daha Zack'e kendini beğenmiş bir şekilde bakarak, "Bir daha yoluma çıkma, ukula dümbeleği! Yoksa seni, beni tanıdığın güne lanet edecek

hale getiririm!" dedi ve arkasını dönüp neredeyse bir tavşan kadar hızlı koşarak oradan uzaklaştı.

Zack'in tek yapabildiği, onun arkasından savrularak yere düşen şapkayı eline alıp koklamak oldu. Şapkayı katlayıp arka cebine koyarken, yüzünde oluşan gülümsemeye eşlik eden ısıklıkla beraber düğün alanına doğru ilerlemeye başladı. Biraz önce hayatında gördüğü en vahşi kadınla tanışmış olmanın verdiği keyifle sırtıtmaktan da kendini alamıyordu.

Düğünden iki gün sonra...

Florida, Amerika

"Hiçbir yere gitmiyorsun, küçük hanım!"

Mila, Yekta'nın kükremesi kulaklarını tırmaladığında, valizini sırtlayıp ayaklarını yere vura vura kapıdan dışarıya çıkmıştı bile. Sevgili annesiyle çoktan vedalaşmıştı. Babası her ne kadar surat assa da sesini çıkarmamıştı. Mila bu konuda annesinin parmağı olduğunu biliyordu, bu yüzden şansını çok fazla zorlamadı ama Yekta ve Kaya neredeyse onu yakalayıp zincirleyecek duruma gelmişlerdi.

Mila henüz iki yaşındayken, annesi ve üvey babası evlenmişti. En büyük üvey abisi Yekta ondan on yaş büyüktü. Kaya ile sekiz, Duman'la altı ve en küçük abisi Eren'le beş yaş fark vardı aralarında.

Üvey babası ve abileri Türk'tü. Dolayısıyla Mila, Türkçeyi oldukça iyi biliyordu. Zaten evde abileriyle çoğunlukla Türkçe konuşuyorlardı. Ayrıca Türkçe küfür etmek daha zevkliydi. Mila ve annesi Amerikalıydı. Annesiyle üvey babasının evliliklerinin ilk gününden itibaren tam bir aile gibi olmuşlardı ve bugüne kadar hiçbir zaman öz kardeş olmadıklarını düşünmemişlerdi. Yine de abileri zaman zaman tam bir baş belası olabiliyorlardı.

"Gidiyorum, abi! Hem de çok güzel gidiyorum! Bak," dedikten sonra kapıyı tüm gücüyle abisinin suratına çarptı.

"Seni küçük terbiyesiz! Hemen buraya gel!"

Mila, her ne kadar kapı kapalı olsa da geriye dönüp abisinin bulunduğunu tahmin ettiği duvara doğru dilini çıkardı. Hava-alanına gitmek için çağırdığı taksi çoktan evin önüne gelmiş onu bekliyordu ve Mila'nın geç kalmak gibi bir niyeti yoktu. Valizlerini aceleyle bagaja yerleştirdikten sonra taksiye binecekken duyduğu ses ile olduğu yerde kaldı.

"Mila!"

Bu kez Kaya da Yekta ile birlikte kükremişti. Eren ve Duman ise kaşları çatık bir halde onların hemen arkasından geliyorlardı. Harika! Mahşerin dört atlısı tamamlanmıştı. Abileri fazla korumacı bir yapıya sahiplerdi ve her ne kadar Mila hepsini çok sevse de, zaman zaman onları boğazlama isteğine karşı koymak durumunda kalıyordu. Şu anda olduğu gibi.

Derin bir nefes aldı ve ayaklarını yere vurarak bağırmaya başladı.

"Size söyledim! Bu öğrenci değişim programına katılacağım! Okul bana bir ailenin evinde kalacak yer ayarladı. Yani yurttan kalmayacağım. Normal, düzgün, sakın bir Amerikalı ailenin yanında misafir olacağım. Sırf siz arıza çıkarmayın diye yurttan kalmaktan vazgeçtim! Daha ne istiyorsunuz?"

Duman ve Eren, kulak zarları Mila'nın sesinin yüksek oktavı nedeniyle üçüncü dereceden yanıkla savaşılmaya başlayınca olaya el atma ihtiyacı duydular.

"Yekta, belki de bir haftalığına denemesine izin vermeliyiz."

Duman'ın mantıklı sesine tamamen duyarsız kalan Yekta, kardeşi hiç konuşmamış gibi kükrete devam etti.

"Öyle bir şey olmayacak! Küçük bebeğimizi hiçbir yere göndermiyorum!"

Kaya, abisini onaylarcasına başını salladı. Mila ise derin bir nefes aldı ve sinirden neredeyse zıplayarak tekrar bağırdı.

“Sorun da burada zaten! Artık yirmi dört yaşındayım. YİRMİ DÖRT! Yirmi yıl, üstüne bir dört yıl daha! Kanunlar bile beni reşit sayıyor! Siz büyüdüğümü ne zaman anlayacaksınız?”

Yekta kardeşine dik dik baktı. Eren ve Duman, İsviçre gibi tarafsız bölgede duruyorlardı.

“İki yüz yıl önce Avrupa’da kadınlar hiçbir yaşta reşit sayılmıyorlardı ve benim gözümde sen de farklı değilsin! Sen benim bebek kardeşimsin ve hep öyle kalacaksın!”

Mila gözlerinden ve burnundan iki yüz yıl önce Avrupa’da insanların varlığına inandıkları mitolojik bir canavarmış gibi ateşler fışkırtarak, elindeki su şişesini abisine fırlattı. Dördü birden idmanlı oldukları bu saldırıdan kolaylıkla kurtulurken, Mila’nın sınırları göklere yükselmişti.

“Artık 2014 yılında yaşıyoruz ve kadınların her türlü hakları var! Bu yüzden ben gidiyorum ve sen kıcının üstüne oturup arkamdan su döküyorsun! On ay sonra görüşürüz,” dedikten sonra hızla taksiye atladı ve şoföre gazlamasını söyledi.

Sakinleşmek için derin nefesler alırken düşüncelere daldı. Dört tane izbandut gibi abisinin olması aşk hayatına dönülmesi imkânsız yaralar açmıştı ve artık Florida’da, yani yaşadıkları yerde ona yan gözle bakan tek bir erkek sinek bile yoktu. Lise mezuniyetine gitmek istediği çocuk son anda elim bir kaza sonucu bileğini kırınca, çok fazla şüphelenmemişti. Üniversitede ondan hoşlanan yaklaşık on tane çocuk arka arkaya bölüm değiştirdiğinde biraz huylandığı söylenebilirdi. En sonunda bir tanesini sıkıştırıp ağzından laf alarak acı gerçeği öğrenmişti. Lanet abileri ona yaklaşan her erkeği tehdit ediyorlardı!

Dişlerini sıktı ve *fırsatım varken Yekta’ya tekme atmalıydım!* diye düşündü. Böylelikle gitmeden önce biraz rahatlayabilirdi. Ne yazık ki geri dönüp ona tekme atmaya kalksa uçağını kaçıracaktı. Bu yüzden tekme işini ertelemeye karar verdi ve derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

Aynı anlarda New York...

Zack taksiden inip bahçe kapısının önünde durmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle çocukluğunun geçtiği eve bakıyordu. Ailesi New York'a yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta bir banliyöde oturuyordu ve klasik Amerikalılardı. İki katlı, beyaz ahşaptan evleri bahçeyi çevreleyen çitleri ve yemyeşil çimlerine eşlik eden rengârenk çiçekleriyle ferahlatıcı bir manzaraya sahipti. Derin bir nefes alıp evlerinin bilindik kokusunu içine çektiğinde yüzündeki gülümseme genişledi.

"Bebeğim!"

Annesinin sesi, bulundukları sokağın tamamına büyük oğlunun eve geldiğini haber veriyordu. Amy Feller, sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle ışıldıyordu. Ellili yaşlarının başlarında olduğunu hiç göstermeyen bir fiziğe sahipti ve tam olarak o anda, ellili yaşlarının başlarında bir kadının yapmaması gereken bir eylemi gerçekleştirerek oğluna doğru dörtlüye koşuyordu.

"Anne! Dikkat et!" Zack, annesinin çim biçme makinesinin üzerinden zıpladığını görünce gözlerini devirmemek için kendini tuttu.

"Hoş geldin, minik kelebeğim."

Annesinin sözlerini duyan Zack, ailesinin yanına gelmenin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda ciddi bir tereddüde düşmüştü. Yaklaşık bir seksen sekiz boylarındaydı ve zayıf sayılamayacak bir fiziğe sahipti. Kelebeklerin narinlik hakkında şairlere verdiği ilham düşünüldünce, annesinin lakaplar konusunda pek de başarılı olmadığı söylenebilirdi. En azından kelebek yerine kuş falan deseydi. Bari o zaman kartaldan, şahinden yırtabilirdi ama senelerdir uğraşmasına rağmen annesini bu konuda bir türlü ikna edememişti.

"Hoş buldum, anneciğim," diyerek eğilip annesine sarılan Zack, tüm bu lakap meselesine rağmen mutluydu. Babasının da gülümseyerek onlara doğru geldiğini görünce içindeki mutluluğun arttığını hissetti.

Birkaç saat sonra...

Mila, abilerinden kaçarken yaşadığı aksiyonun ardından en sonunda ulaşabildiği eve mutlulukla baktı ve derin bir nefes alarak huzur içinde gülümsedi. Birkaç saniye sonra parlak mavi gözleri ışıldarken yumruğunu hızla havaya kaldırdı. Belki hafifçe zıplamış bile olabilirdi.

"Sonunda! Bazı şeylerin yolunda gitmesinin zamanı gelmişti!"

Uzanıp valizinin sapından tuttu ve sürükleyerek bahçe kapısından içeriye girdi. Ev gerçekten çok güzeldi. Özellikle bulunduğu çevre çok temizdi ve inatçı abileri bu evi görseler kesin ona izin verirlerdi. Zaten pek yakında onları burada göreceğiyle ilgili güçlü bir his vardı içinde. Aklındaki kötü düşünceleri yok etmek ister gibi başını iki yana salladı.

Kapının önüne geldiğinde üstünü son bir kez kontrol etti ve en tatlı gülümsemesini takınarak zile bastı. İçeriden *tap tap tap* diye sesler geldikten sonra kapı aniden açılınca bir an ne olduğunu anlayamadı. Karşısındaki kadın onu gördüğünde gözlerini şaşkınlıkla açtı ve istavroz çıkararak neredeyse haykırırcasına konuştu.

"Aman Tanrım! Sonunda kiliseye yaktığım mumlar işe yaradı!"

Mila her ne kadar kendisinin mumlarla ne gibi bir alakası olduğunu anlayamasa da, şimdilik çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

"Merhaba. Bayan Feller ile görüşecektim."

"Ah tatlım! Şükürler olsun ki Bayan Feller benim! Sen de Mila olmalısın. Okul bize bugün geleceğini bildirmişti."

Kadının bir hazine bulmuş gibi heyecanla parlayan bakışları Mila'nın biraz huzursuz hissetmesine neden olsa da, ona kanı ısınmıştı.

"Evet, ben Mila. Çok memnun oldum, Bayan Feller."

Saygılı bir şekilde elini uzatınca, Bayan Feller kızın elini avucunun içine alıp sıkmaya başladı.

"Lütfen bana Amy de, tatlım. Bayan Feller deyince kendimi yaşlı hissediyorum."

Mila kadının neşeyle göz kırpması üzerine samimi bir şekilde gülümseyerek başını olumlu anlamda salladı.

"Lincoln, hayatım, misafirimiz geldi. Valizini taşımaya yardımcı edebilir misin?"

Amy içeriye doğru seslenirken Mila eve girmişti. Valizini daha fazla sürükleyemeyecekti. Neredeyse sekiz saattir onunla cebelleşmekten, uzun bir süre çanta görmek istemeyecek duruma gelmişti.

Bay Feller olduğunu tahmin ettiği bir adam gülümseyerek gelip elini sıktağında, Mila biraz olsun rahatladı. Adamın mavi gözlerindeki içtenlik ve koyu kumral saçlarındaki hafif beyazlar, onun tam bir aile babası olduğunu kanıtlar gibiydi. Kesinlikle doğru bir seçim yapmıştı. Bu ailenin yanında mükemmel bir eğitim hayatı olacaktı.

"Senin için hazırlık yapmıştık, tatlım. Lincoln valizini yerleştirirken sana evi gezdirmeme izin ver lütfen."

Amy alt kattan başlayarak tüm evi anlatmaya koyuldu. Girişte hol, hemen sağ tarafta geniş bir salon, solda ise Amerikan mutfak ve salon karışımı başka bir oda vardı. İlerideki merdivenler düz bir şekilde ikinci kata çıkıyordu. Giriş katta salonu geçtikten sonra başka bir kapının açıldığı oda, çalışma odası ve kütüphane olarak kullanılıyordu. Üst katta bir koridor üzerinde üç ayrı kapı vardı ve bu kapılardan en sonda olanı Mila'nın odasıydı.

Mila çekinerek odaya girdiğinde bir an gördüklerine inanamadı. Oda resmen MÜKEMMELDİ! Pembenin tatlı tonlarında dekore edilmiş oda, beyaz mobilyaları ve rahat görünen yatağıyla tüm ilhamlarının harekete geçmesini sağlamıştı.

"Burası çok güzel, Amy! Teşekkür ederim!"

Mila heyecanla kadına sarıldı. Amy de onun gibi minyon tiptiydi. Bu yüzden kadına rahatlıkla erişebiliyordu. Amy'nin yüzünden okunan mutluluk ise Mila'nın kendini çok daha iyi hissetmesine neden olmuştu.

"Beğenmene sevindim, hayatım. Lincoln eşyalarını taşımayı bitirdi. Şimdi seni yalnız bırakayım da biraz dinlen. Eminim yolda çok yorulmuşsundur."

Amy gülümseyerek odadan çıkınca, Mila kendini bembeyaz çarşafların olduğu mis kokulu yatağa bırakıp derin bir nefes aldı.

Düşünceleri abilerine kaydığında dudaklarını birbirine bastırdı. Yol boyunca hiçbirinden ses çıkmamıştı. Onu en çok korkutan da tam olarak buydu. Eğer dördü de sessiz kalıyorsa, kesin bir haltlar karıştırıyorlar demekti.

Abilerini fazla düşünmemek ve biraz olsun stres atmak için yataktan kalktı. Duş almaya karar vermişti. Amy bulunduğu katta ortak bir banyo olduğunu söylemişti. Eşyalarını hazırlayıp banyoyu bulmak için odadan çıktı ve bir anda kendini tavşan deliğinden Harikalar Diyarı'na düşmüş Alice gibi hissetti. Çünkü ıslak bir devetabanı, yarı çıplak bir halde tam karşısında duruyordu. Yüzünde de Mila'ninkini aratmayacak kadar büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı. İkisi belki bir saniye, belki de saatlerce o şekilde birbirlerine bakıp gözlerini kırptırdılar. Ağızlarını açmayı başardıklarında, dudaklarından döken sözler aynı anda çıkmıştı.

"Sen!"

"Yine mi sen?"

Ardından sanki düğmelerine basılmış gibi tekrar susan ikili, bu kez kaşlarını çatarak birbirlerini süzdükten sonra yine aynı anda konuşmaya başladılar.

"Burada ne arıyorsun?"

"Sen beni mi takip ediyorsun?"

Zack, karşısında kısacık bir kot şort, beyaz askılı bir tişört ve ayakta pembe Converse'leriyle duran kıza bir an inanamayan

gözlerle baktı. Ardından "Seni takip etmek mi? Henüz o kadar düşmedim!" diyerek küçümser bir bakış atınca, Mila'nın yüzü sinirden renk değiştirmeye başladı. Zack kabul etmeliydi ki, bu değişim oldukça çarpıcıydı.

"Seviyesiz insanların en büyük sorunu ne biliyor musun?"

Kızın sözleri üzerine Zack tek kaşını kaldırarak meydan okudu.

"Seviyelerinin ne kadar düşük olduğunu fark etmemeleri. Tıpkı aptalların, aptal olduklarını anlayabilecek zekâyâ sahip olmamaları gibi," dedikten sonra kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Bu kız ona laf mı sokmuştu?

"Sanırım tecrübe konuşuyor," dedi ve umursamaz bir şekilde omuz silkti.

Mila ona sinirlenmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine adamın kolundan –ya da dürüst olmak gerekirse enfes, kaslı kolundan– kayan bir damla suya hipnotize olmuş gibi bakakaldı. Zack'in normal olarak bu durumda vermesi gereken tepki sırtıtmak olmalıydı. Ama hayır! Mila denen bu kız tüm sistemlerine sızmış bir virüs gibiydi. Yoksa onu öpme isteğinin dayanılmaz seviyelere yükselmesinin başka bir sebebi olamazdı.

"Hayır. Tüm erkekler aynı dertten muzdarip olduğundan teşhis koymak zor olmadı."

Mila cevap verebildiğinde, bebek mavisi gözleri koyulaşarak neredeyse menekşe rengine dönmüştü. Zack, hayatında ilk defa böyle bir renk görüyordu ve kendine gelmesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Her neyse... Şapkam nerede?"

Zack, kızın hızlı konu geçişlerine şaşırса da renk vermedi. "Hangi şapka?" Yüzünde öyle boş bir ifade vardı ki, onu gören hiç kimse o şapkanın şu an tam yatağının üzerinde durduğuna inanmazdı.

"Seninle çarpıştığım, dünyanın o en karanlık gününde düştüğüm şapkadan bahsediyorum."

Zack, ona ciddiyetle bakan kıza umursamazca yüzünü buruşturarak, göz göre göre yalan söyledi. Neyse ki BİS ajanı olmanın avantajlarından birisi de, bu konuda yalan makinelerini kandırabilecek kadar iyi olmaktı.

"Ben öyle bir şey görmedim. Düğünde çöp diye atmışlardır," dedi ve konuşmanın bittiğini gösterircesine arkasını döndü. Odasının kapısından gireceği sırada kızın sesini duyunca, yeniden ona bakmak zorunda kaldı.

"Hey! Burada bir konuşma sürdürüyorduk."

Mila, adamın gideceğini anladığında birazcık paniklemişti, çünkü... Aslına bakılırsa *çünkü*sü neydi bilmiyordu ama onunla biraz daha kavga etmek istiyordu.

"Hayır, bir konuşma sürdürmüyorduk. Sen saçmalıyordun, ben de sana tahammül ediyordum. Bu yüzden artık müsaa-denle dinlenmek istiyorum."

Zack, verdiği cevap karşısında gözleri büyüyen ve yanakları kızaran kıızı arkasında bırakıp sırtarak odasına girdi. Nasıl olsa birkaç saat sonra bu baş belasının neden burada olduğunu öğrenecekti. Şimdilik kendini üzmesinin bir anlamı yoktu.

"Ne demek bu kız on ay boyunca sizinle kalacak?"

Zack'in, annesine neden mavi gözlü baş belası ile aynı çatı altında olduklarını sorduğunda aldığı cevap canını sıkımişti. Açıkçası o an Amerika kıtasının üç gün sonra tsunami sebebiyle yok olacağını öğrense daha az acı çekerdi.

"Cümlelerin tam olarak hangi kısmını anlamadın, kelebeğim?" Annesi bir yandan keyifle krep hazırlarken, bir yandan da gözlerindeki eğlence pırıltılarıyla ona muzip bakışlar atıyordu.

"Anne, bir kızın olmasını istediğini biliyorum ama ben bir erkeğim ve artık yirmi dokuz yaşına geldim. Üstelik bu yaştan sonra cinsiyet değiştirmeye de hiç niyetim yok. Yani artık

bana seslenirken daha erkeksi hitaplar seçersen sevinirim. Örneğin ismimi kullanabilirsin."

Zack sıkıntıyla nefesini verip saçlarını karıştırırken, mutfak kapısından bir kıkırdama duyuldu.

"Herkese merhaba!"

Mila'nın neşeli sesini duyunca ona dönen Amy'nin yüzündeki aydınlanma arttı. Zack ise içinde bir yerlerde güçlü bir inleme isteği hissetti.

Mila, genç adama sırttıktan sonra mutfaktaki masaya geçip tam yanına oturdu. "Sana da selam, kelebekçik."

Zack yeni lakabı nedeniyle derin bir nefes aldı ve annesinin önüne koyduğu krepten büyük bir parça ısırdı. Elbette kıza cevap vermekten de geri kalmamıştı.

"Bakıyorum hâlâ boyundan büyük laflar ediyorsun, bücürük."

Mila'nın tepesinden dumanlar yükselmeye başlayınca, Zack ağzındaki kocaman krepe rağmen sırıttı.

"Senin gibi cüsemenden küçük beyne sahip olmaktan iyidir, devetabanı."

Mila cevabı yapıştırdı, bu defa tepesinden dumanlar çıkan Zack olmuştu. Genel olarak çabuk sinirlenmeyen bir yapıya sahipti ama bu kız, parmağına batmış, çıkmamakta ısrar eden bir diken gibiydi. Sürekli olarak onu rahatsız ediyordu.

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

Zack gözlerini kısıp ona dönünce, Mila da aynı şekilde yüzünü genç adama çevirdi ve yüzyılın boks maçında karşı karşıya gelen dünya şampiyonları gibi bir süre birbirlerini süzdüler.

"Benim bir sorunum yok, devetabanı. Sorunlu olan sensin."

Mila gözlerinden kıvılcımlar çıkararak konuşunca, Zack ukala bir şekilde gülümsedi.

"İnkâr ilk aşamadır. Yine de problemin her neyse, iyi bir dayakla çözüleceğini düşünüyorum. Hem sen reşit misin? Buradan bakınca on iki yaşında gibi gözüküyorsun."

Mila'nın tepesinden çıkan dumanlar, buharlı bir trenin hatırı sayılır bir mesafeyi rahatlıkla alabilmesini sağlayacak kadar artarken, Zack'in keyfi de ağzına attığı üçüncü kreple iyice yerine gelmişti.

"Tam olarak yirmi dört yaşındayım! Ben en azından görünüş olarak küçük gösteriyorum, senin gibi zekâdan değil."

Mila sözlerini tamamladıktan sonra, onlara şoka girmiş bir şekilde bakan Amy'ye döndü ve gülümsedi. Ağzına bir parça krep atarken de oldukça sevimli görünüyordu. Sanki içindeki cadı, süpürgesini alıp eve temizliğe gitmiş gibiydi.

"Krepler mükemmel olmuş, Amy. Ellerine sağlık."

Mila'nın yumuşak yanakları hafifçe pembeleşmiş, dolgun dudakları da kreplerin etkisiyle birazcık parlamıştı. Kumral saçlarını tepesinde dağınık olarak toplamıştı. Yanlardan çıkan minik tutamlar, hem oldukça masum hem de küçük görünmesine neden oluyordu.

"Daha önceden tanıştığınızı bilmiyordum."

Amy şüpheli bakışlarını oğlunun üzerine çevirdi. Zack anesine umursamazca baktıktan sonra sekizinci krepini de yedi.

"Tamamen şanssızlık, anne."

Mila, ayağıyla masanın altından genç adama bir tane geçirdi. Yüzündeki gülümseme bir kuşun kanat çırpışları kadar bile azalmamıştı. Zack ise ona aldırmayarak ağzına bir krep daha attı.

"Tanrı aşkına! Yavaş ye, boğulacaksınız."

Mila, Zack'in otomatığe bağlamış bir şekilde küçük bir dağ kadar olan krepleri yediğini görünce tepkisine engel olamamıştı. Amy ise gözünün önünde cereyan eden krep katliamını pek umursamıyor gibiydi.

"Zack her zaman iştahlı bir çocuk olmuştur, tatlım. Zamanla sen de alışsın."

Amy'nin açıklamasını duyunca şaşkınlıkla ona dönen Mila, bir süre boş gözlerle baktıktan sonra kafasını iki yana salladı.

"Bir devetabanından da ancak bu beklenirdi."

Zack kızı umursamayarak o an ortamda bulunan kimse-
nin artık sayamayacağı sayıya ulaşmış olan krepini de yedi ve
Mila'ya döndü. Fakat kız konuşmadan Amy araya girdi.

"Bu kadarı yeterli, çocuklar! Hadi kreplerinizi bitirin."

Amy olaya son noktayı koydu ve ikisinin de somurtarak
önerilerine dönmelerini sağladı. Gizli gülümsemesini kimse gör-
memişti.

Aradan geçen dört günde, Zack tüm dikkatini BİS merkezine
saldıran hacker'ı bulmaya verdi. Yani hemen hemen tüm dik-
katini... Tamam, kabul ediyordu, Mila yüzünden ancak yüzde
elli kapasite ile çalışabiliyordu. Çünkü lanet baş belası sokakta
gördüğü bütün hayvanları eve getiriyordu.

"Bu da ne?"

Zack, Mila'nın elinde tuttuğu, üstündeki kirler yüzünden
türü bile tam olarak anlaşılmayan hayvanı, yüzünü buruştur-
mamayı başarak inceledi. Mila sanki hakarete uğramış gibi
savunmaya geçti.

"O çok tatlı minik bir kedi."

Mila elindeki hayvana tek boynuzlu at muamelesi yapar-
ken, Zack de tüyleri yer yer yolunmuş ve karnında yaralar bu-
lunan hayvanı incelemeye devam ediyordu. Zavallı kedi ger-
çekten de içler acısı bir haldeydi. Ama evlerinde dört gündür
yaklaşık otuz tane hayvan beslemek zorunda kalmışlardı. Üste-
lik Mila'nın hamsterlarından birisi, Zack'in bilgisayarının kab-
losunu kemirdiği için çalışmaları da sekteye uğramıştı.

"Tanrı aşkına, tüm hayvanları kurtaramazsın."

Zack'in bıkkın sesi nedeniyle daha da huysuzlaşan Mila,
kucağındaki hayvanı iyice kendine bastırınca, zavalılık kısık
sesle inledi. Zack de biliyordu, hayvanlar inlemezdi. Yine de
bu zavallı kedi bir şekilde bunu başarmıştı.

"Olsun. Kurtarabildiklerime yardım edeceğim."

Mila büyük bir aşkla kediye sıkmaya devam ederken, Zack artık hayvan için endişelenmeye başlamıştı. Bu yüzden, en azından zavallı kedinin sağlığı için kızı rahat bırakmaya karar verdi.

Tam arkasını dönmüş gidecekken, cep telefonu çalınca duraksadı. Arayan Mert'ti ve Londra'da yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Bay M, Kuzey ve Masal'ın düğününden sonra, Zack'i New York'a, Alex ile Julie'yi de birbirlerini yesinler diye Londra'ya göndermişti. O iki çatlağı düşününce sırttı. Alex'in, Julie'nin robot olmadığını öğrenmesinin üzerinden çok zaman geçmediği için ikilinin ne durumda olduğunu merak ediyordu.

Mert'e en kısa zamanda yanlarına geleceğini söyledikten sonra telefonu kapattı. Mila'nın sesini duyarak yeniden ona dönmek zorunda kalmadan önce kafasında yapacaklarının planını oluşturmaya başlamıştı bile.

"Bu akşam gidiyor musun? Ne yazık, seni çileden çıkarmak çok zevkliydi."

Mila haince gülümsüyordu. Zack ona dik dik baktıktan sonra, başını yardım dilercesine yukarıya kaldırdı.

"Tanrım! Seni bana ceza olsun diye mi gönderdiler? Evet, bu akşam gidiyorum ve sonunda senden kurtuluyorum," dedikten sonra, kızın cevap vermesine fırsat bırakmadan hızla koridoru geçip annesini bulmaya gitti. Yoksa elinden bir kaza çıkacaktı.

Zack odasında hazırlanırken, kapının aniden açılmasıyla arkasını döndü. Başının mavi gözlü belası kapıda durmuş ona bakıyor, sanki bir karın ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Ne var?"

Sesi sert çıkmıştı.

Mila ona kızgın bir şekilde bakarak söylendi. "Öküz! Azıcık kibar olmak bünyeye çok faydalı, biliyorsun değil mi?"

Zack sinirli bir bakış attıktan sonra aynı kabalıkla devam etti. "Kapa çeneni бүсүрүк ve burada ne aradığını söyle!"

Mila odasına gittiğinde abisi Eren aramıştı ve Yekta'nın yolda olduğunu, onu almaya geldiğini söylemişti. Bu yüzden acilen kaçması gerekiyordu. Tercihen galaksi dışına çıkmak isterdi ama şimdilik elinin altında yurt dışına çıkmaya hazırlanan bir adet devetabanı vardı. Mila da bu fırsatı değerlendirmeye karar vermişti. Gözlerini kısıp pis pis bakarak ağzındaki baklayı çıkardı.

"Ben de seninle geliyorum."

Zack, Mila'nın sözlerini duyduğunda bir an gözlerini kırıştırdı. Şaşkınlık olimpiyatlarında rahatlıkla bronz madalya kazanabilecek gibi gözüküyordu. Yok artık! Kesin birileri ona çok fena bir şaka yapıyordu.

"Sen delirdin mi?" diye bağırıp, hışımla valiz hazırlama işine geri döndü.

"Bence akıllılık ve delilik kavramları kesinlikle yanlış anlaşılıyor. Delilerle akıllıları birer grup olarak ayırırsak, her iki taraf da diğerinin deli olduğunu söyleyecektir. Bu yüzden bu soruna cevap vermeyeceğim."

Zack şaşkınlığını bronz madalyadan altın madalyaya taşıyarak kıza döndü ve sanki onu akıl hastanesine kapatmanın nasıl olacağını düşünüyormuş gibi baktı.

"Her neyse! Söylediklerim çok açık, bücürük. Benimle gelmiyorsun!" Zack nihayet kendine gelebildiğinde, gözlerini dikey inatla ona bakan kıza sertçe karşılık vermeyi başarmıştı.

"Evet, geliyorum. Beni yanına almazsan, annene beni öptüğünü söylerim."

Mila pes etmeyeceğini açıkça belli edercesine kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. Bu haliyle arılara savaş açan bir karınca sürüsünün komutanı gibi görünüyordu.

"Ama ben seni öpmedim ki!"

Zack olayın tamamen mantıklı kısımlarını ele almaya çalışırken, Mila'nın böyle bir derdi yoktu.

"Bunu yalnızca sen biliyorsun. Sence annen kime inanır?"

Mila bu noktada haklı olmanın gururunu yaşıyordu ve Zack de ne yazık ki annesinin kızı inanacağını biliyordu.

"Böyle bir şey yapamazsın." Söylediklerine kendisi de inanmıyor olabilirdi ama en azından karşısındaki manyağı ikna etmek için elinden geleni yapıyordu. Elbette Mila bunu yapardı. Kahrolası bücürük!

"Kesinlikle yaparım. Üstelik de büyük bir zevkle."

Zack derin bir nefes aldı ve sıkıntıyla alnını ovuşturdu. Mila böyle bir şey söylerse, annesi Zack ölene kadar başının etini yerdi. Elbette genel olarak kızları öpmesine karşı değildi. Ama evdeki kızı öpmesi konusunda biraz sıkıntı çıkarabilirdi. Tabii sonrasında kendini rahibin karşısında bulması da kaçınılmaz son olurdu.

Mila ile evliliği düşününce ürperen Zack, kafasını şiddetli bir şekilde iki yana salladı ve önündeki belaya döndü. Demek annesine onu öptüğünü söyleyecekti. Madem Zack böyle bir suçla itham edilecekti, en azından iftira olmamasını sağlamalıydı. Bu yüzden yavaşça kızı yaklaştırmaya başladı. Mila da tehlikeyi sezmiş gibi temkinli adımlarla geri çekilirken, Zack'in yüzündeki gülümseme giderek genişliyordu.

"Demek anneme seni öptüğümü söyleyeceksin."

Sesi kadife gibiydi. Mila'yı ateş basmasına neden olan da tam olarak bu ses tonuydu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Mila sesinin çıkacağından emin olamadığı için kafasını sallamakla yetindi. Zack üzerine gelmeye devam ediyordu ve Mila'nın kaçacak pek bir yeri kalmamıştı.

"Bu durumda en azından yalan söylememeni sağlayabiliriz."

Sesi iyice yumuşamıştı. Mila'nın tüyleri diken diken oldu. Sanki onu felç eden bir ilaç almış gibi hareket edemiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Konuşmayı başardığında çoktan duvara yaslanmış, Zack de kişisel alanını işgal edecek kadar yakınına gelmişti. Mila kısa boylu olduğu için Zack başını hafifçe öne eğerek gözlerini ona

dikti ve yüzünü incelemeye başladı. Elini kaldırıp yanağını okşayınca Mila oracıkta ruhunu teslim etti. Nereye teslim etmişti o kısmı belli değildi ama ruhunun artık onunla birlikte olmadığı kesindi.

"Madem bana iftira atacaksın, bari tadını çıkarayım." Zack, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle eğilerek dudaklarını hafifçe kızın dolgun dudaklarına bastırdı. Baştaki amacı kıza haddini bildirmek ve onu cezalandırmaktı. Fakat bir cezanın bu kadar çekici olamayacağı konusunda içinde ufak bir şüphe vardı.

Mila dudaklarının temasıyla donup kalırken, Zack neredeyse kendinden geçecekti. Baş belası görüldüğü kadar lezzetliydi ve Zack'in içinde, bu cezanın tek taraflı olmadığı ile ilgili çok güçlü bir his oluşmuştu. Dayanamayarak dilini yavaşça kızın üst dudağına değdirdi ve Mila'nın gözlerini kapattığını görerek gülümsedi.

Öpücük çok basitti. Dudakların safi dokunuşundan ibaretti ama Zack'in içinde fırtınalar kopuyordu. Özellikle de Mila'nın neredeyse tepkisiz durmasına biraz bozulmuştu. Kendini zorlayarak geri çekildi. Bir süre kızarmış yanakları ve şaşkın bakışlarıyla öylece duran kızı seyretti. Ardından içinde kopan fırtınalara inat gülümsedi ve ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra arkasını döndü.

"Sen kazandın, bütçürük. Git ve hazırlan. Bir saat sonra yola çıkıyoruz."

Sesi soğuktu ve konuşurken valizini hazırlama işine de geri dönmüştü. Umursamaz davranmaya özen gösteriyordu. Dışarıdan belli etmese de Mila'nın hareketlerine dikkat kesilmişti. Mila onunla tanıştığından beri ilk defa tek kelime etmeden odadan çıktığında, Zack yaptığına pişman olmuştu bile. Ne yazık ki iş işten geçmişti.

Birinci Bölüm

On gün sonra...
Londra Havaalanı

Victor Abramovich ölmüştü ve dünya bir pislikten daha kurtulmuştu ama Zack, ajan ölümlerini durduran anahtarı çalıştırdıklarında ortaya çıkan mesaj nedeniyle kendini hâlâ çok tedirgin hissediyordu.

Ölüm emri iptal edildi, aktivasyon tamamlandı.

Mesaj tam olarak bu şekildeydi ve Zack halen ne anlama geldiğini çözememişti.

Bunun üzerine bir de Bay M, Cemre'nin vücudunun çalındığını ve o lanet kaltağın New York sokaklarında fink attığını söylemişti. Bu yüzden ilk uçakla Londra'dan New York'a gitmeleri gerekiyordu. Bu seferki görevi Cemre'yi ve nasıl olup da dirildiğini araştırmaktı. Tabii yanında Mila olmasaydı çok daha mutlu olabilirdi.

Mila, Maylo'yu eve götürmek için ısrar ettiğinden, Zack'in hayvan için ayrı bir ayarlama yapması gerekmişti. O hayvan için... Zack'i çöp konteynırına girmeye zorlayan, ardından da elbiselerini parçalayan hayvan için!

Zack, Maylo ile bir süre sinirli bir şekilde bakıştıktan sonra, ona hırlayarak dişlerini gösteren köpeğe kendininkileri göstermek suretiyle cevap verdi. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama hayvana duygularının karşılıklı olduğunu göstermek istemişti.

"Ben de seni sevmiyorum, pis, çirkin şey!" diye söylendi. Yan tarafındaki hareketlilik yüzünden başını oraya çevirdiğinde, bunu hiç yapmamış olmayı diledi. Çünkü Mila ıslıl ıslıl sırtarak ona bakıyordu.

"Birbirinize dişlerinizi göstermeniz gerçekten çok romantik, devetabanı. Bence birlikte bir diş macunu reklamında oynayabilirsiniz."

Zack yaklaşmış iki haftadır başına bela olan kıza yüzünü ekşiterek baktı. Bu kez ona cevap vermeme kararı almıştı. Mila'nın hemen yanında durarak şaşkın gözlerle onları seyreden görevliye Maylo denilen tüy torbasını verdikten sonra, uçağa binmekti. Mila da, Zack ona cevap vermediği için hafifçe somurtarak yanında yürümeye başlamıştı.

"Bu ziyaretinizin amacı tam olarak neydi?"

Mila her ne kadar bela olsa da, aptal bir kız değildi. Bu yüzden James'in evinde kahlırlarken çevresinde olanları anlamlandırmaya çalışmıştı. Yine de ortada neler döndüğüyle ilgili pek abii bu adamların silah tüccarı falan olduğunu düşünmesi sayılmazsa...

"Seni ilgilenmez!"

Zack her zaman anki huysuzluğuyla cevap vermişti. Mila adamın tuz dolu bir bido ile basmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ağzından uçaklarıyla ilgili anons yapılmıca, hızlı adımlarla uçağa binecekleri kapıya yöneldiler. Zack o anonsu yapan, ayarlayan teknik tarafını yöneten herkese minnettardı. Yoksa Mila'nın sorularından kolay kolay kurtulamayacaktı.

Uçağa bindilerlerinde, Zack huzurla derin bir nefes aldı ve müzik dinlemek için kulaklıklarını taktı. Mila'yı bütün varlığıyla görmezden geliyordu. Ne yazık ki, aradan geçen on dakikada yanındaki belanın eli ayağı durmamıştı. Önce yavaşça kulaklığının kabısını çekip düşürdü, ardından sanki hiç suçu yokmuş gibi kafasını yukarı kaldırıp ıslık çaldı. Zack ona gözlerini kısarak bakmadı ve önüne döndü. Mila bu sefer de eline aldığı peçeteyi küçük parçalara ayırıp minik toplar haline getirdi ve tek tek ona atmaya başladı. Evet, Zack her ne kadar bu u kabul etmek istemese de, kız onun yüzünü bir hedef tahtası olarak kullanıyordu ve atışlarından anlaşılıyor da tam on ikiyi temsil ediyordu.

"Mila!" Kendini tutamayarak kükrediğinde yan tarafındaki kadın ona ters bir bakış atınca özür dilemek zorunda kaldı. "Yeter artık! İki dakika rahat duramaz mısın?" Tıslarçasına konuşurken sesini bu defa yalnızca Mila'nın duymasına özen göstermişti.

"Sabit durmak çok sıkıcı."

Mila üç yaşında bir çocuk gibi kollarını birleştirmiş somurtuyordu. Zack ona inanamaz gözlerle baktı ve derin bir nefes aldı.

"İstersen seni uçaktan aşağıya atabilirim. Böylece sabit durmamış olursun."

Zack bu teklifi ciddiyetle, sanki çok mantıklı bir şey söylüyormuş gibi yapmıştı. Mila ona orta parmağını gösterince, teklifinin ne yazık ki reddedildiğini anlamış oldu.

"Haha! Çok komik, devetabanı!"

"Komik olma amacı gütmüyordum, бүcүрүк. İnan teklifimde çok ciddiydim," diyen Zack, bir umutla, belki kazara da olsa onu uçaktan atarım diye Mila'nın gözünün içine bakıyordu.

Mila bir kez daha orta parmağını gösterdikten sonra önüne döndü. "Tamam, seninle uğraşmayacağım. Zaten kırk yaşında bir adamla uğraşmak hiç zevkli değil."

Zack kızın ilk cümlesini duyunca derin bir nefes alıp arkasına yaslanmıştı. Ama ikinci cümlesi sinirle ona dönmesine yetmişti.

"Kırk mı?" Zack gözlerini hayretle açmıştı. Mila başını olumlu anlamda sallayınca da öfkeyle karşılık verdi. "Belki bilmiyor olabilirsin бүcүрүк ama ben henüz yirmi dokuz yaşındayım." Konuşurken dişlerini sıkmış olması tamamen tesadüftü. Yoksa kızı dizine yatırıp bir güzel dövme istediğinden değildi.

"Yirmi dokuz mu? Vay canına! Demek Eren'le yaşıtsın."

Konuşmanın gidişatından çok memnun olduğu anlaşılan Mila sırtıyordu. Zack ise artık yaş meselesini unutmuştu. Lanet olsun! Eren de kimdi?

"Eren de kim?"

Sorusu havada asılı kalınca, bunu içinden sormuş olduğunu umut etti. Ne yazık ki Mila'nın yüzüne şarbon virüsü gibi yayılan gülümseme, sorunun gayet de dışarıya çıktığını belli ediyordu.

"Sana ne?"

Mila'nın gözleri zevkle parlıyordu. Zack kendi kendine küfür ederken aslında amacı geriye yaslanıp yeniden kulaklığını takmaktı. Fakat oyunbozan, söz dinlemez çenesi çoktan ondan bağımsız olarak harekete geçmişti.

"Erkek arkadaşın mı?" Sesindeki merak tınısını saklamayı başaramamıştı. Kızın yüzündeki gülümseme genişledi ve onu sallamayıp tırnaklarını incelemeye başladı. Bir insan bu kadar mı sinir bozucu olurdu? "Cevap ver, yoksa seni yine öperim."

İşte bunu söylemiş olamazdı! Bir yerlerde, gerçekten de erkeklerin aklını kontrol edebilecek bir cihaz geliştiren bilim adamları olmalıydı. Yoksa bu gidişle Zack başının daha çok belaya gireceğini hissediyordu.

"Be-ben... Ben... O benim abim!"

Cevap verirken kekeleyen Mila ciddi anlamda paniklemiş ve beyazlamıştı. Zack bu duruma gülse mi, yoksa kızın onun öpücüklerinden bu kadar nefret etmesine sinirlense mi emin olamıyordu. Yine de içindeki kızgınlığın sebebini pek araştırma gereği duymadı.

"İyi. Abinle sana mutluluklar."

Bu sefer gerçekten önüne döndü ve kulaklığını taktı. Mila'nın bir süre sessiz kalacağını biliyordu. Ama sessizliğinin sebebinin öpücük korkusu olmamasını istiyordu. Ne yazık ki sebebini tam olarak bu olması, dişlerini kıracak kadar sıkmasına neden olmuştu.

Mila, Zack'in onu öpücükle tehdit etmesiyle o kadar paniklemişti ki, kalbi resmen deli gibi atmaya başlamıştı. İlk kez

öpüşmemişti ama ilk defa onu bu kadar çok etkileyen bir öpücük almıştı.

Mila adamın dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde donup kalmıştı. Özellikle de dilini hissettiğinde bacaklarının titrediğine emindi. O kadar şaşırılmıştı ki, bir tepki verememişti. Zack onu yeniden öpmekle tehdit ettiğinde aynı paniği yaşamıştı, çünkü ne kadar etkilendiğini öğrenmesini istemiyordu. Ayaklarını yerden kesen tek öpücüğün dünya üzerinde en sinir olduğu adamdan gelmiş olması, kaderinin ondan intikam alma biçimi olabilirdi. Derin bir iç çekti ve on günde abilerinin onu aramaktan vazgeçmiş olmalarını ümit etmeye başladı.

Uçakları sorunsuz bir biçimde indikten ve valizlerini kazasız belasız aldıktan sonra, çıkışta arabalarını beklemeye başladılar. Zack, Mila'yı ailesinin evine giden tren istasyonuna bırakacaktı.

"Sonunda benden kurtuluyorsun, devetabanı." Mila, genç adamın gözlerinin içine dikkatle baktı. Zack ona dönüp neşeyle gülümseyince de, sanki üzerinden tır geçmiş gibi hissetti. Bu şekilde gülümsediğinde çok çarpıcı oluyordu.

"Tanrı'ya ne kadar şükretsem az," dedikten sonra arabasını getiren valeye para veren Zack, valizlerini bagaja yerleştirdi. Maylo denen o köpeği arabasına koymanın düşüncesine bile katlanamadığından, özel bir şirketle anlaşıp köpeğin direkt eve gönderilmesini sağlamıştı.

Mila, genç adamın yüzündeki mutluluk ifadesine cevaben yüzünü buruşturdu. Abileri de her zaman baş belası olduğunu söylerlerdi ama bu defa biraz alınmış hissediyordu.

"Şakadan bile olsa üzülmüş gibi yapsaydın bari."

Zack ona döndüğünde sırtışı genişlemişti. "Hiç gerek yok," dedikten sonra, Mila'yı küplere binmiş bir şekilde arkasında bırakarak sürücü tarafına geçti.

Mila sinirle ona dil çıkardı. Ancak bir saniye sonra arkasından gelen bir saldırı nedeniyle çığılı bastı.

"Yedi numarayı da yakaladık."

Simsiyah giyinmiş bir adam tek koluyla Mila'nın belini sarmış, bir eliyle de ağzını kapatmıştı. Kızın kollarını da sıkıştırdığından, Mila yalnızca ayaklarını hareket ettirebilecek durumdaydı. Zack, Mila'nın çığlığını duyduğu anda kafasını kaldırdı ve olanları görerek süratle harekete geçti.

"Hemen kızı bırak!" Zack, adamla aralarında yalnızca bir metre mesafe kalacak şekilde ona yaklaştı.

"Belanı arama ve çek git, dostum!"

Bağırان adamın arkasına van tarzı bir araç yanaşmıştı. Zack göz ucuyla aracı kontrol etti ve aniden adamın üzerine atladı. Adam, elleri Mila ile dolu olduğundan hızlı hareket edememişti ama kızı aracın içine itirmeyi başarmıştı. Araçtaki şoför kapıyı kapatmadan harekete geçince, Zack ağır bir küfür savurarak, karşısındaki adamı saatinden fırlayan ince, uyuşturucu yüklü bir iğneyle bayılttı. Ardından kendi arabasına atladı ve aracı takip etmeye başladı.

Havaalanının yolu çok kalabalık değildi. Van araç hızını arttırırken, Zack de giderek ona yaklaşıyordu. Aracın kapısı kapanmıştı ve Zack, kapı kapanmadan hemen önce Mila'nın korku dolu yüzünü görmüştü. Bu yüzden kendini aşırı derecede sinirli hissediyordu. O büyürüğü ondan başka kimse korkutmazdı. Bu düşünce ile vitesi bir üste çıkararak gaza yüklendi.

Van araç kısa bir süre çevreyolunda gittikten sonra keskin bir hareketle çıkışa yöneldi ve daha sakın bir yola döndü. Döndükleri yolun kenarları yemyeşil, büyük ağaçlarla kaplıydı ve oldukça ıssız görünüyordu. Bu durum Zack'in de işine gelmişti. Aracı takip ederken silahını çıkarıp eline almıştı ama Mila araçta olduğu için ateş ederek onun hayatını riske atmak istemiyordu.

Hızını arttırıp aracın önüne geçti ve frene bastı. Bu hareketiyle sıkı bir darbe alan arabasının arka tamponu parçalanmıştı. En sevdiği arabasını resmen mahvetmişti. O büyürük, Zack'e fena halde borçlanmıştı.

Bu şekilde hızı biraz azalan araç bu kez sola kırarak Zack'in arabasının yanından geçmeyi denedi. Zack de direksiyonu sola

kırıp, araca bir kez de yandan çarptı. Güzelim kapılara da yazık olmuştu. Kaşlarını çatarak Mila'dan bir fatura adresi almayı aklına not etti.

İki araç yan yana giderken, şoför koltuğundaki adam tabancasını çıkarmaya yeltendi. Zack ani bir hamleyle araca bir kez daha vurdu ve direksiyondaki adam kontrolünü kaybederek, aracın bariyerlere çarpıp yoldan çıkmasına neden oldu.

Araba yol kenarındaki ağaçlardan birine çarparak durduğunda, Zack silahını eline alıp dikkatli adımlarla sürücüye yaklaştı. Adam direksiyona çarpmış, biraz sersemlemişti. Alnından kan akıyordu ama yine de silahını alarak Zack'e doğrultmaktan geri kalmadı. Zack gözlerini devirdikten sonra tek bir atışla adamı kolundan vurdu. Adam bağırarak silahını düşürünce de ajan saatinden BİS New York ofisine bir mesaj gönderdi. Bir saat içinde araç ve adam buradan alınmış olacaktı. Zack işini sağlama almak için adamı direksiyona kelepçeledi ve kapıyı açacak düğmeye bastı. Kalbi korku doluydu. Yıllardır her türlü tehlikeli göreve ve operasyona katılmasına rağmen, ilk defa böylesine bir panik hissediyordu.

Kapı açılıp, Mila'nın yerde kıpırtısızca uzandığını gördüğünde ise neredeyse kalbi duracaktı. Neyse ki kızın göğsünün inip kalktığını fark etmesi uzun sürmedi. Mila yaşıyordu! İçindeki sevinç şelalesi coşkun bir şekilde çağlamaya başlayınca onu görmezden gelerek kızı kucakladı ve arabasına taşıdı. Sonra da evine doğru yola koyuldu. Geriye kalan pislikleri BİS temizleyecekti.

Mila başında korkunç bir ağrı ile uyandığında, kendini bulutlara gömülmüş gibi hissetti. Bembeyaz, yumuşacık bulutlar onu o kadar güzel sarmışlardı ki, zevkle mırıldandı. Hemen sonra ağrısı artınca yüzünü buruşturdu.

"Mila?"

Zack'in sesini duyunca kafasını bulutlara gömmek istedi. Kesin biraz sonra ona laf sokacaktı ama kendini adama cevap yetiştirecek kadar enerjik hissetmiyordu.

"Mila, beni duyuyor musun, güzelim?"

Güzelim mi?

Mila kafasını kaldırmaya yeltendi. Hatta beyni gerekli emirleri vererek nöronlarına da ilettili. Fakat vücudu bu emirleri yerine getiremeyecek kadar perişan haldeydi.

"Ne zaman öleceğim? Yoksa çoktan öldüm mü?" diye mırıldanarak tek gözünü açtı. Saçları gözünün önüne gelmişti. Ya-vaşça kolunu kaldırıp saçlarını çekti. Zack'in ona endişeyle baktığını görünce diğer gözünü de açmak zorunda kaldı.

"Hayır, ölmedin ve hâlâ başıma bela olmaya devam ediyorsun."

Zack sırtıtmaya başlayınca Mila ona dil çıkarıp gözlerini tekrar kapattı. "Hadi kalk artık, tembel teneke!" diyen Zack onu kolundan dürtünce, Mila surat asarak beyaz bulutların arasından çıkmak zorunda kaldı. Oturur konuma geçip gözlerini tamamen açtığında, başının ağrısı biraz daha artmıştı.

"Neden üzerime fil oturmuş gibi hissediyorum. Üstelik sevgili filimiz yerinden memnun gibi gözüküyor." Sesi biraz cılız çıkmıştı. Zack ona bir hapla birlikte bir bardak su uzatınca, Mila dik dik baktı. "Beni uyutup kötü emellerine alet mi edeceksin? Seni utanmaz sapık!"

Anlaşılan Mila biraz daha kendine gelmişti. Zack ona ukala bir bakış attıktan sonra gülümsedi. "Böyle bir şeye ihtiyacım yok, bücürük. Hiçbir zaman da olmadı." Çapkınca gülümseyen Zack, Mila'nın kıpkırmızı kesilmesine neden olunca gülümsemesi genişledi. "Bilincinin yerinde olmasına sevindim," diyerek elindeki hapi kızın ağzına soktu ve suyu dudaklarına dayayarak içmesini sağladı.

Mila hapi yutarken çok mutsuz görünüyordu. Zack'e kötü kötü bakan genç kız, biraz kendine geldiğinde, az önce yattığı

beyaz bulutların aslında çok şık ve çok rahat, geniş, beyaz koltuklar olduğunu fark etti. Kafasını çevirince, beş metre yüksekliğinde ve neredeyse yüz metrekare genişliğinde kocaman bir salonda olduğunu gördü.

“Burası da neresi?” Konuşurken, hafifçe sızlamaya devam eden başını tuttu ve ağrısını azaltmak istercesine gözlerini yumdu. Bir süre o şekilde durduktan sonra, biraz rahatlayarak gözlerini yavaşça araladı. Salonu incelemek amacıyla başını biraz daha çevirdi ve mükemmel bir New York manzarası ile karşılaştı. Bütün ışıklar parıltıyor, şehir tüm ihtişamını gözler önüne seriyordu. Demek ki sabahtan beri uyuyordu.

Salonun bir duvarı tamamen camdı ve şehrin manzarasıyla kocaman bir tabloyu andırıyordu. Hemen karşısındaki duvardan yukarıya bir merdiven çıkıyordu. Mila başını kaldırıncı o merdivenin asma bir yatak odasına bağlandığını görüp beğeniyile dudaklarını büzüştürdü. Sol tarafında da oldukça şık bir Amerikan mutfak vardı.

“Burası benim evim, bücürük.”

Zack’in tüm dikkati kızın üzerindeydi. Mila tek kaşını kaldırarak onu dikkatli gözlerle süzünce, hafifçe geri çekildi.

“Ne iş yapıyorum demiştin?”

Kızın tüm meraklı kedi antenleri açılmıştı. Zack gözlerini devirerek koltuğa gömüldü ve kollarını göğsünde birleştirdi. Adamın açık renk tişörtü, sanki üstünde bulunduğu bedenden çok memnunmuş gibi tüm çekiciliğini sunuyordu. Tabii çekiciliğini sunan tek şey tişört değildi. Adamın kendisi bile ayaklı çekicilik görevi görürken, kim zavallı bir tişörtü suçlayabilirdi ki?

“Bu konuda hiçbir şey dememiştim.”

Mila, Zack’in cevabını duyunca ona dil çıkarma isteğini engellemek zorunda kaldı. İnatçı adam, neredeyse iki haftadır beraber olmalarına rağmen, kendi hayatı hakkında ser veriyor sır vermiyordu. Zack sehpanın üzerindeki suya uzandığında kız yeniden konuştu.

“Doğru söyle, beyaz kadın ticareti falan mı yapıyorsun?”

Zack, Mila’nın sorusunu duyunca içmeye çalıştığı suyu öksürerek dış dünyaya geri gönderdi. Kızın ciddi ifadesini görünce bıkkın bir nefes aldı.

“Tanrı aşkına! Bütün bunları nerenden uyduruyorsun?”

Zack gerçek anlamda şoka girmiş gibi görünüyordu. Mila umursamazca omuz silktikten sonra, “Sen bir Misk Öküzü gibi inat edip sır vermeyince, ben de tahmin haklarımı kullanayım dedim. Ne yapayım?” diyerek haklılığının gururunu yaşayan bir bilge gibi sırttı.

“Bilişim işindeyim,” dedi ve Mila’nın daha fazla soru sormasını engellemek için devam etti. “O adamlar kimdi?”

Mila onun ne dediğini anlayamamış gibi bir süre kaşlarını çatınca, Zack panikledi. Kızda kısa süreli hafıza kaybı olduğunu zannetmişti. Neyse ki Mila kendine gelerek cevap vermekte gecikmedi.

“Bilmiyorum. Benden ne istediklerini de anlamadım. Yalnızca ‘Yedi numarayı da yakaladık,’ dediler.”

Zack, kızın sıkıntılı ifadesine baktı ve alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. Bu olay basit bir adam kaçırma da olabilirdi ama nedense içinden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

“Babanın ya da ailenin düşmanları var mı?”

Kız başını düşünür gibi öne eğdi. Ne yazık ki cevap verdiğinde Zack yine bir şey öğrenememişti. “Sanmıyorum. Ya da en azından benim bildiğim kadarıyla yok.”

Zack düşünceli bir şekilde gözlerini yere indirerek gergince saçlarını karıştırdı. “Peki, adamla alakalı hatırladığın belirleyici bir şey var mı?”

Mila bu kez biraz daha uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra yüzü, aklına bir şey gelmiş gibi aniden aydınlandı. “Dövme,” dedi ve duraksadı. Sanki ne gördüğünü hatırlamaya çalışıyor gibiydi. “Bir tür çiçekti sanırım. Zakkuma benziyordu. Tam adamın

boynundaydı," diyen Mila, kendi boynundaki bir noktayı işaret etti. Gözleri biraz merak, biraz da huzursuzlukla parlıyordu.

Zack derin bir nefes alarak işaret parmağını hafifçe çenesine vurdu. Zakkumu işaret olarak kullanan bir örgüt ya da çete bilmiyordu. Ama bu detay araştırmaya değerdı. Bunu akıma not alırken, Mila şüphe dolu bakışlarla onu inceliyordu.

"Beni sen mi kurtardın?" Sesindeki tereddüt çok açıktı. Zack kızın gözlerine bakıp, günlerdir olduğu gibi yine yalan söyledi.

"Hayır. FBI, aracı havadan takip ederek durdurdu. Sen balyılmıştın. Ben de seni evime getirdim."

Mila pek inanmış gibi görünmese de başını salladı. Araç aniden bir yerlere çarptığında hazırlıksız yakalanarak yerinden fırlamış ve kafasını çarpmıştı. Ondan sonra olanları hatırlamıyordu.

"Şimdi ne olacak?"

Sorusuna cevap alamadan Zack'in telefonu çalınca susmak zorunda kaldı. Adam telefona, "Efendim, anne," diye cevap verince de kulak kesildi.

"Kelebeğim," diyen annesi neşeyle konuşmaya başlayınca, Zack gözlerini kapatıp burnunu sıktı. "Biliyorum, Mila bizim sorumluluğumuzda ama bizim babanla acilen Seattle'a gitmemiz gerekiyor. Büyük halan hastalanmış ve babanı görmek istiyormuş."

Annesinin sesi utanmış gibi geliyordu ve Zack, bu sözcüklerin arkasından ne geleceğini biliyordu. Birlikte Londra'ya giderken, kızın okul için bir geziye katılması gerektiğini söylemişlerdi. Mila nihayet bugün Zack'in ailesinin yanına gidecekti ama çok sevgili büyük halası harika bir zamanlama ile babasıyla görüşmesi gerektiğini söylemişti. Yine de, Mila'ya saldıran insanların gizemini çözmek için kızın burada kalması iyi olabilirdi.

Zack derin bir nefes alıp, "Pekâlâ, anne. Bir süre daha benimle kalabilir," deyince, Amy Feller telefondan bile kalp fişkırmasına neden olacak kadar sevgiyle cıvıldamaya başladı. Zack

kafasını iki yana sallarken, bu hareketine tamamen zıt bir şekilde yumuşakça gülümsüyordu. Mila, adamın ailesine olan bağlılığını çok net bir şekilde gösteren bu hareketini görünce kalbinin ağrıdığını hissetti. Zack çok büyük bir karın ağrısı olmasının yanı sıra, dünya kız popülasyonu için de büyük tehlike arz ediyordu.

“Ben de seni seviyorum. Görüşürüz, anne,” dedikten sonra telefonu kapatıp Mila’ya döndü. Kız meraklı, biraz da mutlu bir şekilde ona bakıyordu. Bunu garipsese de sesini çıkarmadı.

“Bir süre daha benimle kalman gerek, bücürük. Zaten sana saldıranların kim olduğunu bulmamız gerekiyor, böyle daha iyi oldu.”

Mila bu haberle garip bir şekilde mutlu olurken, içinde oluşan korkuyu da engelleyemedi. Bu adam tüm cazibesiyle etrafında dolaşırken kendini nasıl onun üzerine atlamaktan alıkoyacaktı?

“Ben başka bir arkadaşımda kalırım.” Sesi azıcık tiz çıkmıştı.

Zack bu teklife bozulmuş gibi kollarını birleştirip bakışlarını sertleştirdi. “Olmaz! Sen Feller Ailesi’nin sorumluluğundasın ve benimle kalmak zorundasın. Başına bir şey gelirse ailene nasıl hesap vereceğim?”

Mila, ailesinin bahsini duyunca daha çok panikledi. Ah, Zack o ailenin onu ele geçirince ne tür işkenceler yapacağını bilseydi...

“Ama... Ama... Ama!”

Mila şaşkınlıkla bir bahane bulmaya çalıştı. Zack ciddiye-tinden, atmosfere fırlatılan bir füzenin kuyruğundan kurtulması gibi kurtulurken, o kuyruk gelip *dan* diye Mila’nın başına çarptı. Adamla aynı evde tek başına kalacak olma fikrinden dolayı dehşete düşmüştü. Ya yeniden onu öpmeye kalkarsa? Mila o zaman kesin adamın üzerine atlardı ve sonrasında abileri Zack’i öldürürdü. Mila giderek daha çok paniklerken, Zack olaydan zevk almak konusunda çığır açıyordu. Bilmiyordu ki,

Yekta olanları duysa, onu hücrelerine kadar parçalar, sonra da üzerinde halay çekerdi.

"Kelime hazinenin bu kadar geniş olması gerçekten hayranlık uyandırıcı ama burada kalman en mantıklısı olacak. Tabii vahşi cazibeme kapılmaktan korkuyorsan, o başka."

Mila, Zack'in söylediği son cümleyi duyunca kıpkırmızı kesildi ve tamamen toparlandığının bir göstergesi olarak sinirle konuştu.

"En son olmayan bir şeyden korktuğumda beş yaşındaydım, seni kendini beğenmiş pislik!"

Zack ona yüzündeki eğlenir ifadeden hiçbir şey kaybetmeden bakarak cevabı yaptırdı.

"Eh, beş yaşından bu yana pek bir gelişme kaydetmediğin göz önüne alınırsa..." Zack cümlesini tamamlayamadan, kafasına doğru uçan bir cisim görünce hızlı bir şekilde yana kaydı ve son anda alacağı darbeden kurtuldu.

Mila "Ben en azından beş yaşında gibi davranıyorum. Sen halen embriyo döneminde takılı kalmışsın!" dedikten sonra arkasını döndü ve olduğu yerde donup kaldı. "Vay be!" Mila'nın gözü arkasında kalan duvarı boydan boya kaplayan soyut bir resme takılı kalmıştı. "Bu harika," diyerek resme yaklaştı ve nazik hareketlerle fırça darbelerine dokunmaya başladı. "Böyle bir tabloyu ilk defa görüyorum. Sanatçısı kim?"

Mila tamamen kendinden geçmiş bir şekilde mırıldanınca, Zack kızın bir tabloya ona dokunduğundan daha sevgi dolu bir şekilde dokunduğunu düşünerek suratını astı.

"Bilmiyorum. Bana satan kişi sanatçının ismini vermedi." Sesi huysuz çıkmıştı. Mila ona aldırmadan resme geri döndü.

"Şu darbelere bir bakar mısın? Ressamın tüm duygularını hissedebiliyorum. Endişe, umut, umutsuzluk, beklenti... Hepsi yansıtmış."

Zack kızın söylediklerinin tek kelimesini anlamasa da kafasını salladı. Teknik bir insan olarak sanattan çok anlamıyor

olabilirdi ama en azından zevk sahibiydi. Yani öyle olduğunu umuyordu. Bu kez kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve boğazını temizleyerek söze girdi.

“Senin odan girişin hemen sağındaki. Ben işlerimi düzenlerken istediğin gibi yerleşebilirsin,” dedikten sonra, girişin hemen solundaki çalışma odasına yöneldi. Bugün olanları anlatmak ve son emirleri almak için Bay M ile konuşması gerekiyordu. İçinden bir ses, önündeki günlerin fazlasıyla hareketli geçeceğini söylüyordu. Ne yazık ki içindeki sesler çoğunlukla Nostradamus’a bile taş çıkartacak kadar iyilerdi. Söylenerek odasına girdi ve kapıyı sertçe kapattı.

ikinci Bölüm

[Faint, illegible handwriting covering the upper and middle portions of the page.]

[Faint, illegible handwriting at the bottom of the page, possibly a signature or date.]

Zack çalışma odasına girip kapıyı kilitledikten sonra güvenli hattan Bay M'yi aradı ve Mila ile ilgili durumu anlattı. Bay M onu düşünceli bir şekilde dinledi ve sözünü bitirdiğinde bir süre sessiz kaldı. Konuşmaya başladığında sesi ciddi çıkıyordu.

"Kızın seninle kalması iyi olmuş. Görevlerini aksatmadan bu olayı da araştırmanı istiyorum. New York son zamanlarda çok hareketli ve tüm bunların örgütle alakalı olması olasılığını göz ardı edemeyiz."

Zack başını saygılı bir şekilde salladı ve yeni göreviyle ilgili konuşmaya başlayan Bay M'yi dinlemeye devam etti.

"Son aldığımız bilgilere göre birileri Kelsy John'a saldırarak kadının teziyle alakalı bir çipi çalmış. Ona saldıranların örgüt ve çekirdekle alakalı olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden yarın akşam, göndereceğim koordinatlara bir operasyon düzenleyerek çipi geri almanı istiyorum."

Zack saatinin sinyal vermesiyle görev bilgilerinin aktarıldığını anladı.

"Görevini tamamladıktan sonra çipi inceleyip rapor sunmanı bekliyorum," diyen Bay M, Zack'in onay vermesiyle bağlantıyı kesti.

Bu gece dinlenmesi gerekecekti. Muhtemelen yarın akşam zorlu bir görev onu bekliyor olacaktı. Çalışma odasından çıktığında, Mila'nın hâlâ nutku tutulmuş bir şekilde resmin önünde durduğunu görünce gözlerini devirdi ve yanma giderek kolu onun omzuna değecek şekilde durdu. Bir elini cebine sokup resme bakmaya başladı.

"On sene de baksam, muhtemelen bu resim bana hoştan daha ötede gözükmeyecek."

Mila bir rüyadan uyanır gibi irkildi ve kafasını çevirip boş gözlerini adamın üzerine dikti. "Senin gibi kaba bir adamın sanattan anlamaması oldukça normal." Sesi alaycıydı. Minik baş belasının sahalara geri döndüğü böylelikle tescillenmişti.

Zack genç kıza dönüp lafı hiç dolandırmadan aklındaki soruyu sordu. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Gözlerini şaşkınca büyüten Mila ağzını da birkaç defa açıp kapattı. Zack cevap beklediğini belli edercesine kaşlarını kaldırıncı da hafifçe kızarak önüne döndü.

"Çünkü dudaklarının sürekli gülümsüyormuş gibi durmasına sinir oluyorum!" dediğinde, söylediğine kendisi bile şaşırmış gibiydi. Mila kendi kendine *Bu da nereden çıktı şimdi?* diye sorarken, hırçınlığının sebebini anlamamıştı. Zack ilginç bir deney faresine bakıyormuş gibi düşünceli gözlerini üzerine dikince, bedenini saran gerginliğin de etkisiyle kendini durduramadan devam etti. "Bir de hiçbir lafın altında kalmaman çok sinir bozucu!"

Zack duydukları karşısında sırtıtmaktan kendini alamadı. Onun sırtımasıyla fena halde sinirlenen Mila dudaklarını büzdü. Adamın sırttırken bile ne kadar yakışıklı olduğunu düşününce, beyninden aldığı direktifleri hiç filtrelemeden olduğu gibi yumurtlayan ağzı yeniden açıldı.

"Tüm bunlara rağmen bu kadar erkeksi ve yakışıklı olmandan nefret ediyorum!"

Kız sanki bir savaş suçundan bahsedermiş gibi konuşunca, Zack dayanamayarak kahkahayı patlattı. Mila onun güldüğü için yarı yarıya kapanan göz kapaklarının ortaya çıkardığı kir-piklerine hayranlıkla baktı. Ardından kendi kendini tekmelemek istedi. Fakat bunun yerine çok daha kötü bir şey yaptı.

"Tanrım! Kirpiklerin de çok uzun! Kadınların rimel denen o belaya katlanmalarının tek sebebi, seninkilerin yarısı kadar güzel kirpiklere sahip olmak istemeleri!"

İşte bu sözler, Zack'in kahkahalarını aniden kesip dikkatli bakışlarını kıza çevirmesine neden oldu. Mila o an kendini güzelim New York manzarasından aşağıya doğru bırakmak istedi. Ya da belki kendini asmalıydı. Aslında silah da fena bir fikir değildi.

Mila ne kadar çeşitli şekillerde intihar edilebileceğini düşünürken, Zack dudaklarındaki hafif gülümsemeyle ona yaklaştı. İyice dibine sokularak sümbül kokusunun ciğerlerine dolmasına izin verdi. Göz kapakları yarı yarıya kapanmış, renk değişimine uğrayan mavi gözleri kızın dudaklarına dikilmişti.

"Sen de gören her erkeğin tadına bakmak isteyeceği dudaklara sahipsin ve ben de buna çok sinir oluyorum!" dedikten sonra, birkaç saniye duraksayıp Mila'nın beklentiyle gerilmesine neden oldu. Zack o ilk öpücükten sonra bir daha Mila'ya dokunmamıştı ve bu durum nedense genç kızın sinirini bozuyordu. O dudakları yeniden hissetmek istiyor oluşu tamamen bir meraktan kaynaklanıyordu. Yoksa başka, daha derin ve gizemli anlamları falan yoktu. Yine de merak denen o duygunun vücut sıcaklığında artış, boğaz kuruması ve kalbin delirmiş gibi atması gibi yan etkileri olduğundan habersizdi. Ya da tüm bunları kışından uyduruyordu. İşin en güzel tarafı ise, şu an Zack'in dudakları dışındaki hiçbir şeyin kışında olmamasıydı.

Artık sabırsızlanmaya başladığı sırada Zack ona doğru eğildi ve kızarmış, sıcacık yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Mila bu temasla bile kalbinin titrediğini hissederek şoka girdi.

"Bu yüzden kendini koru ve o dudaklara kimseyi yaklaşırma," diyen Zack, gülümseyerek kızdan uzaklaştı.

Mila bir yoksunluk hissiyle dolarken, Zack çoktan arkasını dönerek asma kattaki yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Genç kız dudakları şaşkınlıkla açılmış bir şekilde bir süre daha adamın arkasından baktı ve kısık sesle mırıldandı.

“Bizim öpücük yine yalan oldu desene.”

Mila mutfaktan gelen enfes kokularla gözünü açtığında, kocaman yatağın neredeyse tamamını kapladığını görerek uyusukça gülümsedi. Yatağı çok yumuşak ve güzeldi.

Bilinci yerine yerleşip işbaşı yaptığında aklına gelen ilk şey, dün gece yatarken düşündüğü son şeydi. Yani Zack’in ona yaktan verdiği öpücük! Kızarmaya başlarken kendi kendini azarladı.

“Kendine gel, Mila! Adamın yanında sürekli kırmızı bir şekilde dolaşamazsın!”

Kendini biraz olsun gaza getirmeye çalışsa da başarılı olmadı. Aksine, kızarıklığı sanki ona inat olsun diye daha da çok artmıştı. Somurtarak yataktan kalktı.

Karmakarışık saçları, hafif şişmiş gözleri ve buruşmuş pijamalarıyla mutfaka girdiğinde, gördüğü manzara karşısında kalp krizinin eşğine gelmişti.

“Tanrım! Bu adam yüzünden seni bu kadar çok andığım için üzgünüm ama inan bu durumu ifade edebilecek başka bir sözcük bilmiyorum.”

Zack üstünde yalnızca bir basketbol şortuyla ocağın başında duruyor, bir yandan ılık çalarken bir yandan da yumurta pişiriyordu. Üst tarafı tamamen çıplaktı ve Mila’ya göre kahvaltılık gevrekten bile çekici gözüküyordu. Saçları hafifçe ıslak ve dağınıktı. Kollarının her bir hareketiyle sırtındaki kaslar da hareket ediyor ve Mila’da bir sanat eserine bakıyormuş izlenimi uyandırıyor. Tabii ki Mila, Rönesans döneminden kalma bir sanat eserine koala gibi yapışmak ya da onları kendinden geçmesine öpmek istemezdi. Yine de şu an önünde duran adama tam olarak bunları yapmak istiyordu. Mila’nın salyalarını akıtmasına ramak kala Zack aniden arkasını döndü ve yüzünde nesheli bir gülümsemeyle ona göz kırptı.

“Demek uyandın, bücür cadı. Ben de kahvaltı hazırlıyordum.”

Kızı baştan ayağa süzen Zack'in yüzündeki gülümseme, genelgeçer kurallar baz alınacak olursa biraz fazla genişlemişti. Mila şüpheli bakışlarını adamın üzerinde dolaştırdıktan sonra, onun neye güldüğünü anlamak için aynaya baktı ve anında küçük bir çığlık attı. Zack artık kahkahalarını tutamazken, Mila dişlerini sıkıp koşarak banyo olduğunu tahmin ettiği kapıya yöneldi. Çünkü giydiği pijamanın üzerindeki yazının en kötü kısmı lanet olası yüzüne eksiksiz olarak çıkmıştı. Yani Mila tam olarak alnında bir 'CADI' yazısıyla dolaşıyordu.

"Bir daha asla üzerinde kabartmalı yazılar olan bir pijama giymeyeceğim!" diye kendi kendine söylenirken alnını ovuşturuyordu. Ama baş belası iz oraya sanki zamlı yapışmış gibi çıkmamakta ısrarcıydı. "Tüm evren birlik olup Zack'in yanına geçmek zorunda mıydı? Adam zaten yeterince yakışıklı, seksi, zeki ve..." Mila aniden ne söylediğini fark ederek duraksadı ve öfkeyle saçını çekti. O pislik herife böyle güzel sıfatları yüklemeyi bırakmalıydı. "O kendini beğenmiş ukaladan nefret ediyorum!"

Sinirle söylenirken alnını sertçe ovalamaya başlamıştı ama çabaları nafileydi. Lanet iz sanki iyice belirginleşmişti. Sonunda izi çıkarmaktan vazgeçen Mila, yüzünü güzelce yıkayıp dağınık saçlarını da biraz olsun düzelttikten sonra mutfığa geri döndü. Zack önündeki yumurta dağına bakarak mutlulukla gülümsüyordu. Neyse ki üzerine bir tişört giymişti. Mila'yı görünce yeni bir kahkaha krizine girme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı için, bir adet çatalı kafasına yeme ihtimali de giderek artıyordu.

"Bu konuda tek kelime edersen, yemin ederim seni gece uyurken boğarım!" Mila elindeki çatalı tehditkâr bir şekilde sallamayı da ihmal etmemişti.

"Bu fırsatı asla kaçırmam, bücürük."

Zack konuşurken aynı zamanda ağzına yumurta tıktırmaktan da geri kalmıyordu. Mila bir ona bir de kendi önünde duran normal boyutlardaki yumurtaya bakıp iç çekti ve huy-suz bir şekilde çatalını bu kez yemek için kullanmaya başladı.

Bu sırada Zack'ın ona pis pis sırtıtmasına da sinir olmamaya çalışıyordu. Mila'nın intikamı çok acı olacaktı.

"Tanrı kullarını senden korumak için böyle bir mesaj göndermiş olmalı."

Zack, Mila ile dalga geçerken, zavallı yumurtaları mideye indirmeye de devam ediyordu. Adam resmen yemek yerken bile Mila'nın sinirini bozmayı başarıyordu.

Mila, "Kapa çeneni, devetabanı!" dedikten sonra dik dik ona baktı ve yumurtasından küçük bir parça aldı. Tabii ki Zack işi burada bırakmayacaktı.

"İlahi adalete her zaman inanmışımdır. Çok yakında alnında 'BÜCÜRÜK' yazısının da çıkmasını bekliyorum."

Mila derin bir nefes aldı ve dişlerini sıkarak konuştu. Çatalını da yeniden tehditkâr bir şekilde sallamaya başlamıştı.

"Bu konuda tek kelime daha edersen, bütün yiyecekleri tuvalete atıp seni çalışmayan bir telefonla eve kilitlerim!"

Mila'ya kısık ve kınayan gözlerle bakan Zack, yumurtasını korumak ister gibi kollarıyla çevreledi. Mila bundan haince bir zevk alarak canice gülümseyince de kaşlarını çatıp yumurtasını yemeye geri döndü. Yumurtasını güvene aldığından emin olana kadar sessizce kahvaltısını etti ve karnı doyduğunda konuşmayı yeniden başlattı.

"Annemle konuştum. Eşyalarının tamamını buraya gönderdi. Havaalanı şirketinin kargosu da yarım saat önce geldi."

Mila kargonun geldiğini öğrenince heyecanla ayağa fırladı.

"Maylo geldi mi?" derken o kadar hevesli görünüyordu ki, Zack içten içe o salak köpeği kıskanmadığı konusunda kendini zorlukla ikna etti. Tanrı aşkına! Kocaman, kahverengi ve salyalı bir köpeğin onu yalamasından tiksинmeyen kız, Zack'ın öpücüklerinden nefret ediyordu. Bu tavır egosuna atılmış bir atom bombasıydı. Neyse ki egosu Japonya'dan daha güçlüydü ve en az hasarla bu durumu atlatmayı başarıyordu.

"Evet, geldi."

Zack ona cevap verdikten hemen sonra oldukça ilgili bir şekilde yumurtalarına dönünce, Mila gözlerini kısıp adamı süzdü.

“Nerede?” Bu soruyu sormadan önce büyük bir sabır örneği göstererek tam dokuz saniye beklemeyi başarmıştı. Ama Zack denen o safi sinir yığını ona cevap vermekte pek de acele ediyormuş gibi gözüküyordu. “Ne yaptın ona?”

Mila gözlerini dehşetle açmıştı. Zack umursamaz bir tavırla omuz silktikten sonra başını yavaşça kaldırdı ve mavi gözlerindeki kahkaha pırıltılarıyla cevap verdi.

“Tüyleri biraz uzamıştı. Ben de ona yardımcı olmak için tıraş ettim.”

Zack öyle bir gülümsemişti ki, onu gören Dünya Kuaförlük Yarışması’nda birinci olduğunu zannederdi. Mila ufak bir çığlık atarak salon tarafına geçti ve bir köşede hüzünlü gözlerle ona bakan Maylo’yu görerek ikinci bir çığlık attı.

“Bebeğim! Sana ne yaptı böyle?”

Mila o an, çocuğunu mahallenin kabadayıları tarafından hırpalanmış şekilde bulan bir anne kadar acı çekiyor gibi görünüyordu. Zack kahkaha atmamak için kendini zorladı. Mila kucığında Maylo ile mutfaka geri dönmüştü. Köpeğin neredeyse bütün tüyleri kesilmişti ve aralarda kalan düzensiz uzunluktaki kıllar yüzünden çok komik görünüyordu. Mila, Zack’e pis bir bakış attıktan sonra, korumacı bir tavırla köpeğine sarılıp sandalyesine oturdu. Bir eliyle Maylo’yu severken, bir eliyle de çatalını kavrayıp sıkmaya başladı. Zack, elinden gelse Mila’nın onu oracıkta öldüreceğini biliyordu. İşin ilginç tarafı, bu durumdan fena halde zevk alıyor oluşuydu.

“Bunun cezasını çekeceksin, devetabanı! İntikamımız çok acı olacak!”

Mila’nın sözleri bittiği anda Maylo’dan hafif bir inilti yükseldi. Zack ona ukala bir bakış attı ve umursamaz bir tavırla, “Elinden geleni ardına koyma, bücürük,” dedi.

Mila genç adama bir kez daha dişlerini gösterdikten sonra hırsıyla yumurtasını yemeye devam etti. Maylo da sanki o halini insanların görmesine dayanamıyormuş gibi Mila'nın kucağından inip bir köşeye saklanmıştı. Giderken Mila'ya hüzünlü bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

Mila kederle iç çekti. Tam Zack'e tehditler savurmaya hazırlanıyordu ki, genç adam ondan önce konuşarak buna engel oldu.

"Bu gece dışarıda olacağım. Evin anahtarını salondaki sehpanın üzerine bıraktım. Çalışma odamdan ve elektronik aletlerimden uzak durmak kaydıyla evi istediğin gibi kullanabilirsin."

Zack sözlerini bitirdikten sonra hafifçe gülümseyerek çatalını eline aldı ve kahvaltısına *daha büyük* bir gülümseme bahsetti. Mila'nın kaşları çatılırken, adamı kahvaltısından kıskanmış olamayacak kadar akıllı başında bir kız olduğu konusundaki ikna çabaları ayyuka çıkmıştı. Yok canım! Şu an biraz kalbi kırık hissetmesinin sebebi, Zack'in kahvaltısına bakarken ona gülümsediğinden daha içten bir şekilde gülümsemesi olamazdı. Mila düşüncelerine dur diyemeden arkasından bir ses gelince dikkati dağıldı. Neyse ki bu sayede beyni saçmalayarak harakiri yapmaktan kurtulmuştu.

"Zack!"

Kapıdan sırtında kocaman bir çantayla, Zack'ten birazcık kısa, onun gibi mavi gözlere ancak daha açık renk saçlara sahip bir adam girdi. Zack gelenin kim olduğunu anlayınca gülümseyerek ayaklandı. "Duncan," diyerek gelen adama sarıldı.

Mila onun kim olduğunu anlamıştı. Amy küçük oğlundan bahsetmişti. Duncan, Zack'in küçük erkek kardeşiydi. Yine de cüssesine bakılacak olursa, o kadar da küçük olmadığı düşünülebilirdi. En az Zack kadar sağlam bir vücuda sahipti ve yüzündeki haylaz gülümseme nedeniyle daha genç görünüyordu. Mila onun yirmi iki yaşında olduğunu biliyordu. İki kardeş sarıldıktan sonra Duncan, Mila'ya doğru döndü ve olduğu yerde dondu.

"Zack, eve getirdiğin kızların reşit olup olmadıklarını kontrol etmelisin." Adamın yüzündeki haylaz gülümseme geri dönmüştü.

Zack bir Mila'ya, bir de Duncan'a baktı. Ardından kardeşinin omzuna bir yumruk geçirdi. "Kapa çeneni, Duncan! Bu kız Mila. Eminim annem sana kim olduğunu anlatmıştır," dedikten sonra sinirli bir şekilde kahvaltısının başına geçti.

Duncan ise Mila'nın yanına oturdu ve dirseklerini masaya dayayarak ona döndü. "Elbette anlattı. Ama annem misafirimizin ne kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuş sanırım."

Duncan flört moduna geçmişti. Mila bu modu kesinlikle iyi biliyordu. Onunla tanışan erkekler genelde önce bu moda giriyorlardı. Ama abileriyle tanıştıktan sonra modları bir daha düzelmeyecek şekilde değişiyordu.

Mila birden, onunla ilk tanıştığında bu moda girmeyen tek erkeğin Zack olduğunu düşünerek öfkelenmişti. Lanet adam, ilk karşılaşmalarında resmen ona böğürmüştü. Mila bu adama boşuna öküzmüyordu. Sinirli gözlerini Zack'e diken Mila, adamın boğuk bir ses çıkardığını duyunca alnını kırıştırdı.

"Bir şey mi dedin, abi?" Duncan kaşlarını kaldırmış, hafif bir gülümsemeyle abisine bakıyordu.

"Hayır, bir şey demedim!"

Zack umursamaz görüntüsünün aksine, sert bir sesle cevap verdikten sonra kahvaltısına geri döndü. Duncan sanki abisini ilk defa görmüş gibi dikkatle incelerken, Mila da garip bir şekilde bakmaya devam etti. Sonrasında Zack'in tamamen mekanik hareketlerle yemeğini yediğini görerek kahvaltısından birkaç lokma aldı ve ayağa kalktı.

"İzninizle... Benim artık okul için hazırlanmam gerek. Zaten iki günlük dersi kaçırdım." Mila sözlerini bitirdikten sonra Duncan'ın hayran, Zack'in sert bakışları arasında mutfaktan çıktı.

"Eğer onda gözün varsa, bana şimdiden söylesen iyi olur."

Duncan, Mila odadan çıkar çıkmaz abisine bakarak dudağının tek köşesini hafifçe kıvrırmıştı. Daha önce hiç olmadığı kadar katı görünen Zack, ona keskin bir bakış atarak yemeğine eğilmekle yetindi. Konuyla alakalı tek bir kelime etmemişti.

“Tanrım! Bu kızdan gerçekten hoşlanıyor musun?”

Duncan’ın yüzünde ciddi anlamda şaşkın bir ifade vardı. Zack ona dik dik bakıp hafif bir ses çıkardıktan sonra ayağa kalktı.

“Zevzek zevzek konuşmayı kes, Duncan. Kimseden hoşlandığımı falan yok. Başını belaya sokmaya çok meraklıysan, al senin olsun.”

Zack kardeşine bakmadan konuştu ve beton gibi adımlarla odadan çıktı. Duncan abisinin arkasından bir süre daha şaşkınca baktıktan sonra kahkahayı patlattı.

New York’un arka mahallelerinde lağım ve kanalizasyon suyu nedeniyle kokmaya başlayan sokaklar, birkaç el ateş sesine ev sahipliği yapmaktan rahatsızlık duymuyordu. Şehir bu tarz saldırılara alışıkta. Zack’in arkasındaki üç kişi hem onu kovalıyor, hem de ateş ediyordu.

Sokaklar köşelerde yatan, kirli kartonlarına ve asırlardır yıkanmamış gibi duran battaniyelerine sarınmış evsizler dışında boştu. Saat neredeyse sabahın üçü olduğundan, akli başında olan herkes evlerinin rahat huzurunda uyuyordu. Silahlı kişiler tarafından kovalanan adamın pek aklının başında olmadığı da buradan anlaşılabilirdi.

Attığı her adımda Arnavut kaldırımlarında yankılanan ayak sesi ile yerdeki pis su birikintileri hareketlenerek üstüne sıçırıyordu. Yaklaşık yirmi dakikadır kaçan Zack’in nefesinde herhangi bir hızlanma yoktu. Kulağının hemen dibinden geçen bir kurşun nedeniyle hızını arttıran genç adam, aniden karşısına çıkan karanlık sokağa daldı ve eski bir binanın yıkık dö-kük kapısıyla karşılaştı.

“Siktir be!”

Hızla geriye çekilip kapıya bir tekme attı. Kapı neredeyse ortasından parçalanarak açılınca da sırtıttı. O anda kolunun yan tarafındaki duvara bir kurşun saplandı ve seken parçalar yanağını yaraladı. Ağır bir küfür edip binaya daldı. Sol tarafında, binanın tepesine uzanan ama sağlamlığı konusunda hiç güven vermeyen demir bir merdiven vardı. Başka şansı olmadığı için hızla merdivene atladı. Merdivenin okyanusta fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi sarsılmasına aldırmadan yukarıya tırmanmaya başladı. Aşağıdan duyduğu seslere bakılırsa adamlar da çoktan gelmişlerdi ve onu takip edip etmeme konusunda tartışıyorlardı. Zack bir kez daha sırtıttı. Ancak tam o anda yeni bir kurşun kolunu sıyrarak canını yaktı. İllaki neşesini kaçırarak bir şeyler yapacaklardı!

Neyse ki binanın içi zifiri karanlıktı. Bu yüzden adamlar görerek ateş edemiyor ve hedefi tutturamıyorlardı. Son bir metreyi de çevik bir hareketle tırmanarak kendini binanın çatısına attığında sırtüstü yere yattı ve derin bir nefes aldı.

Dikkatle sesleri dinleyerek takibin devam edip etmediğine karar vermeye çalıştı. Adamlar birkaç defa sesli küfür ettikten sonra dağılmışlardı. Muhtemelen, onlardan çaldığı çipin gerçek değerini bilmiyorlardı. Yoksa bu kadar kolay vazgeçmezlerdi. Gülüşü genişledi ve sanki birisi ona adrenalin iğnesi yapmış gibi hızla ayağa kalktı. Binanın çatısında başka bir çıkış olmadığını görünce de düşünceli bir şekilde kafasını kaşıdı. Birazcık akrobasi ile karşı binaya atlaması gerekecekti. Neyse ki bu tarz hareketler onun için sıkıntı arz etmiyordu. Çıktığı merdivenin tam tersi istikamette ilerledi ve çatının ucuna yaklaştı. Bina yedi katlıydı ve diğer çatıyla aralarında yaklaşık beş metre vardı. Sırtıttı. Çocuk oyuncağı olacaktı. Hafifçe geriledi ve hızını arttırmak için koşması gereken mesafeyi hesapladı. Matematik ve fizik en iyi olduğu alanlardı. Bu yüzden bu tarz hesaplamaları yapmak onun için sorun değildi.

Tüm hazırlıklarını tamamladıktan sonra koşmaya başladı. Hızını maksimum düzeye çıkarıp binanın neredeyse dış

duvarına basacak kadar son anda zıpladı. Havada uçma hissi kısa sürse de nefes kesiciydi.

Diğer binanın çatısında yere düşerken bir cisme çarptı. Cissim hafif bir ses çıkarıp küfür edince canlı olduğu ortaya çıkmıştı. Zack hızla ayağa kalkıp, çarptığı kişiyi görmek için kafasını çevirdi. On dört on beş yaşlarında bir çocuktu. Başında New York Yankees şapkası vardı ve karanlık nedeniyle yüzü belli olmuyordu. Bol bir pantolon ve bol bir tişört giymişti. Kısa saçları ensesinden çıkıyordu ama rengi karanlıkta anlaşılmıyordu.

“Sen de kimsin?”

Çocuk cevap vermek yerine, kafasını sallayıp gülümsedi ve ona orta parmağını gösterdi. Sonra da arkasını dönüp koşmaya başladı. Zack tam çocuğun arkasından gidecekken, ajan saatinden gelen uyarı nedeniyle duraksadı. Saatinde istediği arabanın tam olarak bulunduğu binanın altına geldiği yazıyordu. Kafasını kaldırıp çocuğun arkasından baktı ve gözlerini kıstı. Sonra onu takip etmekten vazgeçerek hızla merdivenlerden indi. Arabaya bindiğinde BİS New York ekibinden Yiğit neşeli bir şekilde gülümsüyordu.

“Anlat bakalım, gecen nasıl geçti?”

Zack arkadaşına dönüp ukala bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi. “Mükemmel ötesiydi.”

Eve girdiğinde gözü Mila'nın kaldığı odanın kapısına takılan Zack, derin bir nefes alıp kendini salondaki geniş koltuğa bıraktı. Gün boyunca o baş belasını görmemişti ve içinde değişik bir özlem duygusu dolaşıyordu. Üstelik dolaşım sistemi de buna ses çıkarmıyordu. Kaşlarını hoşnutsuzca çatarak kafasını sallayan Zack, yerinden kalkıp çalışma odasına yöneldi. Kolundaki yarayı eve gelmeden önce sarmış, üstünü de değiştirmişti. Duncan bu gece arkadaşında kalacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Bu yüzden kardeşi geleceği için endişelenmesi gerekmiyordu.

Çalışma odasına girip son derece gelişmiş bilgisayarına çipi taktığında bir şeylerin ters gittiğini anlaması uzun sürmedi. Bilgisayarı çalışmıyordu.

Bebeği gibi baktığı bilgisayarlarının hasar görmesi, hayatta en çok nefret ettiği şeylerin başında geliyordu. Sinirleri bozularak ayağa kalktı ve kasanın bulunduğu bölüme gitti. Kasanın içinden minik tıkırtılar geldiğini fark edince panikledi. Kapağını açtığı anda, beyazlı sarılı bir fare hızla fırlayarak odanın içinde koşmaya başladı. Lanet bir gökdelenin *elli üçüncü* katında bir *farenin* olması, yalnızca bir şekilde açıklanabilirdi.

"MİLA!"

Zack kükrediğinde zavallı fare titremişti. Ama anlaşılan kükremenin muhatabı olan şahsiyet bundan pek etkilenmemişti. Çünkü aradan beş dakika geçmesine rağmen kızıdan ses çıkmıyordu. Kızı yalnızca birkaç saat yalnız bırakmıştı ve yaramaz cadı evine bir fare sokmuştu.

"Seni lanet olasıca küçük baş belası..."

Söylene söylene çalışma odasından çıkıp, Mila'nın kaldığı misafir odasına girdi. Girmesiyle olduğu yerde kalması bir oldu. Kız mini minicik, kısacık bir şort ve bol bir atlet ile tamamen dağılmış bir şekilde yatıyordu. Bu haliyle resmen 'gel beni ye' mesajı vermiyorsa, Zack de bilgisayar bilimleri konusunda bir şey bilmiyordu. Tabii bilgisayarlar da sık sık gel beni ye mesajı verdiğinden, bu konuda bir uzman sayılabilirdi. İnleyerek, kafasını bir yerlere vurma isteğine dur dedi ve bir kez daha kükredi.

"Mila!"

Kız bu kez birazcık hareketlenmişti. Fakat yalnızca yüzüstü yatma konumundan sırtüstü yatma konumuna geçmişti. Zack bir taraflara sıkı bir yumruk atmak istiyordu. Ya bunu yapacaktı, ya da yatağa girip kızı kollarına alacaktı. Akli başında, normal bir erkeğin yapacağını yaparak dolabı yumrukladı. Kabul etmeliydi ki, bu biraz iyi gelmişti.

"Bücürük!"

Mila mırıldanarak gözlerini açtı ve genç adamın yüzüne mahmur bir şekilde baktı. Sonra da, "Git başımdan," diyerek poposunu dönüp uyumaya devam etti.

Zack dişlerini sıkıp elini saçının arasından geçirdi.

"Eğer hemen şimdi uyanmazsan Maylo'yu dışarı atarım."

Bu tehdit işe yaramıştı. Mila yataktan öyle bir fırlamıştı ki, neredeyse tavana değecekti.

"İşte beklediğim hareketler bunlar."

Zack kıza bir adım yaklaştı. Mila yatağın tam ortasında durmuş, saçlarının yarısı yüzüne dökülmüş bir şekilde ona bakıyordu. Zack sakindi. Evet, bunu medeni bir insan gibi çözmeliydi.

"Lanet olası bir farenin benim bilgisayarımın kasasında ne işi olduğunu öğrenebilir miyim?" dediğinde yalnızca salonun camlarına hafif bir sarsıntı yaşatmıştı. Neyse ki duvarların yalıtımı çok iyiydi de, gece gece komşularını rahatsız etmiyordu.

"Fare mi?"

Kız akıllı karışmış gibi görününce, Zack kısa bir an *Belki de bu seferki Mila'nın suçu değildir*, diye düşünmüştü. Belki de insanlık için hâlâ bir umut vardı. Fakat sonrasında kızın kafasında bir ampul yanıp gözleri ışıldayınca, Zack'in tüm umutları yerinde yeller estirerek kayboldu.

"Freddy! Demek senin bilgisayar kasana saklanmış. Ben de başına bir şey geldi diye korkmuştum."

Mila gerçekten endişelenmiş gibi görününce, Zack *Belki de bu kızı zakkum dövmeli adamlara teslim etmeliyim*, diye düşündü.

"Sana o hayvanları benim çalışma odamdan uzak tutmanı söylemedim mi?"

Zack konuşurken sabırlı bir ebeveyn gibi görünüyordu. Mila yüzünü buruşturdu.

"Tanrı aşkına, bir fareyi nasıl zapt etmemi bekliyorsun ki?" dediğinde, sesinde *çok cahilsin keşke ölsen* mesajı gizliydi.

Zack ona gözlerini kısarak baktı ve tek kelime etmeden arkasını döndü. Kapıdan çıkarken, "Madem sen zapt edemiyorsun, o zaman fare zehrini icat edenlere minnettar olmalıyım," dedi.

Mila yataktan kelimenin tam anlamıyla uçarak fırladı ve Zack'in koluna yapıştı. Bu küçük temasla bile nefesi kesilen Zack, renk vermemek için gözlerini kızdan kaçırdı.

"Tamam! Ben Freddy'yi bulup senden uzaklaştıracam. Bir katille aynı evde yaşadığını bilmek zavallının psikolojisini bozacaktır. Bu yüzden rica ederim sessiz konuş ve onun yanında fare zehrinden falan bahsetme." Mila son derece ciddi bir şekilde konuştuktan sonra, çekmecelerinin birinden biraz peynir çıkardı ve koşar adımlarla çalışma odasına girdi.

Zack dişlerini gevşetmeye çalışırken daha fazla sıkı ve sert adımlarla kızı takip etti. O an, neden kızın çekmecesinde peynir olduğunu sorgulamayı reddediyordu. Şu an daha büyük sorunları vardı. Mümkünse Mila'yı bilgisayarlarından en az elli metre uzakta tutmalıydı.

"Freddy! Gel buraya canım. Hadi," diye seslenirken elindeki peyniri sallayan Mila, yere çömelmiş fareyi arıyordu.

Kız resmen bir fareye, Zack'e gösterdiğinden daha çok ilgi gösteriyordu. Zack keskin bir nefes aldı ve bilgisayarındaki hasarı kontrol etmek için harekete geçti. Neyse ki kablolar sağlamdı. Ana kart olduğu gibi duruyordu ve işlemcisi de gayet sağlıklıydı. Yalnızca içi biraz kirlenmişti. Dikkatli bir şekilde kasayı temizledikten sonra arkasını döndü ve elinde Freddy ile onu inceleyen Mila'yla göz göze geldi.

"Bir daha o lanet hayvanı buralarda görürsem, onu kuyruğundan tuttuğum gibi çöp öğütücünün içine atarım."

Zack son derece ciddi olduğunu her hareketinden ve mimiğinden belli ediyordu. Mila gözlerini dehşetle büyütürken bir elinin işaret ve başparmağıyla hayvanın kulaklarını kapadı. Sonra da çocuğunun yanında kavgaya etmemeye özen gösteren bilinçli bir ebeveyn gibi kısık sesle çemkirdi.

"Sana bu şekilde konuşmamamı söylemiştim! Zavallı Freddy'nin psikolojisini bozacaksın! Senin yüzünden onu yarın bir hayvan psikologuna götüreceğim," dedikten sonra, dikkatle adamın yanağına baktı. Uyku sersemliğiyle daha önce fark edememişti. "Yanağına ne oldu?" diye sordu. Sesi birazcık yumuşamıştı.

Zack bir parmağını yanağındaki yaraya değdirerek yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Bir yere çarpmışımdır."

Mila adamın suratına şüpheyle baktı. Freddy hâlâ elindeydi ve hayvan sanki Mila'nın kollarında olmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Hah! İnsanlar yetmezmiş gibi, şimdi de hayvanları baştan çıkarıyordu.

"Pansuman yapmamı ister misin?" diye sorduğunda biraz utanmış görünüyordu.

Zack bir anda vücuduna bir fili bile uyutacak kadar çok uyuşturucu enjekte edilmiş gibi hissetti. Kız her hareketiyle karşısındakini etkilemeyi başarıyordu. Özellikle de karşısındaki insan zavallı Zack olduğunda. Kendi düşüncesine sinirlenerek, "İstemez!" diye bağırdı.

"Sana iyilik yapmak isteyende kabahat!"

Mila'nın kalbi kırılmış gözüküyordu. Genç adamın yüzüne son bir bakış attıktan sonra hışımına arkasını dönerek kapıdan çıkıp gitti. Zack bir süre kızın arkasından sinirli gözlerle baktıktan sonra devreleri yanmış gibi önüne döndü. Başını öne eğerek sertçe burun kemerini sıktı. Saçları da önüne dökülmüştü. Zihnini Mila istilasından kurtarmak için kafasını iki yana salladı ve bilgisayarının başına geçip çipi taktı.

Saatler süren çalışmalardan sonra nihayet çipin güvenliğini aşabildiğinde, içinde Kelsy John'a ait tezin bir parçasının bulunduğunu keşfetti. Fakat bu parça onlara tezin tamamı konusunda kesin bir fikir vermiyordu. Çipin farklı bir yapısı vardı ve algoritma olarak başka parçalara ihtiyaç duyuyor gibi gözüküyordu. Kısa bir araştırmadan sonra kodun yapısını çözdü ve tüm programa ulaşabilmek için buna benzer üç çipe daha ihtiyaç olduğunu fark etti.

Diğer çipleri de ele geçirmeleri gerekecekti. Tabii öncelikle nerede olduklarını bulmalıydılar. Güvenli hattan bağlanarak BİS İstanbul ofisini aradı.

"Efendim."

Bay M her zamanki yıkılmaz tavrı ile ekranda belirdiğinde, Zack direkt söze girdi.

"Çipi çözmeyi başardım. Yalnız neler olduğunu anlamamız için üç parçaya daha ihtiyacımız var."

Bay M, Zack'in çip hakkında yaptığı açıklamaları dinleyerek gerekli yerlerde notlar aldı. Zack sözünü bitirdiğinde düşünceli bir şekilde konuşmaya başladı.

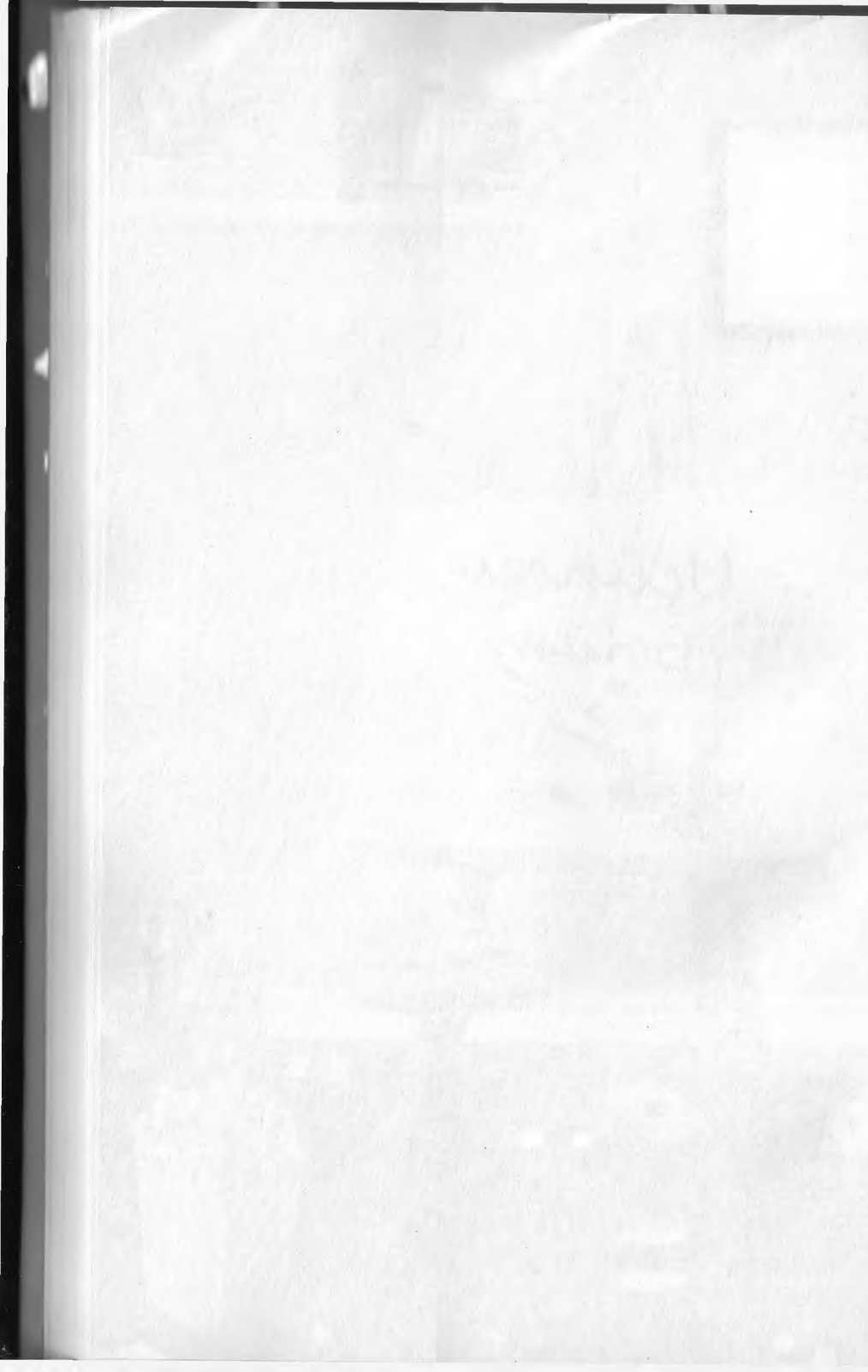
"Kelsy John'u yakın takibe almalıyız. Fakat seni bu şekilde onun peşine takamayız. Eğer örgüt de kadının peşindeyse, çok yakınlarında bulunman tehlikeli olabilir. Bu yüzden kılık değiştirerek üniversiteye girmeni istiyorum." Bay M birkaç klavye darbesiyle bir süre işlem yaptıktan sonra tekrar Zack'e döndü. "Tebrik ederim. Yarın Columbia Üniversitesi'nin kadrolu güvenlik görevlilerinden birisi olarak işe başlıyorsun."

Bay M gülümseyince Zack de aynı şekilde karşılık verdi. "Teşekkür ederim, efendim!"

"Böylelikle profesörlerin odalarına da rahatlıkla girip çıkabileceksin. Bir süre Kelsy John'u gözetim altında tutup çipleri nereye sakladığını öğrenmemiz gerekiyor."

Zack, Bay M'yi onaylarcasına başını salladı ve güvenli bağlantıyı kesti. Çalışma odasından çıkıp dinlenmek için kendi odasına giderken, Mila'nın kapısına sinirli bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Mila o günkü dersleri için kampüsten içeriye girdiğinde, Mara koşarak yanına geldi. Mara ile kantinde, kahve kuyruğında tanışmışlardı. Kız onları sırada bekleten kahveci çocuğa söylenirken biraz huysuz görünüyordu ama kahvesinin ilk yudumunu aldıktan sonra kötü kalpli cadının lanetinden kurtulan Pamuk Prenses'e dönmüştü.

"Mila! Mysty'nin son çalışmasını gördün mü?"

Mysty, New York'un en ünlü sokak sanatçısıydı ve kimse gerçek kimliğini bilmiyordu. Bütün güzel sanatlar öğrencileri ona hayrandı ve her yeni çalışması ortaya çıktığında herkesi bir heyecan dalgası sarardı.

"Bu kez kenar mahalleleri kullanmış ve eski bir binanın dış cephesine elinde silahlarıyla askerleri iek dikmeye zorlayan çocukları çizmiş. Çok yaratıcı, değil mi?"

Mila sırttı. "Bilemiyorum. Bana çok gösteriş meraklısımış gibi geliyor."

"Tanrı aşkına! Biliyorum hepimizin kıcı semalarda geziyor ama en azından ortak bir noktada buluşuyoruz. Mysty harika!" Mara çoktan hayallere dalmıştı. Mysty'yi beyaz atlı prens gibi gördüğü yüzündeki ifadeden belli oluyordu. "Kesin çok yakışıklıdır," dedikten sonra i çekip elini kalbine koydu.

Mila gözlerini devirdi ve "Hadi Mara. Derse geç kalacağız," diyerek onu sürüklemeye başladı. Mara ise hâlâ hayaller leminde geziniyordu.

Derse girdiklerinde, David her zaman yaptığı gibi gelip yanlarını oturdu ve kızlara muhteşem gülümsemesini bahşetti.

Sarışın ve yeşil gözlü olan adam, klasik bir yakışıklılığa sahipti. Bilindik, okulun popüler çocuklarındandı. "Selam, güzellikler!" dedikten sonra göz kırptı ve çarpıcı gülümsemesini genişletti.

"Selam." Mara hayal durumundan gerçeklik durumuna geçiş yapamadığından, David'e yalnızca Mila karşılık vermişti.

"Bu hafta sonu partiye geliyorsunuz, değil mi?" David'in gözleri Mila'nın üzerindeydi.

Mila, çocuğun iyi biri olduğunu düşünüyordu ama onun zevkine göre biraz fazla sarışındı. Daha kumral olsa, gözleri de yeşil değil mavi olsa belki... Mila aklından geçenler yüzünden kafasını sıraya geçirmek istedi. Bir virüs kapmış gibi sürekli Zack'i düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Adam onu tam bir baş belası olarak görüyordu ve Mila dünya üzerinde ondan hoşlanmayan tek erkeğe kafayı takmış durumdaydı.

"Ben henüz karar vermedim," diyerek geç de olsa David'i cevapladı.

David onu ikna etmeye çabalayacakken kapı açıldı ve dersin hocası içeriye girdi. Neyse ki şimdilik David'ten kurtulmuş gibi gözüküyordu.

Zack iki gündür kampüste güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Gözlerine kahverengi bir lens takmıştı ve yüz hatlarını plastik makyajla değiştirmişti. Saçları sürekli şapkanın altında olduğundan dikkat çekmiyordu. Onu gören hiç kimse Zack Feller olduğunu anlayamazdı.

Kelsy John evine gidene kadar gün boyu onu takip ediyor, sonra kendi evine dönüyordu. Bu yüzden Mila'yla iki gündür evde doğru düzgün karşılaşamamışlardı. Tabii bu, kampüste de karşılaşmadıkları anlamına gelmiyordu. Tek sorun, bu karşılaşmanın tek taraflı olmasıydı. Mila'nın ona bir yabancı gibi baktığı her an, nedense Zack sinirlerinin zıpladığını hissediyordu. Üstelik her gün sarı saçlı, yeşil gözlü bir adamın sürekli kızın peşinde koştuğuna tanık oluyordu. Bu durum neden sinirlerini

bozuyordu emin olamıyordu ama bu aralar içinde bir yerlerde, değişik bir canı olduğuyla alakalı yeni tespitler yapma fırsatı yakalamıştı. Araştırıp isminin David olduğunu öğrendiği çocuğu gece tenhada sıkıştırıp dövme istemesi de, kolunu kırıp çölün ortasında kimsenin bulamayacağı bir yerde bırakmayı düşünmesi de, hepsi ama hepsi o değişik canının işiydi.

Zack kaşlarını çatıp orta bahçede oturan Mara, Mila ve David denen o sünepeye bakıp iç çekti. Sonra da birazdan yapacaklarından hiç pişman olmayarak onların yanına doğru ilerledi.

"Tanrım! Yeni güvenlik görevlisini gördünüz mü? Adam kelimenin tam anlamıyla bir seks tanrısı!"

Mila, Mara'nın sözleri üzerine gülümsedi. Yeni güvenlik görevlisini görmüştü ve iki gündür tüm kampüs o adamı konuşuyordu. Bir kere adam çok gizemliydi ve kimseyle kolay kolay muhatap olmuyordu. En az Zack kadar iriydi ve onun gibi kaslı bir vücuda sahipti. Fakat adamın gözleri Zack'in gözleri gibi mavi ve parlak değildi. Daha mat bir kahverengiydi. Zack'in yüzü gibi sert hatlara... Mila ne yaptığını fark edip kendine yeni bir küfür dizisi sıraladı. Paranoya hastalığına kapılmış bir psikopat gibi davranmayı kesmek için dişlerini sıktı. Daha normal konulardan konuşarak o pislik devetabanını aklından uzaklaştırmayı denedi.

"Adam bana bir yerden tanıdık geliyor ama..." Mila tüm karşılaştırmaları bir yana, adamı ilk gördüğünde bir aşinalık hissiyle dolmuştu. Tip olarak kesinlikle daha önce gördüğü birisi değildi. Yine de Mila'ya bir şekilde tanıdık geliyordu. Derin bir nefes alıp kafasını boşaltmayı denedi.

Maylo depresyonda olduğu için bütün gün bir köşede oturuyor ve Mila'ya hüznü gözlerle bakıyordu. Zack neredeyse iki gündür eve uğramıyordu ve Mila onu göremiyordu. Bu yüzden acayip sıkılmış, huysuz hissetmeye başlamıştı. Zack'i bulup birazcık stres atmalıydı. Yoksa ortadan ikiye çatlayacaktı.

"Tatlım, öyle bir adamı görmüş olsan kesin hatırlardın."

Aşkla iç çeken Mara'nın gözleri buğulanmıştı. Mila gözlerini devirdi. Şimdilik Zack dışında diğer erkekler ilgisini çekemediğinden, yeni güvenlik görevlisi umurunda değildi.

"Selam, güzellik. N'aber?"

David gün ışığı gibi parlayarak kantinde oturdukları masaya geldiğinde Mila hafifçe gülümsedi. Ağzını açıp cevap vermeden Mara'nın hafif çığlığı dikkatini dağıttı. Kızın baktığı yere döndü ve onu gördü. Meşhur güvenlik görevlisi masalarının tam dibinde duruyordu.

"David Stranapolis siz misiniz?"

Adamın sesi oldukça sert çıkmıştı. Mila, yine o tanıdıklık hissiyle doldu ve gözlerini dikerek dikkatle görevliyi inceledi.

"Evet, benim."

David de kaşlarını çatmış adamı süzüyordu. Adam hiç istifini bozmadan konuşmaya devam etti.

"Bugün bir beyefendi öğrenci kimliğinizi okula bıraktı ve size iletmemizi istedi. Dün gece kimliğinizi onun apartman daireesinde unutmuşsunuz. Ah bir de, ateşli gece için size teşekkür etmemizi rica etti."

O an neredeyse kantindeki ağaçların yaprakları bile donmuştu. Masadaki üç kişi ne yapacağını bilemez halde görevliye bakakaldı. Adam gayet sakin bir tavırla David'e öğrenci kimliğini uzatmıştı. Mila ve Mara soru dolu bakışlarını birbirlerine yönelttiler. David kıpkırmızı bir suratla ayağa fırladı ve kimliğini koparırcasına güvenlik görevlisinin elinden aldı.

"Bu nasıl bir saçmalık?! Ben kimliğimi birkaç gün önce kaybettim ve söylediğiniz beyefendiyi tanımıyorum! Dün gece de evde ders çalışıyordum!" David konuşurken Mila'ya dönmüş, adamdan çok ona açıklama yapıyordu.

Mila'nın neler olduğunu anlamlandırmaya çalıştığı sıralarda görevli omuz silkti.

"Ben yalnızca bana söyleneni aktarıyorum, bayım. Gerisi beni ilgilendirmez."

Görevli gözlerini bir kez bile kızlardan birisine değdirmekten sert adımlarla yanlarından ayrıldı. David hâlâ kıpkırmızı bir suratla, yalvarırcasına Mila'ya bakıyordu ve açıklamasına inanması için kızı sarsmak istiyor gibi görünüyordu.

"Mila..."

Sesi perişan çıkan David, yavaşça sandalyesine oturdu. Ağzını açıp yeniden açıklama yapma girişiminde bulunduğu sırada, Mila'nın kampüste daha önce hiç görmediği bir çocuk yanlarına yanaştı ve David'in yanğından bir makas aldı. Ardından adamın eline bir kâğıt tutuşturup göz kırptı.

"Beni ara, yakışıklı. Geçen geceyi tekrarlamalıyız," dedi ve geldiği gibi aniden yanlarından ayrıldı.

David ağzı bir karış açık kalmış halde biraz önceki çocuğun arkasından bakarken, Mila ve Mara da olanları kavramaya çalışıyorlardı.

"David, bu utanman gereken bir şey değil, hayatım. Bize açılabilirsin."

Mara, anlayışlı bir sesle konuşarak arkadaşının elini hafifçe okşamaya başlamıştı. David, Mara'nın eline hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Mila ise gerçekten ne diyeceğini bilemiyordu. Dört abi ile birlikte testosteron yüklü bir evde büyüdüğü için, daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı.

"Lanet olsun, Mara! Ben homoseksüel değilim!" David sonunda kendine gelip bağırarak hışımla ayağa kalktı. Hareketinin aniliği nedeniyle kantindeki herkes onlara dönmüştü. Erkeklerin şaşkın, kızların anlayışlı bakışları altında daha da çok kızaran David, ağır bir küfür savurarak yanlarından ayrıldı.

"Halbuki oldukça heteroseksüel görünüyordu. Hatta senden hoşlandığını bile düşünüyordum." Mara şaşkınca Mila'ya bakıp kafasını iki yana salladıktan sonra, kolasından bir yudum aldı.

"Şu dünyada benden hoşlanmayan bir tane erkek var zaten."

Mara, arkadaşının kısık sesle söylediği bu sözler üzerine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve "Anlamadım?" dedi.

Mila çantasını alıp ayağa kalktı ve "Yok bir şey, canım. Ben eve gidiyorum," dedikten sonra, el sallayarak arkadaşının yanından ayrıldı. Eve erken gidip Zack'i yakalamak ve birazcık kavga etmek istiyordu. Gülümsedi ve neden gülümsediğini kafa takmadan heyecanla evin yolunu tuttu.

Zack bu yaptığına gerçekten inanamıyordu. Yine de içinin soğuduğu da bir gerçektir. O David denen lüzumsuz herifi Mila'nın etrafında, ona teklifsizce dokunurken her gördüğünde kan beynine sırıyordu. İki gündür lanet olasıca kızlardan da bir türlü yakasını kurtaramamıştı. Her gün onlarca saçma sapan sebeplerle onu çağırıyor ve yardım istiyordu. Yardıma gittiğinde de ya kucağına atıyorlar, ya da yanlışlıkla (!) kalçasını sıkıyorlardı. Tanrı aşkına! Bir tanesi çorabı kaçıdığı için depresyona girdiğini iddia ederek onu acil durum hattından aramıştı. Zack kızı tek kelime etmeden telefonu suratına kapatmıştı. Sırf onların yüzünden Kelsy John'a istediği kadar çok vakit ayıramıyordu.

Üstelik gözünün önünde Mila'nın başka erkeklere gülümsemesini ve onlarla güzel vakit geçirmesini izlemek tam bir işkence haline gelmişti. Sonunda dayanamayıp adamın kimlik kartını aşırması ve ona geymiş gibi davranmıştı. Bu yaptığı doğru muydu? Hayır. Peki, bu işten zevk almış mıydı? Kesinlikle! Bu yüzden eve doğru yol alırken yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu.

Her akşam eve dönmeden önce BİS ofisine uğrayarak, yeniden gerçek Zack haline geliyordu. Bu gece Kelsy John şehir dışına çıktığından, takip işine diğer ajanlar devam edeceklerdi ve Zack de böylelikle evde zaman geçirebilecekti.

Keyifle iç geçirdi. Sonunda bugün biraz dinlenebilecekti. Rahat pijamalarıyla koltuğuna yayılıp, elinde birasıyla maç izlemek istiyordu. Heyecanlanan Zack, evinin kapısından girdiğinde olduğu yerde dondu. Halbuki ne kadar da güzel hayallerle gelmişti!

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?”

Sesi, şaşkınlığını üzerinden atamadığını gösterircesine tiz çıkmıştı. Mila başında bir tür çiçek desenli bandana ve üzerinde kısıcak bir şort-atlet takımıyla, neredeyse kendi boyu kadar bir kovanın yanında duruyordu. Zack’i bozguna uğratan tam olarak bu görüntü değildi. Onun devrelerinin yanmasına sebebiyet veren kısım, lanet olasıca evindeki bütün eşyaların birbirine girmiş olmasıydı.

Mila sorusuna karşılık olarak omzunu silkip, sanki çok basit bir gerçeği dile getirirmiş gibi “Temizlik,” deyince, Zack derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Tamam, sakın olmalıydı. Kızı kolundan tutup pencereden atmanın kimseye bir faydası olmazdı. Yine de Zack’in içini soğutacağı da bir gerçektir.

“Neden böyle bir şey yaptığını sorabilir miyim?”

Zack burnundan dumanlar fışkıracak kadar sinirli olduğunu belli edencesine sert ama yine de sabırlı bir ses tonuyla konuşunca, Mila ona sanki hipopotam görmüş gibi bakmaya başlamıştı.

“Ev kirliydi,” diyerek elindeki paspası yere sürtmeye devam eden Mila, Zack’in sinirine fazlasıyla kayıtsız görünüyordu. Zack biraz sonra ona öyle bir kayıt açacaktı ki, Mila bir daha asla kayıt işlemleriyle uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

“Ev kirli falan değildi! Daha iki gün önce temizlendi!” Zack her ne kadar kendini tutmayı denediyse de, sesinin yükselmesine engel olamamıştı.

Mila paspas işini bırakıp gözlerini dehşet içinde kocaman açarak ona dönünce, Zack kızın yine ne yumurtlayacağını merak etti ve kollarını göğsünde birleştirdi.

“İki gün mü? Sen ciddi misin? Tanrım! Enfeksiyon kapmadığımız için çok şanslıyız!”

Mila yerleri daha da bir şevkle paspaslamaya başladı. Zack içine derin bir nefes çekti ve BİS’te aldığı eğitimlerdeki sakinleşme taktiklerini uygulamaya koyuldu. Bu sırada Mila paspasın

ucuyla son model ses sistemini dürtünce, bütün sakinleşme çabaları boşa gitti.

"Tanrım! Ses sistemimden uzak dur, bütçürük! Eğer ona bir zarar verirsen, seni çamaşır suyuyla boğarım!"

Zack'in dört nala üstüne geldiğini gören Mila, gülümsemesini gizleyerek doğruldu ve numaradan anlamaz gözlerle adama baktı.

"Ses sistemi mi? Bu şey ses sistemi mi? Ben onu tost makinesi zannediyordum."

Mila'nın sözleri üzerine görülür şekilde irkilen Zack, paspası hızla onun elinden aldı.

"Mümkünse evimdeki bütün teknolojik aletlerden uzak dur. Tanrım! Kaçınıcı yüzyılda yaşıyorsun da bir ses sistemi ile tost makinesi arasındaki farkı anlayamıyorsun?"

Zack bir yandan söylenirken, bir yandan da hassasiyetle ses sisteminin altını silmeye başlamıştı. Mila ona sırtıarak baktı ve bir adım geri çekilerek manzaranın tadını çıkardı. Zack'in paspas yapan kaslı kolları ve eğildiği için iyice belirginleşen poposu kesinlikle seyirlik bir görüntü oluşturunuyordu.

"Ben bir ressamım. Benim işim teknolojiyle değil, boyalarla," derken adamın kalçasını süzüyordu. İşin en zevkli kısmında Zack ani bir hareketle ona dönünce, yakalanmanın vermiş olduğu utançla kızardı. Zack'in yüzündeki sinirli ifade ukala bir gülümsemeye dönüşürken, Mila'nın kızarıklığı da çöl sıcağına bırakılmış bir termometre misali hızla artmıştı.

"Merak ediyorum, acaba kıcımda ne tür bir boya var?"

Zack'in sesi ipek gibi yumuşacıktı. Mila daha da kırmızıya boyanırken, Zack bir adımda dibine girdi ve yüzüne doğru eğildi. Sümbül kokusunu yavaşça içine çekti. Gözlerini bir an bile kızın gözlerinden ayırmamıştı.

"Evet?"

Bir cevap beklediğini belirtircesine kafasını yana eğdi. Mila da olaydan tamamen bağımsız olarak, abilerine karşı her daim

motor gibi çalışan beyninin neden o anda durduğunu merak ediyordu.

"Nü çalışma ödevimle ilgili gözlem yapıyordum."

Mila'nın sözleri karşısında bu defa şoka girerek aniden geri çekilen Zack oldu. Nü çalışma mı? Bu da nereden çıkmıştı? Zack içindeki bastırılmaz derecede güçlü homurdanma isteğini görmezden gelmek için derin bir nefes aldı. Yine de hafif bir homurtu ağzından kaçmıştı. Tanrım! Giderek Kuzey'e mi benziyordu?

"Nü çalışma mı? Kimi çıplak çiziyorsun sen?"

Zack'in, sesindeki sertliğe engel olamamasının tek sebebi, Mila'nın bebek mavisini gözleriydi. Kız o kadar şaşkın bakıyordu ki, Zack sanatı bulan her kimse onu bulup bir güzel benzetmek için karşı konulmaz bir istek duydu.

"Aslında henüz bir modelim yok ama araştırıyorum."

Mila gayet sakin bir sesle konuşunca Zack'in sinirleri iyice zıpladı.

"Kimseyi nü falan çizmeyeceksin! Beni anladın mı?"

Zack'in maço tavırları karşısında sinirlenen Mila, ayaklarını yere vurarak cevap verdi. Hiç kimse ona maçoluk yapamazdı! "Elbette çizeceğim! Ben bir sanatçığım ve kimse mesleğimi yapmamı engelleyemez!"

Zack, Mila'nın kadın bir model kullansa bile bir varlığın çırlıçıplak haline bakacak olması düşüncesi karşısında dehşete düşmüştü. Mila ise taviz vermez bir tavırla kollarını birleştirmiş, meydan okurcasına duruşunu dikleştirmişti.

Zack gözlerini kapatıp parmaklarını göz çukurlarına bastırdı. Aklında tek bir şey vardı. *Mila o nü resmi çizecekti!* Üstelik sırf Zack karşı çıktı diye, iki tane nü model bile kullanabilirdi. Sinirleri iyice bozulunca çelik gibi bir sesle konuştu.

"Sana çizmeyeceksin dedim!"

Zack'in kavgacı tavırları, Mila'nın üzerinde aynı şekilde yankı buluyordu. Genç adamın burnunun dibine kadar sokularak

korkusuzca gözlerine baktı ve itiraz kabul etmeyeceğini net bir şekilde belli eden keskin bir sesle cevap verdi.

“Evet, çizeceğim! Üstelik de bir erkeği!”

Kızın söyledikleri, Zack’in güçlü bir elektromanyetik alana girmiş telsiz sinyali gibi bozuk hissetmesine neden oldu. Onu kolundan tutup sarsmak istiyordu. İnatçı küçük cadı!

Kendini sakinleştirerek mantıklı bir şekilde düşünmeyi denedi. Mila’nın elli kilometre yakındayken mantıklı düşünme eylemi valizlerini toplayıp Bahamalara tatile gittiğinden, ne yazık ki bunu başarmak çok zordu. Yine de o an mucizevi bir şekilde kendine gelerek çalışmaya başlayan beyni bir fikir üretince, hafifçe sırtarak kıza döndü.

“O zaman seninle bir kâğıt oyunu oynayacağız.”

Mila zeki mavi gözlerini, adamın niyetini anlamak ister gibi incelercesine üzerinde dolaştırdı. “Ne tür bir oyun?” Sesi temkinliydi.

Zack rahatça omzunu silkip “Sen seç. Ne istersen,” deyince, Mila daha da şüpheli göründü.

“Ve bu oyunun sonunda tam olarak ne olacak?”

Zack’in sırtması genişledi.

“Ben kazanırsam, nü resim çizmeyeceksin.” Mila itiraz etmek için ağzını açacakken Zack devam etti. “Sen kazanırsan, ben sana modellik yapacağım.”

Bu teklifle gözlerini birkaç defa açıp kapatan Mila bir süre nefes alamadı. Evet, nefes alması gerekiyordu. Sonuç olarak nefes almak hayati fonksiyonları için elzem bir eylemdi. Neredeyse boğulurken bu gerçeği hatırladı ve derin bir nefes alırken şaşkınlıkla konuşmak için ağzını açtı. Ama ağzına giren hava öncelikli olarak beyninin ihtiyacı olan oksijeni tedarik etme görevine gittiğinden, boğazından anlamsız sesler çıktı. Zack’in ukala bakışlarındaki ışıklar giderek parlaklaşıyordu. Mila’nın sinir gücü oksijenin görevini devralarak konuşmasını sağladı.

“Neden böyle bir riske gireyim?”

Zack kızın sorusuna kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek cevap verdi.

“Çünkü kabul etmezsen seni eve kilitlerim ve bütün sömestr boyunca evde oturmak zorunda kalırsın.”

Mila bu tehdit ve adamın kendini beğenmiş halleri karşısında iyice sinirlenerek çileden çıktı. Bir tarafı Zack’i yenip ona gününü göstermek isterken, asi tarafı ise kışını öpmesini söylemek istiyordu. Adam kışını gerçekten öpmeye kalkarsa ne yapardı tam emin değildi ama şimdilik bu durum konu dışıydı. Bir süre dik dik genç adama baktı. Sonra kollarını kavuşturdu, çenesini kaldırdı ve sertçe cevap verdi.

“Sakin beni tehditlerinle korkuttuğunu düşünme, devetabanı!” derken gerçekten de korkusuz görünüyordu. Zack, kızın boyutlarıyla hiç alakası olmayan cesaretinin takdir edilesi olduğunu düşündü. “Sen beni kilitlesen bile, gerekirse bu binayı başına yıkar, yine de dışarıya çıkarım.”

Evet, Zack o an ikna olmuştu. Kız o kadar kendinden emin konuşuyordu ki, Zack onun isterse güzelim evini moloz yığınının çevirebileceğine inandı.

“Ama bu teklifini kabul edeceğim, çünkü seni yendiğimde ve sen bana çıplak poz verdiğinde yüzünün alacağı ifadeyi zevkle izlemek istiyorum.”

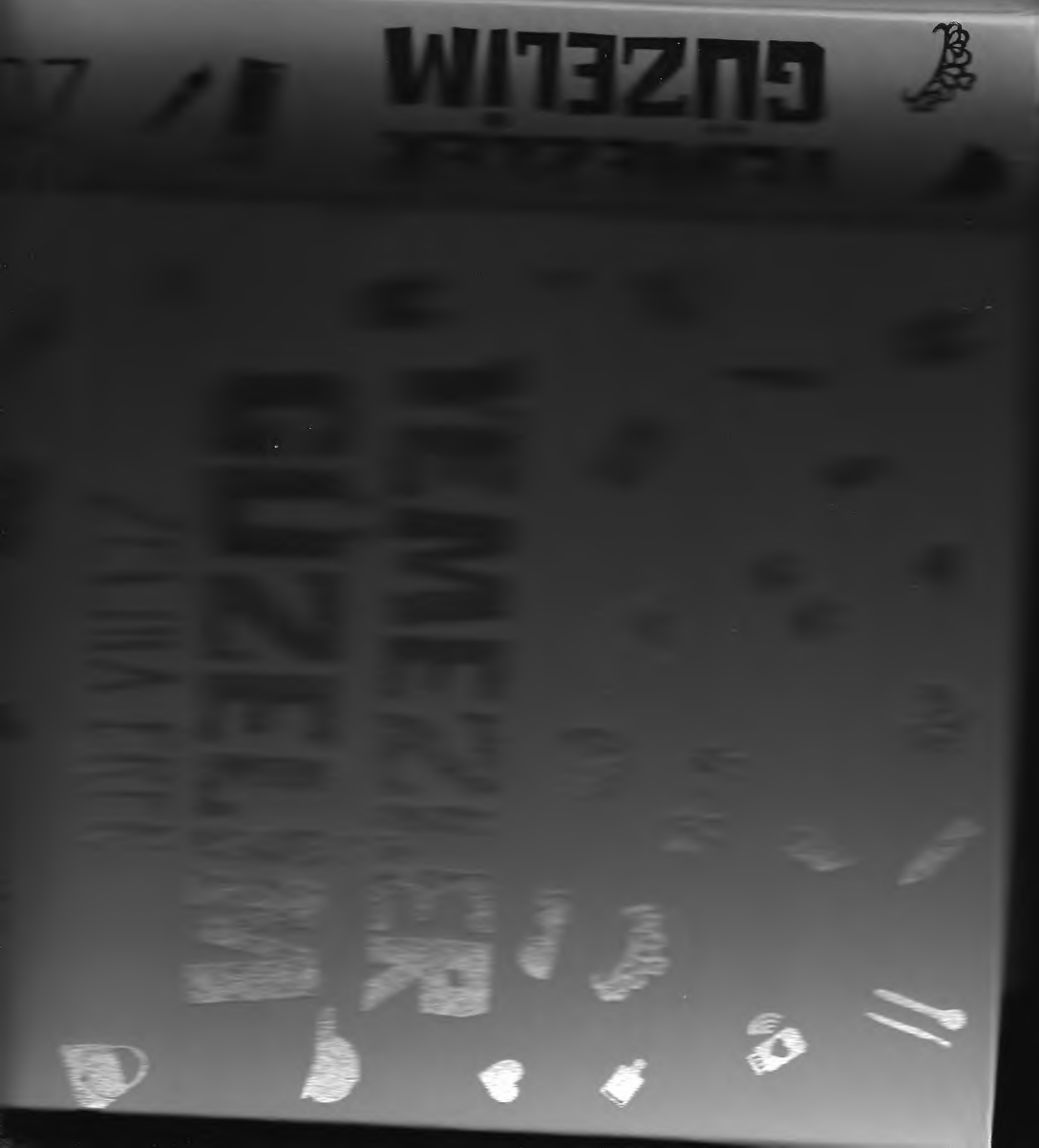
Zack kızın korkusuz tavırlarından o kadar çok zevk alıyordu ki, onu kendisine çekip öpmek istiyordu. İkisi de tek kelime etmeden bir süre birbirine baktı. Sonunda Mila yeniden konuştu.

“Ama bir şartım var.”

“Şu an şartını hayal dahi edemiyorum.”

Mila genç adamın cevabına umursamaz bir gülüşle karşılık verdikten sonra ağzındaki baklayı çıkardı. “Önce evi temizleyeceksin!”

Zack gözlerini devirdi. “Sen nasıl istersen, prenses hazretleri,” dedi ve paspası eline alarak yeri silme işlemine geri döndü.

Mila onun karşı çıkacağını, hatta kavga edeceklerini ummuştı. Ancak Zack hiç itiraz etmeden temizlik işine dönünce, *birazcık* hayal kırıklığına uğradı. Somurtarak koltuğa oturdu ve genç adamı izlemeye başladı.

Zack hiç sesini çıkarmadan evi mükemmel bir şekilde silmeye devam etti. Yerler resmen ıslıl ıslıl parladığında, vücudunda bir ter noktası bile oluşmamıştı. Gerçekten de! Bu adamların suyuna ne katıyorlardı? Mila söylenme isteğini bastırarak kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini kısarak adama baktı.

“Daha mutfak ve banyo var!” dediğinde, gelinin başında söylenen bir kaynanayı andırdığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Zack, genç kıza kısa ve sert bir bakış attıktan sonra mutfaka yöneldi. Banyoya girdiği sırada Mila hem şaşkın hem de sinirli gözlerle onu izliyordu. Çünkü adam resmen kırk yıllık temizlikçi gibi ustalıkla her yeri parlatıyordu.

“Yatak odasında da bir sürü toz uçuşuyor.”

Mutfak ve banyo da temizlenince, Mila mecburen geriye kalan son odayı söylemişti. Fakat lanet adam sinirlenmek yerine yalnızca dik dik bakmış ve yatak odasını temizlemeye koyulmuştu.

Mila şaşkınlıkla resmen inci gibi olan evi süzdü ve gözleri camlara takılınca haince gülümsedi.

“Camları resmen çamur tabakası kaplamış. Doğru düzgün güneş ışığı bile alamıyoruz.”

O anda Zack’in ona bağırmasını bekledi. Hatta bunu, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istedi. Ama Zack –Tanrı’nın sabır taşı olarak yarattığı, tüm üstün özellikleri de eklemeyi ihmal etmediği adam– tek kelime etmeden sert bakışlarını kıza sabitledi, dudaklarını birbirine bastırdı ve banyodan cam silme malzemelerini alıp camları silmeye girişti. Tabii yalnızca iç kısımları silebiliyordu. Elli üçüncü katta camları dışarıdan silmeye kalksa, şiddetli rüzgâr nedeniyle uçarak atmosfere yükselirdi.

Ama Mila biliyordu ki, dışını da silmesini istese, bu manyak adam ses çıkarmadan onu bile yapardı.

Mila biraz sonra çılgılık atacaktı. Bu adam katır kadar inatçıydı ve ona bir türlü istediği kavgayı vermiyordu. Sonunda camların da pırıl pırıl olduğunu gören Mila, yenilmişlikle iç çekti ve sanki saatlerdir temizlik yapan oymuş gibi kendini yorgunca kanepeye bıraktı.

"Tanrım! Abilerim bir erkeği çileden çıkarmak için bu kadar çok çaba sarf ettiğimi duysalar bana bir taraflarıyla gülerlerdi." Mila'nın kendi kendine söylediği sözleri Zack duymamıştı, çünkü o sırada temizlik yaptığı malzemeleri temizlemekle meşguldü. Mila ise adamın kafasında bir elektrogitar parçalamak istiyordu.

"Başka temizlememi istediğin bir yer var mı? İstersen sana da bir el atabilirim."

Zack işini bitirmiş bir şekilde, sanki yaklaşık iki saattir temizlik yapan o değilmiş gibi rahat bir tavırla odaya girince, Mila gidip bir elektrogitar satın alma konusunu ciddi anlamda düşünmeye başladı.

"Hayır, teşekkürler. Ben kendi kendimi temizlerim."

Mila'nın sinirli bakışlarını ve somurtan yüzünü gören Zack *Yine ne oldu?* der gibi gözlerini kısarak bakınca, genç kız omuzlarını kaldırdı. Kendini çok mutsuz, keyifsiz ve bozguna uğramış hissediyordu. En azından önünde bir kâğıt oyunu vardı. Gözünün önünde oyunda ona mağlup olmuş bir devetabanı canlanınca neşelenerek ayağa kalktı ve genç adama dönerek ellerini beline koydu.

"O zaman getir kartları, yirmi bir oynayacağız."

Zack, Mila'nın oldukça basit bir oyun seçmesinden dolayı şaşırılmış olsa da belli etmedi. Kartları getirdi ve iki inatçı keçi masaya geçerek oyunlarını oynamaya başladılar.

İlk kâğıtlar dağıtıldığında Zack dikkatli bir şekilde Mila'nın yüzünü incelemeye başladı. Kızın sevimli yüzü ciddiyetle

sertleşmiş, gözleri hiçbir şey belli etmeyecek kadar ifadesizleşmişti. Zack kızı takdir ettiğini düşündü. Bu suratla poker oynasa harika bir blöfçü olabilirdi. Neyse ki Zack'ın elinde bir onlu, bir de as vardı. Yani Mila'nın bu eli alması olanaksızdı. Kâğıtları açtıklarında Mila'nın elinde iki onlu olduğunu görüp beğeniyle dudaklarını büktü.

"Hiç fena değilsin bücürük ama yine de benden iyi değilsin," diyerek kızın damarına bastı. Böylelikle Mila'nın dudaklarını sıkıp, gözleriyle ona Ninja bıçakları fırlatmaya başlamasına neden oldu.

"Son gülen iyi gülermiş, devetabanı!"

İkinci elde Zack yine bir farkla kazanınca, Mila sinirden kızarmaya başladı.

"Bir şey mi demiştin?" Zack rahatça arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmişti.

Mila ona dil çıkardıktan sonra öfkeli bir şekilde söylendi. "Çok konuşma da kartları dağıt, devetabanı!"

Zack sırtarak kâğıtları dağıtıp üçüncü eli de kazanınca, Mila dişlerini sıkarak şüpheli bir şekilde karşısındaki adama baktı.

"Sen hile mi yapıyorsun? Lanet olasıca her elde nasıl yirmi ya da yirmi bir denk getirebiliyorsun?"

Zack kıza teessüf dolu gözlerle bakarak, elini kalbi kırılmış gibi göğsüne koydu ve yüzüne sevimli bir ifade yerleştirdi. "Çok kırıldım," derken dudaklarını düşürdü.

Mila adamın dudaklarına bakıp derin bir iç çektikten sonra kâğıtları yüzüne fırlattı. "Dağıt."

Azimli bir karate öğrencisi gibi görünüyordu. Dördüncü el de Zack'e gidince, Mila sinirden yerinde zıplamak istedi. Bu adamın bir tane bile açık noktası yok muydu? Her şeyde bu kadar mükemmel olmak zorunda mıydı?

"İstersen yenilgiyi kabul edebilirsin, bücürük. Yani on bire sıfır kaybetmeni ben de istemem. Herkesin bir gururu vardır."

Mila, masanın altından Zack'in bacağına bir tekme geçirdikten sonra dişlerinin arasından konuştu. "Çenen çalışacağına elin çalışsın, Zack Feller!"

Zack kıza umursamazca omuz silkip kâğıtları dağıttı. Bu kez şans Mila'dan yanaydı. Genç kız ilk defa kazanmanın heyecanıyla, "Hah! İşte şimdi başlıyoruz," diyerek işaret parmağını Zack'e doğru kontrolsüzce salladı. Zack hiç etkilenmemiş gibi gözlerini kırıştırıp kâğıtları yeniden dağıttı. Mila yine kazanmıştı. Kız zıplayarak yerinden kalkıp garip dans figürleri eşliğinde kalçasını sallarken, Zack de manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Soyunmaya hazır ol, devetabanı!" Mila masaya dönmüş, parlak mavi gözlerini adamın üzerine dikmişti.

"Soyunmam için beni kâğıt oyununda yenmek zorunda değilsin, bücürük. Bunun başka yolları da var."

Zack yüzünde baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümseyince, Mila tüm vücudunun titrediğini hissetti. Şu an Salvador Dali tablolarındaki cisimler gibi yamularak erimek istiyordu. Hatta neredeyse erimişti. Mutfığa gidip kafasını buzdolabına sokmadan önce kendine geldi ve hafif pürüzlü bir sesle konuştu.

"Seni o şekilde soymak isteseydim, şu an suyun kaldırma kuvvetini yeni bulan Arşimet gibi sokaklarda çırılçıplak koşuyor olurdun. Ben böyle soymayı seviyorum."

Zack imalı bir şekilde sırtıttı. Mila kaşlarını çatmayı başarıp –ya da zihni onu rahatlatmak için kaşlarını çattığı sanrısını yaratmıştı– biraz kendine geldiğinde, ağzından yalnızca "Dağıt," kelimesi çıkabilmişti.

Zack anlamlı bir şekilde gülümsedikten sonra, tek kelime etmeden kâğıtları dağıttı. Kazanınca da yine ağzını açmadan pis pis kıza bakmakla yetindi. Mila dudaklarını büzüştürüp gözlerini kıstı.

Sonraki el yine Mila kazandı. Böylelikle iş iyice çığırından çıkmaya başladı. Arka arkaya bütün elleri kazanan Mila, Zack'e dönüp sırtarak öpücük attı ve göz kırptı.

"Bebeğim... Artık benim kölemsin."

Mila heyecanla yerinde zıplıyordu. Yanakları sevimli bir şekilde kızarmış, saçları dağılmıştı. Gözlerinden adeta kalpler fışkırarak anlamsız hareketler yapmaya devam ediyordu.

Zack asık suratla kıza baktı ve tüm çocukça gösterilerini bitirmesini bekledi. Mila, kontrolsüz bir şekilde dansa benzer figürler sergiliyor, neşeyle gülüyordu. Zack onu seyrederken, kendini son derece kaliteli bir sanat eserine bakıyormuş gibi hissediyordu. İçindeki ilkel yan, soyunma eylemine kıızı da dâhil etmesini fısıldıyordu. Bilinçli tarafı ise, tarihin tozlu sayfalarına gömülmemek için uğraşıyordu.

Mila nihayet sakinleşebildiğinde, sevinçten adeta ışıltı saçarak genç adama döndü. Neyse ki Zack o ana kadar ayağa kalkıp kıızı öpmek gibi çılgınca eylemlerde bulunmamayı başarmıştı.

"Söz, hiç acımayacak."

Mila'nın yüzündeki gülümseme, Zack'in sinirine negatif etki eden şeylerin listesinde birinci sıraya yerleşmişti. Gözlerini dikip uzunca bir süre kıza baktı. Fakat Mila tüm bunlardan etkilenmemiş gibi gözüküyordu.

"Soyun, bebeğim. İşe başlıyoruz."

Mila göz kırpınca, Zack'in yüzü yaşlı bir denizayısının on sekiz yaşında bir çıtır gibi görünmesine neden olacak kadar asıldı.

"Muhteşem vücuduma elbiselerin koruması olmadan bakabileceğine emin misin?"

Mila sesli bir kahkaha attı.

"Yoksa muhteşem olduğunu iddia ettiğin vücudunun aslında o kadar mükemmel olmadığını anlamamdan mı korkuyorsun?"

Genç kız tek kaşını kaldırmıştı. Zack çapkıncı gülümsemeden sonra ayağa kalktı ve tişörtünü başından çıkardı. Mila gördükleri karşısında, muhteşemliğin bu adamı tarif etmedeki

yetersizliği konusunda bir kompozisyon yazabilecek duruma gelmişti. Onu dövüşürken de üstü çıplak görmüştü ama nedense bir rüya olduğunu düşünmeyi seçmişti. Fakat karşısındaki görüntü yaşananların gerçeklik payının, güneşin gerçeklik payı kadar olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Zor da olsa kendine gelmeyi başardı.

"Ben şimdi malzemelerimi almaya gidiyorum. Döndüğümde hazır ol," dedikten sonra sırtarak arkasını dönen Mila, yüzündeki gülümsemeyi silmemeyi başararak hızla odasına yöneldi.

Tuvalini ve boyalarını alıp salona döndüğünde, Zack'in kucağında bir yastıkla, cırılçıplak bir şekilde kanepede oturduğunu görünce sırtıttı. Sonra adam ayağa kalktı. Neyse ki yastık konumunu koruyordu. Mila onun tüm vücudunu görmenin verdiği heyecanla, nefesinin daraldığını hissetti. Adam mükemmel ötesiydi. Kıyafetleri yalan söylemiyordu. Hatta adamın güzelliğini örtüyorlardı. Tüm kasları o kadar zarif ve güçlüydü ki, Mila bir an ne yapacağını unuttu. Adamın tüm vücudunu süzerek yüzüne geldiğinde, Zack'in dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme olduğunu fark edip kaşlarını çatı. Egoist ukala!

"Önce hafızana alıp sonra mı çizeceksin?"

Zack'in sesi alay doluydu. Mila adamın ihtişamından bu kadar etkilenmemiş olsa, ona güzel bir cevap verirdi. Ama o an kelimelerini tüketmiş gibiydi. Bu yüzden somurtarak tuvalini kurdu ve kalemini eline aldı.

"Hadi bakalım, kanepeye uzan ve arkanı dön, devetabanı."

Zack kızın sözünü ikiletmeden sırtarak kanepeye yerleşti. Sonra yan dönerek mükemmel bir popo manzarası sundu. Bu sırada minik yastık hâlâ olduğu yerde, yani adamın en kritik noktasında duruyordu. Mila ondan yastığı çekmesini istemeye cesaret edemediğinden sesini çıkarmadı. Nü çalışmak bir sanatçı gözüyle bakıldığında çok normaldi. Ama Zack tamamen başka bir meseleydi. Adamı arkadan çizmeye karar vermişti, çünkü yüzünü görmeye dayanamayabilirdi.

Zack yan yatarak arkası kıza dönecek şekilde uzandı. Mila bir kolunu başının üstünden atmasını isteyince, Zack itiraz etmeden isteneni yaptı. Son birkaç düzenlemeden sonra karşısında Davut Heykeli'nden bile daha ihtişamlı bir eser bulan Mila, nefesinin daraldığını hissetti. Bu sıralar sıklıkla nefes daralması yaşadığından, tüm bunların sebebinin gelişen teknolojiyle birlikte kirlenen havadan kaynaklandığını düşündü. Boğazını temizleyip kendine gelerek gözlerini kapattı ve aklını toparlayıp çizmeye başladı.

Aradan saatler geçtiğinde Zack artık söylenmeye başlamıştı.

"Tanrı aşkına, daha bitmedi mi? Kızımın bu kadar uzun süre açıkta kalmasını, sevişirken olmadığı sürece gerçekten sevmiyorum."

Mila boyadan bir fazlalık kaçırdı. Zack'i başka kadınlarla sevişirken düşünmek, içindeki tüm güzel sanatların evrim geçirerek çirkin sanatlara dönüşmesine neden olmuştu. Mesela resim fırçasını o kadınların kalplerine saplayıp, sonra da bu eserini galerilerde sergilemek istiyordu. Eserin ismini bile düşünmüştü.

Zack Feller'dan Uzak Durmayan Kadınların Hazin Sonu

Kafasında oluşan imgeler nedeniyle fırçayı tuvale biraz fazla bastırınca bir hata daha yaptı. "Kahretsin!" diye söylenerek kaşlarını çattı ve boya paletini bıraktı. "Yeterince gördüm. Kalanını kendim tamamlarım."

Zack kıza döndü ve hemen yan tarafındaki şortu altına geçirdi. Yastık sağ olsun, Mila istenmeyen görüntülere maruz kalmamıştı.

"Beni nasıl çizdin, çok merak ediyorum."

Zack tuvaline yaklaşınca, Mila kendini resmin önüne siyer etti. "Hayır!" derken, yuvasını savunan bir gelincik gibi görünüyordu.

"Kafama boynuz falan mı çizdin yoksa? İtiraf et, beni fantastik bir canavar gibi resmettin, değil mi?"

Mila çenesini inatla kapalı tutup resminin önünde, *Nükleer Santrale Hayır!* diyen bir Greenpeace üyesi gibi kararlılıkla bekliyordu. Zack kızın haline sırttı ve onu kollarından tuttuğu gibi rahatlıkla kaldırarak, tek koluyla sarmaladı.

"Bu küçük cüsseyle beni durdurabileceğini gerçekten düşündün mü?"

Adamın kendini beğenmişliği, makrodan mikroya tüm canlılara yetecek düzeye ulaşmıştı. Mila ona boşta kalan ayağıyla bir tekme atınca, Zack sanki biraz önce darbeyi alan koltukmuş gibi rahatlıkla resme döndü. Sonra da olduğu yerde çakılı kaldı.

"Bunu sen mi çizdin?" Adamın gözlerinden, yüzünden, sesinden, her yerinden şaşkınlık fışkırıyordu. Mila ona pis bir bakış attıktan sonra cevabı yapıştırdı.

"Yok, ebem çizdi!"

Zack şaşkınlıkla resme bakarken, Mila onun elinden kurtulabilmek için debelenmeye başladı. Çünkü adamın üstü çıplaktı ve Mila biraz daha orada kalırsa ona bir sülük gibi yapışacaktı. Üstelik de bunu büyük bir zevkle yapacaktı. Ellerinin altındaki sıcak ten ve biçimli kaslar Mila'nın kalbinin yalnızca sol göğüs kafesinde değil, tüm hücrelerinde atmasına neden oluyordu. Debelenmelerinin şiddetini arttırdı.

Zack ona uslu durmasını söyleyen bir bakış attıktan sonra resmi incelemeye devam etti. Bu sırada Mila da adamın çıplak, sert, sıcak ve yenilesi vücuduna bu kadar yakın durup, onu öpemenin ızdırabını yaşıyordu.

Zack resme gerçek bir ilgiyle bakıyordu. Henüz yalnızca üst kısım tamamlanmıştı ama tüm çizgiler o kadar canlı ve çekici görünüyordu ki, fena halde etkilenmişti.

"Çok güzel olmuş."

Zack'in sesi ciddiyetle ve takdir dolu çıkınca, Mila debelenmeyi bıraktı. Gerçekten de Zack'in tüm çizgilerini olduğu gibi yansıtmıştı. Zack dokunmak ister gibi resme uzandı ama son

anda kendini durdurdu. Mila'ya döndüğünde, yüzünde bariz bir hayranlık belirtisi vardı.

"Oldukça yeteneklisin, bücürük."

Mila huysuz bir şekilde somurtttuktan sonra gözlerini devirdi. "Kapa çeneni, devetabanı." Utanmış gibi hafifçe kızarmıştı. Daha önce de birçok kişiden, öğretmeninden, ailesinden oldukça yetenekli olduğunu duymuştu. Ama Zack'ten bunu duymak, tüm hücrelerini istila eden bir mutluluk bombasının vücuduna atılması gibiydi. Anlamsızca gülümsemek istiyor fakat işi huysuzluğa vuruyordu.

"Nü işini de hallettiğimize göre, hadi beraber film izleyelim." Zack, Mila'yı bırakmadan tek eliyle sinema sistemini çalıştırdı ve sisteme bağlı bir sabit bellekten film listesini açtı. Mila ise hayret dolu gözlerle ona bakıyordu. "Ne izlemek istersin? Ben uzun zamandır film izlememiştim," diyen Zack, kızla beraber rahatça kanepeye oturdu.

"Senin kafanda bir sorun mu var? Film izlemek de nereden çıktı?"

Mila'nın şaşkın sesini duyunca gülümseyerek ona dönen Zack, yumuşak bir şekilde baktı. "Uzun zamandır sürekli çalışıyorum. Bu yüzden biraz molaya ihtiyacım var."

Mila kalbinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Zack iki gündür onu evde yalnız bıraktığı için o kadar öfkeliydi ki, adamın sürekli çalıştığını ve hiç dinlenmediğini göz ardı etmişti. Hafif bir pişmanlık duyarak ayağa fırladı ve enerjik bir şekilde konuştu.

"O zaman sen filmi seç, ben de mısır patlatayım," deyince Zack'in bakışlarındaki yoğunluk artmıştı. Mila kalbinin teklediğini hissederek hafifçe kızardı. Şu kızarma huyundan da nefret ediyordu. Resmen açık bir kitap gibiydi. Hatta bir resim olsa, hayatta soyut falan olamazdı. Direkt natürmort falan olurdu. Zack'in ses çıkarmadan onu incelemeye devam ettiğini görünce, daha fazla kızarak mutfağa doğru yürümeye başladı. Zack arkasından seslendiğinde merakla ona döndü.

"Mila! Lütfen mutfağım olduğu yerde kalsın. Yani arada sırada kendisi bana lazım oluyor."

Mila orta parmağını gösterdikten sonra ayaklarını yere vura vura mutfağa gitti. Zack ise kızın arkasından hayranlıkla bakarak içten bir kahkaha attı.

Mila elinde bir kova mısır patlağı ile gelince, Zack gerçekten şaşırdı. Açıkçası kızın mutfağın her tarafını yağ, tuz ve mısır yapacağını düşünüyordu. Mısırlardan birini ağzına attığında şaşkınlığı daha da arttı.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Mila Bennett." Kızı ilgiyle inceliyordu.

Mila ona kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra sırtarak önüne döndü. "Sen kaybediyorsun, haberin yok," dedi ve kumandayı eline alıp Zack'in hazırladığı filmi açtı. Adama mutfağa yalnızca mısır patlatmada iyi olduğunu söylemeye niyeti yoktu. Filmin adı ekranda belirdiğinde şoka girmiş bir şekilde fısıldadı. "My Sassy Girl*? Üstelik de Kore versiyonu?"

Mila şaşkınca gözlerini kırptırdı. Zack umursamazca omuz silkip ağzına bir mısır daha atınca, genç kız sevgiyle gülümseyip önüne döndü ve birlikte filmi izlemeye başladılar.

Çoğu yerde o kadar çok kahkaha attılar ki, kanepede gide-rek birbirlerine yaklaştıklarını bile fark etmediler. Erkeğin, kız için topuklu ayakkabı giydiği bölümde Mila'nın gözleri yaşarmıştı. Böyle bir sahnede de ancak Mila'nın gözleri yaşarırdı.

"Bir erkeğin bir kadını bu kadar çok sevmesi mümkün mü?"

Mila daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Zack kıza anlaşılmasa bir bakış attıktan sonra kısık sesle cevap verdi.

"Bilmiyorum."

Cevabında dürüst davranmadığını biliyordu. İçinde Mila istese onun için topuklu ayakkabı giyebilecek kadar şuursuz bir bölge olduğundan şüphelense de, şimdilik bu konuyu gündeme getirmemeye karar verdi.

* Benim Hırçın Sevgilim

“Böyle bir adam bulursam evleneceğim.”

Mila da Zack’e dönünce, bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Ardından sanki anlaşımlar gibi yeniden filme döndüler. Film bittiğinde Zack birazcık karışık hissediyordu. Mila’nın gözlerini görme isteği öylesine artmıştı ki, kendini durduramayarak ona döndü. Güzel mavi gözleriyle karşılaşmayı umuyordu ama bunun yerine kızın arkaya yaslanmış ve uyuyakalmış görüntüsüyle burun buruna geldi. Ağzı hafifçe açılmış, başı da yana düşmüştü. Zack sırtarak, parmak ucuyla kızın yanağına dokundu. Mila kıpırdamayınca da ayağa kalkıp onu kucağına aldı ve yatağına götürerek dikkatli bir şekilde yatırdı. Bir süre yüzünü inceledikten sonra, dayanamayıp burnunun ucunu öptü. Geldiği gibi sessizce odadan çıkarken, arkasında bıraktığı Mila’nın gülümsediğini görmedi.

Dördüncü Bölüm

Bottom
Dredging

Hafıza sonuna geldiklerinde Zack, David'in depresyona girmiş bir kaniş gibi ortalarda dolaştığını görerek oldukça zevkli zamanlar geçirmişti. Kelsy John takibi de en sonunda bir ipucu yakalamalarını sağlamıştı. Kadını dinlerken, onun Ulusal Banka'da bir kasası olduğu bilgisine ulaşmıştı. Kasa kadının adına değildi. Bu yüzden onu araştırırken bundan haberleri olmamıştı. Tamamen sahte bir kimlikle oluşturulmuş ve yıllardır kullanılmamıştı. Ta ki üç ay öncesine kadar. Üç ay önce Kelsy John kasaya bir kutu bırakmıştı. O kutuda tezin parçalarından birisinin bulunduğunu düşünüyorlardı.

Şahsi olarak Zack bankayı havaya uçurmaktan yanaydı. Ama böyle bir durumda BIS'in başı Amerikan hükümetiyle ciddi olarak belaya girebilirdi. Bu yüzden Bay M, Zack'in bankayı havaya uçurma fikrini duyunca bir süre yüzüne dik dik bakmış, ardından banka hesaplarını hacklemesini istemişti. Zack sırtarak, on dakikada bankanın güvenlik kameraları da dâhil olmak üzere tüm sistemini ele geçirmişti. Son derece gizli ve güvenli çalıştığı için, bankanın bilgi işlem elemanlarının ruhu bile duymamıştı.

"Seni Amerika'ya göndermeden önce Julie ile görüşüp, Kelsy John'un bir robotunu yapmasını rica etmiştim. Neyse ki hazır prototipleri vardı. Kelsy John ile birebir aynı görünen bir robot, bizim yerimize kutuyu alacak."

Zack, Bay M'nin planını duyunca adamın zekâsına bir kez daha hayran kaldı.

"Peki, efendim." Yeni bir görevin heyecanından kaynaklı adrenalin tüm hızıyla damarlarında dolaşmaya başlamıştı.

"Julie bize robotu yönlendirmede yardım edecek. Şimdi kulaklıklarını tak ve onunla iletişime geç. Robot çoktan bankaya gitmek için hazırlandı. Bu operasyonu ikiniz birlikte yöneteceksiniz."

Bay M, son detayları da verdikten sonra ekranı kapattı. Zack vakit kaybetmeden Julie'yle bağlantıya geçti. Julie pilotların takığına benzer bir kulaklık ve mikrofon takmış, neşeyle gülümseyordu. Arka planda ise somurtan bir Alex vardı.

"Selam, Julie." Zack, Alex'in daha fazla somurttuğunu görünce kahkahayı bastı. "Alex'in pabuç gagalı bir leylek gibi görünmesinin seninle bir ilgisi olabilir mi?"

Alex, Julie'nin arkasından kameraya doğru bir hareket çekince Zack sesli güldü.

"Elbette benim bir suçum yok. Ne kadar masum bir kız olduğumu sen de biliyorsun."

Julie'nin gözlerinden fışkıran parıltılar tam tersini söylese de, sarı saçları ve yeşil gözleriyle çok masum görüldüğü de bir gerçektir.

"Siz sohbet etmek için mi buluştunuz? İşinizi savsakladığınızı Bay M'ye söyleyeceğim."

Alex'in mızıkçılık yapan bir çocuğunki gibi huysuz çıkan sesi, Julie'nin kıkırdamasına neden olmuştu. Alex sertçe bir sandalye çekip genç kadının dibine oturdu. Julie, onun yakın temasıyla sesini aniden kesti. Zack bu iki şaşkın âşığın hallerine gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Yoksa Julie, Kelsy John'un robotunu operasyondan sonra Zack'i pataklaması için görevlendirebilirdi. Alex ve Julie etraflarında bulunan elektronik aletlere zarar verecek seviyede ısı açığa çıkarmaya başlayınca, Zack boğazını temizleme ihtiyacı hissetti.

"Hadi artık işe başlayalım."

Alex arkadaşına gözlerini kısarak baksa da sesini çıkarmadan geriye yaslandı. Julie heyecanlı bir kaptan pilot gibi önündeki konsoldan robotu kontrol etmeye başladı. Zack de bankanın

güvenlik kameralarından robotun gelişini bekliyordu. Birkaç dakika sonra robot kameraların görüş alanına girdi ve başını kaldırıp göz kırptı. Zack, Julie'nin de karşısındaki monitörden göz kırptığını görünce sırttı. Kadın resmen yaptığı işe âşıktı.

Robot klasik, lacivert bir etek ceket takımı giymişti ve sarı saçlarını serbest bırakmıştı. Hareketleri çok normaldi. Hatta o kadar normaldi ki, bankanın güvenlik görevlilerinden biri robotun kalçasını süzmüştü. Homurdanarak "Erkekler!" diyen Julie, Alex'in bile sırtmasına neden oldu. "Hepinizin kalçalara ve göğüslere bu kadar düşkün olmanız gerçekten çok komik."

Julie söylenmek eylemiyle robotu yönetmek eylemini aynı anda gerçekleştiriyordu. Alex ona arkadan yaklaşıp, "Benim ilgilendiğim tek kalça ve göğüsler şu an yanı başımda duruyor. O enfes parçalara erişimimin bu kadar kısıtlı olması çok yazık," dediğinde genç kadının yüzü aniden patlayan bir yanardağa ev sahipliği yapan gökyüzü gibi kızarmıştı.

"Tanrı aşkına! Yine başlamayın."

Zack, somurtma sırasının ona geldiğini bilen ve bu görevi layıkıyla yerine getiren sadık bir çalışan gibiydi. Alex arkadaşına ukala bir bakış attıktan sonra Julie'ye dönüp yanağına bir öpücük kondurdu. Aynı anda robot sendeleyince, Zack ve Julie eş zamanlı olarak bağırıldılar.

"Alex!"

Söz konusu şahıs onlara pis pis gülümseyip arkasına yaslanmakla yetindi. Julie ona intikam kokan bir bakış attıktan sonra, dikkatini yeniden kumandaya verdi. Robot çoktan müşteri temsilcisinin yanına giderek konuşmaya başlamıştı. Zack kameralardan hem ses hem de görüntü alabiliyordu. Kadın kimliğini vererek kasasına ulaşmak istediğini söylediğinde, adam onu şüpheli gözlerle süzdü. Üçü de dikkat kesilmiş, sonucu bekliyordu. Temsilci nazik bir şekilde gülümsedikten sonra, robota onu bir süre beleteceğini söyleyerek masadan ayrıldı. Ekran başındaki herkes derin bir nefes almıştı.

Adamın geri dönüşüne kadar geçen on dakikada hiç konuşmamışlardı. Pürdikkat operasyona odaklandıklarından dolayı, aralarında neredeyse kalp atış seslerinin bile duyulmasına neden olabilecek seviyede bir sessizlik hâkimdi.

“Buradan buyurun lütfen.”

Temsilci elinde bir tomar anahtarla geri döndüğünde, robot ona gülümseyerek yerinden kalktı. İki güvenlik görevlisi daha onlara katıldı ve bankanın arka tarafına doğru ilerlemeye başladılar. Masif ahşap merdivenlerin olduğu bir boşluğa çıkarak son derece parlıtlı bir avizenin aydınlattığı hol boyunca ilerlediler. Hol giderek bir koridora dönüşmeye, alan daralmaya başladığında dümdüz bir duvarın önünde durmuşlardı. Geldikleri yer, gri duvarları ve pürüzsüz yüzeyleriyle kelimenin tam anlamıyla bir çıkmaz sokaktı. Ekran başındaki üç ajan aynı anda gerilmişti.

Adamlar robotun gerçek Kelsy John olmadığını anlamışlar mıydı? Eğer öyleyse gerçeğine haber verirlerdi ve kadının çipleri alarak kaçmasına neden olurlardı. Bu da BİS için ekstra zaman kaybı demektir. Özellikle de zamanla yarıştıkları şu sıralarda, böyle bir senaryo hiç iyi olmazdı. Bir de Julie’nin, robotunu kaybettiği için yaşayacağı üzüntü vardı. O konuyu düşünmek bile istemiyordu.

“Lütfen elinizi taratın.” Gergin bekleyişin sonunda adam robota dönerek duvarı işaret etti.

Bu kez üçü birden yüzlerinde soru işaretleriyle birbirlerine baktılar.

“Ne yapmalıyım?” Julie’nin beynindeki çarklar son hızla çalışıyordu. Zack olduğu yerden bile onların sesini duyabiliyordu. Karar vermek için yalnızca saliseleri olduğundan, kimse bir şey söyleyemeden Julie robotu yönlendirdi. Robot Kelsy duvara yaklaştı ve kolunu tam omuz hizasında kaldırarak avuç içini duvara bastırdı. On saniye boyunca bir şey olmayınca, neredeyse kalpleri duracak seviyeye gelmişti. On birinci saniyede boğuk bir ses çıkararak geriye doğru açılan duvar, tek kişinin

girebileceği bir boşluk oluşturmıştu. Adam, güvenlik görevlilerine orada kalmalarını söyleyerek robotla birlikte içeriye girdi.

Bu kez karşısına çelik bir kapı çıkmıştı. Adam, kapının toplamda dokuzu bulan kilidini elindeki anahtarları kullanarak tek tek açtı. Sonra yeniden robota döndü.

“Lütfen retina taramanızı yapın,” dediğinde Julie robotu retina taraması yapılacak bölmeye yönlendirdi. Robot yapılırken Kelsy John’un gerçek retinası ve el izleri kopyalanmıştı. Bunu da kadından alınan DNA örneğiyle başarmışlardı.

İkinci kapı da açılınca yaklaşık dört metrekare büyüklüğünde bir odaya girdiler. Odanın tam ortasındaki masanın üzerinde, ortalama boyutlarda bir kutu duruyordu. Robot masaya ilerledi ve kutuyu dikkatlice eline aldı. Çantasının içine yerleştirdikten sonra görevliye döndü. “Çıkabiliriz,” deyince adamdan şüpheli bir bakış kazanmıştı.

Aynı yoldan dışarıya çıktıklarında, robot adamla el sıkıştı ve arkasını döndü. O an karşılaştıkları manzara, Julie de dâhil monitör başında bulunan herkesin küfretmesine neden oldu.

“Çabuk yangın alarmını çalıştır, Zack. Bankanın boşaltılması gerekiyor.”

Alex’in sesini duymadan çok önce alarmları çalıştırmak için harekete geçen Zack’in parmakları klavye üzerinde uçar-casına hareket ediyordu. On saniye sonra tüm bankayı kulak tırmalayıcı bir alarm sesi doldurmuştu. İnsanlar panik halinde kaçışırken, hareket etmeyen iki cisim, birbirine tıpa tıp benzeyen iki kadındı.

“Gerçek Kelsy John neden hareket etmiyor?”

Zack’in şüpheli sorusuyla Alex ve Julie ekrana daha dikkatli bakmaya başladılar. Neyse ki insanlar bankayı boşaltmak üzereydiler ve birbirine çok benzeyen iki kadını da bu panikle fark etmemişlerdi. Amaçlarına ulaştıkları için biraz olsun rahatlayan üçlü, hâlâ Kelsy John’u çözmek için uğraşıyorlardı.

Bir jeton, üç beyinde aynı anda düşünce, ağızlarından fırlayan cümleler birbirine karıştı.

"Hadi be!"

"Yok artık!"

"Siktir!"

Julie'nin robotu savunma pozisyonu alırken, diğer Kelsy John da yavaş hareketlerle çevresinde dönmeye başlamıştı. Onu ilk gördüklerinde, gerçeğiyle karşılaştıklarını düşünmüşlerdi. Ama o gerçek değildi. O da bir robottu ve neredeyse Julie'ninki kadar mükemmel görünüyordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Julie tüm savaş silahlarını çıkarmış hazır bekliyordu. Zack bir güvenlik önlemi olarak bankanın tüm kapılarını kilitledi. Birinin içeriye girip iki robotu dövüşürken görmesi, psikiyatri kliniklerine bir hasta daha kazandırabilirdi ve bu gerçekten hiç istenmeyen bir şeydi. Özellikle de böyle bir olayın ardından Bay M'nin onlara ne gibi bir ceza verebileceğini hayal dahi edemezlerken.

"Oldukça zekice."

Yabancı robot gülümseyince, Julie kaşlarını çatı. "Bir de benimle dalga geçiyor, kaltak!"

Julie'nin tüm sertliği yüzeye çıkarken, Alex kadına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı.

"Yangın merdivenlerinin konumunu yükler misin, Zack?"

Julie, robotunu dikkatli ve yavaş hareketlerle diğerinden uzaklaştırmaya başladı. Zack, Julie'nin isteğini yerine getirirken, diğer robot ilk hamleyi yaptı. Öne doğru atılarak demir yumruğunu Julie'nin robotunun çenesine geçirdiğinde ortaya çıkan ses ürkütücüydü. Julie dişlerini sıkarak robotu geri çekti. Bu sırada bankanın tüm planı robotuna yüklenmişti. Diğer robotun arkasındaki kapıdan yukarıya çıkan bir merdiven vardı. Oraya ulaşabilirse gerisi kolaydı.

Julie'nin emriyle robot Kelsy, çantasından çıkardığı kutuyu karnından açılan bir bölmeye yerleştirdi. Ardından hızla ceke-tini çıkarıp eteğinin bacak kısımlarını yırtarak dövüşmeye ha-zırlandı.

Alex bir ıslık çaldığında Julie'nin yüzünde zalim bir gü-lümseme oluşmuştu.

"Şimdi gününü göreceksin!" dediği anda, robotu diğerinin üzerine atlamıştı. Uçarak rakibinin omuzlarına tek bacağı attı ve boyun kısmını sıkmaya başladı. Diğer robot hafifçe sendele-yince daha da sıkı. Ancak o sırada yabancı robot elini kaldırıp Julie'nin robotunun saçlarını sertçe çekti. Çektiği tutam elinde kalınca yeniden aynı hareketi yaptı. Julie'nin robotunun kafa-tasındaki metaller ve devre kabloları ortaya çıkmıştı.

"Beyindeki çiplere zarar verecek." Julie kendi kendine ko-nuştu. Sonra robotunun geri çekilmesini sağladı.

"Beni alt edemezsin, seni hurda yığını!"

Kötü robot tehdidini savurduktan sonra banka kapısının yan tarafındaki sandalyelerden birinin demir bacağı sökerek eline aldı. Julie de kendi robotuna aynısını yaptırdı ve iki ma-kine aynı anda uçarak birbirlerinin kafasına vurdu. Bu darbe-lerden sonra ikisi de bir süre hareketsiz kaldı.

"Elektromanyetik tabancayı kullanamaz mıyız?" Zack'in amacı yardım etmektir ama Julie ona öyle bir bakış attı ki, bir daha ağzını açmamaya karar verdi.

"O zaman benim robotum da zarar görür." Julie üç aylık çocuğundan bahseden bir anne gibi kafasını hayretle iki yana salladı.

Robotlar yeniden birbirine girmiş, ellerindeki demirleri kul-lanarak karşılıklı darbeler indirmeye başlamışlardı. Her ikisinin de yüzeylerindeki insan görünümü hasar almıştı. Kollarında, bacaklarında ve yüzlerinde metaller açığa çıkmış, kablolarında çıkıntılar oluşmuştu.

Julie, robotunu son bir hamle için hazırladı. Robot, elindeki demir çubuğu mızrak gibi kullanarak diğerinin tam kalbinin olması gereken yere sapladı. Rakibi bir an donup kaldığında da hızlı adımlarla çıkışa doğru koşmaya başladı. Julie göz ucuyla diğer robotun kulağının hemen altında kırmızı bir ışık yandığını görmüştü. Fakat ne olduğunu çözecek zamanı yoktu. Robot süratle merdivenleri çıktı. Binanın tepesine geldiğinde, bir helikopter yanaşarak onu aldı. Zack bunu dövüş başladığında ayarlamıştı. Robot Kelsy helikoptere adımını attığı anda, binanın bulunduğu bina büyük bir gürültüyle patlayarak çökmeye başladı. Helikopter bu sarsıntı ile yalpalayınca, herkesin yüreği ağzına geldi. Neyse ki pilot işinin en iyisiydi. Helikopter arkasında yanan bir bina yığını bırakarak oradan uzaklaşırken Zack, Julie ve Alex aynı anda derin bir nefes aldılar.

“Tanrım! Bir an başaramayacağız sandım.” Zack, Julie’nin ukala bakışlarını görünce sahte bir mahcubiyetle yüzünü buruşturdu. “Elbette senden bir gram bile şüphem yoktu. Mekanik kraliçe!”

Zack’in coşkulu sesini duyunca gülümseyen Julie tam cevap verecekken, Alex’in araya girip ekranda yalnızca kendi kafası görünecek şekilde kameranın önünü kapatmasıyla bu girişimi sekteye uğradı.

Alex, “Bu kadar yeterli, Zack. Kutuyu bir saate kadar almış olacaksın. Hadi kendine iyi bak,” dedikten sonra, bir *tak* sesi eşliğinde bağlantıyı kopardı. Muhtemelen o ses, Julie’nin ayağının Alex’in bacağıyla vuslata ermesinden dolayı ortaya çıkmıştı.

Zack kafasını iki yana sallayarak kulaklıklarını çıkardı ve rahatça arkasına yaslandı. Mila ile film izledikleri o günden sonra, aralarında sözsüz bir anlaşma imzalanmış gibiydi. Gerçi Zack yine eve geç gelmeye başlamıştı ve pek görüşemiyorlardı ama en azından görüştükleri kısa zaman dilimlerinde kavga etmemeyi başarıyorlardı. Hoş, üç dakika içinde kavga etmemeyi başarmak, muhtemelen büyük bir övünç kaynağı sayılmazdı.

Mila'nın bugün sabahtan akşama kadar dersi olduğunu bildiğinden evde rahat rahat çalışabilmişti. Merakla saatine baktığında, kızın eve dönme vaktinin geldiğini görerek keyiflendi. Aynı anda kapının açılma sesini duydu ve yerinden kalkıp odadan çıktı.

"Selam," derken mutlu bir şekilde gülümsemişti.

Mila onu görünce bir an irkilse de, yüzünde mutsuz ve memnuniyetsiz bir ifade oluşması uzun sürmedi.

"Selam, devetabanı. Beni ziyarete mi geldin?"

Mila'nın sesi bile laf soktuğunu belli ederken, Zack'in gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

"Ne oldu? Beni mi özledin?" Zack'in yüzündeki sırıtışın genişliği dünya üzerindeki kara parçalarının yüz ölçümleriyle yarışacak düzeye gelmişti.

Mila ona somurtarak baktıktan sonra arkasını döndü. "Hiç de bile. Ben arkadaşlarımla gayet iyi vakit geçiriyorum."

Zack *arkadaşlarım* lafını duyunca suratını astı. Bilinçli asmamıştı elbette. Tamamen düzenbaz bilinçaltının oyununa gelmişti. Bu sebeple kızın sorusunu görmezden gelerek konuyu değiştirdi.

"Bu akşam evde misin?"

Mila aniden ona doğru döndü ve incelercesine gözlerini kıstı. "Hayır. Bir partiye gideceğim." Aslında bu partiye gitmeyi düşünmüyordu. Ama kaç gündür evde Zack'i beklemekten yorulmuştu.

Tabii Zack, onunla aynı fikirde olmadığını ayan beyan belli eden çatık kaşlarıyla itiraz etmek için hazır bekliyordu. Mila ona fırsat bırakmadan tekrar arkasını döndü ve odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Nerede bu parti?"

Zack tüm soğukkanlılığıyla peşinden gelip soru sormaya devam ederken, Mila çoktan dolabını karıştırmaya başlamıştı.

"Kampüsteki kulüp evlerinin birisinde. Yoksa sen de mi gelmek istiyorsun?"

Kızın sesi alaycıydı. Elinde daracık, gümüş rengi bir elbise tutarak doğrulduğunda, yüzü de sesiyle aynı duyguları yansıtiyordu. Zack önce ona, ardından elinde tuttuğu elbiseye düşünmanca baktıktan sonra, burun deliklerini genişleterek ağır ağır nefes verdi. O an Mila'ya, hedefine saldırmak üzere olan bir boğayı anımsatması pek de tesadüf sayılmazdı.

"Oraya gitmen güvenli olmayabilir." Zack'in sesi itiraz kabul etmeyeceğini belirtircesine netti.

Mila ona meydan okuyarak gülümsedi ve eliyle kapıyı işaret etti. "Güvenliğimi düşündüğün için teşekkür ederim ama yalnız olmayacağım. Şimdi izin verirsen giyinmem gerek," dedikten sonra, Zack'in cevap vermesine fırsat bırakmadan arkasını döndü.

"Yanında kim olacak?"

Mila, genç adamın yüz yaşında bir terminatör gibi çıkan sesi nedeniyle kıkırdamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Şanslıydı ki arkası dönük olduğu için yüzü görünmüyordu.

"Arkadaşım Mara, David, Mike ve Penny olacaklar."

Zack, Mila'nın saydığı tüm isimleri tanıyordu. Hepsi hakkında araştırma da yapmıştı. Ne yazık ki onlara gıcık olması dışında itiraz edebileceği bir nokta yoktu. David'i gey gibi göstermişti, sıra Mike denen o zibidiye de gelecekti. Kendi kendine sadece önlem almak için böyle şeyler yaptığını söylemesi bir yana, bir de buna inansa hiç fena olmayacaktı. Derin bir nefes aldı ve arkasını döndü.

"Arkamı döndüm, giyinebilirsin. Seninle konuşmaya devam etmek istiyorum." Zack, kızın hoşnutsuz bir ses çıkardığını, ardından giyinmeye başladığını duydu. "Her halükarda güvende değilsin. Bence gitmekten vazgeçmelisin." Kızı ikna etmeye çalışırken, bunun henüz başlamadan kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordu. Yine de şansını denemeye değerdi.

"Kaç gündür evde oturmaktan çok sıkıldım. Saçma sapan insanlar yüzünden kendimi hapsedmeyeceğim."

Zack yan gözle bakınca, dolabının üzerindeki aynadan Mila'nın silüetini gördü. Ona bakmak, şimdiye kadar yaptığı en büyük hataların başında geliyordu. Çünkü kızın üzerinde yalnızca iç çamaşırı varken ortaya çıkan manzara, günlerce rüya görmesine neden olabilirdi. Pembe iç çamaşırları beyaz tenninde o kadar güzel duruyordu ki, Zack onu bir pamuk şeker gibi yemek istiyordu. Kahretsin! Zack pamuk şeker sevmezdi ki! Aniden başka gözlerin de ona bakabilme ihtimalini düşünerek iyice çileden çıktı. Bu yüzden sonuna kadar haklı olarak kaşlarını çatı ve sert bir sesle konuşmaya devam etti.

"Özgürlüğün kendi yaşamından daha mı kıymetli?"

Mila tamamen giyindi ve ikisi birden aynı anda dönerek sert gözlerini birbirlerine kenetlediler.

"Eğer esir bir şekilde yüz yıl yaşamak mı, yoksa özgürce bir yıl yaşamak mı diye soruyorsan, cevabım her zaman ikinci şık olacak."

Mila keskin bakışlarını adamın gözlerine diktikten sonra saçlarını toparlamaya başladı. Zack onu vazgeçiremeyeceğini anlayınca derin bir nefes aldı. Tamamen şans eseri olarak gözü o anda kızın elbisesinin eteğine takılınca da aldığı nefes ciğerlerinde kaldı.

"Hiç elbise giymeseydin de olurmuş!"

Sesinin, bilindik tonuna göre fena halde tiz çıkmasına aldırmadı. Daha doğrusu aldırmamayı tercih etti. O konuda kendini daha sonra tekmeleyecekti. Şimdi işi başından aşkındı. Mila şaşkın gözlerle bir ona bir de elbisesinin eteğine baktıktan sonra umursamazca omuz silktiğinde, tekmeleme konusunda kendi kendinden randevu alıp almaması gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa işini garantiye almayı severdi.

"Ne yazık ki partiye çıplak almıyorlar."

Zack, akıldışı ve tamamen delilik sayılabilecek düşüncelerinden sıyrılmaya çalışırken, Mila'nın sanki söyledikleri çok normalmiş gibi makyaj yapmaya başlaması üzerine gerçek dünyaya geri döndü.

Genç kız o sırada yan dönmüştü ve Zack böylelikle elbisenin arkasını görme şerefine de nail olmuştu. O an orada bulunan Kuzey olsa, kesin Masal'ı kucığına attığı gibi odaya kapatır ve değil partiye gitmek, bir hafta evden çıkmasına izin vermezdi. Neyse ki Zack, arkadaşı gibi kıskanç bir erkek değildi. Bu yüzden yalnızca bağarmakla yetindi.

"Bu kahrolası elbisenin sırtı nerede?"

Sesindeki öfke ve sertlik, Mila'yı gözünü kırpacak kadar bile etkilememişti.

"Bu, sırt dekoltesi olan bir elbise. Eğer sırtı olsaydı o zaman sırt dekoltesi olan bir elbise olamazdı. Dolayısıyla ben de bu elbiseyi değil, sırt dekoltesi olan başka bir elbiseyi giyerdim."

Kız sanki dünyanın en mantıklı şeyini açıklıyormuş gibi sakince cevap vermişti. Zack derin bir nefes daha alıp gözlerini kapattı ve Tanrı'ya, ona Mila'yla başa çıkma gücünü vermesi için dua etti. Sessiz sözleşmeleri buraya kadardı. Yine ve yenisinden didişmeye başlamışlardı.

"Bu tarz elbiseler giymek sağlığa zararlı. Böbreklerini üşütübilirsin," derken dik dik elbisenin dekoltesine bakıyordu. Mila şaşkınlıkla ona dönünce de yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini saklamaya dahi gerek görmeden bakışlarını kıza çevirdi. Önce bir iki saniye bakıştılar. Ardından Mila o kadar güçlü kıkırdamaya başladı ki, Zack'in sinirle yüzünü kasmaktan başka bir seçeneği kalmadı.

"Sağlığımı düşünmen çok şeker ama sanırım bu riski alacağım."

Zack derin bir nefes aldı ve kaçınılmaz sonla yüzleşmek için ağzını açtı.

"Pekâlâ, ben de seninle geliyorum."

İşte en sonunda Mila'dan bir tepki alabilmeyi başarmıştı. Kız şaşkınlıkla ona bakarken, Zack çoktan arkasını dönmüş, giyinmek için kendi odasının yolunu tutmuştu.

Partinin verildiği bina iki katlıydı ve beyaz ahşaptan yapılmıştı. Her tarafı ışıklarla aydınlatılmıştı. Son derece hareketli görünüyordu ve yüksek müzik sesi dışarıya taşıyordu. Evin verandasındaki bir grup üniversiteli genç, kucaklarında oturan kızlarla içki içiyor, bir yandan da rahatça onları okşuyorlardı. Etrafına kötü bakışlar atarak bir koruma kalkanı oluşturan Zack, bir an Mila'nın da aynı şeylere maruz kalabileceğini düşünerek sinirlendi.

Evet, bu akşam onunla birlikte gelmekle çok doğru bir şey yapmıştı. Yoksa tüm parti evini ateşe verip, sonra da bundan yakayı sıyırması biraz zor olabilirdi. Elbette imkânsız değildi. Neyse ki kafayı henüz o kadar yemediği için şanslıydı. Parti evinin girişine yaklaştıklarında, kapının hemen yanında oturan bir grup erkeğin Mila'ya aç gözlerle bakmaya başladığını fark ederek dişlerini sıkı. Bu durum kanının beynine sıçramasına neden olurken, Mila olayın farkında değilmiş gibiydi.

"Hey! Yavrum!"

Mila'ya laf atmak suretiyle ortalama ömrünü hatırı sayılır derecede azaltan bir adamın sesi, ikisinin de durmasına neden oldu. Zack adama birkaç saniye sertçe baktı, sonra da hiçbir işaret vermeden tek yumrukla burnunu kırdı. Ardından hiçbir şey olmamış gibi Mila'nın elini tutarak yıkılmaz bir şekilde ilerlemeye başladı.

Mila ne diyeceğini bilemiyordu. Arkalarından küfürler ve inlemeler yükseliyordu ama Zack'in umurunda değil gibiydi. İstifini bozmadan, gündelik bir sohbetin en sıkıcı yerindeymiş gibi konuştuğunda, Mila hâlâ tepki verecek kadar kendine gelememişti.

"Sana bu elbisenin sağlığa zararlı olduğunu söylediğimde beni daha çok ciddiye almalıydın."

Mila şaşkınlığından kurtulabildiğinde sırıttı.

“Sana bu riski alacağımı söylerken, tam olarak onu kastediyordum. Bu şekilde kesinlikle çok daha heyecanlı.”

Zack, kızın bilindik yaramaz ses tonunu duyunca yüzündeki sertlik bir nebze azaldı. Mila çok yaramaz, tam bir baş belası ve oldukça sinir bozucu olabilirdi. Yine de fazlasıyla eğlenmeli olduğu da bir gerçektir.

İçeri girdiklerinde Zack dikkatle çevreyi incelemeye başladı. İçeride her şey klasik bir gençlik partisini birebir yansıtıyordu. Öğrenciler plastik bardaklarda bira içiyor ve çılgın müzikte dans ediyorlardı. Sıcak hava tüm ortama yayılıyor, kahkaha sesleriyle birleşerek iyice ağırlaşıyordu. İnsanların arasından geçmeye çalışırken Zack kollarını uzatıp Mila’nın etrafını bir kalkan gibi sardı ve kızın sırtını kendi göğsüne dayadı. Bir an kaskatı kesilen Mila birkaç saniye sonra normale dönünce, Zack de rahatladı. Bir kadının onun dokunuşlarından bu kadar rahatsız olması gerçekten sinir bozucuydu. Üstelik sevgili egosu da bundan fazlasıyla hoşnutsuzdu. Sonuç olarak her seferinde büyük bir yara alıyor olmak egosunun da psikolojisini bozuyordu. Zack derin bir nefes aldı ve artık iyice zıvanadan çıkan beynine bir dur dedi. Muhtemelen iki gün önce banyoyu temizlerken çok fazla çamaşır suyu kokladığı için bazı noktalarda tahrişler mevcuttu.

“Mara!” Zack kendi içinde savaş verirken, kollarındaki kızın aniden bağırmasıyla gerçek dünyaya dönebildi. Hâlâ kızı sımsıkı tutmuş kendine yaslıyordu ve bu durumdan biraz fazla memnun olduğu da bir gerçektir. Mara diye seslendiği kız mutlak tarafında bir masanın başındaydı ve etrafında Mila’nın bahsettiği David ile Mike vardı. Zack hepsine birden ölümcül dozajı yüksek bakışlar attıktan sonra, kızı yanından bir santim bile ayırmadan onlara doğru ilerlemeye başladı.

“Selam, Mila! Gelebilmene çok sevindim.” Mara öne doğru atılarak kızın yanaklarına bir öpücük bıraktı. Mila da onlara gülümsedi.

Zack kollarını hâlâ kızın belinden çekmemişti. Zaten çekmeye de niyeti yok gibiydi.

"Zack, arkadaşlarım Mara, David ve Mike."

Zack ciddi bir ifadeyle hepsine kafasını salladı ancak tek kelime etmedi. Mara ve Mila kendi aralarında konuşmaya dalınca, David de kötü bakışlarını Zack'in üzerinde dolaştırmaya başladı. Neyse ki Zack'in bakışları adamın kilerden çok daha kötüydü. Bu yüzden rahatsızlık duymuyordu.

Mila kısa bir süre sonra yeniden Zack'e döndü ve ona sokulmak ister gibi yaklaştı. İkisi de birbirinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Zack kızın loş ortamda koyulaşan gözlerinin etkisine girdiğinde, aklına gelen tek düşünce o güzel mavilerde kaybolmak istediği oldu. Mila'da da durum farklı değildi. İkisinin çevresinde, onları saran yoğun bir duygu tabakası oluşmuş gibiydi. Bu yoğunluk, ikisi dışında her şeyi silikleştirmeye başlamıştı. Zack kalbinin daha önce hiç tecrübe etmediği ritimlerde, bastan pese attığını hissetti. Mila da tüm vücudunu saran sıcaklığın tadını çıkarıyordu. O an, ikisinin de hayat çizgilerinin normal seyrinden çıktığı andı. Düz olan çizgileri kaymış, zikzak çizmeye başlamıştı ve tüm bunlar ikisine de o kadar güzel hissettirmişti ki, aynı anda yavaşça gülümsediler.

"Zack!"

Yoğun bakışları ve gülümsemeleri feminen bir sesle bıçak gibi ortadan bölününce aniden irkildiler. Zack sesin geldiği yöne döndüğünde karşılaştığı yüz nedeniyle, cilt rengini lazer ışınlarıyla bir ton açtırmış gibi görünmeye başladı.

"Anya..."

Dudaklarından dökülen isim tamamen istemsizdi. Victor Abramovich'in kızı Anya, yüzünde sinirli bir ifadeyle ona doğru geliyordu. Zack birkaç hafta önce babası hakkında bilgi almak için kızla yakınlaşmıştı ve Anya üç gün gibi kısa bir sürede ona âşık olduğundan, kaçması biraz sıkıntılı olmuştu.

Üstelik tüm bu süreçte Mila operasyon için konakladıkları evde onu beklemişti.

Mila, Zack'ın ağzından çıkan ismi duyunca hışımına arkasına döndü. Platin sarısı saçlı, beyaz tenli ve oldukça uzun boylu bir kızla göz göze geldi. Kızın gözleri açık maviydi ve inceler gibi Mila'ya dikilmişti.

"Bu cüce de kim?"

Sesindeki alay, Mila'nın içsel parçalama güdüsünü besleyen bir alev etkisi yapmıştı. Mila kadına cevap vermeden Zack'e döndü ve çelik gibi bir sesle konuştu.

"Anya bu mu?"

Zack, onu ilk defa bu kadar sinirli ve sert gördüğünden dolayı yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atamadan, bilinçsizce başını salladı.

Mila, tek ihtiyacı olan buymuş gibi, arkasını dönüp ayakka-bılarını çıkardı. Ardından sakın bir şekilde kızın gözlerine baktı. "Bu cüce, senin görüp görebileceğin son insan!" dedikten sonra zıplayarak Anya'nın saçını tuttu. Elindeki saçları çekiştirerek kızın kafasını eğdi ve dizini sert bir şekilde midesine geçirdi.

Zack şoka girmiş bir şekilde olanları izlerken, erkekler toplanıp Mila için tezahürat yapmaya başlamışlardı. Mila onları duymuyor, tamamen avına odaklanmış bir yırtıcı formuna bürünmüş gibi görünüyordu. Anya'nın midesine indirdiği darbelerden sonra onu tuttuğu gibi duvara fırlatınca, kızın elmacık kemiği kemiklikten emekli olacak duruma geldi.

"Sanırım artık ne demek istediğimi anlamışsındır."

Mila soğukkanlı bir katil gibi konuşarak herkesi dehşete düşürdükten sonra, kızı yere yatırıp üzerine oturdu. Bacaklarını iki yana açıp Anya'nın boğazını sıkıştıracak şekilde öne doğru eğildi. Bu hareketi nedeniyle zaten minicik olan eteği iyice sıyrıldı. Ortaya çıkan görüntü o kadar güzeldi ki, Zack o an çevrelerinde bulunan tüm erkeklerin nefesinin kesildiğini, duran tezahürattan olmasa bile, oluşan sessizlikten anlayabilirdi. Sinirleri

tepesine çıkınca öne atıldı ve Mila'yı kollarından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Kızın eteklerini aşağıya doğru çekiştirirken, bu kez de sırtının daha çok açılmasıyla irkildi. Küfrederek en yakınındaki masa örtüsünü çekip aldı ve kızın omuzlarına sararak onu tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Anya ise dehşete düşmüş bir halde gerileyerek, koşar adımlarla parti evinden çıkmıştı.

"Bırak beni!"

Mila bağırırken, hâlâ Anya'yı parçalamak istiyor gibi görünüyordu. Elbette bu durum Zack'in umurunda bile değildi. Kızı sürükleyerek bir odaya soktu ve içeride dudakları aracılığıyla bademcik ameliyatı yapacak gibi görünen iki kişiye kükredi.

"Dışarı!" dediği anda, pantolonu hafifçe açılmış olan çocuk hızla ayağa fırladı ama pantolonunun tamamen inerek ayaklarına dolanması nedeniyle yüzüstü yere kapaklandı. Zack ona sinirli bir bakış atınca da düştüğü için özür dileyerek odayı terk etti. Kız zaten çığlık çığlığa çıkmıştı.

Zack, Mila'yı serbest bırakıp ellerini saçlarından geçirdi ve odayı bir ileri bir geri arşınlamaya başladı. Sinirden kudurmuş bir şekilde sertçe adım atıyor, her nefesi odadaki havayı bir kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Sakinleşmeye çalıştığı belliydi. Bir süre bekledikten sonra sakinleşmesinin mümkün olmayacağını anlayarak genç kıza döndü ve öyle bir bağırdı ki, pencereler zangırdadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Mila anlamamış gibi gözlelerini kırıştırdı. Zack ise hâlâ bağıırıyordu. "Üzerindeki o *elbise* denen sahtekâr cisimle oradan oraya uçup insanları dövemezsin!" Mila boş gözlerle bakmaya devam edince, Zack ona yaklaşıp burnunun dibine kadar girdi. "Duydun mu beni?" Sesi bu kez kısık ama daha etkili çıkmıştı.

Mila, jetonu o an düşmeyi seçtiği için ona minnettar kalarak gözlerini kısıtı ve aynı şekilde karşılık verdi. "O orospuyu mu koruyorsun?" Sesindeki şaşkınlık öfkeyle birleşmişti. Zack şoktan cevap veremeyince de devam etti. "Sen, Zack Feller! Beni öptükten üç gün sonra gidip bu kadını baştan çıkardın!

Üstelik de beni hiç tanımadığım insanlarla dolu bir evde yalnız bıraktın! Şimdi karşıma geçmiş onu parçalamamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Tamam, Zack kabul etmeliydi ki, bu açıdan ele alınınca durum biraz can sıkıcıydı. Ama onun derdi Anya'nın bütünlüğünün bozulması değildi. Tek derdi, Mila'nın tüm hücrelerinin dünyanın geri kalanına kapalı olmasıydı.

"Seni de, o kaltağı da yakarım!"

Mila'nın dişlerinin arasından çıkan sözcükler Zack'in yüzünde anlamsız bir gülümsemenin oluşum aşamasına girmesine neden oldu. Fakat kızın devamında söylediklerini duyunca, oluşum ne yazık ki tamamlanamadı.

"Ben de şimdi gidip David'le birlikte olacağım," dedikten sonra, gözlerinde meydan okuyan pırıltılarla Zack'e baktı. Böylelikle adamın yüzünde oluşan değişikliği anbean gözlemleyebildi.

Zack'in yüzü giderek sertleşip, granitin atalarına taş çıkartacak bir hale gelirken, nefes alış verişleri hızlanmıştı. Mila'ya sokuldu ve onu kolundan tuttuğu gibi duvara yasladı. Sonra da tek elini kızın yüzünün hemen yanından, arkasındaki duvara sabitleyerek ona doğru eğildi.

"Demek David'le birlikte olmak istiyorsun?"

Genç adamın sesindeki yumuşaklık Mila'nın derisini soyacak kıvamdaydı. Mila, korkusunu belli etmemek için gözlerini onun gözlerinden kaçırmadı. Ama cevap da vermedi. Adamı tüm varlığıyla hissetse de, bu baştan çıkarıcı hisse karşı koyamaya çalışıyordu

"Bana David'le birlikte geriye kalan tüm sülalesini gebertirme!"

Zack yüksek sesle bağırdıktan sonra, boştaki eliyle kızın yüzünü avucunun içine aldı. Sert hareket ederek canını yakmamıştı. Mila'nın gözleri menekşe rengine dönmeye başlarken, hayatı boyunca böyle enfes bir şey görmediğini düşündü.

"Sen bana emir veremezsin!"

Mila tüm cesaretini toplayıp karşılık verdiğinde, Zack gözlerini yarıya kadar kapatarak gülümsedi. Kıza doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarının üzerine getirdi.

"Sana emir vermiyorum. Yalnızca yapman gerekenleri söylüyorum," dedikten sonra, kızın konuşmasına fırsat vermeden dudaklarına kapandı.

Neredeyse üç haftadır bu anı bekliyordu. Kızın dudakları anımsadığı, hissettiği kadar güzeldi. Bal gibiydi. Yumuşacıktı. İçindeki centilmen kızın onun öpücüklerinden hoşlanmadığını haykırırsa da, kız yine öpücüğüne tepkisiz kalsa da, devam etti. Sonra bir mucize gerçekleşti. Mila ağzını açarak genç adama sonsuz bir haz yaşattı. Zack onu belinden tutup yukarıya kaldırdı ve kendisiyle duvar arasına sıkıştırarak daha derin öpmeye başladı. Mila da kollarını kaldırmış, adamın ensesinde birleştirerek saçlarını okşamaya başlamıştı. Aynı zamanda bacaklarını da adamın beline sıkıca sarmıştı. Onu kendi teninde hissetmek, Zack için olağanüstü derecede güzel bir duyuydu.

İlk öpücük sarsıcı ise, bu kesinlikle harap ediciydi. Mila'yı sertçe kendine bastırarak öpücüğü derinleştirdiği anda kızıdan minicik bir ses çıktı ve Zack'in anında tepki vermesine neden oldu. Ellerini kızın kalçalarına indiren genç adam, aç kalmış gibi, yaşamak için en elzem ihtiyacı buymuş gibi hissederek kızı öpmeye devam etti. İki de nefessiz kalana kadar öpüştüler.

Ayrıldıklarında, Zack kafasını kaldırdı ve dünyasını sarsan kızın şaşkın, güzel gözlerine baktı. Kesinlikle tapılası görünüyordu. Dudağındaki kırmızıya kaçan ruj dağılmıştı. Zack dilini çıkarıp hafifçe dudaklarını yaladı. Sonra da tüm bedeni yanıyormuş gibi derin bir sesle konuştu. "Hımm, kirazlı ruj. En sevdiğim," derken çapkınca gülümsüyordu.

Mila ona beynini kaybetmiş, kayıp ilanı vermiş ama henüz sonuç alınamamış gibi boş gözlerle baktıktan sonra, sonunda ilana cevap almışçasına silkelenerek konuşmak için ağzını açtı. Ancak niyetini gerçekleştiremeden gözü bir noktaya takıldı ve aniden beyazladı. "Kahretsin!" derken bacaklarını

adamın belinden çözerek yere inmiş, onu kendine siper ederek saklanmıştı.

Zack, ne olduğunu anlamayarak arkasını döndü ve kızın baktığı şeyi aradı. Neyse ki aradığını bulması uzun sürmemişti. Bulundukları oda zemin katta olduğundan, bahçeye bakan bir pencere vardı. Pencerede perde yoktu ve bahçedeki bir adam içeriye bakıyordu. Mavi gözlerindeki öfkenin büyüklüğü korkutucuydu.

"Mila! O kim?" Zack, Mila'yı açık etmeden arkasında saklamaya devam etti. Ama o adamın kimliğini de öğrenmeliydi.

Mila, ağzını Zack'in sırtına gömmüş olduğundan anlamsız birkaç ses çıkardı. Tamamen bir şanssızlık eseri olarak Zack, henüz bu lisanda uzmanlaşmamıştı. Bu yüzden sabırla gözlerini kapadı ve yeniden sordu.

"Mila! Açık ve anlaşılır bir cevap ver. Eninde sonunda o adamın kim olduğunu öğrenirim." Sesi biraz sert çıkmış olabilirdi. O sırada adamın eve girmek için hareket ettiğini ve kapıya yöneldiğini anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu.

"Duman..."

Mila'nın sesini duyan Zack bir an olduğu yerde kaldı. "Tanrı aşkına, Duman da kim?" derken sinirle kıza döndü. Mila sokağa atılmış yavru bir köpek gibi sevimli ve yardıma muhtaç bir şekilde ona bakarken sinirli kalmak biraz zor olsa da, öfkesini korumayı başardı. Yoksa erkek arkadaşı mıydı? Bu düşünce yakıcı bir asit gibi tüm benliğini esir aldı ve sinirinin aniden patlayan bir gayzer gibi yükseldiğini hissetti.

"O, şey..."

Mila neredeyse ağlayacakmış gibi gözükürken, Zack içindeki gayzeri söndürmeye çabalıyordu. Kız derin bir nefes alıp kocaman, masumca açılmış gözlerini ona dikince, kaşlarını kaldırarak bu numarayı yemediğini açıkça belli etti.

"Şey işte..." deyip son bir sevimli bakış attı. Bir kez daha Zack'in taviz vermez tavrıyla karşılaşınca, olaydan bu şekilde

kurtulamayacağını anlamış oldu. Hafifçe kızararak başını öne eğdi ve "Abim," diye mırıldandı.

Zack, aldığı bu bilgiyle birlikte içine bir mutluluk yayıldığını hissederek gülümsedi. Yine de kızın bir erkek arkadaşının olmadığını öğrenmesinin mutluluğu bir yana, şimdiden iki tane abisi olduğunu da fark etmiş bulunuyordu. Tamam, bir tane abi ile baş edebilirdi. İki tanesi onu biraz zorlardı ama sıkıntı olmazdı. Tabii bir de neden kızın abilerinin ona sıkıntı açacağını düşündüğünü kendine açıklasa fena olmayacaktı.

"Tanrı aşkına, senin kaç tane abin var?"

Bu soruyu sorması gerektiğini biliyordu. Mila tereddüde düşmüş bir şekilde dudaklarını ısırdı. Zack yalan söylememesini işaret edencesine kafasını salladıktan sonra, kollarını göğsünde birleştirdi. Mila genç adama içerlemiş bir şekilde baktı ve derin bir nefes alıp parmaklarını kaldırarak dört işareti yaptı. Ardından Zack'in beyni olayı tam kavrayamadan sayıyı bir de sesli söyledi. "Dört!" derken oldukça kederli gözüküyordu.

Zack gördüğünden emin olmak için gözlerini kırptırdı. Cevap vermek için ağzını birkaç defa açıp kapadı. En sonunda okkalı bir küfür savurduktan sonra, Mila'yı elinden tutup arkasına aldığı gibi odadan çıktı. Hiç vakit kaybetmeden evin çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Dört abin olduğunu seni öpmeden önce söyleyen olmaz mıydı?"

Zack kıza çıkışırken, bir yandan da dikkatle etrafı kolaçan ediyordu. Mila ne diyeceğini bilemez bir halde ona bakınca da küfretti ve kızı iyice arkasına saklayıp kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Kapıya ulaşacakları sırada arkalarından duydukları kükreme ikisinin de oldukları yerde kalmalarına neden olmuştu.

"MİLA!"

Kız şiddetle irkildi.

"Yekta da burada!"

Mila'nın sesi fısıltı halinde çıkmıştı ama cümledeki ünlem, kendini hiç utanmadan ifşa ediyordu. Zack cümleyi ve sonundaki utanmaz ünlemi, sanki idam fermanı okunuyormuş gibi net bir şekilde hissetmişti.

"Yekta mı?" diyerek keskin bir nefes verdi. "Sonuncusunun da ismini söyle de, en azından biraz sonra kavga edeceğim insanlara yabancı olmayayım." Zack artık yakalanmış olmanın verdiği rahatlıkla Mila'yı elinden tuttuğu gibi kapıdan çıkardı ve okulun bahçesine doğru koşmaya başladılar.

"Diğeri de Kaya. Yekta öldürür, Kaya süründürür, Duman işkence eder, Eren de..." Mila sözünü tamamlayamadan Zack onu eliyle durdurdu.

"Tamam, gerisini duymak istemiyorum."

Artık genç adamın yüzünde kabullenmiş bir ifade vardı. Tam okulun bahçesinden fen fakültesinin binasına dönecekleri sırada, aniden önlerine Kaya çıkınca durmak zorunda kaldılar. Kaya yeşil gözlerindeki vahşi ifadeyle onlara bakıyordu. Mila içinden bildiği tüm duaları okumaya başladı. Bu sefer kesinlikle bitmişti. Abileri onu mahvedecekti. Ama önce Zack'ten başlayacaklarını, Kaya'nın sert bir yumruğu adamın suratına sallamasından anlamadıysa bile, Yekta'nın hemen arkasından "O piçi geberteceğim!" diye bağırmasından anlayabilirdi. Çok fena yakalanmıştı ve işin kötü tarafı Zack'e de yazık olacaktı.

Beşinci Bölüm

Zack ilk yumruğun geldiğini gördüğü anda, Mila'nın elini bırakıp sağa kaçtı ve darbeden kurtulmayı başardı. Ne yazık ki hemen arkasından gelen tekme konusunda o kadar şanslı olamamıştı.

"Seni orospu çocuğu! Ölümün çok acılı olacak!"

Zack arkadan, tam böbreklerinin olduğu noktaya aldığı darbenin sahibine döndüğünde bir an gözlerine inanamadı. Üç tane oldukça sinirli ve yumruklarını sıkmış abi, önce hangi organını koparmak istediklerini düşünüyormuş gibi dik dik ona bakıyordu. Zack olsa bacaklardan başlardı. Yine de bu fikrini şimdilik kendine saklamaya karar verdi. Ne de olsa mevzu bahis olan kendi bacağıydı ve uzuvlarını oldukları yerde bir bütün halinde seviyordu.

"O zaman yaklaşık elli sene sonra görüşelim."

Zack savunma durumunu almış bekliyordu. Onu ilk karşılayan yeşil gözlü abi de diğerlerinin yanına geçmişti. Zack hepsinin uzun ve iri oluşundan etkilenmese ayıp ederdi. Elbette dört kişiyle başa çıkabilirdi. Fakat büyük bir şanssızlık eseri olarak karşındakiler Mila'nın abileri sıfatını taşıdıkları için eli kolu bağlanıyordu. Şimdi yanında Alex ya da Kuzey olsa kesinlikle durumdan şikâyetçi olmazdı. Hatta sonrasında onunla dalga geçmelerine bile ses çıkarmazdı. Tamam, belki biraz homurdanırdı ama en azından homurdanabileceği ses tellerine sahip olurdu. İçinden bir ses bu akşamın sonunda ses telleri de dâhil olmak üzere, birçok noktasından hasar alacağını söylüyordu.

"Ne yazık ki elli sene sonra başkasına sözümüz var. Şansına küs." Bu sefer konuşan mavi gözlü, koyu kahverengi saçlı olan adamdı. Alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

"Duman! Kesin artık şunu!"

Mila'nın çığlığı savaş durumundaki beş erkeği bir nebze olsun etkilemezken, Zack en azından adamın adını öğrendiğini düşündü.

"Sıra sana da gelecek, Mila!"

Bu defa kükreyen Zack'in en büyük abi olduğunu tahmin ettiği adamdı. Mila küçük bir sinir küpü gibi ayaklarını yere vururken, büyük abi Zack'in kıza bakmasını fırsat bilip ona doğru atıldı. Adamı son anda fark eden Zack kenara çekildiyse de, ertesi sabah ona ciddi bir morluk hediye edecek kadar güçlü bir darbe almıştı. Lanet adamın yumrukları demir gibiydi.

"Seni öyle bir hale getireceğim ki, geriye kalan parçalarının bir insana ait olduğunu bile anlamayacaklar!" Soğuk ve keskin bir şekilde tehdidini savurduktan sonra ona doğru bir hamle daha yapan Yekta, bu kez hedefi tutturmayı başardı.

Zack çenesinden çıkan sesi duymuştu. Açıkçası bu ses hiçbir zaman favorilerinden birisi olmamıştı. O daha çok caz tarzı müziklerden hoşlanıyordu.

"Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama bunu ancak rüyada görürsün."

Zack sırtarak cevap verdikten sonra bir adım sağa kaydı ve kendi ekseni etrafında dönerek adamın karın boşluğuna bir tekme geçirdi. Yekta'nın yüzü acıyla kasılırken, Mila küçük bir çığlık attı. Zack normal bir adamın, dönüşünün etkisiyle daha da güçlenen tekmesi yüzünden yaklaşık bir metre havalanması gerekirken, Mila'nın abisinin yalnızca yüzünü buruşturmakla yetinmesinin etkileyici olduğunu düşündü.

"Belki seni parçalara ayırmadan önce bayıltabilirdim ama artık öyle bir şansın da yok, piç herif!"

Yekta soğuk sinirinden sıyrılarak tüm gücüyle Zack'in üzerine saldırdı. Diğerleri de genç adamın etrafını sarmıştı. Zack ardı ardına gelen yumrukların ve tekmelerin artık kimden geldiğini anlayamıyordu. Tüm gücüyle karşılık verememekten nefret etse de, kardeşlerini korudukları için adamlara saygı duyuyordu. Bu yüzden, çoğunlukla kendini savunmaya odaklandı. Savunma çabaları da bir noktaya kadar etkili olduğundan, yaklaşık yirmi dakika sonra vücudunda darbe almayan tek bir yer kalmamıştı. Muhtemelen yarın sabah yatağından bir sedye ile çıkması gerekecekti. Tüm yumrukların, tekmelerin, küfürlerin ve hırlamaların arasında bir anda gözü, kavgaya eden testosteron yığınının sinirli adımlarla uzaklaşan Mila'ya kayınca panikledi. O küçük baş belası yine nereye gidiyordu?

Bir yumruğu daha savuşturup sahibine bir kroşe ile karşılık veren Zack, Mila'yı durdurmak amacıyla öne atıldı. Ne yazık ki karnına yediği bir tekme yüzünden pek de ilerleme kaydedemedi.

"Lanet olsun! Sizin sorunuz ne?" Sesi mezardan geliyor-muş gibi derin ve pürüzlüydü. Dört tane izbandut gibi adam aynı anda zalimce gülümseyince alnını hoşnutsuzca kırıştırdı. Fakat lanet adamlar alnını bile dövmüş oldukları için bu hareket ona inanılmaz acı vermişti.

"Bizim sorunumuz, senin pis varlığının kardeşimizi kirletiyor oluşu."

Konuşan, gözlerindeki yeşil alevlerle ona dik dik bakan Kaya'ydı. Zack dayak yerken ve atmaya çalışırken adamların isimlerine dikkat etmişti. Evet, böyle düşününce psikopat bir ruh hastası gibi görünüyor olabilirdi. Ama sonuç olarak dört kişi tarafından dövülürken insanın yapacak pek fazla işi olmuyordu.

"Mila'nın son derece başarılı bir baş belası olmasına şaşmamak gerek," diyerek söze giren Zack, karın boşluğuna yediği başka bir yumruk yüzünden cümlesini zorlukla tamamladı. Sözünü bitirmesine bile izin vermeyerek şiddet uygulamaları karşısında hissettiği teessüfüne dile getireceği sırada, gözü

inanamayacağı bir manzaraya takılınca şaşkınlıktan bir süre bu girişimine ara verdi.

"Bu da neyin nesi?" İsyan bayrağını çekip konuşabildiğinde, Mila kocaman bir varili tüm gücüyle sürükleyerek kavga eden topluluğun çok yakınlarına kadar çekmeyi başarmıştı. Üstüne bir de alnındaki teri silen kız, Zack bir darbeden daha kurtulduğu sıralarda yüzünde hain bir ifadeyle onlara döndü. Ne yazık ki Zack'a dayak atmakla çok meşgul olan abileri onu görmüyorlardı. Nedense Zack o an Mila'dan, abilerinden korktuğundan çok daha fazla korkuyordu.

"İşinizi bölmeyi gerçekten hiç istemesem de, kardeşinizin ne yaptığına bir bakmanız mümkün mü? İçimden bir ses az sonra başımızın ciddi belaya gireceğini söylüyor da."

Zack'ın sakın sözleri üzerine bir süre anlamsız bir sessizliğe gömülen abiler, sonunda olayı idrak etmek amacıyla arklarını döndüklerinde, elinde bir hortum tabancasıyla onlara sırttan kardeşleriyle göz göze geldiler.

"Mila? Ne yapıyorsun, bebeğim?"

Yekta yumuşak bir tonda konuştuğunda, Zack neredeyse üç başlı köpek görmüş kadar şaşırdı. Bu adam biraz önce Zack'ın tüm sülalesini sıradan geçirmemiş miydi?

"Sizi kendinize getiriyorum! İki saattir sesimi duyurmaya çalışıyorum ama beşiniz de beni sallamıyorsunuz!"

Mila kimsenin onu sallamamasına gerçekten içerlemiş görünüyordu ve Zack, hayatı boyunca asla unutmayacağı bir bilgi edinmiş oldu. *Asla Mila'nın içerlemesine izin verme!*

"Eee... Aslına bakarsan, ben seni sallamayı gerçekten çok istiyordum ama malum, o sırada abilerinden dayak yemekle meşguldüm." Zack şişmiş dudığının izin verdiği ölçüde gülümsemeye çalıştı. Ama daha çok Joker'in yandan yemiş versiyonu gibi görünüyordu.

"Kapa çenenil!" Kaya, Zack'e kükredikten sonra kardeşine döndü ve Yekta'yı bile kışkındıracak kadar yumuşak bir sesle

konuşmaya başladı. "Bebeğim, düşündüğüm şeyi yapmayacaksın, değil mi?"

Zack takdir dolu bakışlarla Kaya'yı süzerken, Duman ellerini gergince saçlarından geçirip fısıltıyla konuşmaya başladı. "Sizce o varilin içinde ne var? Mila'nın yüz ifadesine bakılınca ben oyumu kezzaptan yana kullanıyorum."

Duman'ın gerçeğe fazlasıyla yakın tahmini üzerine hafifçe irkilen Eren, çenesini sıvazlamaya başlamıştı. "Kız tavlamak için yüzüme ihtiyacım var, Duman. Bu yüzden dua edelim de yalnızca tuz ruhu koymuş olsun."

"Ben oyumu çamaşır suyundan yana kullanıyorum," diyen Kaya, gözlerini bir an bile kardeşinden ayırmamıştı. Olası bir saldırı durumuna karşı tetikte olduğu belliydi. Zack ne diyebilirdi ki, adamlar kardeşlerini tanıyorlardı.

"Mila'yı tanıyorsam, o varilin içinde kesin sülfürik asit falan var. Fen fakültesine doğru kaçmak zorunda mıydınız? Güzel sanatlara yakın olsaydık işin içinden en azından boya ile sıyrılabilirdik."

Zack, Yekta'nın resmen inanarak söylediği bu sözler karşısında tüm ağrısına rağmen hayretle kafasını sallayınca, dördü birden adama şiddet seviyesi azami olan bakışlar attılar.

"Henüz seninle işimiz bitmedi, zürafa biti. Kız kardeşimizi savuşturduktan sonra kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Zack, Yekta'nın tehdidine cevaben ellerini kaldırıp kendini gösterdi ve "Hiç acele etmeyin, ne zaman dayak atmak isterseniz burada olacağım," dedi.

Dört erkekten çeşitli sesler çıkarken, en sertleri olan Yekta bile eğlendiğini belli edercesine hafifçe gülümsemişti.

"Böyle bir espri anlayışının yeryüzünden silinecek olması çok üzücü." Kaya'nın da dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Kendi aranızda konuşmayı kesin!"

Mila'nın ılığı beş adamın aynı anda, dehşet içinde ona dönmesini sağladı. Mila elindeki hortum tabancasını yerinden bir milim bile oynatmamış, gözlerinden adeta fıskıran sinirleriyle onlara bakıyordu.

"Bebeğim... Annem seni çok özledi. Hadi o hortumu bırak da eve dönelim."

Duman olaya en duygusal noktasından giriş yapınca, Mila'nın eli hafifçe titreyerek kurbanlık koyun gibi bekleyen adamlara minik bir umut verdi. Ancak sinirinin tehlikeli bir bumerang gibi geri dönmesi uzun sürmedi.

"Kahretsin! Anneme bile tepki vermedi. Başımız bu defa çok büyük bir belada."

Eren'in çıkışına cevaben üç abi birden sırtınca, Zack başını umutsuzca iki yana salladı. Bu aile kesin akıl hastanesinden kaçmıştı.

"Annemi sizi hallettikten sonra arayacağım. Beni bir daha zorla eve götürmeye kalkarsanız da, kendinizi cehennem içkencelerine hazırlayıp öyle gelin."

Mila gerçekten de cehennemden çıkmış bir zebani gibi konuşmuştu. Ama Zack'e kalırsa, kız oldukça güzel bir zebaniydi ve onunla yatakta savaşmak kesinlikle çok zevkli olurdu. Neyse ki henüz düşünceleri okuyan bir teknoloji gelişmemişti, yoksa Mila'nın dört adet biyolojik tehdit oluşturan abisi, hemen yanı başlarında düşündüğü şeyi bilseler, Zack'i oracıkta dünyanın merkezine gömerlerdi.

"Babamı Merve'yi işe alması için ikna ederim, Kaya!"

Mila'nın söylediklerini duyan Kaya fark edilir şekilde irkince, Zack'in yüzünde takdir dolu bir ifade oluştu.

"Klasik arabalarının tüm motorlarını parçalar, her bir parçayı ayrı ayrı denize atarım, Yekta! Uyurken saçlarını tam ortandan keserim Eren ve sen Duman..." diyen Mila gözlerini bir komutan edasıyla abisinin üzerine dikmişti. "İstersen sana ne yapacağımı burada söylemeyeyim."

Mila'nın sözlerini duyan dört tane kocaman adam süt dökmüş kedilere dönünce, Zack dayanamayıp kahkahayı patlattı.

"Kes sesini!"

Tıslarcasına konuşan Duman'dı. Mila kesinlikle Zack'in hayatında karşılaştığı en dişli kızdı ve ona hayran olmamak elde değildi.

"Şimdi, isterseniz kendi rızanızla buradan ayrılabilirsiniz. Eğer öyle yaparsanız size hasarsızlık garantisi verebilirim. Ya da sizi bir güzel ıslatabilirim. Seçim sizin. Gördünüz mü, ne kadar demokratiğim?"

"Senin demokratikliğine kaldıysak, Kuzey Kore'ye yerleşmenin vakti gelmiş demektir."

Eren'in fısıltısını duymayan Mila, elindeki tabancayı daha da sıkı tutarak abilerinin cevabını bekledi. Abileri önce birbirlerine baktılar, ardından anlaşmış gibi başlarını sallayarak kardeşlerine döndüler.

"Seni almadan hiçbir yere gitmiyoruz, prenses! Babamın o lanet baş belasını işe alması umurumda değil!" Kaya'nın sesi ismi gibi sertti.

Mila sırtarak, "Ben de bunu söylemenizi umuyordum," dedikten sonra, tabancayı nişan almak için kaldırdı.

Zack, "Lütfen önden buyurun. Aile saadetinizi bölmeyi asla istemem," dedi ve onların yanından ayrılma amacıyla harekete geçti. Ne yazık ki Yekta engeli ile karşılaşması kaçınılmazdı.

"Madem Mila'nın hayatına dâhil oldun, o zaman hiçbir yere gitmiyorsun," diyen Yekta, cümlesini bitirir bitirmez kafasına gelen tazyikli sıvı nedeniyle kardeşine dönmek zorunda kaldı. "Kahretsin, Mila! En azından işaret verebilirdin!"

Mila'nın cevabı onu biraz daha ıslatmak oldu. Zack temizlik anılarını canlandıran kokuyu aldıktan birkaç saniye sonra, kafasının kokunun kaynağı olan sıvıyla tanışması sonucunda kendini tutamayarak bir küfür savurdu.

“Çamaşır suyundan nefret ederim!” diyen Kaya’nın sözleri biterken alnından da bir damla çamaşır suyu süzülüyordu.

“Bir de bana sorun! Kardeşiniz yüzünden iki gün önce banyoyu resmen çamaşır suyuyla yıkadım!” Zack kollarını göğsünde birleştirmiş, mutsuz bir şekilde somurtuyordu. Tam o anda tazyikli suyu bir kez daha alnının ortasına yiyince homurdandı. Tabii bu homurtusunda abilerin kahkahaya boğulmasının da etkisi büyüktü.

“Bakıyorum Mila sana da el atmış.” Eren hafifçe eğilmiş, karnını tutarak gülüyordu.

Zack adama dik dik baktıktan sonra cevap verme zahmetine girmede.

“Hepinizi gebertirim! Burada sizi yıkıyorum ve siz kendi aranızda gevik mi yapıyorsunuz?”

Ortamdaki baş belası dişi sinirle araya girince, beşi birden suçlu çocuklar gibi birbirine baktı. Mila onlara daha büyük bir güçle sıvı fışkırtmaya başlayınca da, kahkaha atmamak adına dudaklarını birbirine bastırdılar. Neyse ki Mila saf çamaşır suyu kullanmıyordu. Suyu seyreltilmiş halini kullanıyordu. Şanslarına seyreltme oranı da oldukça yüksekti. Zaten saf halini kullansa, muhtemelen hepsi birden kör olurdu.

Mila, yaptıklarının hiçbir işe yaramadığını fark ederek elindeki hortumu sinirle yere attı ve büyük bir öfkeyle tepinmeye başladı. “Hepsi senin yüzünden, Zack! Sen hayatıma girmeden önce abilerimi çok rahat çileden çıkarabiliyordum. Şimdi onlar da senin gibi kayıtsız kalıyorlar. Seni geberteceğim!”

Mila’nın isyanıyla, dört abi aynı anda, *Vay canına!* dercesine Zack’e baktı.

“Gerçekten mi? Ona tepki vermemeyi başardın mı?” Hayretle konuşan Eren’in yüzünde takdir dolu bir ifade vardı.

Zack ona garip bir bakış attıktan sonra, cevap vermek yerine omuz silkti ancak zavallı omzu da tekmelerden nasibini almış olduğu için yüzünü buruşturmadan edemedi. Mila’nın,

temizlik olayındaki sabrından bahsettiğini anlamıştı ama bunu kızın abileriyle paylaşmaya niyetli değildi. "O konuya girmek istemiyorum," derken biraz önce yediği dayanın neden olduğundan daha çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Abiler aynı anda kahkahaya boğulunca, Zack başını esefle iki yana salladı.

Mila erkeklerin onu *yine* umursamamaları üzerine çileden çıkmış bir şekilde grubun yanına gitti. Yekta'ya bir tekme attı. Kaya'nın karnına bir dirsek darbesi geçirdikten sonra Eren'in saçını öyle bir çekti ki, Zack adamın gözünden yaş geldiğine yemin edebilirdi. Hemen sonrasında Duman'a dönüp kindar bir gelincik gibi gözlerini kıstı ve tırnaklarıyla abisinin kolunu deşti. Evet, Zack kızın yaptığı bu işleme ancak deşmek diyebilirdi, çünkü karanlıkta bile adamın kolundaki kırmızı delikler belli oluyordu.

Son olarak ona döndüğünde Zack bir adım geri çekildi. Mila kendini beğenmiş bakışlarla adamı süzdü ve ukala bir tavırla konuştu.

"Sen zaten yeterince hasar almışsın. Merak etme, bir de ben kendimi yormayacağım." Kızın eğlendiği her halinden belliydi.

"Sayende bundan sonra tanıştığım her kıza ilk önce kaç tane abisi olduğunu soracağım." Zack'in sesi huysuz çıkmıştı. Sonrasında olanlar ise fena halde epikti. Önce Mila'nın yüzündeki gülümseme aniden dondu. Ardından Zack kafasında şiddetli bir ağrı hissetti. Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki, Zack ona çarpan cismin ne olduğunu anlayamamıştı bile. "Kahretsin, Mila! Neredeyse kafamda delik açacaktın!" Mila'nın, kafasına verdiği hasarı tespit etmeye çalışırken, kızın elinde tuttuğu sivri topuklu ayakkabının biraz önce kendisine karşı gerçekleştirilen suikast girişiminde kullanıldığını anlamıştı. Hangi ara içeriye gidip o ayakkabıyı almıştı? Kadınlar ve topuklu ayakkabıları, dünyanın asıl korkulması gereken birleşimiydi. Uranyum yollarında halt etmişti!

"Umarım bundan sonra tanıştığın her kızın on tane abisi olur! Devetabanı!" Mila'nın sesi o kadar samimi ve içten çıkmıştı ki, Zack yüzünde oluşan renk solmasını engelleyemedi.

"Tanrı korusun! Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Bücürük!"

Zack'in cevabı üzerine neredeyse adamın üzerine atlayacak olan Mila'yı durduran Kaya'nın sesi oldu.

"Eee... Kavganızı bölmekten ciddi anlamda nefret ediyorum ama sanırım bir sorunumuz var." Kaya tam arkalarını işaret ediyordu. Hepsi birden o yöne dönünce, beş adet silah namlusu ile göz göze geldiler.

"Ah! Hadi ama! Bula bula tüm kaslarımın ağrıdığı geceyi mi buldunuz?" Zack'in sesinin gerçekten duruma içerlemiş gibi çıkması üzerine abiler ve Mila yüzlerinde garip bir ifadeyle ona döndüler. Zack onları sallamayıp silahlı adamlara bakmaya devam etti.

"Merak etme, biz seni koruruz." Mila aslında Zack'i silahlı adamların önüne atmak istediğini daha net bir şekilde belli edemezdi.

"Çok sağ ol, бүсүрүк. Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum."

Zack'in kinayeli sesini duyunca sırttmaya başlayan Mila, adamların çileden çıkmış bir şekilde araya girmesiyle dikkatini onlara vermek zorunda kaldı.

"Tanrım! Kaç dakikadır sizi silahla tehdit ediyoruz ama bizi görmüyorsunuz! Resmen tüm kaçırma operasyonunun içine ettiniz!"

Konuşan adama cevaben Zack, Mila ve abileri kaşlarını kaldırdılar. Hepsinin aynı anda aynı hareketi yapmasıyla sinirleri daha da bozulan adam, silahına kurşun sürüp duruşunu sağlamlaştırdı.

"Ağız tadıyla sohbet de ettirmiyorlar." Zack, Kuzey ve Masal'ın düğünündeki Hatice Teyze kadar huysuz görünüyordu.

"Dikkatinizi biraz buraya veremez misiniz? Size kızı kaçıracağız diyoruz!"

Adam artık iyice zıvanadan çıkmıştı. Zack adamın söylediklerini duyduğu anda hevesle öne atılınca, Mila'nın kindar, ölümcül ve habis hisler besleyen bakışlarına maruz kaldı. Zaten bir bakışa bu kadar çok hissi de ancak Mila gibi bir kız yükleyebilirdi.

"Gerçekten mi? Bu iyiliği bana yapar mısınız? Tanrı aşkına elinizi çabuk tutun."

Zack o kadar hevesli görünüyordu ki, Duman ve Eren'den boğuk sesler çıkmaya başlamıştı. Mila ise inanamaz gözlerle bu kafayı yemiş erkek topluluğuna bakıyordu.

Adamlar bir süre Zack'e deli görmüş gibi baktıktan sonra, en öndeki derin bir nefes aldı ve sinirlerini gevşetmek istiyormuş gibi boynunu kitletti.

"Siz manyak mısınız? Madem bu kadar heveslisiniz, kızı verin de işimizi yapalım!"

Zack, gözleri sarıkı cennetle müjdelenmiş gibi parlarken, uzanıp Mila'yı kolundan tuttu. Mila, hayatı için korkmaktan çok, Zack'in ondan kurtulmayı bu denli hevesle istemesinin sinirine ne kadar dokunduğunu düşünürken, arkalarından bir ses yükseldi.

Zack kısık sesle ıslıdadi. "Sonunda, Lucas. Zamanı gelmişti."

Mila'nın tanınmalığı birisi, silahlı adamların arkasından yaklaşıp dikkatlerini dağıtmakla kalmamış, iki tanesini de etkisiz hale getirmişti. Bu fırsat bilen Zack ve abileri de ani bir hareketle adamların ıstlerine atlamışlardı. Zack kalan üç adamdan bir tanesini tek yumrukla etkisiz hale getirirken, diğer ikisini Kaya ve Yektahalletmişlerdi.

Kaya, Zack'in adama attığı yumruğu görünce onu dikkatli bir şekilde incelemeye başlamıştı. Zack, bu bakışların farkında olduğunu göstermek istercesine omzunu silkti.

Yaklaşık bir dakika süren operasyondan sonra, bu kadar kolay alt edilmelerine kendileri bile şaşırmış olan silahlı adamlar hayretle onlara bakıyorlardı. Zack adamların silahlarını topladı ve bir tanesini liderleri olduğunu düşündüğü kişiye doğrulttu.

“İnan senin için olduğu kadar benim için de sıkıcıydı dostum ama şansına bu akşamlik dövüşme kapasitemi doldurmuştum.” Zack elindeki silahın emniyetini açıp adamın kafasına dayarken, iç çekerek konuşmuştu. Adamın yüzünden, Zack’in akıl hastanesinden kaçmış tehlikeli bir akıl hastası olduğunu düşündüğü belli oluyordu. Zack ona belirgin bir aldırılmazlıkla baktıktan sonra kafasını yana çevirdi. “Tanrım! Lucas, bir ara hiç gelmeyeceksin sandım!”

Zack’in Lucas diye hitap ettiği adam cevap olarak gamzelelerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. Mila onun oldukça çarpıcı bir yüzü olduğunu fark etmişti. Koyu sarı saçları ve çocuksu gözleriyle kesinlikle çok yakışıklıydı. Boynundan çıkan siyah mürekkepler, muhtemel bir dövmeyle saklıyor gibiydiler.

“Uçaktan iner inmez valizlerimi bile almadan geldim. Hiç kıymet bilmiyorsun.” Lucas’ın sesi neşeliydi.

Zack sırttı. “Seni görmek güzel, dostum. Gelebilmene sevindim.” Zack arkadaşına göz kırptıktan sonra, kafasına silah dayadığı adama döndü. “Siz kimsiniz ve neden kızı kaçırmak istiyorsunuz?” Sesi biraz önceki neşeli halinin aksine buz gibiydi. Abilerinin ve Mila’nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ancak o an için bunu umursayacak durumda değildi. Adam kafasını olumsuz anlamda salladı. Zack derin bir nefes alarak “Bir kere de işi yokuşa sürmeseniz olmaz zaten,” dedikten sonra, susturucu takılmış silahı yere indirip adamı ayağının üstünden vurdu. Adam acıyla çığlık atarken, Zack sıkılmış gibi görünüyordu. “Bir kez daha soruyorum. Neden kızı kaçırmak istiyorsunuz?” Bu defa aldığı cevap azılı bir küfür olunca, sinirli bir ses çıkararak adamın diğer ayağını da vurdu. Adam acıyla yere çökerken onunla birlikte yere eğildi.

Kısık ama dünyayı yeniden toz ve gaz bulutuna çevirebilecek kadar sinirli bir sesle devam etti. "Sabrım tükeniyor. Artık konuşacak mısın?"

Zack adamın el bileğindeki zakkum dövmesini görünce, içinden kaderine küfretti. Bu aptalların zakkum dövmesiyle ilişkili oldukları kesindi ancak Bay M henüz bu konuda bir bilgiye ulaşamamıştı.

"Cehenneme git!" Adam fazlasıyla inatçı olduğunu ispat ederek bir kez daha küfredince, Zack bıkkınlıkla kafasını iki yana salladı ve adama bir yumruk atarak burnunu kırdı.

"Bunu konuşman için yapmadım. Yalnızca içimden geldi," dedikten sonra Lucas'a döndü. "Bizimkilerin bunları toplaması ne kadar sürer?"

Lucas bir burnundan kan akan adama, bir de yaptığından zerre kadar pişmanlık duymayan arkadaşına baktıktan sonra alaycı bir şekilde cevap verdi. "Beş dakika sonra burada olacaklar."

Zack arkadaşının alaycı tavrını görmezden gelerek diğer adamları da tek tek kontrol etti. Hepsinin vücutlarının bir noktasında zakkum işareti vardı. Kafasından olasılıkları düşünerek çıkarım yapmaya çalışırken, Mila'nın ona korkuyla baktığını fark edince gerildi. Muhtemelen şu an kızın aklından bir milyon tane düşünce geçiyordu. Zack'in ise şimdilik verecek cevabı yoktu. Bu yüzden sessizliğini korudu ve BİS ekibi, adamları New York ofisine götürmek için gelene kadar ağzını açmadı.

Adamlar götürüldükten sonra, Lucas'ın yanına giderek ona sarıldı.

"Kahretsin, Lucas! Çok şey kaçırdın! Kuzey ve Alex artık ev erkeği oldular."

Yüzünde gözlerine dek yayılan bir gülümseme vardı. Mila, o gülümsemenin bu sinir bozucu devetabanının yüzünde enfes görüldüğünü düşünmek istemiyordu. Ne yazık ki düşünce sistemi istek ve arzularla çok ilgilenmiyor gibiydi.

“Tüm bunları kaçırdığıma inanamıyorum dostum ama bizim orada durumlar biraz karışık.”

Gülümsemesine rağmen Lucas’ın yüzünden bir gölge geçmişti ve bu, Zack’in gözünden kaçmamıştı. Lucas genellikle neşeli ama içine kapanık bir adamdı. Bu yüzden Zack arkadaşının üstüne gitmek istemedi. Gönülsüz bir şekilde de olsa, gözleriyle yaydığı negatif elektrikle sırtında bir delik açmak üzere olan Mila’ya döndü.

“Sen tam olarak ne iş yapıyorsun?”

Mila’nın yüzünde Zack’in şimdiye kadar gördüğü en sert ifade vardı. Abileri ise, koruyucu bir tavırla kızın etrafını sarmış, aynı seviyedeki ciddiyetleriyle Zack’e bakıyorlardı. Etkileyici bir görüntüydü. Zack derin bir nefes aldı ve ellerini saçlarının arasından geçirirken başını öne eğdi. Lucas da arkadaşına destek verircesine yanına gelmiş, yakınında durmuştu.

“Çok uzun hikâye. Bence bu konuyu evde konuşmalıyız.”

Zack gerçekten yorgun görünüyordu. Sabah robot dövuştürmece oynanmış, akşam Mila’yı Anya’nın üzerinden almış, abilerden dayak yemiş, üstüne bir de Mila’yı kurtarmıştı. Sanırım bugünlük bu kadar çalışma yeterliydi.

“Ayrıca çözmemiz gereken bir mesele daha var. Zakkum dövmeli adamlar senden ne istiyorlar?”

Zack’in sorusuyla herkes aniden gerildi.

“Zakkumlarla ilgili birkaç bilgiye sahibim ama işine yararmı emin değilim,” diyerek araya giren Lucas’ın sesi çok kısık. Bu yüzden söylediklerini yalnızca Zack işitmişti. Diğerleri meraklı gözlerle ikiliyi izlediklerinden, Zack konuyu deşmedi ve ensesini ovarak yüksek sesle konuştu.

“O zaman hadi eve gidelim. Gerçekten uzun bir gece oldu.”

Zack’in evinin kapısından girdiklerinde, Maylo saklandığı köşeden kafasını çıkarıp gelen kalabalık gruba baktı ve hafif

bir inleme eşliğinde başını patilerinin arasına gömdü. Bu sahneyi gören Mila durumun sorumlusu olan adama mutlak bir intikam isteğiyle bakarken, Zack daha çok kanepesiyle yakın ilişkiler içine girmek istiyordu. Kahrolası çok uzun bir gece geçirmişti ve henüz bitirememiş oldukları gerçeği, Zack'te de Maylo'nun yaptığı gibi inleyip kafasını bir yerlere gömme arzusu uyandırıyordu.

"Evet, seni dinliyoruz."

Mila'nın intikam isteği kişilik oluşturacak kadar güçlenmiş, neredeyse hacim kazanacak seviyeye gelmişti. Dolayısıyla onu görmezden gelmek bir hayli zordu. Abileri de tıpkı okulda olduğu gibi kızın çevresini korumacı bir tavırla sarmışlardı. Bu şekilde kraliçelerini korumak isteyen askerlere benziyorlardı ve Zack kabul etmeliydi ki, adamlar o işi yapsalar kesinlikle hakkını verirlerdi. Her ne kadar Zack karşılık vermek istemediği için dayak yemiş olsa da, adamların dayak atarken ne kadar başarılı olduklarına o an fena halde ağrıyan çenesi şahitlik yapabiliyordu. Manyaklar hiç acımamışlardı.

"Önce otursak daha iyi olacak."

Zack kanepeleri işaret edince, beş kardeş hareketlenip Mila tam ortalarında kalacak şekilde oturdular. Zack'in kanepeleri genel olarak iri adamlar tarafından kullanıldıkları için oldukça genişti. Yine de dört iri adam ve bir minyon hatun için azıcık sıkışık olmuştu. Buna rağmen abilerden hiçbirisi başka bir yere geçecekmiş gibi görünmüyordu. Elbette Zack biraz önce onu döven adamları evinde rahat ettirmek için ısrarcı davranacak değildi. Bu sebeple karşılarındaki kanepeye oturup rahatça yayıldı ve hafifçe sırtmaya başladı. Yekta ölümcül bakışlarını Zack'in üzerinde gezdirirken, Kaya gözleriyle karate hareketleri yapıyordu. Adam neredeyse Zack'i kirpikleriyle dövecek durumdaydı. Neyse ki elleri şimdilik Mila ile dolu olduğundan güvende sayılırdı. Lucas da yanına oturunca, Zack derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Biraz önce şahit olduğunuz üzere, ben aslında uluslararası çalışan bir istihbarat servisinde görevliyim. Mila da ailemin yanında değişim öğrencisi olarak kalacaktı. Şu an detaylarına giremeyeceğim bazı olaylar sebebiyle benimle Londra'ya gelmesi gerekti." Mila adamın bahsettiği sebebin öpücük tehdidi olduğunu hatırlayınca yerinde hafifçe kıpırdandı. Zack ona gülümsemeden sonra devam etti. "Mila havaalanında zakkum dövmeli adamlar tarafından kaçırılmaya çalışılınca, onu korumak için evime getirdim. Hepsi bu kadar."

Zack hafifçe geriye yaslanınca, Kaya biraz sonra patlayacak bir el bombasını andırmaya başladı. Mila ise genç adam onu ele vermediği için rahatlamıştı.

"Siktir!" Kaya sözlerini tamamlayamadan Yekta'dan bir tekme yiyince yüzünü buruşturdu.

"Mila'nın yanında dikkat et, Kaya."

Kaya, abisine kindar bir ifadeyle baktıktan sonra, "Sen de biraz önce kavgada küfür ettin," dedi.

Yekta ona bir tane daha geçirip, "O zaman kavga ediyorduk. Şimdi kavga öncesi ön sevişme yaşıyoruz. İkisi farklı şeyler," dedi ve Zack'e döndü. "Yanlış anladıysam mazur gör lütfen," dedikten sonra öne doğru eğilerek keskin bakışlarını karşısındaki adama yönelten Yekta, aldatıcı bir sakinlikle sözlerine devam etti. "Şimdi sen bizden, kardeşimizi tamamen iyi niyetlerle yanında tuttuğuna ve onu son derece saf duygularla öptüğüne inanmamızı mı bekliyorsun?"

Zack kafasını duvara vurmamak için ciddi bir mücadele verdi. Duman'ın onları öpüşürken gördüğünü ve onu döverlerken diğerlerine de bunu söylediğini hatırlasa da unutmuş gibi yapmayı seçmişti. Anlaşılan abilerin öyle bir dertleri yoktu. Çünkü Yekta öpmek fiiline yeni bir vurgu getirmek suretiyle, dünya üzerinde dilbilgisi vurgusuyla adam dövebilen ilk insan olarak tarihe geçmek üzereydi. Zack derin bir nefes aldı ve en azından henüz yumrukların vurgusuna geçmedikleri için kendini şanslı hissetti. Yine de kendini yeni bir kavgaya

hazırlayarak gerildi. Okuldaki kavgada geri durmuş olabilirdi ama o bir kerelikti ve sırf kardeşlerini korudukları için sesini çıkarmamıştı. Bu, bir sonrakinde gücünü tam kapasite kullanmayacağı anlamına gelmiyordu.

“Evet, işin o kısmı biraz karmaşık olabilir ama diğerleri tamamen doğru.”

Zack en masum haliyle karşılarında otururken, abilerin hepsi ellerinde mızraklarla onu kovalamanın hayalini kuruyor gibi görünüyorlardı. Mila ise tamamen farklı bir kulvarda, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle düşüncelere dalmıştı.

“Pekâlâ. Sana inandığımızı *varsayarsak*, bu adamlar neden Mila’nın peşinde?”

Konuşan Duman’dı ve Zack onun dövüşme kısmını atlayarak mantığın sesini dinlemeye karar vermesine minnettardı.

“Bunu ben de bilmiyorum. Bilgimiz dâhilinde zakkum dövmesine sahip bir örgüt yok. İlk defa karşılaşıyorum. Aslında sizin bana yardımcı olabileceğinizi düşünmüştüm.”

Zack’in sözleri üzerine, dört erkek kendi aralarında sözsüz bir konuşma yapar gibi birbirlerine baktılar. Zack’in içinden bir ses, adamların bir şeyler bildiğini söylüyordu. Tabii içindeki sesin zaman zaman zıvanadan çıkarak Mila hakkında ahlaksız şeyler söylediği de doğrudu ama... Kahretsin! Zack artık her konuyu Mila’ya ve onunla ilgili kötü emellerine bağlamaya başlamıştı. Kızın hemen yanı başında dört tane izbandut gibi abisi varken bunu yapmayı bırakması gerekiyordu. Üstelik bu abilerin Türk olması da pastanın üzerindeki krema görevi görüyordu.

“Biz de zakkum dövmesi hakkında bir şey bilmiyoruz ama çocukluğumuzdan bu yana Mila’yı koruyoruz. Bu yüzden onu koruma görevini senden devralacağız.”

Yekta mutlak bir otoriteyle emirlerini tebaasına bildiren bir kral gibi kesin konuşmuştu ama Mila’yı bir daha asla görememe ihtimali Zack’in ani bir şokla sarsılmasına neden oldu. Başındaki bu püsküllü beladan kurtulacak olmasına sevinmesi

gerekirken, iç organları neden greve giden işçiler gibi davranıyorlardı emin değildi.

"Üzgünüm ama konu çoktan istihbarat servislerine yansıtıldı. Mila'nın korunması artık ulusal bir mesele. Öylece çıkıp gitmenize izin veremem."

Zack cümlesini tamamlamıştı ki, Kaya hızla üzerine atılınca sabırla bir nefes aldı ve oturduğu kanepede yana kaydı. Bu sayede Kaya, yumruğunu sevgili kanepesine geçirmiş oldu. Zack oyuncak bebeği çalınmış bir kız çocuğu gibi kederle kanepesine bakarken, Kaya çoktan ikinci hamle için harekete geçmişti. Zack kanepesinin yasını kısa bir süre tuttuktan sonra ayağa kalkıp Kaya'nın darbesini savuşturdu.

"Dostum! Sence de bu gece yeterince dövüşmedik mi? Gün içinde aldığım tüm enerjiyi harcadım ve inan bir dilim pastaya muhtaç durumdayım."

Zack, emekliliğine kavuşmasına günler kala tehlikeli bir göreve çağırılan polis memuru gibi mutsuz görünüyordu. Yine de çevik hareketlerle Kaya'nın sağlam yumruklarını savuşturmaktan da geri kalmıyordu.

"Bu kadar yeterli!"

Yekta dayanamayarak olaya el koyunca Zack kaçmaktan, Kaya da kovalamaktan kurtulmuş oldu.

"Neden okulda bize karşılık vermedin?"

Kaya, Zack'in tüm gücüyle dövüşmediğini anlamıştı. Çünkü Zack bir gecede iki kez dayak yeme fikrine hiç sıcak bakmadığından, bu sefer kendini tutmamıştı. Kaya'nın sorusuna cevap vermemeyi tercih ederek tekrar rahatça kanepesine yayıldı. Hemen yanındaki Lucas'ın yüzünde sanki dünyanın en büyük sırrını keşfetmiş gibi güller açıyordu.

"Dostum. İstisnasız BİS'teki herkesle alay eden bir adamla dalga geçebilmenin paha biçilemez olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

Lucas'ın neşeli sesi Zack'in, romatizmaları yüzünden sızlanan bir ihtiyar gibi söylenmemek için kendini zor tutmasına neden oldu. Keşke ağrıyan eklemleri de bu konuda ona biraz yardımcı olsalardı.

"Kapa çenen, Lucas!" Zack, Lucas'a çıkışıp, karşılığında kocaman bir kahkaha aldıktan sonra kendini iyice huysuz hissetmeye başlamıştı. "Zakkum dövmeli adamlar hakkında bilgim olduğundan bahsetmiştin." Zack huysuzluğunu saklamak amacıyla konuya odaklanmaya karar verince, herkes pürdikkat Lucas'a döndü.

"Evet, Bay M beni arayıp zakkum dövmesini anlatınca, sana birkaç sene önce gittiğim bir görevden bahsetmem gerektiğini düşündüm. Zaten buraya da bunun için geldim." Lucas her zaman çocuksu bir sevimlilikle parlayan gözlerinin, daha koyu ve ciddi görünmesine neden olan bir tavırla konuşmaya devam etti. "Birkaç sene önce gittiğim görevde plansız bir patlama sonucu bir süre yer altında mahsur kalmıştım."

Zack olayı hatırlıyordu. Tüm BİS Lucas'ı kurtarmak için seferber olmuştu ve onu bir hafta sonra yer altından çıkarabildiklerinde, Lucas bir deri bir kemik kalmıştı. O hali gözünün önüne gelince, Zack kalbinde bir ağırlığın oluştuğunu hissetti. O günden sonra hiçbir ajan tek başına göreve gitmemişti.

"Mahsur kaldığım yer bir tür mağaraydı ve çok karanlıktı. Gözlerim karanlığa alıştıktan sonra mağara duvarlarında bazı resimler olduğunu gördüm. Bu resimlerde insanlar vardı ve ellerinde zakkum çiçeğini tutuyorlardı. Resimleri, açlık nedeniyle bilinç kaybı yaşamaya başlamadan önce bir süre inceledim. Ne yazık ki sonrasında yaşadığım şok nedeniyle şu an tamamını hatırlayamıyorum."

Zack, arkadaşının anlattıklarını nefesini tutarak dinliyordu. Mila ve abilerinin de aynı durumda olduklarını gören Lucas anlatmaya devam etti.

"Resimlerde büyük boyutlarla çizilmiş devasa bir lider vardı. Elleri, avuçlarında bulunan zakkum çiçeğiyle birlikte göğe

doğru kaldırmıştı. Saçları uzundu ve beyaz uzun bir elbise gi-yiyordu. Etrafını daha küçük boyutlu insanlar sarmıştı. Bu in-sanların bir kısmı mutlu, bir kısmı ise azap içinde gibi görü-nüyordu. Hatırlayabildiklerim bu kadar.”

Zack çenesini düşünceli bir şekilde sıvazladı. Mila ve abi-leri de ondan farklı değillerdi.

“O mağaraya yeniden girme şansımız yok mu?”

Yekta’nın sorusu Lucas’a yöneltilmişti ama Zack arkadaş-ının yerine cevap verdi.

“Ne yazık ki, Lucas’ı kurtarmaya çalışırken bulunduğu bölge tamamen çöktü. Mağara da duvarlarıyla birlikte parçalandı.”

Elleriyle Mila’nın kulaklarını kapayan Yekta sağlam bir kü-für savurunca, Zack ona katıldığını belirtircesine kafasını sal-ladı. Mila’nın neden o farenin kulaklarını kapadığını da böy-lelikle anlamış oldu.

“Demek ki bunca zamandır zakkum dövmeli adamları yan-lış yerlerde arıyorduk. Terör örgütlerini ve yasadışı tarikatları araştırırken, dövmelerin geçmişten gelebileceğini hiç düşün-memiştik.”

Zack’in sesli düşünmesi üzerine Lucas, onunla aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını hafifçe salladı. Tüm bunlar ya-sanırken, Mila da kulaklarını kapayan Yekta’nın ellerini tırma-lamakla meşguldü.

“Bu durumda araştırmamızın yönünü değiştireceğiz. Lucas ve ben zakkum dövmeli adamları bulmaya çalışırken, Mila’nın güvende olması gerekiyor. Üçüncü bir kaçırma girişiminden bu kadar kolay kurtulamayabiliriz.”

Mila’nın Yekta’yı yolma çalışmaları hız kesmeden devam ederken, diğer abileri hemen yan taraflarında aile içi şiddet olayı yaşanmıyormuş gibi sakinlerdi.

“Biz kardeşimizi koruruz.”

Yekta sağ elinin avuç içini kardeşinin kafasının yan tarafına bastırarak onu kendinden uzak tutuyordu ve bunu yaparken

ekstra güç harcamıyormuş gibi sakindi. Zack, Mila'nın kollarını abisine vurmak için savuruşuna küçük bir bakış atıp ayağa kalktı. Bu hareketi, söyleyeceklerinin öneminin ve konuyla ilgili ne kadar kararlı olduğunun anlaşılması içindi.

"Daha önce de dediğim gibi, Mila uluslararası bir olaya karışmış durumda ve bizimle kalması gerekiyor." Zack'in taviz vermez tavrı karşısında yüz hatları durumdan hiç memnun olmadığına gösterircesine iyice sertleşen Yekta, delici bakışlarını bir süre daha ona dikip baktıktan sonra kardeşlerine döndü.

"Bu konuyu konuşmalıyız," dedi ve Mila'yı belinden tutup tek kolunun altına sıkıştırdı. Abileri o kadar iri, Mila da o kadar minyondu ki, Yekta'nın Mila'ya koltuk altına sıkıştırılmış gazete muamelesi yapması kaçınılmazdı. Kardeşi hâlâ onu tırmalamaya çalışırken istifini bozmadan ayağa kalktı. "Odalarınızdan birisini kullanacağız," dedikten sonra dördü birden Zack'in çalışma odasına doğru ilerlemeye başladılar.

"Beni hemen yere bırak, Yekta! Yoksa arabalarını bir daha rüyanda bile göremezsin!" Mila'nın çırpınışları, kasırgada uçan bir kelebeğin kanat çırpışları kadar etkisizdi. Dört erkek ve bir adet kol altında taşınan kız kardeş çalışma odasına girip kapıyı arkalarından kapattıklarında, Zack de yeniden rahat kanepesine yayıldı ve gözlerini kapatıp burun kemiğini sıkmaya başladı.

"Tanrı aşkına, ben ortalarda yokken neler oldu?"

Lucas'ın şaşkınlıkla karışık neşeyle çıkan sesini duyan Zack, gözlerini daha sıkı yumdu. Ancak saniyeler sonra bacağına bir tekme yiyince, acıyla inleyip gözlerini açmak zorunda kaldı. Zorunluluklardan gerçekten nefret ediyordu. O anda yanlarından bir fare geçse de, Zack onu görmemiş gibi davranmayı tercih etti.

"Kahretsin, Lucas! Daha bir saat önce Duman da aynı noktaya vurmuştu," derken bacağına ovalıyordu. Ama Lucas hiç de vicdan azabı çekiyormuş gibi görünmüyordu, çünkü merakla biraz önceki farenin gittiği yere bakıyordu.

"Evinde bir fare olduğunun farkında mısın?"

Lucas'ın bile hayretle sorduğu bu soru üzerine Zack işaret parmağını bikkınlıkla şakağına dayayıp, çok derin bir ağrısı varmış gibi bastırdıktan sonra kafasını salladı. "İsmi de Freddy," derken sesi inlemeye çok yakın çıkmıştı.

Lucas bir süre sessiz kaldı. Zack şakağındaki noktaya daha sert bastırdı, çünkü birazdan ne olacağını biliyordu. Lucas kahkahayı bastığında, önceden tedbir alıp bu harekete hazırlandığı için kendini tebrik etti.

"Ne o? Hayvanat bahçesi mi kurmaya karar verdin?" Lucas, Zack ona pis pis baksa da konuşmaya devam etti. "Sanırım Mila'nın evcil hayvanı."

Zack bu kez kaderini kabullenmiş bir bedevi gibi derin bir iç çekti ve sefil vücudunu biraz olsun dinlendirmek için hafifçe kıpırdanarak yerine iyice yerleşti. "Çok zekisin."

"Neyse şimdi konuyu değiştirmeyelim. Ben yokken, tımarhaneye benzeyen ve dünyanın en prestijli istihbarat teşkilatlarından birisi olan BIS'in nasıl olup da dışilerin işgaline uğradığını anlatmaya başlasan iyi olur. En son Kuzey'i, Masal'a bağırırken ve homurdanırken bırakmıştım. Geri döndüğümde adamı hem evli hem de aile babası olarak buldum. Üstelik Alex de divane gibi Julie'nin peşinde dolaşıyordu."

Lucas neredeyse şoka girmiş gibi gözüküyordu. Zack saatlerdir ilk defa gerçek bir gülümsemenin dudaklarına yerleşmesine izin verdi.

"Her şey gördüğün gibi, Lucas. Alex ve Kuzey arka arkaya âşık oldular. Masal ve Julie'nin etrafındaki hallerini görsen inanamazsın. Kuzey, Masal'ı arabalarını ona emanet edecek kadar çok seviyor. Düşünebiliyor musun?"

Lucas duydukları karşısında "Tanrım!" diyerek geriye yaslandı. Tam o anda, çalışma odasından şiddetli bir kırılma sesi gelince Zack ayağa fırladı. Fakat daha odaya doğru harekete geçmeden kapı açıldı ve Eren kafasını dışarıya uzatıp sırıttı.

"Bizi tanımadığınız için aile içi görüşmelerimizin biraz görüntülü geçtiğini bilmiyor olabilirsiniz ama emin olun şu an en sakın günümüzü yaşıyoruz. Yani paniklemenize gerek yok," dedikten sonra yeniden odaya girdi.

Kapıyı biraz hızlı çarpınca, Zack hafifçe irkildi. Ardından uzun bir küfür silsilesine hızlı bir giriş yaptı.

"Bu aile tam bir çatlak!" diye söylenirken tekrar yerine oturmuştu. Derin bir nefes alıp arkadaşına döndü. "Biz gördüğün gibiyiz, Lucas. Sende ne var ne yok?"

Lucas'ın gözlerinden, bu gece ilk konuştukları zaman geçen gölgenin aynısı daha hızlı bir şekilde geçti. Ama toparlanması saniye bile sürmedi.

"Bende bir değişiklik yok. Her zamanki ben işte," dedikten sonra Zack'e göz kırpan Lucas, önüne dönüp tek kolunu başının arkasına koydu. Böylelikle daha fazla konuşmak istemediğini açıkça belli etmişti.

Zack arkadaşına saygı duyarak geriye yaslandı. Gözlerini kapatıp son zamanlarda olanları düşünmeye başladı. Genel olarak oldukça sakın ve normal bir hayat yaşarken -yani bir ajan için oldukça normal- aniden hayatına bir gök cismi gibi çarpan Mila yüzünden her şey altüst olmuştu.

"Seni gebertirim, Kaya! Uzak dur benden!"

Söz konusu gök cisminin sesi bir soprano misali tüm evi inletince, Maylo ince bir ses çıkardı. Zack gözlerini açıp hafifçe gülümsedi. Neyse ki on beş dakika sonunda kardeşler tüm binayı başlarına yıkmamayı başararak odadan çıktılar. Mila gözlerindeki alev toplarıyla abilerine bakıyordu. Eren hafif sırtırken, Duman tamamen ifadesizdi. Kaya ve Yekta ise Mila'nın ateş toplarını yutan birer kara delik gibi görünüyordular.

"Sonuç?" Zack beşinin de bakışlarıyla sessiz bir şekilde savaş oyunu oynadıklarını görünce bu soruyu sorma ihtiyacı hissetmişti.

"Sonuç olarak kardeşimizi seninle yalnız bırakmayacağız. Mila'nın ısrarları sonucunda dördümüz aynı anda değil, sırasıyla onun yanında kalacağız."

Yekta bu karardan hiç hoşnut değildi. Bunu o an orada bulunan kanepede bile anlayabilirdi. Mila ise, en büyük abisinin üzerine atlayıp, kafasını şiddetle masaya vurmaya çalışmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, bunu kabul edebilirim."

Zack de ayağa kalkınca, Kaya sanki adamın üzerine atlamak istiyormuş da, onu durduracaklarını bildiğinden kendini tutuyormuş gibi yumruklarını sıktı. Muhtemelen Zack'in üzerine atlamak için kuytu bir köşede karşılaşmayı bekliyordu. Zack ona bu fırsatı seve seve verecekti. Ne de olsa iyi bir kavganın çözemeyeceği hiçbir karın ağrısı yoktu.

"Bu gece kardeşimizi de alıp gideceğiz. Yarın sabah birimiz onunla beraber geri dönecek."

Kaya, Mila'dan yediği bir dirsek darbesi sebebiyle cümlesinin sonunda içine doğru konuşmak zorunda kaldı. Zavallı adam bir gün fena patlayacaktı ve Zack o gün geldiğinde elinde patlamış mısırla olayı seyretmek istiyordu.

"Öyle bir şey olmayacak. Bu gece de burada kalacağız. İstemeyen herkes gidebilir!"

Mila -Zack'in baş belası ve onu bir köpeklerle kovalayan kız- böylesine büyük bir hevesle konuşunca, Zack'in tüm tüyleri uzay boşluğuna girmiş gibi havalandı. Normalde o da kızın bir yere gitmesini istemiyordu ama Mila'nın gözlerinde beliren, bilinmeyen türden bir ışık, Zack'e türünü korumak istiyorsa arkasına bakmadan kaçmasını söylüyordu. Ne de olsa soyunun sürekliliği buna bağlı olabiliyordu.

"Aklında ne varsa hemen unutsan iyi olur, bücürük. Bu sefer elimden kurtulamazsın!"

Zack'in panikle karışık çıkan sinirli sesi ortamdaki tüm gerginliği alıp götürürken, kahkahalar havada uçuşmaya başladı.

Diğerlerinin aksine Mila o kadar sakın görünüyordu ki, Zack başının çok ama çok büyük bir belada olduğunu anladı. Bu sesler çok acı çekecekti. Sürünecekti ve ızdırabını şimdiden dehiset içinde hayal edebiliyordu. Hay o ızdırabı...

"Dostum, hani derler ya, tecavüz kaçınılmazsa... Bence sen de artık kabullenmelisin."

Eren kahkahalarının arasından boğuk sesler çıkararak konuşsa da ne dediği gayet net anlaşılmıştı. Zack ona sinirli bir bakış atıp dişlerini sıktı.

"Bu kadar yeterli! Çok yorgunum ve duş alacağım! Ne haliniz varsa görün ama Mila bu evin sınırları dışına çıkmayacak!"

Zack kelimenin tam anlamıyla kızgın bir aslan gibi kükre-yince, odadaki herkes değişik şaşkınlık dereceleriyle ona baktı. Zack de hepsine münasip bir hareket çekmek istermiş gibi görünerek arkasını döndü ve odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Banyoya girdiğinde kapıyı öyle sert çarpmıştı ki, neredeyse duvarlar titremişti.

"İster inanın ister inanmayın ama Zack'i on yıldır ilk defa bu kadar sinirli görüyorum." Lucas kaşlarını kaldırmış, arkadaşının biraz önce çarptığı kapıya bakıyordu. Hemen ardından ona cevap veren kızın sesini duyunca kafasını Mila'ya çevirdi.

"Sen onu bir de yarın sabah gör."

Mila haylazca göz kırpınca, Lucas gülümsemekten kendini alamadı. BİS'in neşeli ve umursamaz çocuğunu da ancak böyle bir kız çileden çıkarabilirdi.

Kulağına teklifsizce dolan ve huysuzluk seviyesinin dikine artış göstermesine neden olan gürültü yüzünden inleyip yatakta yüzüstü dönen Zack, yastığı da kafasının üstüne bastırdı. Gürültü, disiplinli bir postacı gibi kapıyı iki kere çalıp gitmek yerine, sürekliliği konusunda istikrarlı davranınca, yastığı kafasından çekip saate baktı. Sabah olmuştu ama nedense kendini

daha on dakika önce yatağa girmiş gibi hissediyordu. Duş alıp yatmasının da dinlenmesine bir faydası olmamış gibiydi.

Normalde her sabah erken kalkıp koşmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ama bu sabah kendini koşamayacak kadar mutsuz hissediyordu. Yine de kendini zorlayarak yataktan kalktı. Dün gece eve geldiğinde, Kelsy John'un çipinin dairesine bırakıldığını fark etmişti. Julie robotuyla göndermiş olmalıydı. Çiple ilgili çalışmaya kaldığı yerden devam etmesinin zamanı gelmişti.

Üstüne bir şort ve tişört geçirdikten sonra odasından çıkıp salona indi. Onun inışıyle, mutfaktaki masanın etrafında duran herkes –yani Mila, Lucas, Duman ve Maylo– aynı anda, üzerlerine eksi kırk derecede soğuk su dökülmüş gibi donup, ağızları da bir karış açık şekilde ona bakakaldılar. Evet, lanet köpek Maylo bile gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Zack köpeğe hafifçe hırlayıp bakışlarını gülmemek için du-dağını ısırın Mila'ya çevirdi. "Yine ne oldu?" derken elleriyle saçlarını karıştırmaya başlamıştı.

Lucas büyülenmiş gibi Zack'e bakıyordu. Adam dünyanın sekizinci harikasını bulmuş gibiydi. Zack'in içinde habis bir his oluşmasına neden olan şey ise, Duman'ın dudağının bir kenarının yukarıya doğru kıvrılmasıydı.

"Bir şey yok." Ona cevap veren Duman olmuştu, çünkü Mila biraz sonra boğulacakmış gibi kızarmıştı.

"Lucas?"

Zack, Mila ve abisinden cevap alamayacağını anlayınca arkadaşına döndü. Lucas hâlâ büyülenmiş bir şekilde ona bakıyor olmasaydı, Zack biraz rahatlayabilir, içindeki habis histen kurtulabilirdi. Ama o his, karşısındakilerin sıra dışı davranışlarından beslenerek giderek büyüyordu ve Zack'in fena halde ürkmesine neden oluyordu. O an, Mila hayatına girdiğinden beri ne çok ürktüğünü düşünüp alnını mutsuzca kırıstırdı.

"Bunu sana söyleyen talihsiz şahıs ben olmak istemiyorum." Lucas hafifçe gülümseyerek gamzelerini ortaya çıkarınca, Zack artık dayanamayıp dişlerinin arasından öfkeyle konuştu.

"Lanet olsun! Söylesene!"

Lucas, arkadaşına *bunu sen istedin* bakışı attı ve "Dostum, saçların yeşil," dedikten sonra omzunu silkti. Ellerini de *yapanık bir şey yok* dercesine kaldırmıştı.

Zack inanamaz gözlerle bir süre arkadaşına baktı ve salonundaki aynayı görmek için kafasını sağa döndürdü. Ve ardından dondu kaldı. Saçları, kafasının tam tepesinde fıstık yeşili neon rengiyle parlıyordu.

"Seni..."

Ağzından dökülmeye başlayan küfürler henüz olgunluğa erişmeden, Duman bir adım öne çıkarak ona uyarıcı bir bakış attı. Zack bu sebeple küfürlerini yuttu ve gözlerinden ışın bıçakları fırlatarak Mila'ya döndü.

"SEN!"

Kükreirken bir parmağını da tehditkâr bir biçimde kıza doğru sallıyordu. O an şüphe götürmez bir kesinlikle son derece tehlikeli bir seri katilin içgüdülerine sahipti ve tek hedefi de Mila'ydı.

"Seni geberteceğim!"

Zack'in kükremesi bulundukları binayı temelden sarsarken, Mila çoktan abisinin arkasına saklanıp ona dil çıkarmaya başlamıştı.

"Bu kadar sinirlenme, devetabanı. Küresel ısınmanın başını alıp gittiği şu dönemlerde yeşilliklere çok ihtiyacımız var. Hem bundan sonra bir canlının tüyleriyle ilgili hain planlar yaparken bir kez daha düşünürsün. Gördün mü? Direkt kazan-kazan durumu. Biraz düşünsen, bana bağırarak yerine teşekkür ederdin."

Mila her ne kadar fazlasıyla mantıklı bir ses tonuyla konuşuyor olsa da, yüzündeki gülümseme tüm çabalarını boşuna

çıkartıyordu. Maylo'dan hafif bir ses çıkınca Zack hayretle köpeğe baktı. Gülüyor muydu o?

"Yeşil neymiş sana göstereceğim!"

Zack'in Mila'yı bir güzel pataklama isteğinin önünde set olma görevini layıkıyla yerine getiren Duman, taviz vermez bir şekilde araya girdi.

"Mila'dan uzak dur. Seni kardeşimizi öptüğün için öldürmüyor oluşumuzun tek nedeni, zakkum meselesini çözmek istememiz. Ama bizi çok zorlarsan, bu işi sensiz de yapabiliriz."

Duman'ın ciddi tavrı ve sert duruşu Zack'in, içinde kaynayan öfkenin kontrolünü biraz olsun eline almasını sağladı. Dişlerini sıkıp tıslarcasına konuştuğunda, oda neredeyse buz tutacaktı.

"O zaman kardeşinizi benden uzak tutun! Yoksa bunun acısını çok fena çıkaracağım!"

Zack, Mila'ya intikam kokan bir bakış attıktan sonra, sert hareketlerle arkasını döndü ve Duncan'la göz göze geldi. Kahretsin! Kardeşine verdiği yedek anahtarı kesinlikle geri almalıydı. Duncan önce abisine, ardından Duman'ın arkasına saklanan Mila'ya baktı. İki saniye sonra da karnını tutarak gülmeye başladı.

"Zack! Sakın bana punkçı olmaya karar verdiğini söyleme!" Duncan kahkahalarının etkisiyle kesik kesik konuşuyordu. Zack kardeşine yaklaşıp kafasına bir şaplak geçirince, Duncan yüzünü buruşturarak somurttu.

"Zevzekliğin lüzumu yok, Duncan! Bu konuda anneme tek kelime edersen, seni lağım çukuruna atıp üstüne toprak dökeirim!"

Zack, Mila'ya tehlikeli bir bakış daha attıktan sonra hızla odadan çıktı. Dişleriyle birlikte yumruklarını da sıkıyordu. Bu kez o büyücü cadıdan alacağı intikam çok kötü olacaktı. Hem de çok kötü!

Altınca
Bölüm

[Faint, illegible handwriting throughout the page, likely bleed-through from the reverse side. The text appears to be a list or series of entries, possibly related to a collection or inventory.]

Zack saçındaki boyayı çıkarmak için dört defa üst üste duş alınca, vücudu dehidrasyon sebebiyle iflas edecek noktaya gelmişti. En azından orijinal saç rengine en yakın noktaya ulaşabilmişti. Mila belasından zorla öğrendiği kadarıyla saç boyası geçiciydi. Yine de, en iyi ihtimalle bir gün boyunca bu şekilde gezmesi gerekecekti. Banyodan çıkıp üzerine bir şort ve tişört geçirdikten sonra, kanepede tasasız bir tavırla oturan arkadaşı Lucas'ın yanına yerleşti.

Lucas'ın yüzü, belirgin ve arsız bir sırtmayı saklamaya çalışıyor ama başarısız oluyordu. Zack, kafasını telefonuna gömmüş arkadaşını içine yayılmaya başlayan huzursuzluğu yatıştırmak istercesine dürttü.

"Neden sırtıyorsun, Lucas?"

Telefondan başını kaldıran Lucas'ın gözleri bir saniyeliğine Zack'in saçlarını takıldı. "Hiç," dedi ve sakın kalmaya çabalarak hafifçe gülümsedi.

Neyse ki Zack, arkadaşını bu 'hiç'in altındaki derin anlamları çözebilecek kadar iyi tanıyordu. Bu sebeple aniden öne atılıp, Lucas onu engelleyemeden telefonu elinden kaptı ve ekrana baktı.

"Bu da ne?"

Lucas telefonunu geri almaya çalışırken, Zack hem ondan kaçıyor hem de ekranı kurcalıyordu. Kaçışının bir noktasında aniden durunca, Lucas ona çarpmaktan son anda kendini frenleyerek kurtuldu.

"Bu ortak konuşma grubunda benim resmimin ne işi var, Lucas?"

Zack'in, arkadaşına yönelttiği soru en az bakışları kadar öfkeliydi. Lucas kafasını masum bir şekilde yana yatırınca, Zack gruptaki konuşmaları okumak için ekranı kaydırmaya başladı. Zack'in yüzündeki sertleşmeyi ve hafif morarmayı zevkle izleyen Lucas, boğazından kahkahanın boğuk bir versiyonunun kaçmasına engel olamadı.

"Sizi geberteceğim!"

Zack biraz önceki kovalamacayı tersine çevirerek, büyük bir güçle arkadaşının peşinden koşmaya başladı. Lucas kahkaha atma ve deneyimli bir şekilde kaçma işini aynı anda başarıyla yürütürken, Zack de kovalama ve kükreneyi bir arada yürütmekte gayet profesyoneldi.

"Benimle dalga geçmenin hesabını vereceksiniz! Üstelik konuşma grubuna Bay M'yi de eklemişsin! Tanrı aşkına! Adam bir sonraki görevimin anaokulu gözetmenliği olacağını yazmış!"

Lucas, Zack'in geniş salonundaki kanepelerden birisinin üzerine çıkarak arkadaşına cevap vermeye çalıştı.

"Benim favorim kesinlikle Kuzey'in yazdığı. Seni çim adam olarak işe almak istiyormuş. Böylece Masal seninle dalga geçerken o da işlerini yapabilecekmiş. Dâhiyane bir fikir değil mi?"

Lucas gözlerinden akan yaşları silmek için duraksayınca, Zack durumdan istifade edip bir kükreme eşliğinde havada süzülerek arkadaşının üstüne atladı. İkisi birden kanepenin üzerinden yere yuvarlandılar. Zack tam arkadaşının suratına bir yumruk atacakken, çalışma odasının kapısı sertçe açıldı. Bu sebeple ikisi birden bakışlarını oraya çevirdiler.

"Hadi ama minik kardeşim. Hepsi senin iyiliğin için. Sonuç olarak kendini savunmayı öğrenmen gerek. Bana bir yumruk atmayı denemeni istiyorum."

Duman'ın sakin sesine karşılık Mila sanki fantastik bir yaratık tarafından kovalanıyormuş gibi kaçarken, abi kardeş yerde üst üste yatan Zack ve Lucas'ı görmemiş gibiydiler.

"Kapa çeneni, Duman! Bu işin sonunun nereye gideceğini biliyorum. En son bana savunma dersi verdiğinde bir hafta aksayarak yürüdüm!"

Mila her ne kadar çemkirme gücüyle abisini püskürtmeye çalışsa da, Duman'ın yüzündeki pis sırıtışa bakılacak olursa pek de etkili bir savunma sergilemiyordu. Zack kızın dün gece nasıl dövüştüğünü görmüştü. Biraz daha müdahale etmeseydi, Anya'dan geriye bir yığın etten başka bir şey kalmayacaktı. Mila bile Duman'la pratik yapmaktan bu kadar korkuyorsa, adamın ne kadar psikopat olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

"Hadi ama prenses, nazlanma." Duman yavaş ancak güçlü hareketlerle kardeşinin üzerine gelmeye devam ediyordu. Mila, olmayan pençelerini çıkarmış gibi yapan yavru bir kedi misali sınırla abisini izlerken, dikkatli adımlarla geri geri gitmeyi de ihmal etmiyordu.

"Bu numaraları artık yutmuyorum! Son seferinde beni kandırıp kendine saldırttıktan sonra '*Vay, abiye el kaldırırsın ha!*' diyerek beni bir güzel pataklamıştın."

Mila aralarındaki güvenli mesafeyi korumak adına geri geri gitmeye devam etti. Duman, abileri arasında en arıza olanıydı ve Mila'nın canı şu an hiç dayak yemek istemiyordu. Bu yüzden tüm adımlarını hesaplayarak atıyordu. Yine de hesaplayamadığı bir nokta vardı. O noktaya takılıp poposunun üzerine düşünce, yüzünü buruşturdu.

"Tanrı aşkına! Yerde böyle alt alta üst üste ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" Mila memnuniyetsiz bir şekilde poposunu ovuştururken, kendi sorusunun cevabını kendisi bulmuş gibi bir anda donup kaldı. "Tanrım! Gerçekten mi?"

Mila bir Zack'e bir de onun altında sırttan Lucas'a bakarak kızardı. Zack'in aklında o an tek bir soru vardı. Bu kız yine ne düşünüyordu?

“Ne gerçekten mi?” Soru ağzından istemsizce çıkmıştı. Mila’nın hızla kızarmaya devam etmesi, Bay M’nin onu anao-kuluna gönderecek olmasından daha çok tüylerini ürpertmişti.

“Ama sen beni öpmüştün? Yoksa biseksüel misin?”

Mila’nın şaşkınlıkla karışık hafif bir kızgınlıkla söylediği bu sözler, odada X ve Y kromozomlarına sahip herkesi aynı anda sanki üzerlerine donma büyüğü yapılmış gibi oldukları yere sabitledi. Yani Mila dışındaki herkesi. Özellikle Zack, ağzı açık bir şekilde ona bakarken o kadar komik gözüküyordu ki, Mila böylesine şoka girmiş olmasaydı kesin kahkahalarla gülerdi.

“Pardon?”

Sonunda Zack o an için ağzından çıkıp çıkabilecek maksimum mantık seviyesine sahip kelimeyi sarf etmeyi başardı. Hemen altındaki Lucas gülmemek için öksürünce, kocaman gözlerini önce arkadaşına sonra Mila’ya çevirdi ve o an birisi kafasına bir bilgisayar fırlatmış gibi aniden ayağa fırladı. Lucas tamamen kahkahalara boğulmuştu.

“Bende gözün olduğunu bilmiyordum, dostum. Biz arkadaşız. Keşke bana daha önce açılıydın.”

Lucas hafifçe doğrulmuş, yüzü kahkahalarının etkisiyle kı-zarmıştı. Zack ona uzaylı görmüş gibi baktıktan sonra öyle yüksek sesle kükredi ki, Maylo bile inledi.

“Böyle konuşmaya devam edersen ben sana bir açılacağım, üç gün yürüyemeyeceksin, Lucas! Ve sen!” dedikten sonra göz-lerinden fışkıran öfkeyle Mila’ya döndü. “Tanrı aşkına! Bu kadar saçma düşünebilmek için özellikle yaptığın bir şey var mı? Yoksa doğuştan mı böylesin?”

Zack’in verdiği tepkiden dolayı panikleyerek aceleyle ayağa kalkmaya çalışan Mila, ayağının takılması nedeniyle bir anda kendini Lucas’ın üzerinde buldu. İkili şaşkınca birbirine bakarken, Mila ani bir hava dalgasının sırtını okşadığını hissederek dünya tarihinde bir ilki gerçekleştirdi. Resmen uçuyordu. Ne yazık ki Zack’in kucağında son bulan uçuş macerası oldukça

kısa sürmüştü. Kendini Zack'in göğsüne yaslanmış bir şekilde onunla yüz yüze bulunca, nasıl olup da adamı biseksüel zannettiğine hayret etti. Sinirden sertleşmiş yüzü o kadar erkeksi ve seksiydi ki, Mila kendini istemsizce onu öpmek isterken buldu. Ama özellikle istemsizce olduğunu vurgulamak zorundaydı, çünkü o an Mila'nın yerinde kim olsa onu öpmek isterdi. Tabii bu durum Mila'nın, neden yerinde olabilecek kızları öldürmek istediğini pek açıklamıyordu ama olsun...

"Bir daha asla başka bir erkeğin üzerine düşmeyeceksin!"

Zack'in kısık sesle, yalnızca onun duyabileceği şekilde söylediği sözler üzerine Mila şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Şu an neyin kafasını yaşıyorsun emin değilim ama düşmek eyleminin bilinçli yapılmadığını eminim sen de benim kadar iyi biliyorsundur."

Mila oldukça mutlu bir şekilde başını sallarken, Zack ona ve mantıklı açıklamalarına aldırmadan keskin bir tonda konuşmaya devam etti.

"Sana düşmeyeceksin dediysem düşmeyeceksin!"

Zack'in sinirden gece mavisine dönen gözlerini gören Mila, adamın o an için beyninin mantıklı kısmını çalıştıran şalteri kapattığını anlamıştı. Muhtemelen Zack'in pek sevgili beyni şimdilik kapsama alanı dışındaydı. Bu yüzden sırf onu sakinleştirmek için kafasını salladı. Zack'in şüpheyle bakmaya devam ettiğini görünce de elini kaldırdı ve "İzci sözü! Bundan sonra asla bir erkeğin üzerine düşmeyeceğim!" dedi.

Mila bu haliyle o kadar sevimli görünüyordu ki, Zack dudaklarından kaçan minik gülümsemeyi tutmakta zorlandı. Neyse ki ciddiyetini koruyarak "Aferin!" demeyi başarmıştı.

"İstersen şimdi beni yere indir, yoksa abim biraz sonra seni yere indirecek gibi gözüküyor."

Her ne kadar son derece akılcı bir cümle kurmuş olsa da, Zack'ten bir homurtu duyduğuna yemin edebilirdi. Zack kızı

istemeye istemeye yere indirip gözleriyle sırtında delikler açacakmış gibi görünen Duman'a döndü.

"Tek kelime etme!" Duman'a da postayı koyan genç adam, odadan çıkmak için sert adımlarla harekete geçti. Kapıya ulaştığında aniden geri döndü ve Mila'nın ciddiyetle onu incelediğini, Lucas'ın hâlâ sırttığını, Duman'ın ise son kurbanını seçen bir seri katilin soğukkanlılığıyla kendisini süzdüğünü gördü. Ama bunların hiçbiri umurunda değildi. "İşim var ve çalışacağım! Beni gereksiz varlıklarınızla rahatsız etmezseniz seviniyim!" dedikten sonra çalışma odasına girip kapıyı çarptı.

Lucas kendini bırakıp delicesine gülmeye başladı. Burada olanları kesinlikle konuşma grubunda anlatmalıydı.

"Vah vah! Adam genç yaşta kafayı yedi," diyen Mila da sağ elinin dışını sol elini içine vurmaya başladı. Türkçe konuşmuştu ve yaptığı hareket nedeniyle tam bir Türk kızı gibi görünüyordu. Böylelikle Duman da Lucas'a katılarak kahkahayı bastı.

Zack, hışımla odaya girdiğinde çalmaya başlayan telefonunun ekranına baktı ve derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Bu aramanın bir hayal, hatta bir kâbus olması için neleri vermezdi. Ne yazık ki gözlerini açtığında ekranda yazan isimde hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Efendim, Alex!"

Dişlerini sıktığı kesik çıkan ses tonundan anlaşılıyordu. Alex bu durumu fark ettiyse bile etmemiş gibi davranmayı seçmişti. Zaten adam Julie dışında hiçbir şeyi ciddiye almıyordu ki.

"İş tekliflerini düşündün mü? Kuzey'in teklifini kabul edip çim adam mı olacaksın, yoksa anaokuluna mı gideceksin?"

Alex o kadar ciddi konuşmuştu ki, Zack de arkadaşının kafasını kırarken aynı ciddiyeti takınacağına dair kendine söz verdi.

"Kapa çenenin ve sadede gel!"

Böylelikle ciddiyetini daha fazla koruyamayan Alex kahkahayı patlattı.

"Tanrım! Mila'dan büyük bir başarı bekliyordum ama kız resmen kendini aşmış. Lütfen ona sevgilerimi ilet. Julie de çok selam söylüyor."

Alex'in son derece neşeli olan sesi Zack'in tüm sinir uçlarına negatif anlamda etki ediyordu. O an içinden geçen şey, uçağa atlayıp yanına giderek arkadaşıyla bir güzel dövüşmekti. Belki o zaman sinirini biraz olsun yatıştırabilirdi.

"Canın dayak yemek mi istiyor? Julie'den mi sıkıldın?"

Zack'in karanlık bir mahzenden geliyormuş gibi pürüzlü çıkan sesi telefonda yankılanınca, Alex'in sert cevabı gecikmedi.

"Julie'nin adını ağzına alırken dikkat etmeni öneririm."

Zack sağ elinin baş ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarken gözlerini kapadı. "Özür dilerim. Julie'yi ne kadar sevdiğimi bilirsin." Sesi biraz yorgun çıkmaya başlamıştı.

Alex anlayışlı bir ses çıkardıktan sonra asıl arama sebebine geldi. "Çip eline ulaştı mı?"

"Evet."

Alex, çipin sorunsuz bir şekilde ulaştığını teyit ettikten sonra direktifleri aktarmaya devam etti. "Bay M kimliğini tekrar değiştirmeni istiyor. BİS yardımcı ajanlarının raporuna göre, okuldaki tüm kızlar peşine düşmüş ve gizliliğin tehlikeye girmiş. Tebrik ederim, artık okul kantininde çalışan bir garsonsun. Unutma, çalışırken cazibeni kapatman gerek."

Zack arkadaşının sırtıttığını telefondan bile hissedebiliyordu. Burun kemiğini biraz daha şiddetle sıkıp derin bir nefes aldı ve ona cevap verdi.

"Tanrı aşkına, ben hiçbir şey yapmıyorum ki! On sekiz yirmi bir yaş aralığındaki tüm kızların sorunlu olması benim suçum değil!"

Üniversitedeki kız öğrencilerin yüzünden kimliğini değiştirmek zorunda kalacağı için fena halde sinirlenmişti. Kendini biliyordu. Alex kadar ukala değildi ama kızlar yüzünden lisede ve kolejde de başı sürekli belaya girerdi. Sırf bu sebeple

kantinci çocuk karakterini inanılmaz çirkinleştirecekti. Yoksa bu gidişle görevi bitene kadar okuldaki tüm ayak işlerini yapmış olacaktı. Nedense içinden bir ses, Bay M'nin ona tüm işleri hiç acımadan yaptıracağını da söylüyordu.

"Son olarak Julie'nin de sana bir mesajı var."

Alex'in sesi sevdiği kadının adını söylerken hissedilir derecede sevecenleşmişti. Zack merak ve biraz da huzursuzlukla Julie'nin ne söyleyeceğini düşünürken, kadının melodik sesi kulaklarında yankılandı.

"Masal'dan aldığım bilgiler ışığında sana bir tavsiyem var, Zack. Biliyorsun, üstün çöpçatanlık meziyetlerim sayesinde Kuzey Karaarslan şu an asık suratla herkese kükrelemek yerine, karısına bakıp sevgiyle gülümsüyor. Yani en azından karısı onu deli etmediği zamanlarda." Sözlerine ara vererek hafifçe kıkırdayan Julie, Zack'in bıkkınlıkla derin bir nefes almasına neden oldu. Julie, Zack'in o anki durumunun pek stabil olmadığını fark ederek boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. "Yani savaşıma, seviş, bebeğim," dedikten sonra Zack'in cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapatan Julie, adamın boş gözlerle elindeki telefona bakakalmasına neden olmuştu.

Sevişmek mi? Dört abisi olan bir kızla mı? Hayır! Zack henüz hadım edilmeye hazır değildi. Bir anlığına neden *henüz* diye düşündüğünü sorgulayarak irkilse de, kendini anlatım bozukluğu yaptığına ikna ederek kaldığı yerden devam etti. Belki bir gün kafayı tamamen yerse böyle bir olasılığı düşünebilirdi. Gerçi şimdi bile her gece bu olasılığın ne kadar zevkli ve mükemmel olacağını düşünüyor olabilirdi ama onların hepsi geçici bir delilik halinden ibaretti. Yok, hayır. Zack yaşama sevincini Mila Bennett ile sevişecek kadar yitirmemişti. Belki hissettiği arzu-dan dolayı birazcık kendini kaybetmiş olabilirdi. Yine de bunların hiçbirisi onu Mila ile yaşanacak bir ilişkiye zorlayamazdı.

Zack, düşüncelerinin tutarsızlığını fark etmesini sağlayan beyinciği sayesinde silkelenip şuurunu biraz olsun geri kazandıktan sonra, ağzından kaçan küfre engel olamadı. Azıcık daha

Mila ve *sevişmek* kelimelerini bir arada kullanırsa, intihar etmek için mahşerin dört abisine sahip bir kızla birlikte olmak gibi delice fikirlere kapılacaktı.

Kafasını boşaltmak ve işine odaklanmak için bilgisayarın başına geçti. Çipi açtığında bir öncekiyle aynı yapıya sahip olduğunu gördü. Sonunda neşesi biraz yerine gelmişti. İki çip gayet başarılı bir şekilde birleşerek uyumla çalışınca da sırttı. İkisini ele geçirmişlerdi. Geriye yalnızca diğer ikisi kalmıştı.

Sonuca yaklaşmış olmanın verdiği adrenalini nedeniyle sabırsızlanan Zack, yerinden kalktı ve çirkin kantinci çocuk kılığına bürünüp kampüse gitmek için hazırlanmaya başladı. Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Mila atölye dersinden çıktıktan sonra, derin bir nefes alıp gözleriyle okulu taramaya başladı. Okula gelirken ona Lucas eşlik etmişti. Kampüste yalnız olmak istediği için adamı geri göndermişti. New York'a gelirken özgürlüğüne kavuşacağını düşünerek mutlu olmuştu ama bu nereden çıktığı belli olmayan zakkum mudur zambak mıdır her ne haltsa onun dövmesine sahip adamlar yüzünden daha büyük bir hapsin içine düşmüştü. Mila çılgın bir kız olabilirdi, hayatı uçlarda yaşamayı severdi ama asla aptal değildi. Beyninde evirip çevirdiği ipuçlarını bir sonuca bağlamak için günlerdir kafa patlatıyordu. Ne yazık ki elinde koskoca bir sıfırdan başka bir şey yoktu.

"Mila!"

İsminin seslenilmesiyle arkasını dönen Mila, Mara'nın elini sallayarak ona doğru koştuğunu gördü. Koşarken, kızın dolgun ve seksi göğüslerinin sallanması, ellerini sallamasından daha çok dikkat çekiyordu. Mila iç çekerek kendi küçük göğüslerine baktı ve yüzünü mutsuzca buruşturdu. Acaba Zack de mi o büyük göğüslü kadınlardan hoşlanan tiplerdendi? Yoksa Mila gibi minyon kızları mı tercih ediyordu? Ve Tanrı aşkına, nasıl oluyordu da Mara'nın göğüslerinden Zack'in kız zevkine geçiyordu hiç anlamıyordu.

"Selam! Dersin bittiyse orta bahçede bir şeyler içelim mi?"

Mara'nın neşeli sesini duyunca hafifçe gülümseyen Mila, başını olumlu anlamda salladı.

"Güvenlik görevlisi işi bırakmış, duydun mu?"

Okuldaki tüm kızların takıntılı olduğu ve Mila'ya acayip tanıdık gelen adamdan bahseden Mara, bu durumdan dolayı gerçekten mutsuzmuş gibi görünüyordu. Mila'nın ise umurunda bile değildi. Onun akli daha çok mavi gözlerdeydi. Bebek mavisine çok yakın, her zaman muzip görünen gözleri düşününce ürperdiğini hissetti. Zack'in ona yoğun bir şekilde bakmasını ne kadar çok sevdiğini anlaması da tam olarak o saniyeye denk gelince, kendini tokatlama isteğine engel olması gerekti.

"Duymamak elde değil. Neredeyse bütün kızlar bugünü ulusal yas ilan edecekler."

Mila'nın sesi biraz hoşnutsuz çıkmıştı. Orta bahçedeki kantinde bir masaya oturduklarında, yeni işe başladığı belli olan bir garson yanlarına gelip siparişlerini almak için beklemeye başladı. Mila benzer bir tanıdıklık hissiyle dolarken, Mara adama bakıp yüzünü buruşturdu. Meraklanan Mila da başını kaldırıp garsona baktı. Tanrı aşkına! Adam gerçekten çok çirkindi. Buna rağmen vücudu sanki tüm o çirkinliği örtmek ister gibi oldukça biçimli ve kaslıydı. Saniyeler sonra adamı daha fazla incelemenin saygısızlık olacağını fark ederek önlerine dönüp siparişlerini verdiler. Garsonun yanlarından ayrılmadan hemen önce hafifçe sırtıttığını gördüğüne emin olan Mila, bir süre daha adamın arkasından baksa da başka bir şey göremedi. Konuyu daha fazla irdelemenin de anlamsız olacağını karar vererek tekrar arkadaşına döndü.

Mila ve Mara siparişleri gelene kadar derslerden söz ettiler. Çirkin garson Mara'nın kahvesini dikkatli bir tavırla masaya koyduktan sonra Mila'ya döndü. Fincanı kızın önüne bırakmak için bir adım atmıştı ki, aniden tökezleyince sıcak kahve olduğu gibi Mila'nın üzerine döküldü.

"Kahretsin!"

Mila yanmanın verdiği acıyla çığlık atarak ayağa fırladı. Adam pek de üzgün görünmeyerek ona bir peçete uzattı. Mila gözlerindeki ölümcül dozda sinirle adama baktı ve aceleyle üzerini silmeye başladı.

“Tanrı aşkına, biraz dikkatli olsana!”

Mila bir yandan eteğini kaldırarak bacağına yapışmasını önlemeye çalışırken, bir yandan da adama çemkiriyordu. Fakat adam kılını bile kıpırdatmadan yanı başında öylece dikilmeye devam ediyordu. Mila dayanamayarak Mara’nın kahvesini aldı ve olduğu gibi adamın göğsüne boca etti. Adam keskin bir nefes alıp geri çekilirken öyle bir bakış attı ki, Mila kemiklerine kadar donduğunu hissetti. Adamın gözleri mavi yerine kahverengi olmasaydı, Zack’e baktığını düşünebilirdi. Ne yazık ki renkler tutmuyordu. Adam yandığı için üzerindeki tişörtü aceleyle çıkarınca, o an kantinde bulunan herkes gözünü dikecek çirkin ancak vücudu bir Yunan tanrısından bile daha çekici olan adama bakakaldı. Mila bile eteğini tutup sallamayı bırakmış, dikkatli bir şekilde adamın göğsüne bakıyordu. Karşısındaki manzara o kadar tanıdık geliyordu ki...

“Tanrı aşkına! Tam krema döküp yalamalık değil mi?”

Mara’nın arzuyla boğuklaşmış sesini duyan Mila, bir bardak kahvesi daha olsaydı hiç vicdan azabı çekmeden arkadaşının üstüne boşaltacağını düşününce irkildi. Bu da neydi şimdi? Ah! Hepsi o lanet adamın suçuydu. Mila’nın tüm ayarlarını bozmuştu. Pislik Zack!

Garson, herkesin ona baktığını görünce kafasını sinirli bir şekilde iki yana sallayarak Mila’ya döndü ve kızı bileğinden tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı.

“Seni çirkin sakar! Bugün sarışın beyefendinin de üzerine kahve dökmüştün! Kovuldun!”

Kantin sahibinin sesini duyan Mila şaşkınlıkla, kırmızı suratına kaş yapıştırılmış bir domates gibi görünen garsona döndü. Fakat adam bu durumdan pek de etkilenmemiş gibi Mila’yı çekiştirmeye devam ediyordu. Kampüsün parklarından birine

geldiklerinde, adam Mila'yı kocaman bir çınar ağacının arkasına çekerek herkesten gizledi.

"Savaşma, seviş ha? Deneyelim bakalım."

Mila, adamın fısıltıyla söylediği sözler üzerine ne yapması gerektiğini bilemedi. Yalnızca gözlerini kocaman açmış, alık alık adamın suratına bakıyordu. Normalde şu an onu tırma-lıyor, bağılıyor ve tüm kampüsü buraya topluyor olmalıydı. Ama nedenini bilmediği bir şekilde büyülenmiş gibi kalakalmıştı. Mila kafasını toparlayıp bağırmaya başlayamadan adamın dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissedince derin bir nefes aldı ve ona vurmak için bacağına kaldırdı. Ama öpücük o kadar güzel ve tanıdıktı ki, Mila hoşuna gittiğinden olmasa bile meraktan yine öpüşmeye devam ederdi. Etti de. Sonunda bulmuştu. Ellerini kaldırıp adamın saçlarına geçirdi ve bacaklarını onun beline doladı. Bu adamda tanıdık gelen şeyi biliyordu. Zack! Mila o an sırtıtmak istedi. Hatta bunu öyle çok istedi ki, ağzından bir kıkırtı kaçmasına engel olamadı. Ne yazık ki bu hareketiyle adamın geri çekilmesine neden olmuştu. İkili bir an göz göze geldiler. Mila adamın yüz hatlarından, anbean yükselen sinirini görebiliyordu. Bu sebeple aniden yere bırakıldığında hiç şaşırmadı. Yine de içinde oluşan hayal kırıklığına engel olamamıştı.

"Bu bir hataydı," diyerek Mila'dan ayrılan Zack, arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. O sırada kızın titrek bir nefes aldığı duydı. Sinirleri daha da bozulurken adımlarını hızlandırdı. Bu kız neden tanımadığı bir adamın beline bacaklarını sarıyordu ki? Zack içindeki hırçın öfke nedeniyle dişlerini sıkarken, iç sesi acımasızca onunla dalga geçmeye başlamıştı bile. *'Tek eksiğin kendini kıskanmaya başlamaktı zaten!'* Zack, bu can sıkıcı itham karşısında "Kapa çeneni!" diye bağırınca, o an yanından geçen birkaç öğrencinin korkulu bakışlarıyla karşılaştı. Ancak bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Zack garson kılığından çıktıktan sonra eve döndüğünde, Mila'yı kanepeye oturmuş boş gözlerle etrafına bakarken buldu. Bu durum oldukça sıra dışı olduğundan bir huzursuzluğun gelip içine çöreklenmesine şaşırmadı. Yine neyin peşindeydi acaba?

"Abin nerede?"

Zack etrafta kimseyi göremeyince konuya abilerden girmeyi denedi. Mila sanki hülyalara dalmış da onu çok sonradan duymuş gibi şaşkınca "Hı?" deyince, çene kemiğinin cerrahi bir operasyon geçirmesine sebep olabilecek bir güçle dişlerini sıkıp keskin bir cevap verdi.

"Abin nerede dedim! Neden evde yalnızsın?"

Mila gözlerini kırptırırken o kadar masumane görünüyordu ki, Zack içinden bütün bu yaşananların bir hayal olması için dua etti. Ne yazık ki Mila'nın, aptal âşık kızların çıkardığının tam bir kopyası olan sesini duyduğunda, bu aralar Tanrı'nın onun yanında olmadığını anladı.

"Sanırım Duman'ın acil bir işi çıkmıştı. Yine de tam emin değilim. Evden çıkmamam gerektiğini söylemiş olabilir. Onu da net olarak hatırlamıyorum." Mila huşu içinde bir nefes aldıktan sonra devam etti. "O sırada âşık olduğum adamı düşünüyordum. Bu yüzden Duman'a çok dikkat etmedim."

Mila kendinden geçmiş bir şekilde mırıldanınca, Zack'ın bütün kanı ani bir evrimle lava dönüştü ve geçtiği her noktayı yakmaya başladı. "Ne aşkı?" diye kükrerken, dev ekran televizyonda bir çatlak oluşmaması işin iyi tarafıydı.

"Ah aşk! Bugün âşık oldum! Kantine yeni bir garson almışlar. Çocuk o kadar seksi ki... Üstelik çok da güzel öpüşüyor. Tanrım!"

Mila'nın aşk dolu bir sesle söylediği sözler karşısında, Zack vücudunda gezen lavların artık beyinde toplandığını hissederrek yumruklarını sıkı. Kemiklerinin neredeyse çatırdadığını hissedebiliyordu. O an yapmak istediği tek şey gidip kendini yumruklamaktı, çünkü şu an resmen kendini kısıkanıyordu.

“Saçmalama! Bir öpücük yüzünden aşka düşme kapasiten olsaydı, şimdiye kadar çoktan aşkımdan ölüyor olurdun.” Zack’in sesi ukala çıkmıştı ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Yine de çenesinde seğiren kas, adamın ne kadar sinirli olduğunu ele veren acımasız bir muhbir gibiydi.

Mila kendini beğenmiş bir şekilde sırttıktan sonra başını olumsuz anlamda salladı. Bu sırada ayağa da kalkmıştı. “Eh, öpücük var *öpücük* var,” dedikten sonra iç çeken Mila, gözlerini aşkla yarıya kadar kapatıp Zack’e döndü. “Bu... Çok ateşliydi, çok farklıydı ve resmen ayaklarımı yerden kesti,” diyerek öldürücü darbeyi vurdu.

Zack o an gözlerinin önüne kırmızı bir sis perdesi indiğini fark etti. Ne yazık ki artık her şey için çok geçti. Sakin ama sert adımlarla kızın yanına geldi. Gözlerini onun gözlerinin içine dikip kadifeye sarılmış bir çeliği anımsatan sesiyle konuşmaya başladı.

“Demek çok ateşliydi...”

Gözlerini kısmış, dudaklarını da birbirine bastırıyordu. Mila adamın gözlerine hipnotize olmuş gibi bakarken başını olumlu anlamda salladı. Zack ona biraz daha yaklaşıncı da bir adım geriye gitti. Arkasındaki inatçı duvar engel olmasa daha da giderdi. Bu duvarı buraya kim koymuştu? Mila onu bir bulursa anasından doğduğuna pişman edecekti.

“...ve sen o adama âşık oldun?”

Zack adeta sesiyle kızın tenini okşarcasına konuşmaya devam ederken, tek kolunu kaldırıp dirseğini duvara dayamıştı. Bu şekilde yüzleri birbirine çok yakın duruyordu ve Zack, kızın gözlerinde oynayan panik pırıltılarını görebiliyordu. Güzel... Sonunda bu baş belasının ondan korkmasının zamanı gelmişti.

“Peki, bu adamın ismi ne?”

Zack soruyu sorarken kızın gözlerine değil dudaklarına bakmıştı. Mila ise, kıtlıktan çıkmış Afrikalı bir yerlinin çikolatalı

pastaya baktığı gibi, kolunu duvara dayayan adamın şişip iyice belirginleşen üst kol kaslarına bakıyordu.

"Bi-bilmiyorum..."

Mila gözlerini zorlukla adamın kolundan çekip yüzüne dikti. Bu hamlesi çok daha büyük bir hataydı, çünkü Zack'in yarıya kadar kapanmış gözlerinde yaramaz ışıltılar parlıyordu. Uzun kirpiklerinin yanaklarına düşmüş gölgesi bile Mila'nın içinin bir tuhaf olmasına sebebiyet veriyordu. Cidden! Bir adamın kirpiklerinden bile etkilenecek kadar düşmüş müydü?

"Yani ismini bilmediğin bir adama âşıksın, öyle mi?"

Zack'in yumuşacık sesi ve giderek yaklaşan yüzü nede- niyle artık konuşma eylemini bile gerçekleştiremeyecek kadar aciz düşen beyni en sonunda verdiği komutları Mila'ya dinle- tebildiğinde, genç kız boğazını temizleyerek güçlükle "Evet," dedi. Zack'in buna cevabı yalnızca yandan bir gülümseme oldu. Mila'nın kalbi o an bir ritim kaçırdı.

"Hımm..." dedikten sonra dudaklarını kızın dudaklarına sanki bir dondurmanın tadına bakar gibi hafifçe değdiren Zack aniden geri çekilince, Mila ona doğru istemsizce bir hamle yaptı. Zack'in yüzündeki çapkın gülümseme daha keyifli bir hal alırken, Mila'nın yüzü *Kırmızının Elli Tonu* isimli sanatsal bir çalış- maya imza atıyordu.

"Çok mu âşıksın?" Mila'yı tekrar hafifçe öpen Zack, kızın minik bir ses çıkardığını duyunca kısık sesle güldü.

"Hı-hı."

Mila üç yaşında bir çocuğu oyalamak için cevap verir gibiydi. Hareketleri daha çok *Soru sormayı bırak da öp artık beni!* diyordu.

Zack henüz Mila'yla sevişecek kadar kafayı yememişse de, sevişiyormuş gibi yapacak kadar akıllıydı. Kızın çenesini kapa- dığı tek zamanların onu öptüğü anlar olduğunu bu kadar geç fark etmesi ise kendi ayıbyıdı. Elini kaldırıp kızın küçük bur- nunu, minik çenesini ve boynunun en hassas bölgelerini ya- vaşça okşamaya başladı. Mila zevkle derin bir nefes alınca da

onu öpecekmiş gibi eğilip dudaklarına dokundu. Fakat öpmekten, yalnızca gözlerini kızın gözlerine sabitleyerek yumuşakça konuştu. "O zaman sana adını bilmediğin çocukla mutluluklar dilerim," dedikten sonra arkasını dönüp salondan çıktı.

Mila genç adamın bir kapının arkasında kaybolan sırtına bakakaldı. Hâlâ neler olduğunu anlamak için yeterli beyin gücüne sahip değildi. Gerekli oksijeni alabildiğinde dişlerini sinirle sıkı ve eline geçirdiği ilk vazoyu biraz önce Zack'in kaybolduğu kapıya fırlatarak porselenin binlerce parçaya ayrılmasına neden oldu.

"Adi domuz!" diye bağırdığı anda adamın kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi. Kendini beğenmiş, ukala adam bu defa onu fena oyuna getirmişti.

"Kırdığın parçaları temizlemeyi unutma!"

Mila adamın yüz­süz cevabına tiz bir çığlıkla karşılık verdikten sonra kendi odasına girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. İntikamı çok acı olacaktı.

Zack çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapattığında yüzündeki sırtıma uzaya mekik fırlatabilecek enerji seviyesine ulaşmıştı. Kızın şaşkın halleri ve öpücüğün beklentisiyle parlaklaşan gözleri o kadar nefes kesiciydi ki, intikamın canı cehenneme diyerek ikisini de cehennem sıcaklarına hapsedmesine az kalmıştı. Neyse ki şimdilik kendini durdurabilmişti.

"Efendim."

Bilgisayarının ekranında Bay M'nin yüzü belirince, Zack suratındaki anlamsız sırıtışı silerek ciddiyete dönüş yaptı. Bay M düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladıktan sonra konuşmaya başladı.

"Zack!"

Bay M olaya sert bir şekilde ismini söyleyerek giriş yapınca, Zack tüylerinin komünist bir ülkede isyan bayrağını çekmiş milliyetçi bir grup gibi ayaklandığını hissetti.

"Buyurun, efendim." Sesinin tedirgin çıkmasına engel olmamıştı.

"Oğlum, sen önceden de bu kadar beceriksiz miydin, yoksa beynini kemiren bir virüs falan mı kaptın?"

Bay M'nin bugünkü kahve dökme olayını kastettiğini anlayan Zack, saçlarını mahcup bir tavırla karıştırdı. "Özür dilerim, efendim," derken gerçekten de pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Bu iş böyle olmayacak, oğlum. Seni bu defa kılık değiştirmeden Kelsy John'un asistanı olarak atayacağım."

Zack yeni görevini anladığını belirtircesine kafasını salladı. Başta Zack kimliğini belli etmesin ve Kelsy John izleniyorsa tehlikeye girmesin diye kılık değiştirme kararı almışlardı. Ama kampüsteki kızlar sağ olsun, Zack'in tüm öğretmenlerden daha popüler olmasına sebebiyet vermişlerdi. Zaten örgüt çoktan güvenlik görevlisinin ve kantinci çocuğun Zack olduğunu çözmüş olmalıydı.

Bay M ona kederli bir bakış attıktan sonra derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Gözünü seveyim, mümkünse bu defa kızlardan uzak dur. Sizin yüzünüzden doğru düzgün bir operasyon yürütemiyoruz! Bundan sonra BİS'e girecek ajanların özellikle çirkin olmasına dikkat edeceğim."

Bay M homurdanarak konuşmayı bitirince, Zack hafifçe gülümsedi. İki çip ellerindeydi ve Kelsy John'a bu kadar yakın olmak Zack için çiplere de daha yakın olmak demekti. Her ne kadar bu şekilde daha çok tehlikeye girecek olsa da, Zack zaten tehlikeyi sevdiği için ajan olmuştu. Üstelik tüm çipler birleştiğinde ortaya ne çıkacağını çok merak ediyordu.

Bilgisayar başındaki işleri bitirince yerinden kalkıp salona geçti. Mila kırıkları temizlemiş gibi görünüyordu. Keyifle gülümseyerek kafasını kaldırdığında, Duncan'la birlikte kıkırdayan Mila ile göz göze geldi.

"Abi! Mila çalıştığını söyleyince seni rahatsız etmek istemedim."

Mutlulukla gülümseyen kardeşi, abisinden çok yanındaki kızını görmek için gelmiş gibi bir portre ortaya koyuyordu. Zack ona gözlerini kısarak baktıktan sonra, "İyi yapmışsın. Benim işlerim var. Size iyi eğlenceler," deyip sinirli bir şekilde arkasını döndü. O daha arkasını dönmeden sohbet etmeye devam eden Mila ve Duncan, nedense sinirlerinin yüksek atlama yapmasına neden olmuşlardı.

"Vay canına! Bu fotoğraf mükemmel olmuş!"

Mila, Duncan'ın makinesiyle ona gösterdiği bir fotoğrafa bakarak hayranlıkla konuşunca, Zack hafif bir ses çıkardı. Çalışma çağını söyleyerek arkasını dönmüş ama bir adım dahi atmamıştı.

"Bir şey mi dedin, abi?"

Duncan'ın neşeli sesini duyan Zack, odadan çıkmamasını sağlayacak bir sebep bulmuş olmanın rahatlığıyla geriye döndü.

"Senin işin yok mu?" Sesindeki Kötü Kedi Şerafettin kafasını kulübesinden çıkarmıştı.

Duncan'ın yüzündeki gülümseme genişledi. "İşlerimi yeni bitirdim. Son çekimlerimle ilgili çalışmak için birkaç hafta New York'ta kalacağım."

Zack rahatsız bir şekilde omuzlarını oynattı. Onu meraklı ve eğlenceli gözlerle izleyen ikilinin üzerinde oluşturduğu baskıyı yok saymaya çalışıyordu.

"O zaman git evinde çalış." Normalde kardeşiyle birlikte vakit geçirmeyi çok severdi. *Kardeşi Mila'yla vakit geçirmediği zamanlarda*, diye bir istisna eklemesi gerektiğini de şimdi fark etmişti.

Duncan bir ona bir de Mila'ya bakıp şaşkınca gözlerini açtığı anda, Zack kardeşinin ne düşündüğünü ciddi anlamda merak etmişti.

"Sonunda yaptınız mı?"

Duncan heyecanla ayağa kalkıp sırtınca, Zack bir anlığına boş gözlerle baktı. Mila'nın kıpkırmızı olan yüzü ona parolasını hatırlatan ipucu gibi göz kırpınca da hiddetle gürlledi.

"Hiçbir şey yapmadık, Duncan!" Zack'in tüm gözeneklerinden adeta alevler fışkırıyordu.

Duncan söylediklerinden utanmış gibi mahcup bir şekilde Mila'ya dönüp, kafasını özür dilercesine hafifçe öne eğdi. "O zaman sorun yok," dedikten sonra da yerine oturdu ve kıza rekizlerini göstermeye devam etti.

Zack belki de hayatında ilk defa o an, neden sayısal yerine sanat gibi daha duyuşal bir alan seçmediğini sorguluyordu.

"Bu gerçekten mükemmel bir fotoğraf, bayıldım! Bana ödünç vermen mümkün mü? Fotorealizm çalışmam için kullanmak istiyorum."

Zack genç kızın kamera ekranında işaret ettiğı, bir sokak çocuğunun yemyeşil gözleriyle sanki kamerayı suçlar gibi baktığı resmi görünce ona hak vermekten kendini alamadı. Fotoğraf gerçekten mükemmeldi. Basıldığında çok daha iyi olacaktı.

"Elbette alabilirsin."

Duncan sıcak bir şekilde gülümseyince, Zack'in içindeki sanatçı ruh henüz var olamadan öldü. Pekâlâ, sanattan anlamıyor olabilirdi ama dünya üzerindeki sistemlerde yapamaya dağı şey yoktu. Bu yüzden azıcık incinen egosunu soyu tükennemekte olan bir canlı gibi korumaya alarak sert adımlarla ikiliye doğru ilerledi ve tam ortalarına oturdu. Aralarındaki boşluk tam olarak cüssesinin sığacağı kadar büyük olmadığından, sağa sola hareket ederek Mila ile kardeşinin arasındaki mesafeyi biraz daha açtı.

Duncan, dudağının bir köşesi yukarıya kıvrılırken abisine muzip bir bakış attı. "Sen biraz önce işinin olduğunu söylemiş miydin?"

Zack kardeşine dik dik baktıktan sonra iyice yerine yerleşti ve arkasına yaslandı. Duncan da abisine yapışık durmak istemediğinden aralarındaki mesafeyi açarak geriye çekildi. Böylelikle Zack, Mila'yı sağ tarafına iyice yaslayacak şekilde

sıkıştırmıştı. Duncan'la aralarında da bir kişinin oturabileceği kadar bir boşluk oluşmuştu.

"Vazgeçtim. Sizinle oturacağım."

Zack, Mila'ya dönüp gülümseyerek cevap vermişti. Mila genç adamın yüzündeki gülümseme nedeniyle boyut değiştirecek düzeye gelince, gözlerini hayatında gördüğü en güzel mavilerden kaçırarak hafifçe öksürüp kendine geldi. Bu adamda ne vardı da onu bu kadar etkiliyordu? Hoş, adam bütün dişileri etkiliyordu ya! Mila dişlerini sıkarak diğer bütün dişiler hakkında bir şeyler yapması gerektiğini aklına yazdı.

"Yapacak bir işinin olmadığına emin misin?"

Duncan, abisini aratmayacak kadar büyük bir neşeyle gülümsemişti. İki en çok güldüklerinde birbirlerine benziyorlardı.

"Yok dedim!"

Zack'in çıkışıyla iyice keyiflenen Duncan, kamerasını abisine uzattı. "O zaman fotoğrafları Mila'ya göstermeye sen devam et. Benim uzun zamandır ihmal ettiğim bir işimi tamamlamam gerek," diyerek göz kırptı ve hızlıca odadan çıktı.

Mila ve Zack onun arkasından boş gözlerle baktıktan sonra mekanik hareketlerle birbirlerine döndüler ve göz göze geldiler. Zack, biraz önce yarım bıraktığı öpücüğü tamamlama isteğinin de ateşiyle kıza giderek yaklaştığını fark edince dişlerini sıkı. Bunu yapmamalıydı.

"Neden o adamı öptün?" diye sormaktan kendini alamayışı da, iç disiplininin Mila sayesinde iyice yozlaşmaya başladığının habercisiydi.

Mila'nın dudakları yavaşça yukarıya kıvrıldı. Sol tarafı tamamen genç adama yaslanmıştı ve onun varlığını hissetmek, gün ışığının tüm hücrelerine sızarcasına içini ısıtması gibiydi. Yine de Zack'in, kantinci çocuğun kendisi olduğunu itiraf etmesini istiyordu. Adamın ona yalan söylediğini düşünmek sinirlerini bozuyordu.

"Çünkü güzel öpüşüyordu."

Mila'nın parlayan gözleri, Zack'in dişlerini kırarcasına sıkmasına neden oldu. Mila onu kışkırtarak, gerçekleri söyletme istiyordu. Ama Zack gerçekleri söylemek yerine, kızı kolundan tuttuğu gibi kendine doğru çekti ve dizlerinin üzerine oturttu. Bir eliyle kızın çıplak kolunu hafifçe okşamaya başlamıştı. Şu an kendi kendini kıskanıyor olmanın mantıksızlığı hakkında düşünmeyi reddeden beyni, tamamen kızın güzel yüzüne odaklanarak bir uyuşturucu müptelası gibi tüm hatlarının tadını çıkarıyordu.

"Sana bir erkeğin üstüne düşmeyeceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Zack'in yumuşak sesi karşısında sabrı biraz taşmaya başlayan Mila başını olumlu anlamda salladı. Adam hâlâ inatçı bir katır gibi gerçeği söylemeyi reddediyordu. Bu reddedişi Mila'nın sinir katsayılarının hesaplanamayacak kadar yüksek haneli sayılara ulaşmasına neden oluyordu.

Zack aynı ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Peki, o günden sonra bir erkeğin üstüne düştün mü?"

Mila adamın sesi, güzel mavi gözleri ve kolundaki teması yüzünden bilincinin kaçıp saklanmak için bilinçaltına misafirliğe gittiğini hissediyordu. Ortada bir bilinç olmadığından da, kimse ondan mantıklı olmasını bekleyemezdi. Bu yüzden banyo hayır dercesine sallaması onun suçu sayılmamalıydı.

"Harika! O zaman bundan sonra benden başka bir erkeği asla öpmeyeceksin. Beni anladın mı, Mila? Asla!"

Zack'in giderek sertleşen sesi nedeniyle bilincini kaçırdığı delikten bulup çıkarmaya çok yaklaşan Mila yine de kafasını olumlu anlamda sallamaktan kendini alamadı. İçinden bir ses öptüğü adamın Zack olduğunu bildiğini haykırmak istese de, ağzı bir türlü açılmıyordu. Zack ruhsuzca gülümseyince tüyleri diken diken oldu.

"Güzel," dedikten sonra yarım bıraktığı öpücüğü tamamlamak istercesine kızın dudaklarına yapıştı. Mila da sanki buna ihtiyaç duyuyormuş gibi ona karşılık vermeye başladı. Yerküre

tam merkezinde devasa bir aslan kükrüyormuş gibi sallanmaya, gökyüzü yeryüzü ile birleşircesine birbirine yaklaşmaya başlamıştı. En azından o an dudakları mükemmel bir uyumla hareket ederken, gelmiş geçmiş en saf ve en baştan çıkarıcı duyguların bedenlerini ele geçirmesi nedeniyle Mila ve Zack'in hissettikleri bunlardı. İkili birbirlerinden ayrıldıklarında kendilerinden geçmişlerdi.

"Tanrım!"

Zack, Mila'nın sesini duyunca zevkle gülümsedi. Mila her ne kadar adamın dudaklarına bir kez daha yapışmak istese de, onu böylesine fütursuzca öpüp, sonra da gerçekleri saklamasına iyiden iyiye sinir olmuştu. Tamam, öpücük harikulade olabilirdi. Yani harikuladede de öte olabilirdi. Pekâlâ, kabul ediyordu. Bu öpücük dünya üzerinde henüz var olmamış bir mutluluk kaynağıydı. Yine de dürüstlük Mila'nın hakkıydı. Bu yüzden hızla ayağa kalktı ve tek bir işaret bile vermeden elini kaldırıp Zack'in yanağına bir tokat yapıştırdı. Zack daha ne olduğunu anlayamadan da eğilerek adamın gözlerinin içine baktı ve ürkütücü bir sesle konuştu.

"Sen de Zack Feller, eğer bana bir daha yalan söylersen, önüme gelen her erkeği öperim! Hem de Fransız usulü!" Mila, Zack'i baştan aşağı süzdü. Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşurken de sözlerine devam etti. "Kantinci çocukmuş! Kılık değiştireceksen, en azından aynı evde yaşadığın kızları öpmeyi de aklında tut!" Sözlerini tamamladıktan sonra uyarıcı bir bakış atıp hızla arkasını dönen Mila, sert adımlarla odasına gidip kapıyı çarptı.

Zack, hayatında ilk defa bir kadından tokat yemiş olmanın verdiği şaşkınlıkla bir süre neredeyse nefes bile almadı. Beyni yeniden faal hale geçerek, nöronları miyelin kılıflarına daha yeni kavuşmuş gibi çalışmaya başlayınca da bir kahkaha attı. Kalbine dolan mutluluğu artık ne inkâr etmeye ne de görmezden gelmeye niyeti vardı. Mila, kantinci çocuğun kim olduğunu anlamıştı ve Zack ona gerçeği söylemediği için sinirlenmişti.

Demek ki kız başka bir erkeği öpmemişti! Yani Zack elbette başka bir erkeği öpmediğini biliyordu ama Mila'nın da bunun farkında olması nedense üzerinden büyük bir yük kalkmasını sağlamıştı. Sırtarak arkasına yaslandı ve tam o sırada eve giren Duman'ı gönül rahatlığıyla görmezden geldi.

"Mila nerede? Ona evden çıkmamasını söylemiştim."

Duman'ın sert ve huysuz halini görünce sırttmaya başlayan Zack, kızın odasını işaret etti. "Odasında."

Duman'ın yüzünde şüpheli bir ifade belirince, Zack onun neden şüphelendiğini anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Neyse ki Duman'ın Zack'i çıkarım yapma zahmetinden kurtarması uzun sürmedi.

"Neden yanağında Mila'nın beş parmağının eksiksiz bir izi var?"

Zack bu kez otuz iki dişini birden göstererek yavaşça yanağını sıvazladı. "Her zamanki Mila işte."

Zack'in cevabı karşısında Duman'ın yüzünde de hafif bir gülümseme oluştu. Hatta bu ifadeye *gururlu* bile denebilirdi. "Güzel. Tam ona öğrettiğim gibi vurmuş," dedikten sonra Zack'in yanına oturdu.

Zack kafasını tasvip etmeyen bir şekilde sallayarak önüne döndü. Rahatça koltuğa yayıldıklarında Yankees-Mets maçı yeni başlamıştı. İki iri yarı adam aynı anda birbirlerine dönerek göz göze geldiler. Aralarında, insanlığın varoluşundan bu yana gerçekleşen alfa erkek savaşı başlamadan hemen önce aynı anda konuştular.

"Yankees."

"Mets."

Zack alayla gülümsedi. "Ezik."

Duman da ondan geri kalmayarak küçümseyici bir tavır takındı ve cevap verdi. "Burjuva."

Maçın sonuna kadar birbirlerine laf sokarak, küfür ederek ve düşmanca bakışlar atarak zaman geçirdiler. Bir ara, Mila'nın

odasından bir çılgılık duymuş olabilirlerdi ama maça o kadın odaklanmışlardı ki, kendilerini bunun hayal güçlerinin bir ürünü olduğuna rahatlıkla ikna ettiler.

Zack kendini Kelsy John'a onun asistanı olarak tanıttığında kadının inceleyen bakışlarına maruz kalmıştı. Neyse ki kadın sesini çıkarmadan Zack'e bugün başlayan ve seçmeli olarak açılan teknoloji dersine onun gireceğini söyledi. Zack itiraz etmeden, derslerle ilgili materyallerini hazırladı. Ufak bir ön hazırlık yaptıktan sonra, öğretim görevlilerinin katından çıkıp amfilerin olduğu kata inmek için harekete geçti. Mavi bir tişört, kot pantolon ve rahat spor ayakkabılar giymişti. Gözlüklerini de takarak biraz olsun imaj değişikliğine gitmişti.

Dersi vereceği amfiye giden koridorun girişine geldiğinde, gözleri aniden tanıdık bir silüete takılınca içgüdüsel olarak geri çekildi. Mila, Zack'in bulunduğu yerin biraz ilerisinde Mara ile konuşuyordu. Zack bir kolonun arkasına saklandığından, onu görmelerinin imkânı yoktu.

"Neden aniden seçmeli olarak teknoloji dersi almaya karar verdin ki? Zaten gerekli programları kullanmayı biliyoruz."

Mara'nın sorduğu sorunun gerçek cevabını henüz kendine bile vermeye cesareti olmayan Mila, görünürdeki sebebi söylerken son derece doğal davranıyordu.

"Dediğim gibi, teknoloji hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Tamamen kişisel meraktan kaynaklanıyor."

Zack, Mila'nın teknoloji dersi alacak olmasına şaşırsa da, sırtıtmaktan kendini alamadı. Demek bücürük teknolojiye merak sarmıştı. Neden acaba?

"Hadi teknolojiyi geçtim, neden derse nü çalışmanı getir-medin?"

İşte Zack bunu gerçekten beklemiyordu. Mila, Zack'i çizdiği nü tabloyu derse götürmemiş miydi? Zack hafifçe öne çıkarak, Mila'nın yüzünü yan profilden görmeye çalıştı. Kitaplarını

göğsüne bastırmış, kafasını da hafifçe öne eğmişti. Zack'in olduğu taraftaki saçları kulağının arkasına sıkıştırıldığından profilini net bir şekilde görebiliyordu. Diğer taraftaki saçları, arkasından vuran güneş ışığı nedeniyle altın gibi parlayan bir nehri andırıyordu. Yanakları hafifçe kızarmış, biraz da sinirlenmiş gözüküyordu.

"Çünkü öyle bir çalışma yapmaya zamanım olmadı. Hem model de bulamadım." Sesi biraz sert çıkmıştı. Zack'in çıplak resmini başkalarına göstermek istememesi ise genç adamı mest etmişti.

"Gerçekten mi? Söyleseydin David sana modellik yapardı."

Mara imalı bir şekilde gülümseyince, Mila somurttu. Zack de ona katıldı. David denen o gerzeğin Mila'ya çıplak poz vermesinin değil gerçeğini görmek, düşüncesini aklına getirmek bile çıldırmasına yetmişti.

"Neyse... Bu seferlik nü çalışma kısmını es geçtim. Artık derse girmem gerek. Görüşürüz, Mara."

Mila arkadaşından ayrılıp amfiye doğru ilerlemeye başlayınca, Zack de yerinden çıkarak arkasından gitti. Onu görünce başkılıkla bakakalan Mara'ya bir selam verip uğultulu sınıfa girdi. Mila'nın, not defterini çıkarmış hocayı beklediğini görünce gülümsedi. Ne yazık ki o an Mila ile aynı paydada buluşmuyorlardı. Çünkü Mila'nın yüzünden, içinden ettiği küfürler okunabiliyordu.

"Merhaba, arkadaşlar. Ben Profesör John'un yeni asistanı Zack. Bundan sonra derslerinize ben gireceğim."

Zack'in, konuşmasının sonunda gülümsemesi, sınıftaki tüm kızların çenelerini yerküre ile birleştirmişti. Ona bakıp kendinden geçmeyen tek kız Mila'ydı. O daha çok somurtmayı tercih ediyordu. Neyse ki teknoloji kısmında çok kız yoktu da, Mila sadece on kadar kıza sinir olmak zorundaydı.

Zack, Mila'ya göz kırpınca, ismi lazım olmayan on kadar kızın gözü aniden ona dikilmişti. Mila huzursuzca yerinde

kıpırdanarak ceftlerini açtı ve anlamsız bir şeyler karalayarak meşgulmuş izlenimi verdi. Neyse ki Zack'in derse başlaması uzun sürmemiştir. Mila tüm dersi pürdikkat dinlemesine rağmen, bir kere kile Zack'e bakmayarak bir rekora imza attı.

"Sen buradı ne arıyorsun?"

Mila ders bitikten sonra yaklaşık yirmi dakika Zack'in tüm kızları başında savmasını sabırla yerinde oturarak, okulda bir yangına ya da son derece tehlikeli bir doğal afete neden olmadan izlemeyi başardı. Sonunda adamı yalnız yakaladığında, ders boyunca leyninin içinde dönüp duran ve onu tırnağına batmış bir dike gibi sürekli rahatsız eden soruyu sorabilmişti.

Zack hiç istfini bozmadan gülümsedi. "Dediğim gibi. Artık Kelsy John.." Ancak sözünü bitiremeden Mila araya girdi.

"Bana gerçekleri söyle, Zack Feller. Başka bir tokat daha mı istiyorsun?"

Zack anlaşılabilir bir şekilde gülümsedikten sonra ona yanıt verdi. "Dünsenin de beş parmakla altına imzanı atmış olduğun üzere, burada gizli bir görevdeyim." Mila kafasını hafifçe sallayınca ekledi. "Bu yüzden yeni bir konumda görevime devam ediyorum."

Sözlerini bitiren genç adam bir kez daha aynı şekilde gülümseyince, Mila kendini tutamayıp sertçe çıkıştı.

"Dışarıda bu şekilde gülümsememelisin!"

Bu sözler ikilinin arasında asılı kalarak, Zack'in gülümsemesinin yaz gürü parlayan bir güneş gibi göz kamaştırıcı hale gelmesini sağladı. "Emredersiniz, majesteleri."

Genç adamın sesi yumuşacıktı. Mila kalbinden yayılan bir heyecanın tüm vücudunu ele geçirmeye başladığını hissedince yutkundu.

"Ne yazık ki şu an okuldayız, Mila."

Zack'in sözlerini anlamadığını gösterircesine gözlerini irice açan Mila, adamın baştan çıkarıcılığının hat seviyelere ulaştığını

ark ederek derin bir iç çekti. Zack yavaşça kızın tam burnunun dibine girerek fısıldadı.

“Yoksa seni dünya durana kadar öpebilirdim.”

Mila aniden bir kova kor ateşle yıkanmış gibi alev aldı. Zack burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurup geri çekildiğinde de ruhunu teslim etmek üzereydi. Neyse ki Zack arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı. Mila da böylelikle kendini onu kuytu bir köşeye götürüp öpme fikrinden vazgeçirebilmişti.

Zack o günlük derslerini ve görevlerini tamamladıktan sonra Kelsy John’un ofis telefonuna bir dinleme cihazı yerleştirdi. Kadının cep telefonu zaten dinleniyordu.

Akşamüzeri okuldan çıkacağı sıralarda, Kelsy John’u gergin bir şekilde ofisine doğru ilerlerken görünce, içgüdüleri biraz daha kalıp kadını dinlemesi gerektiğini söyledi. Zack de içgüdülerine ayak uydurarak, kadının ofisine ondan önce girdi ve dolaplardan birine saklandı. Birkaç dakika sonra da Kelsy John kapıyı çarparak odaya giriş yaptı.

“Lanet olsun!”

Kadının ağzından çıkan sözler imajına hiç uymuyordu. Julie’nin robotuna birebir benzeyen kadın sürekli etek-cekete takımı giyerek resmî bir şekilde dolaşıyordu. Elindeki dokümanları masaya fırlatan John, histerik bir şekilde alnını sıvazlamaya başladı. “Kahretsin!” Kalçasını masasına dayamış, elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Zack onu bu kadar geren şeyin örgütle alakalı olup olmadığını merak etti. Özellikle de Cemre’yle ilgili olabilecek bir bağlantı BİS için çok önemliydi. John, bir süre elleri yüzünde düşündükten sonra ani bir hareketle telefonu alıp bir numara çevirdi. Zack hemen cebindeki portatif dinleyiciyi çıkararak kulağına taktı. Böylelikle telefona yerleştirdiği dinleyici sayesinde iki tarafı da net bir şekilde duyabilecekti.

“Bruno...”

Zack, kadının söylediği ismi duyunca bir an donup kaldı. Aklına gelen ilk isim çok tanıdıktı. Profesör Bruno Regufe'nin yorgun sesini duyunca da tahmininde yanılmadığını anladı. Bu adam Masal'ın tez hocasıydı ve Masal, Kuzey'le birlikte Amerika'ya onu görmeye gelmişti. O günden bu yana bir türlü adamın izini bulamamışlardı.

"Kel! Beni bu şekilde aramamanı söylemiştim."

Kadın dişlerini sıktı. "Dördüncü çip çalındı. İkincisi banka patlamasında enkaz oldu. Birinciye zaten Cemre'nin örgütü ele geçirmişti. Şu an elimde yalnızca üçüncü çip var." Sesi keskin ve korku doluydu.

"Sakinleş, Kel. Acil durum planını devreye sokabiliriz. Yarından itibaren sen de sistemin dışına çıkarak kaçabilirsin."

Zack, gerekirse Kelsy John'u kaçırmadan yakalamak için tetikte beklemeye başladı. Üçüncü çipin onda olduğunu öğrenmişti ve çipi ele geçirmeden kadının ortadan kaybolmasına göz yumamazdı.

"Emin değilim, Bruno. Bunu hiç istemediğimi biliyorsun."

Zack, kadının çaresizliği karşısında ona acıdığını hissetti.

"Biliyorum, Kel. Ama yapmak zorundasın. Cemre tüm çip-leri ele geçirirse seni yok edecektir."

Kelsy John gözle görülür bir şekilde irkildi. Tekrar konuş- tuğunda sesi sert çıkıyordu. "Haklısın. Yarından sonra ben de kaçacağım. Cemre'ye yem olmaya hiç niyetim yok."

Bruno onaylarcasına bir ses çıkardı. "Üçüncü çipi iyi sakla. Hayatın ona bağlı."

Kelsy John adamı onayladı. "Merak etme. Onu hiç yanımdan ayırmıyorum."

Kadının eli boynundaki kolyeye gidince, Zack onun üçüncü çipi nereye sakladığını anladı. Bu kez yapması gereken basit bir hırsızlık olacakmış gibi duruyordu. Tek umudu ise, bu işi sarpa sarmadan çözebilmektir. Eğer Cemre de olaya dâhil olursa, iş iyice içinden çıkılmaz bir hal alacaktı.

Kadın, telefonu kapattıktan sonra çantasını alarak hızlı adımlarla odasından çıktı. Zack bir süre etrafı kolaçan etti. Ardından yavaş ve sessiz hareketlerle saklandığı dolabın kapısını açtı. Kadının gittiğinden iyice emin olduktan sonra da rahatlayarak saklandığı yerden ayrıldı. Bir an önce Bay M ile görüşüp olanları anlatmalıydı.

“Bu gece hazırlanıp John’un evine girmeli ve o kolyeyi çalmalısın. Lucas’la birlikte gidin.”

Bay M son emirleri verdikten sonra bağlantıyı kesti. Lucas birkaç gündür zakkum dövmele adamları araştırmak için dışarıdaydı. Neyse ki bu akşam dönüyordu.

Çalışma odasından çıktığında, parmaklarının ucunda eve girmeye çalışan Mila ile burun buruna gelince kaşlarını hesap sorarcasına kaldırdı. Kız sanki ona fark ettirmeden bir şeyler karıştırıyormuş gibi görüldüğünden, Zack’in tüm içgüdüleri alarm durumuna geçmişti.

“Mila?”

Sesi, bir sorgu yargıcını kışkandıracak kadar şüpheliydi. Mila olduğu yerde durdu ve yüzünde inanılmaz derecede tatlı bir ifadeyle adama baktı. İşte bu, Zack’i bulunduğu yere hidrojen bombası atılmış gibi ürkütmüştü.

“Yine ne karıştırıyorsun?”

Sesinin sert çıkması onun suçu değildi. Sonuç olarak insan biyolojik bir varlıktı ve kendini korumaya alması tamamen istem dışı gerçekleşen bir durumdu. Mila ona *daha da tatlı* gülümseyince kalbi korkuyla dörtlüğe koşmaya başladı.

“Hiçbir şey karıştırmıyorum. Ne kadar da şüphelisin.”

Kız ellerini de kaldırmış, dirseklerinden bükerek *Ben bir şey bilmiyorum, hâkim bey!* işareti yapıyordu. Zack tam olarak bu yüzden onun bir şeyler yaptığından emin oldu.

“Beni kandıramazsın, bücürük. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Mila, Zack'in sert yüzü dolayısıyla taktik değiştirmeye karar verdi. Şu an ona çantasında bir kirpi olduğunu söylemek çok doğru bir karar olmayabilirdi. Yüzüne yaramaz bir ifade yerleştirip ona doğru bir adım attı. Bu sırada çantasını da arkasına almayı ihmal etmemişti. Elini genç adamın spor gömleğinin üzerine koyarak kirpiklerinin altından ona baktı.

"Gerçekten bir şey yok."

Sesini yumuşacık tutmaya özen gösteren Mila, ona biraz daha yaklaştı ve parmak uçlarında yükselip boynuna doğru sokuldu. Ellerinin altında adamın kalbinin güçlü atışlarını hissetmek heyecanlanmasına neden olmuştu. Bir yandan da tahmin edemeyeceği kadar büyük bir huzurla dolmasını sağlamıştı. Zack kalbi attığı sürece hayattaydı ve Mila ona yakın olduğu sürece o atışları hissedebiliyordu. İşte bu, tüm dünyaya bedeldi.

"Mila..."

Zack'in yalvarır gibi çıkan sesi nedeniyle tüyleri diken diken olan Mila, ne yaptığını, ona neden yaklaştığını unutarak ellerini boynuna doladı.

"Artık okulda değiliz."

Mila gözlerini dikmiş Zack'in dudaklarına bakıyordu. Zack de sanki hayatı ona bağlıymış gibi kızı belinden tutup kendine çekti. Mila parmak uçlarında yükselmiş bir şekilde adama sarılıyordu. Zack'in gözleri koyu maviye çalarken, Mila beklemeyle dudaklarını açtı. Zack, yüzyıllar sonra Leyla'sına kavuşabilen Mecnun gibi kızın dudaklarına kapanmak için harekete geçti. O anda gözünün Mila'nın hemen arkasında duran parlak renkli çantaya takılması ise tamamen kaderin bir cilvesiydi. Yoksa çantanın durup dururken kıpırdamasından falan şüphelenmemişti. Çanta biraz daha kıpırdayınca Zack, gözlerini kapamış öpülmeyi bekleyen Mila'ya özlemle baktı. Şu an çok büyük bir karar vermesi gerekiyordu. Ya Mila'yı öperek kendine dünyanın en büyük ödülünü verecekti, ya da ondan uzaklaşıp kıpırdayan çantanın hesabını soracaktı.

Mila'yı öpmeyi deli gibi istiyordu. Kızı öptükten sonra ölecek olsa bile umurunda değildi. Bu yüzden, kıpırdayan çantayı boş verip yeniden onu bekleyen dudaklara yöneldi. Ardından çantadan bir *kirpi* çıkarak salonunda cirit atmaya başlayınca da yönelimi yarıda kaldı.

Zack, kirpiyi görünce önce şoka girmiş, sonra da kızın onu sırf kirpiyi eve sokabilmek için baştan çıkarmaya çalıştığının farkına varmıştı. Ne kadar da salaktı! Mila resmen onu parmağında oynatıyordu. Şimdiye kadar hiç kimse Zack'i böyle kolayca manipüle edememişti. Sinirlenerek dişlerini sıktı. Kızdan ayrılarak bir adım geriledi. İki eliyle birden bileklerini sıkıca tutup kızı kendine çekti ve gözlerinin içine baktı. Mila da ne olduğunu anlayamamış gibi şaşkınca ona bakıyordu. Buz gibi bir sesle konuştu.

"Yemezler, güzelim."

Mila, Zack'in aniden değişen ruh haline bir anlam veremeyerek gözlerini kırptırdı. Sonra da gözü Cherry'ye takılınca dudaklarını büzdü. Şansına bir dizi küfür ederken, tüm gün heyecanla beklediği, eve koşarak gelmesine neden olan öpücüğü alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yedirirler, bebeğim."

Ağzından çıkan sözcükler tamamen hayal kırıklığının bir ürünüydü. Zack tek kaşını kaldırıp ukalaca baktıktan sonra bileklerini serbest bıraktı ve bir adım geriye çekildi.

"Şimdiye kadar kimse yediremedi, güzelim. Sen de bir istisna olmayacaksın."

Zack'in sert sözleri Mila'nın kalbinde, olması gerekenden daha büyük bir hasar oluşturmuştu. Kollarını sinirli bir şekilde önünde birleştirip, meydan okurcasına konuştu.

"Hayatındaki en büyük istisna olacağım, haberin yok."

Zack, kızın kendini beğenmiş sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Kendini kandırmaya devam et, bücürük. Sonunda hayal kırıklığına uğrayacak olan

sensin," dedikten sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi. Tam kapıdan çıkacakken duraksayarak arkasını dönmeden konuştu. "Yarın sabah geldiğimde o kirpiyi evden çıkarmış olacaksın!" dedi ve kapıyı arkasından sertçe çarparak çıktı. Arkasını dönmediğinden, Mila'nın hafifçe dolmuş gözlerini de görmemişti.

"Kadının evi çok iyi korunuyor. Sence de bir öğretim görevlisi için aşırı tedbirli değil mi?"

Lucas, Zack'le birlikte Kelsy John'un evinin yakınlarındaki arabada otururken bir yandan da elindeki havucu yiyordu. Zack havuca gözlerini kısarak baktıktan sonra arkadaşına laf sokmadan önüne döndü. Birilerinin olgun davranmasının zamanı gelmişti.

"Aynen öyle. Kadının Cemre'yle bir ilişkisi var. Sadece bu bile bu kadar korunma için geçerli bir sebep."

Zack önündeki dizüstü bilgisayardan kadının evinin bir krokisini açtı ve Lucas'la son kez planın üzerinden geçtiler.

"Kelsy John'a taktığım dinleme cihazı sayesinde, kadının uyuduğunu doğruladım. Yarım saat sonra harekete geçeceğiz. Ben kadının tüm güvenlik sistemine sızdım ve bize açık kapılar bıraktım. Her şey yolunda giderse, bir saat sonra evde bira içiyor olabiliriz."

Lucas arkadaşını onaylarcasına kafasını salladıktan sonra havucundan bir ısırık daha aldı. Sonra da sallayarak Zack'e uzattı. "İster misin?" derken yetişkin bir tavşanın bile kısacığı kadar keyifle havucunu çiğniyordu.

Zack bir havuca bir de Lucas'a baktıktan sonra burun kemiğini sıktı. "Neden ben, Tanrım?" diye inlediği sıralarda Lucas hâlâ havucu burnunun ucunda sallıyordu. "Kes şunu!"

Zack'in çıkışmasıyla Lucas yüzünü kalbi kırılmış gibi buruşturdu. "Lütfen sevgili A vitamini kaynağıma daha nazik davranır mısın?" Havucundan bir ısırık daha alan Lucas keyifle gülümsemeye geri dönmüştü.

Zack havucu adamın elinden aldı ve pencereyi açıp dışarıya attı. Lucas ona içermiş bir bakış attıktan sonra, arabasının torpido gözünden bir havuç daha çıkarıp yeniden kemirmeye başladı.

"Tanrı aşkına!" Zack o havucu da torpido gözündekilerle birlikte arabadan dışarıya atarak bilgisayarına döndü. "Artık şu göreve başlayalım da bir an önce eve dönelim. Seninle biraz daha baş başa kalırsam elimden bir kaza çıkacak."

Zack sözlerini bitirir bitirmez arabadan indi. Lucas da onu takip etti.

"Neden bu kadar sinirlisin?" Lucas rahat bir tavırla, elleri ceplerinde arkadaşının yanında yürümeye başladı. İkisi de siyahlar içindeydi.

"Ben sinirli değilim!" Zack'in sesi kısık bir keskinliğe sahipti. Lucas'ın alaycı bakışını görünce saçlarını karıştırdı ve derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum."

Zack'in ses tonunda gizli özne olarak 'Mila' saklıydı. Lucas arkadaşının omzunu sıktı. "Bence biliyorsun ve eminim bu konuyu kısa zamanda çözeceksin, dostum." Zack samimiyle gülümsediğinde, Lucas da ona aynı şekilde karşılık verdi. "Yine de havuçlarıma bu kadar düşman olmazsan sevinirim."

Zack arkadaşının kafasına bir tane geçirdi ve homurdanarak ilerlemeye başladı. Lucas kısık sesle gülerken maskelerini taktılar. Kelsy John'un evinin önüne geldiklerinde, tüm dikkatlerini görevlerine vermişlerdi.

Lucas elinde tuttuğu kolyeye kısık gözlerle bakarken Zack arabayı sürüyordu. "Bu da ne?" Sesi gerçekten meraklı çıkmıştı. Aldıkları kolye parlak renkli bir zincirin ucundaki çiçek deseninden ibaretti. Zack kolyenin maddesinin titanyum-demir alaşımı olduğunu düşünüyordu. Böylelikle hem hafif hem de sağlam bir zincir elde edilmişti.

"Eve gidince göreceğiz."

Zack tüm dikkatini yola verdi. Operasyon oldukça kolay geçmişti. Sessizce eve girmiş, Zack'in açık bıraktığı kapılar sayesinde bir zorlukla karşılaşmadan Kelsy John'un odasına kadar gidebilmişlerdi. Kadın kolye boynundayken uyuyordu. Ona bir uyuşturucu vererek kolyeyi kolaylıkla ele geçirmişlerdi.

Eve döndüklerinde Mila'yı salonda, tuvalinin önünde durmuş ciddiyetle bir şeyler çizerken bulmuşlardı. Zack onun ne çizdiğini merak etse de, ilgilenmiyormuş gibi davranmaya karar verdi.

"Selam, Lucas! Hoş geldin!"

Mila, Lucas'ı canlı bir heyecanla karşıladıktan sonra dik dik Zack'e bakmakla yetindi. Ne bir selam, ne bir coşku... Hiçbir şey! Zack bu yüzden içinde beliren o yakıcı duygunun sinir olduğunu düşündü. Farkında olmadığı şey, o duygunun sinirden çok daha güçlü bir karışıma sahip olduğuydu.

"Duman nerede?"

Mila omzunu silkerek umursamazca cevap verdi. "Odasında. Ben resim yaparken çevremde olmayı sevmiyor." Mila cevap verirken başını bir an bile tuvalinden kaldırmamıştı.

Lucas masanın üzerindeki meyve sepetini eline alıp koltuğa kuruldu. Zack ise sinirle kıza bakmaya devam ediyordu. Sonunda dayanamayarak, ne çizdiğini görmek için ona yaklaştı. Mila'nın dudakları hafifçe kıpırdarken, Zack onun gülmek istediğini ama kendini tuttuğunu anlamıştı. Kızın saçları bir resim fırçası ile tepesinde dağınık olarak toplanmıştı. Üzerinde bol, eski bir tişört vardı ve o kadar büyüktü ki, neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Altında da kısa bir şort olmalıydı, çünkü kız kolunu kaldırdıkça ucu görünüyordu. Hafifçe kızarmış yanakları ve ciddiyetle çatılmış kaşları yüzünden oldukça tatlıydı. Ve bu kız, evine bir kirpi sokmuş, sonra da onu kabul etmesi için Zack'i baştan çıkarmaya çalışmıştı. Zack, Mila'ya karşı olan zafına bu kadar kolay yenik düşmekten nefret ediyordu. Bu sebeple yüz hatlarını sertleştirip merakla tuvale baktı. Gördükleri karşısında yüzünde ciddi bir ifade oluşmuştu.

"Duncan'ın çektiği fotoğrafı neden buraya yapıştırdın?"

Mila ukala bir şekilde gülümsedi. "Bu, Duncan'ın fotoğrafı değil."

Mila sırtıyordu. Zack ona şüpheli bir bakış attıktan sonra itiraz etmek için ağzını açtı. Sonra birden gözüne tuvaldeki bir çizgi takıldı. Çizginin ne olduğu aklına dank ederken, şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi.

"Bunu sen mi yaptın?" Sesindeki hayret, saklamaya tenez-zül etmeyeceği kadar fazlaydı.

Mila "Hıhı!" diyerek elini beline koydu ve havalı bir şekilde çenesini kaldırdı.

Zack resmi bir süre daha inceledikten sonra, son derece bilge bir tavırla kıza döndü.

"Şu an anlamış bulunuyorum ki, Tanrı bazı kullarının bir özelliğini eksiltip diğerini çok fazla veriyor. Mesela sen, insanlara çile çekirtmek için dünyaya gelmiş gibisin ama harika bir resim yeteneğin var."

"Evet, haklısın. Mesela sana da fındık kadar beyin vermiş ama vücudun dillere destan."

Mila lafı yapıştırdı Zack ukala bir şekilde gülümsedi. Anlaşılan yapıştırdığı laf iyi tutmamıştı.

"Demek vücudumu beğeniyorsun."

Zack keyifle konuşunca, Mila'nın biraz daha kızarmasına neden oldu. Mila ona dik dik baktı ve tek kelime etmeden resmine dönerek birkaç rötuş üzerinde çalışmaya başladı.

"Ben beğenmiyorum. Sadece okuldaki kızların söylediklerini iletiyorum."

Zack, kızın huysuz yüzüne karşı kahkaha attıktan sonra yanından ayrıldı. "O halde yarın okulu bir kez daha ziyaret etsem iyi olur. Maksat insanların gözü gönlü açılın."

Onlar kendi aralarında konuşurlarken, Lucas da meyve sepetinden bir havuç bulmuş zevkle yiyordu. Zack, öldürücü enerjisini hat seviyeye çıkarmış bakışlar atan kıza göz kırptıktan

sonra arkadaşına döndü. "Hadi artık çalışmamız lazım," diye-
rek neşeyle Lucas'ın omzuna vurdu.

Lucas meyve sepetini bir kenara bıraktı ama havucunu koru-
yucu bir tavırla kendine yaklaştırdı. "Havuçlarımdan uzak dur."

Zack kahkahayı bastı.

"Söz veriyorum havuçlarına dokunmayacağım."

İkili çalışma odasına girerken, Mila kafasını resmine göme-
rek dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra da o kibirli devetaba-
nını okuldaki kızlarla birlikte düşünerek resminde bir delik açtı.

Üçüncü çipi de ele geçirip diğerleriyle birleştiren Zack ke-
yifle arkasına yaslandı. Artık tek eksikleri dördüncü çipti.
Lucas'ın yanı başında keyifle havuç kemirdiğini görünce ak-
lına arkadaşının birkaç gündür zakkum dövmeli adamların pe-
şinde olduğu geldi.

"Zakkumdan haber var mı?"

Lucas havucunu bir kenara bırakıp Zack'e doğru eğildi. "Ya-
kaladığımız adamlar hiçbir şekilde konuşmadılar. Bu yüzden
henüz elimizde bir ipucu yok maalesef."

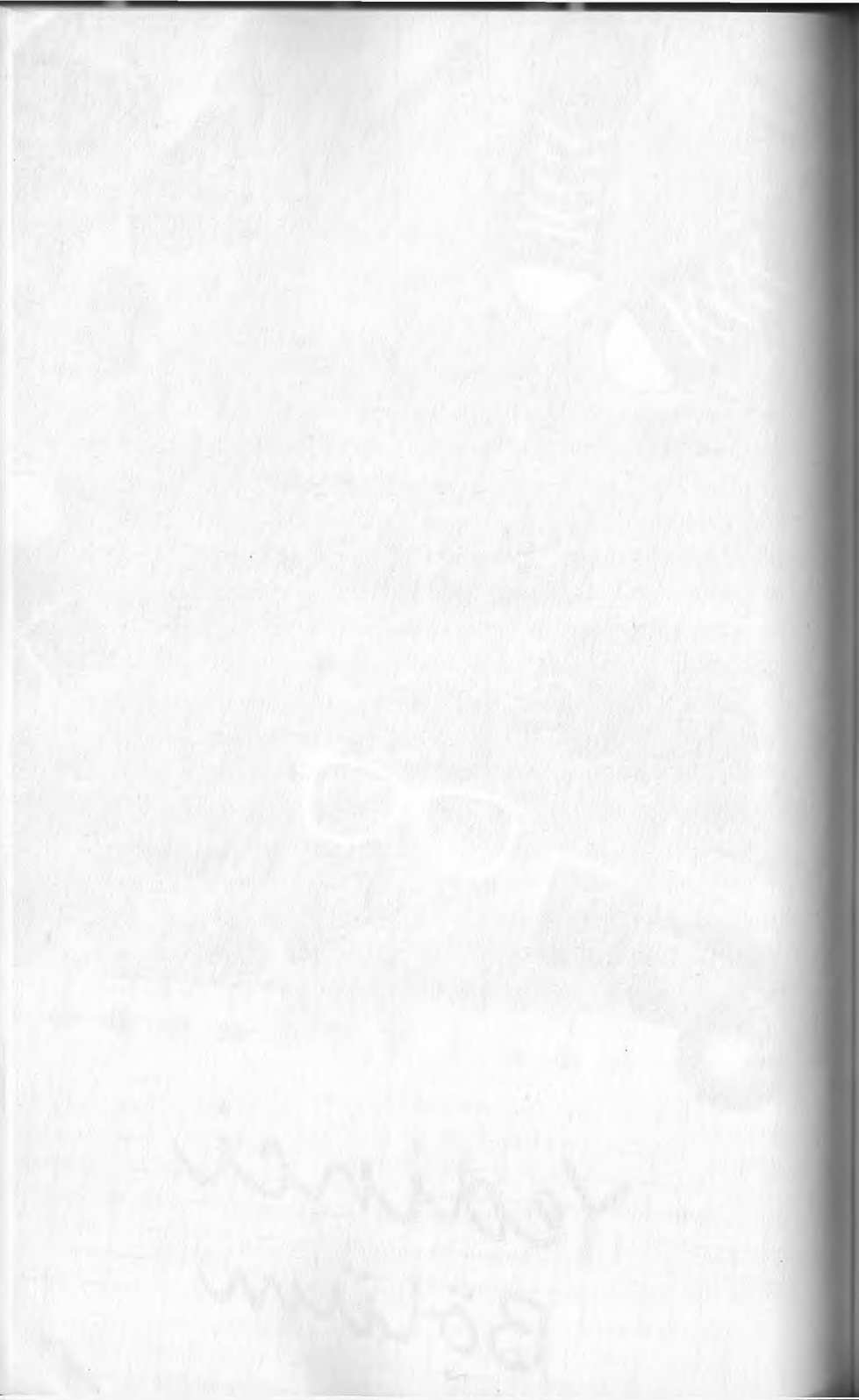
Zack, bu habere hiç sevinmediğini belirtircesine sinirli bir
ses çıkardı. "O adamların ne olduğunu bir an önce bulmalı-
yız. İçimden bir ses, bu konunun önemli olduğunu söylüyor."

Lucas onu onaylarcasına başını salladıktan sonra, arkasına
yaslanarak havucunu eline aldı ve yeniden kemirmeye başladı.
O anda bir adet kirpi çalışma odasındaki kanepenin yastık-
ları arasından çıkınca, Lucas ağzı açık bir şekilde hayvana ba-
kakaldı. Kendine geldiğinde sırtarak arkadaşına döndü. "Bu-
nun adı ne?"

"Henüz kendisiyle tanışmadım, çünkü yarın sabah evimi
terk edecek," diyen Zack, kirpiye uyarıcı bir bakış gönderdi.
Kirpi de ona bakıyormuş gibi bir süre durduktan sonra yavaş
hareketlerle kanepenin yastıklarının içine gömüldü.

Zack, Lucas'a istediği gibi takılmasını söyledikten sonra derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve dışarıya çıktı. Mila'yı bulup ona bağırarak kadar enerjik hissetmediğinden doğruca odasına gitti. Aklında dördüncü çipi nasıl bulabilecekleriyle ilgili fikirler dönüp duruyordu. Artık okuldaki görevi bitmişti. Kelsy John sabah uyandığında üçüncü çipin de çalınmış olduğunu fark edecek ve hızla ülkeden ayrılacaktı. Bu yüzden Zack'in diğer çip için başka bir yol bulması gerekecekti.

[illegible]

Zack ertesi gün dördüncü çiple ilgili çalışmak amacıyla bilgisayar başına geçtiğinde, onu ekranda Bay M karşılamıştı.

"Dördüncü çipin yeriyile ilgili bir istihbarat aldık. Senden bu gece bir göreve çıkmanı isteyeceğim," dedikten sonra önündeki tablete bakan Bay M, kısa süre sonra tekrar başını kaldırdı. Zack sonuncunun bu kadar kolay bulunmasına şaşırsa da, yüzünü sabit tutmayı başardı. "Çipin bulunduğu yer şehirden bir saat uzaklıkta. Eski bir şehir kütüphanesinin bodrum katında."

Zack kaşlarını kaldırdı. Bir çipin eski bir kütüphanenin bodrumunda ne işi olurdu ki? Aklındaki soruları bir kenara bırakıp gözünü bile kırpmadan Bay M'nin sözünü dinlemeye devam etti.

"Bu gece orada bir toplantı olacak. Ona katılmalısın. Ancak bu toplantı," dedikten sonra susup biraz önceki ciddi halinin aksine hafifçe gülümsedi. "Normal bir toplantı değil. Bir hack müsabakası düzenlenecek ve çip gecenin kazananına verilecek. Hangi geri zekâlı böyle bir iş yapar inan ben de bilmiyorum ama istihbaratımız doğru ise, bu gece o müsabakayı kazanacak bir BİS ajanına ihtiyacımız var."

Zack'in *Kesinlikle doğru adrestesin, patron!* temalı gülümsemesi üzerine ona göz kırpan Bay M, bağlantıyı kesmeden önce son bir uyarı yapmayı da ihmal etmedi.

"Çocuklara kötü davranma, Zack. İyi eğlenceler."

Zack belki de uzun zamandır aldığı en güzel haberle yumruklarını sıkıp havaya kaldırdı. İçi içine sığmıyordu.

"Sonunda! Biraz stres atmanın zamanı gelmişti."

Kendi kendine konuşurken neşeyle arkasını dönen Zack, bir çift mavi gözün ona sinirle baktığını görünce, ayaklarını yere vurup *Bana ne ya, ben oynamıyorum!* dememek için kendini zor tuttu.

"Bu gizli bir görüşmeydi, Mila! Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Her ne kadar Mila artık ajanlık konusunu biliyor olsa da, burnunu iyice BİS'in içine sokmasına da gerek yoktu.

Mila, Zack'in sinirinden hiç etkilenmemiş gibi gözlerini ona dikti. "Sana hayvan sevgisi hakkında bir nutuk atmaya gelmiştim ama şu an çok daha iyi bir fikrim var. Bu gece ben de seninle geliyorum." Bakışlarını meydan okurcasına karşısındaki adamın yüzüne dikti.

Zack en son zaferinin üzerinden henüz bir gün bile geçmediğini düşünerek hayıflandı. Bu kız onu sürekli savaşıma zorluyordu ve bir noktada savaşı kazanırsa, sonunda yaşanacaklardan sorumlu olmayacaktı.

"Saçmalama, Mila! Bu geceki toplantı fazlasıyla tehlikeli olabilir."

Zack aslında görevin pek de tehlikeli olmadığını biliyordu. Çünkü hacker'lar silahları değil, bilgisayar sistemlerini kullanırlardı. Yani muhtemelen Mila'nın alabileceği maksimum hasar banka hesabının boşaltılması olurdu.

"Hadi oradan! Yeme beni! Bir bilgisayarının bana verebileceği en büyük zarar bilişim kültürüyle beni ezmesi olur. Sonrasında ben de onu güzel sanatlardan anlamayan bir böcek olduğuna ikna edip ağlatarak geri gönderirim."

Evet, gönderirdi. Zack bu konuda kıza tüm kalbiyle katılıyordu. Yine de onu bu göreve götüremezdi. Kimse için olmasa bile, kendi can sağlığı açısından Mila'yı bu işten uzak tutmalıydı.

"Hazır teknolojiden konu açılmışken, neden seçmeli ders olarak teknoloji aldığını sorabilir miyim?" Zack dün onu derste gördüğünden beri bu sorunun cevabını merak ediyordu. Hem

böylelikle kızın dikkatini biraz olsun dağıtarak bu geceyi unutmamasını sağlayabilirdi.

"Kredimi doldurmak için."

Mila umursamazca omuz silkince Zack gülümsedi. "Emin misin?"

Zack'in sesindeki imayı fark eden Mila yumruklarını sıkı ve öfkeli gözlerini adamın üzerine sabitledi. Evet, teknoloji dersini biraz olsun Zack'i de anlayabilmek için alıyordu. Ama bunu itiraf edecek kadar kafayı yememişti.

"Elbette eminim!" Mila bu kez yumruklarıyla birlikte dişlerini de sıkırmıştı. Zack ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyince de sert bir sesle devam etti. "Konuyu değiştirme, devetabanı! Ben de bu gece seninle geleceğim!"

Zack kızın inatçı, minik burnunu havaya kaldırmasına sinirinden alev almış gözleriyle baktı ve içinden sabırlı olması gerektiğini kendine telkin ederek bağırdı. Evet, kesinlikle çok sakindi.

"Gelmiyorsun dedim!" Kapıdan çıkmak için hızla harekete geçen Zack, Mila'nın kendini beğenmiş sesini duyunca olduğu yerde kaldı.

"İyi o zaman! Ben de David'in evine gidip onunla ders çalışırım."

İşte bu, Zack'in önce durup, sonra dişlerini sıkıp, ardından da bir dizi küfür eşliğinde Mila'ya dönmesine neden olmuştu.

"Sen salak mısın da tek başına ders çalışamıyorsun? Ne işin var David'in evinde?"

Mila kükreyen adamın bademciğini görmüş olabilirdi.

"Sensin salak! Ben sadece sosyal bir varlığım. Senin gibi asosyal bir bilgisayar manyağı değilim!" dedikten sonra sinirle ayaklarını yere vurdu ve bu defa da o dışarı çıkmak için kapıya doğru hamle yaptı. Fakat kolundan tutulup geri çekilince pek bir ilerleme kaydedemedi.

"Orada eğer sözümden çıkarsan, seni omzuma attığım gibi geri getirir, bir güzel pataklarım. Anlaşıldı mı?" Zack'in kısık

ve sert sesi karşısında gülmemek için dudağını ısırarak Mila, yalnızca başını sallamakla yetindi. "O zaman akşam yedide çıkacak şekilde hazırlan ve Tanrı aşkına üstüne doğru düzgün bir şey giy!"

Zack, Mila'nın minicik, renkli eteğine ve ince askılı tişörtüne baktıktan sonra sabır dilermiş gibi gözlerini yukarıya çevirdi ve ardından kapıyı sertçe kapatarak odadan çıktı.

Mutlu gözlerle genç adamın arkasından bakan Mila'nın dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmuştu. Zack Feller, inanılmaz seksi ve dayanılmayacak kadar cazibeli olabilirdi. Fakat ne yazık ki Mila'nın insanları çıldırtma kapasitesini küçümsüyordu.

"Sana doğru düzgün bir şeyler giy demedim mi ben?"

Zack'ın, Mila'nın açık göbeğine, ters çevrilmiş beyzbol şapkasına ve kısıcık şortuna baktıktan sonra kükrememesi mümkün değildi. Ve öldürücü darbe! Ayağında da pembe Converse ayakkabıları vardı. Bu haliyle tıpkı Zack'e ilk çarptığı günkü gibi görünüyordu.

"Kıyafetlerimin hiçbir sorunu yok, devetabanı. Sen kendine bak!"

Zack, Mila'ya şaşkınlıkla baktıktan sonra gözlerini kendi üstüne çevirdi. Sıradan bir kot, rahat spor ayakkabılar ve üzerinde bir algoritma çizimi olan sıradan bir tişört vardı. Gayet de hacker gibi görünüyordu işte.

"Ne varmış benim halimde? En azından yeterli ve gerekli kadar yerim örtülü."

Zack kollarını göğsünde birleştirmişti. Mila genç adamın belirginleşen kaslarına gözlerini dikip "Keşke olmasaydı," deyince, Zack bir an için irkildi.

"Ne dedin sen?" Sesi duyduklarına inanamıyormuş gibi çıkmıştı.

Mila kendine gelerek silkindi ve hemen ardından burnunu havaya kaldırarak konuştu. "İyi ki örtülü, yoksa insanların

gözlerine yazık olacaktı." dedikten sonra, Zack'in karşılık vermesine fırsat tanımadan arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Zack kızın çıplak, seksi ve pürüzsüz bacaklarına dik dik baktıktan sonra söylenerek onu takip etti. Bu gece katil olmazsa, daha da kimse Zack'i cinayet işlemeye sevk edemezdi.

Hacker müsabakasının yapılacağı yer, tuğla duvarları olan, oldukça loş ve eski bir kütüphaneden daha çok sorgulama merkezini andıran metruk bir binaydı. Zack, Mila'nın bacaklarına bakıp söylenirken içeriye girdiler. Ortam daha çok bir partiyi andırırsa da, geniş bir alanın ortasına kurulmuş masalar biraz sonra gerçekleşecek olan müsabakanın habercisi gibiydi. Masaların hemen arkalarındaki geniş ekranlardan hacker gruplarının isimleri ve logoları dönüyordu. Zack müsabaka için kayıt yaptırmaya giderken, Mila'yı kaybetmek istemediğinden onu koldan tutup sürüklemeye çalıştı. Ancak Mila inatçı bir keçinin önünde saygıyla eğileceği kadar büyük bir güçle ayaklarını öne koyup direnince, Zack kızı kucakladığı gibi taşımaya başladı.

"Bıraksana beni!"

Mila çığlık atarken bir yandan da adamın omzuna vuruyordu. Bir süre sonra vurduğu omzun ne kadar sert ve erkeksi olduğunu anlayınca vurmaktan çok dokunmaya başladı. Tam dokunuşları form değiştirip hafif bir okşamaya geçiş yapacakken, Zack'in ona bakıp sırtıttığını görünce memnuniyetsiz bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Çok hoşuna gittiyse, bir parça huzur karşılığında beni okşamana izin verebilirim."

Zack'in yüzündeki ifade o kadar kendini beğenmişti ki, Mila dayanamayarak onun yan tarafına bir yumruk attı. Zack yumruğa burnunun ucunda vızıldamış bir sivrisinek muamelesi yapınca da onu parçalamak istedi. Ama önceliği adamın elbisesiydi. Elbette önce elbiseleri parçalamadan onu parçalamaya geçemezdi, değil mi? Hazır elbiselerini parçalamışken de en

sevdiği çilekli çikolatayı deneyebilirdi. Mila kendi hayal dünyasının derin dehlizlerinde o an kucağında olduğu adamla çilekli çikolata arasında derin bağlar kurarken, aniden iç sesinin o deli, o pislik, o aptal mırıltılarını duyunca kaşlarını çattı. İç sesi resmen Zack gibi ukala ukala gülümseyerek onunla dalga geçiyordu. Densiz!

“Sen de onun tarafındasın, değil mi pislik?”

Zack kaşlarını kaldırıp ona dönünce, Mila iç sesiyle dışından konuştuğunu fark edip gözlerini kapadı. Harika! Kesin Zack onunla ölümüne alay edecekti. Şimdi bitmişti. Gözlerini açıp adama çemkirerek zeytinyağı formuna geçeceği sırada dudaklarında hissettiği bir öpücükle neye uğradığını şaşırıldı. Gözlerini kırıştırarak, henüz dünyaya gelmiş bir bebek gibi saf ve bomboş olan beyniyle olanları kavramaya çalıştı.

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

Sorusunu cevaplamayan Zack kayıt işlemlerine başlamıştı. Hâlâ bir koluyla Mila’yı kucaklarken, bir yandan da ona verilen tableten bilgilerini giriyordu. Bu kadar da olmazdı! Bu adam hiç mi yorulmazdı?

“Çocukları müsabakalara almıyoruz.”

Kaydı alan kız Mila’ya itici, Zack’e imalı bir bakış atarak konuşmuştu. Mila bu kızı gebertirdi. Kimdi bu kız? Ne hakla onun yanındaki seksi, yakışıklı ve son derece sinir bozucu erkeğe bakardı? Mila abilerinin yanındayken bile onlara bakan kızları yolma potansiyeline sahipken, Zack’in yanında bu işi hayli hayli yapardı.

“Ah canım, ne kadar yaşlandığını hatırlamana mı neden oluyor?”

Mila yüzünde sahte bir acıma ifadesi ile cevap verince, kız kıpkırmızı kesildi. “Ben henüz yirmi altı yaşıdayım.” Sesi hafif tiz çıkmıştı.

Mila şaşkınlıkla gözlerini açıp elini ağzına koydu. Ardından yapmacık olduğu buram buram belli olan üzgün bir sesle

konuştu. "Gerçekten mi? Hayatım, yirmi altı yaşındayken kırk altı göstermek için özel bir çaba harcadın mı?"

Kız artık kızarmanın da ötesinde morarmaya başlarken, Mila zevkle gülümsedi ve Zack'in boynuna sarılıp adamın ya-nağına hafif bir öpücük kondurdu.

"İşin bittiyse gidelim mi, hayatım?"

Mila'nın sesi Zack'in şimdiye kadar duymadığı kadar davetkârdı. Zack daha önce yüzlerce kadından bu ses tonuyla davet almıştı. Elbette hepsinin sonu da yatakta bitmişti. Şu an en çok arzuladığı davete icabet edemeyecek olmak ise apayrı bir keder sebebiydi.

"Gidelim, güzelim."

Zack hissettiklerini Mila'nın fark etmesini engellemek için yüzüne rahat bir gülümseme yerleştirdi ve kendini durdura-madan dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. Mila'nın ka-fası ise bambaşka yerlerdeydi. Mesela adamın dudaklarını şi-şeleye bilse ne kadar çok para kazanacağını düşünüyordu. Her temaslarında sanki etkili bir uyuşturucu almış gibi sersemli-yor, garip bir mutluluk ve ateş dalgası vücudunu ele geçiri-yordu. Mila o an anladı ki, adamı şişelese bile tüm ürünleri kendisi kullanırdı, çünkü bu hissi başkasıyla paylaşma fikrin-den nefret etmişti.

"Müsabakanın başlamasına yarım saat var. Yanımdan ay-rılma ve uslu dur."

Mila, Zack'in uyarıcı bir tonla söylediği bu sözler karşısında burnunu kıristırdı. Bu esnada adam onu tamamen serbest bı-rakmıştı ama yine de dibinden ayrılmamıştı. "Sihirli kelimeyi söylemeyi unuttun."

Zack öyle bir gülümsedi ki, Mila biraz sonra başının be-laya gireceğini anladı. Kahretsin! Çok fena pas vermişti ve az sonra Zack golü atacaktı. Nitekim adamın eğilip kulağının he-men dibinde konuştuğunu duyduğunda, şutun çoktan çekildi-ğini fark etti.

"Sihirli kelime değil ama sana sihirli bir cümle söyleyeceğim," dedikten sonra bir süre susan Zack, Mila'nın kalp atışlarının tavan yapmasına neden olmuştu. Kız beklentiyle yanarken, Zack'in boynuna doğru gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bu geceyi bekle, bebeğim."

Mila kuş bakışı bir açıyla baksa bu sözcüklerin fazlasıyla sıradan olduğunu düşünebilirdi. Ancak teninin alev almasına neden olan ultra seksi bir adamın ağzından ve sıcak nefesini boynunda hissederken duyulduğunda olay tamamen boyut değiştiriyordu. Aslında Mila'nın bizzat kendisi boyut değiştirmişti, çünkü içindeki güçlü bir dürtü adamı kolundan tuttuğu gibi eve götürüp üstüne atlamasını söylüyordu.

"Tanrım! Umarım paralel evrendeki Mila, şu an Zack'le sevişiyordur. Ben yapamadım bari o yapsın!" Neredeyse nefes almadan konuştuğundan sonra, bu sözleri dışından söylediğini fark etmesi uzun sürmedi. Hoş, kendisi fark etmese bile, Zack'in sanki hayatı buna bağlıymışçasına attığı kahkahalardan bir çıkarım yapması gayet kolay olurdu. "Gülmesene!"

Tavrının vurgusunu arttırmak amacıyla Zack'in kollarına darbeler indiren Mila, etkili olamadığını anlayınca yakınlarında adamın kafasına geçirebileceği bir cisim aradı. Bu cisim herhangi bir şey olabilirdi, hiç sıkıntı değildi. Eline aldığı bir klavyeyi kontrol edip kafaya geçirilmek için ideal olduğuna karar verdiğinde, uçan bir memelinin Zack'in üzerine atladığını görünce sinirleri iyice zıpladı. Ama ne zıplamak!

"Zack! Bebeğim!"

Kadın hiç utanmadan vantuz gibi Zack'e sarılıp üstüne bir de boynundan öpmüştü. Mila bu manzara karşısında gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşmaya başladığını hissetti. Filmin devamında ise o kırmızı benekler minik birer katile dönüşerek kadını bıçaklamaya başladılar. Sonuç olarak onlar Mila'nın kırmızı benekleriydi. Normal olmaları beklenemezdi.

"Eh! Bu kadarı da fazla artık!"

Mila klavyeyi yana atıp, ellerini uzattığı gibi kadının saçlarına yapıştı ve acıyla bağırmasını umursamadan onu hızla Zack'ten ayırdı. Kadının koyu renk gözleri korkuyla açılınca zalimce gülümsedi. Verdiği tepkiyi düşünemeyecek kadar duygularında boğulmuştu. Duygu derken daha çok kin, nefret, intikam, ölümcül içgüdüler tarzında olanlardan bahsediyordu. Kuşlar, kelebekler, gökkuşakları ve pembe bulutlar o an için ondan fersah fersah uzaktaydı.

"Bir daha tek hücreni bile Zack'in yakınında görürsem, olacaklardan sorumlu değilim." Mila bir işkencecinin sakinliğinde konuşurken, kadın çılgık atıp saçlarını Mila'nın elinden kurtarmaya çalışıyordu. Zack ise yaşananlardan dolayı nutku tutulmuş bir halde donup kalmıştı.

"Bırak beni, kaltak!" Kadın, Mila'dan kurtulmaya çalışırken bir yandan da küfür ediyordu.

Zack, Mila'nın kadını nasıl inlettğine şahit olunca, onu sınırlar ederken iki kere düşünmeyi kafasına not aldı.

"Sana ondan uzak durmanı bir defa söyleyeceğim. İkincisinde buradan parçalarını toplarlar!" Sözlerini tamamladıktan sonra kadını karşı duvara savuran Mila, sanki biraz önce bir canlıyı pataklamamış gibi sakince arkasını dönüp Zack'le konuşmaya başladı. "Bu konuda tek kelime edersen, sabah kalktığında bütün tüylerinin pembe olduğunu görürsün." Zack iki elini birden teslim oluyormuş gibi kaldırıncı da, "Akıllı çocuk," diyerek genç adamın koluna girdi.

Kızın bu hareketine fazlasıyla şaşırın Zack iki kaşını birden sorarcasına kaldırdı. Mila onu görmezden gelerek etrafını inceleme işine koyuldu. Zack hafifçe güldü ve Mila'nın da ona aynı şekilde karşılık vermesine sebep oldu.

Sonraki yarım saatte Zack güncel hacker haberleriyle ilgili toplayabildiği kadar bilgi topladı. Bu bilgilerden en dikkat çekici olanı, HannTech isimli bir şirket hakkında olanlardı. Herkes HannTech'i hackleyebilecek bir hacker'ın olmadığını konuşuyordu. İşte bu gerçekten ilginçti. Zack o ana kadar hacklenemeyen

bir sistemle karşılaşmamıştı. HannTech'i kontrol etme konusunda avuç içleri şimdiden kaşınıyordu. Turnuva başladığında Zack ona ayrılan bilgisayarın başına oturdu ve gözlüğünü takarak çalışmaya başladı. Mila hemen yanında durmuş anlaşılmaz gözlerle ona bakıyordu.

"Ne var, Mila?"

Mila, adamın hiç şaşmadan klavye üzerinde hareket eden parmaklarına bakıp hafif bir ılık çaldı. "Vay canına! Sen gerçekten de bir bilgisayar dehasıymışsın."

Mila dudaklarını takdir edercesine düşürmüş başını sallıyordu. Zack bu tepkiye hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Ah olanları bir bilseydi!

"Bunu fark etmene sevindim, bücürük. Artık bana bulaşırken daha dikkatli olursun."

Zack'in dudağının kenarları yukarıya doğru kıvrılmıştı. Mila adamın gözlükle neden bu kadar seksi olduğunu anlamaya çalışırken, gözleri aniden dolgun dudaklarının kıvrımına takıldı ve istemsizce iç çekti. Zack'in yüzü o an ciddileşti.

"Şimdi biraz sessiz olursan, kazanmam gereken bir müsabaka var."

Zack gözlerini ekrandan ayırmamıştı. Dolayısıyla Mila'nın ona dil çıkardığını görmemesi gerekiyordu ama sanki görmüş gibi sırtıttı. Aradan geçen beş dakikada Mila artık sıkıntıdan patlayacak duruma gelmişti ve biraz önce benzettiği yelloz, kindar bakışlarla onu süzüyordu. Mila, kadına bakıp bir hareket yaptıktan sonra Zack'e döndü ve dudağını düşürüp konuşmaya başladı.

"Sıkıldım." Zack onu duysa bile duymazlıktan gelmiş olmalıydı, çünkü tek kası bile oynamamıştı. "Sana diyorum, devetabanı! Sıkıldım!"

Mila sinir bozucu bir plak gibi sözlerini tekrarlarlarken aynı zamanda adamı da dürtüklüyordu. Yine de Zack bir şeyler mırıldanmaktan başka bir tepki vermedi. Mila masanın üzerine

çıkıp zıplama konusunda ciddi ciddi düşünürken, Zack muzaf-
ler bir edayla enter tuşuna bastı ve sırtarak kıza döndü.

“Sana söz veriyorum, biraz sonra çok eğleneceksin.”

Henüz Mila ne olduğunu soramadan ortamda tiz bir zil sesi
duyuldu ve bir adam mikrofonu eline alıp konuşmaya başladı.

“Evet, sevgili teknolojiseverler! Müsabakamız sona ermiş-
tir. Şimdi sırayla kimin ne yaptığına bakacağız.”

Böylelikle müsabakaya katılanlar teker teker yaptıklarını ser-
gilemeye başladılar. Zack’in alması gereken çip, sunucunun he-
men yan tarafında cam bir fanusun içindeydi. Biraz sonra ola-
cakları bilen Zack, adamlar hack sonuçlarını kontrol ederken
oraya doğru yaklaşmaya başladı. Hiçbir şeyden haberi olmayan
Mila adamların hackledikleri sitelere gözlerinde kocaman bir şaş-
kınlıkla bakarken, Zack fütursuzca sırtmaya devam ediyordu.

“Lanet olasıca adam biraz önce Merkez Bankası’nı mı hack-
lemiş?”

Zack’in yüzünde ukala bir ifade oluşurken, Mila şaşkınlık-
tan yerleri süpürmeye başlayan ağzını toplamakla meşguldü.
Zack yavaşça çipe yaklaşmaya ve Mila’yı da kendiyile beraber
sürüklemeye devam etti. Şaşkınlık tüm hücrelerini ele geçirdi-
ğinden, Mila bu durumun zerre kadar farkında değildi. Hâlâ
ekranlara bakmaya devam ediyordu.

“Yok artık! O ekranda Amerikan Ordusu mu yazıyor, yoksa
ben mi yanlış görüyorum? Tanrım! Ulusal güvenliğimiz tehli-
kede ve sen sadece sırtıyorsun, Zack!”

Mila şoka girmiş ve paniklemiş bir şekilde adamın omzuna
bir tane geçirdi. Zack’in buna tek tepkisi sırtışını genişletmek
olmuştu. Sırttan Zack’in geri dönüşü de böylelikle tamamlan-
mıştı. Bu sırada çipe de aralarında bir kol mesafesi kalacak ka-
dar yaklaşmışlardı.

“Sen nereyi hackledin?”

Mila sonunda durumun vahametini anlamış ve hafif tırs-
mış bir şekilde Zack’i süzerken, genç adam gözlerindeki şeytani

pirıltılarla ona göz kırptı. Sunucu, Zack'in ekranına gelince herkes suspus oldu ve anlamaz gözlerle adama bakmaya başladı. Zack o an ne mi yapıyordu? Tabii ki sırtıyordu!

"Bu da ne?"

Siyahî sunucu açıklama ister gibi Zack'e döndü. Zack ya vaş ve ukala hareketlerle gözlüğünü düzeltti. Ekrandaki bilgileri anlatmaya başlamadan önce Mila'yı yanağından öpmek için eğildi. "Biraz sonra kaçmaya hazır ol, bücürük." Fısıltıyla konuştuktan sonra kızın yanağına minik bir öpücük bırakan Zack, Mila'nın devrelerinin yanmasına neden olmuştu. Ama bu durum umurunda mıydı? Hayır! Devreleri yanan ve biraz sonra kaçmak zorunda olan Mila'ydı. Bu adam birazcık düşünmeli olamaz mıydı?

"Bu ekranda gördüğünüz bilgiler buradaki hacker'lara ait." Masalarından eğitilmiş askerler gibi aynı anda kalkan yaklaşık on beş adam, Zack'e düşmanca gözlerle bakıyordu. Zack onlara aldırmandan konuşmaya devam etti. Çoktan çipin yanına gelmiş, tedbir amaçlı olarak Mila'yı da kolundan tutmuştu. "Siz Merkez Bankası'nı ve orduyu hacklerken, ben de sizin sistemlerinize sızdım ve bilgilerinizi hacklediğiniz kurumlara açtım."

Zack'in sözleri bulundukları ortamda keskin bir kıyamet sessizliği oluşturmuştu. Mila bir de cırcır böceği ölse ambiyans tam olacaktı diye düşünmekten kendini alamadı. Tüm hacker'lar etraflarını sararken, Mila şimdiden sızlamaya başlayan bacak kasları yüzünden Zack'i öldürme kararı aldı. Pislik herif iki dakika uslu duramamıştı.

"Anlayacağınız, yaklaşık on beş dakika sonra Amerikan ordusu buraya bir operasyon düzenleyecek. Yani beni kovalamak yerine kaçsanız iyi olur."

Ani bir hareketle çipi bulunduğu fanustan alarak Mila'yı da kolundan tuttuğu gibi koşmaya başlayan Zack, o an yaşadıklarından ölümüne zevk alıyor gibiydi. Mila böylelikle Zack'in tam bir zırdeli olduğu konusunu kesinleştirmişti.

"Sen bizi öldürmek mi istiyorsun?" Mila sesine kavuşup emkirdiğinde, Zack onu sallamadı ve koşmaya devam etti. Capi de güvenli bir şekilde kapalı ceplerinden birine yerleştirmişti. Üstelik tüm bunları bir de koşarken yapmıştı. Ne yazık ki önlerine yaklaşık on tane siyahı adam çıkınca, fizik kuralları gereği durmak zorunda kaldılar.

"Buradan kaçsak da kaçmasak da yakalanacağız, seni lanet olasınca beyaz! Bunun hesabını vermeden sıvışabileceğini mi sandın?"

Mila dev gibi adamlara bakıp sesli bir şekilde yutkundu. "İşte şimdi boku yedik!" dediği anda, uçan siyah bir yumruk çoktan Zack'i hedef almıştı bile.

Sekizinci Bölüm

Mila ilk gelen yumrukla birlikte tiz bir çığlık atınca, gruptaki adamlar yüzlerini buruşturdu.

“Kapatın şunun çenesini!”

Grubun lideri olan adam yanındakilere bağırarak emir vermişti. İki kişi öne çıkıp Mila’nın üzerine gelmeye başladı. Mila geri geri giderken, bir yandan da gözleriyle kendini savunacak bir şeyler arıyordu. Ne yazık ki çevresinde insan kalabalığından başka bir şey yoktu. Tamam, Mila etrafındaki nesneleri düşmanlarına fırlatma konusunda doktora derecesine sahip olabilirdi ama şimdiye kadar hiçbir insanı başka birinin üzerine fırlatmayı denememişti. O anda üzerine gelen adamların üstüne başka bir siyahî adam düşünce, Mila gözlerini kocaman açıp Zack’e baktı. Anlaşılan onun başkalarının üzerine insan fırlatmakla ilgili bir sorunu yoktu. Vay be!

“Çeneni biraz kapalı tutup daha az dikkat çekemez misin?”

Zack çileden çıkmış bir şekilde konuşunca Mila somurttu. Adam şu an on beş kişiye karşı tek başına dövüşüyor olabilirdi ama yine de azıcık kibar olsa ölür müydü yani?

“Sen de sürekli çevrendekilere emir vermekten vazgeçemez misin?”

Mila ona sertçe karşılık verirken, Zack üzerine atlayan bir adamdan eğilerek kaçtı ve midesine alttan bir yumruk geçirip genç kıza döndü.

“Burada canımızı kurtarmaya çalışıyorum! Elbette emir verdiğim!”

Mila her ne kadar adamın sonuna kadar haklı olduğunu bilse de, inat inattı bir kere. Hayatta altta kalamazdı.

"Hah! Gören de çok bir iş yapıyorsun zanneder!"

Mila kollarını göğsünde birleştirmişti. Zack kendisine saldıran bir adamı bertaraf etmeye çalıştığından hemen cevap veremedi. Adama yumruk atıp Mila'ya döndüğünde, onun da bir tabureyi eline alıp başka birisinin kafasına geçirdiğini gördü.

"Çok meraklıysan bırakayım da sen kendin kurtul buradan, bücürük!" dedikten sonra, sağ tarafındaki adamı bir yumruk darbesiyle yere indiren Zack, tırnaklarıyla başka bir adamı acı içinde kıvrandıran Mila'ya döndü.

"Çok da umurumdaydı, devetabanı! Sen olmasan da kurtulurum ben buradan! Dört abiyle yirmi küsur sene geçirmiş insanım. Bu yarmalarla mı başa çıkamayacağım?"

Mila zıplayarak bir adamın apış arasına sert bir tekme geçirince Zack bile yüzünü buruşturdu. Neyse ki yeniden atağa geçen düşmanlarından birisini yere sermesi gerektiği için acı uzun sürmemişti.

"Kapa çeneni ve buradan çıkmaya odaklan! Kahrolasica çenen kadar beynin çalışsa, şimdiye kadar ışınlanmayı bulmuş olurdun!"

Mila iyice sinirlenerek yaklaşık iki katı büyüklüğündeki bir adamın sırtına atladı. Tırnaklarını kulaklarının altındaki hassas bölgeye geçirdi. Adam can havliyle onu sırtından atmaya çalışırken Mila bir an bile ellerini gevşetmemişti. Adamın kulaklarından kan gelmeye başlayınca çevik bir hareketle aşağı indi. Hemen ardından karnına bir tekme atıp adamın gerilemesine neden oldu. Ellerini üstlerindeki tozları silkelemek ister gibi birbirine vurarak Zack'e döndüğünde, onun eğilerek bir yumruktan sıyrıldığını ve rakibinin burnuna sert bir darbe indirdiğini gördü. Adamın burnundan kan fışkırırken, Mila bir an *Cevap vermesem mi acaba?* diye düşündü. Yine de o Mila'ydı. Elbette cevap verecekti.

"Yapabilecek olsam bile sırf senin işine yaramasın diye bulmazdım, seni kendini beğenmiş ukala öküz!"

Mila'nın çığlığı, ortamda bulunan erkeklerin hepsinin bir saniyeliğine donup yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Mila haince sırttı ve eline geçirdiği bir tepsiyle başka bir adamın kafasını yardı. Ama adamlar azalmak yerine giderek çoğalıyor gibiydiler.

"Tanrı aşkına! Bir dövüşün ortasında nasıl kavga etmeyi beceriyoruz, inan ben bile hayret ediyorum!"

Zack sonunda dayanamayarak turbo motora bağlamış bir şekilde beş adamı aynı anda yere serince, Mila sesli bir şekilde yutkundu. Zack'in iyice çileden çıktığını gösteren sert bakışları, dövüşün etkisiyle şişmiş kol kasları ve hafifçe terlemiş vücudu o kadar seksi görünüyordu ki, Mila adamın söylediklerini anladıysa bile henüz ona cevap üretebilecek beceriye kavuşabilmiş değildi.

"Hı?" derken gözlerini dikmiş, adamın tişörtünün yapıştığı göğsüne bakıyordu.

Zack kızın baktığı yeri fark edince çapkınca gülümsedi ve iki adımda yanına gelip onu kucağına aldı. Mila gözlerini Zack'in çenesine dikmiş, sanki çok ilginç bir yaratık görmüş gibi bakıyordu. Zack'in yüzündeki gülümseme hızla artarken, Mila adamın erkeksi kokusunu içine çekti. *Şu an terli bir adamın kollarındasın, Mila. Kendinden geçmen değil, iğrenmen gerek!* diye düşünse de, o erkeksi kokuyu daha fazla içine çekebilmek için öne doğru eğilmekten kendini alamadı. Fırsattan istifade eden Zack ise dudaklarını kızın dudaklarına kapadı.

Bütün gece ondan minik öpücükler çalmaktan kendini alamamıştı. Bu tıpkı gelip giderken mutfaktan sürekli kurabiye atıştırmak gibi bir şeydi ve Zack bu alışkanlığı yeni kazanmasına rağmen bir türlü bırakamıyordu. Bu sebeple, hazır karnı da acıkmışken arka arkaya üç kurabiye yedi. Şey, yani üç öpücük aldı. Mila yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle yavaşça gülümseyince de kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti.

Mila her ne kadar adamın sonuna kadar haklı olduğunu bilse de, inat inattı bir kere. Hayatta altta kalamazdı.

“Hah! Gören de çok bir iş yapıyorsun zanneder!”

Mila kollarını göğsünde birleştirmişti. Zack kendisine saldıran bir adamı bertaraf etmeye çalıştığından hemen cevap veremedi. Adama yumruk atıp Mila’ya döndüğünde, onun da bir tabureyi eline alıp başka birisinin kafasına geçirdiğini gördü.

“Çok meraklıysan bırakayım da sen kendin kurtul buradan, bücürük!” dedikten sonra, sağ tarafındaki adamı bir yumruk darbesiyle yere indiren Zack, tırnaklarıyla başka bir adamı acı içinde kıvrandıran Mila’ya döndü.

“Çok da umurumdaydı, devetabanı! Sen olmasan da kurtulurum ben buradan! Dört abiyle yirmi küsur sene geçirmiş insanım. Bu yarmalarla mı başa çıkamayacağım?”

Mila zıplayarak bir adamın apış arasına sert bir tekme geçirince Zack bile yüzünü buruşturdu. Neyse ki yeniden atağa geçen düşmanlarından birisini yere sermesi gerektiği içim acısı uzun sürmemişti.

“Kapa çeneni ve buradan çıkmaya odaklan! Kahrolasıca çenen kadar beynin çalışsa, şimdiye kadar ısınlanmayı bulmuş olurdun!”

Mila iyice sinirlenerek yaklaşık iki katı büyüklüğündeki bir adamın sırtına atladı. Tırnaklarını kulaklarının altındakii hassas bölgeye geçirdi. Adam can havliyle onu sırtından atmaya çalışırken Mila bir an bile ellerini gevşetmemişti. Adamın kulaklarından kan gelmeye başlayınca çevik bir hareketle aşağı indi. Hemen ardından karnına bir tekme atıp adamın gzerilemesine neden oldu. Ellerini üstlerindeki tozları silkelemek ister gibi birbirine vurarak Zack’e döndüğünde, onun eğilerek bir yumruktan sıyrıldığını ve rakibinin burnuna sert bir darbe indirdiğini gördü. Adamın burnundan kan fışkırırken, Mila bir an *Cevap vermesem mi acaba?* diye düşündü. Yine de o Mila’ydı. Elbette cevap verecekti.

"Yapabilecek olsam bile sırf senin işine yaramasın diye bulmazdım, seni kendini beğenmiş ukala öküz!"

Mila'nın çılgılığı, ortamda bulunan erkeklerin hepsinin bir saniyeliğine donup yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Mila haince sırttı ve eline geçirdiği bir tepsiyle başka bir adamın kafasını yadı. Ama adamlar azalmak yerine giderek çoğalıyor gibiydiler.

"Tanrı aşkına! Bir dövüşün ortasında nasıl kavga etmeyi beceriyoruz, inan ben bile hayret ediyorum!"

Zack sonunda dayanamayarak turbo motora bağlamış bir şekilde beş adamı aynı anda yere serince, Mila sesli bir şekilde yutkundu. Zack'in iyice çileden çıktığını gösteren sert bakışları, dövüşün etkisiyle şişmiş kol kasları ve hafifçe terlemiş vücudu o kadar seksi görünüyordu ki, Mila adamın söylediklerini anladıysa bile henüz ona cevap üretebilecek beceriye kavuşabilmiş değildi.

"Hı?" derken gözlerini dikmiş, adamın tişörtünün yapıştığı göğsüne bakıyordu.

Zack kızın baktığı yeri fark edince çapkınca gülümsedi ve iki adımda yanına gelip onu kucağına aldı. Mila gözlerini Zack'in çenesine dikmiş, sanki çok ilginç bir yaratık görmüş gibi bakıyordu. Zack'in yüzündeki gülümseme hızla artarken, Mila adamın erkeksi kokusunu içine çekti. *Şu an terli bir adamın kollarındasın, Mila. Kendinden geçmen değil, iğrenmen gerek!* diye düşünse de, o erkeksi kokuyu daha fazla içine çekebilmek için öne doğru eğilmekten kendini alamadı. Fırsattan istifade eden Zack ise dudaklarını kızın dudaklarına kapadı.

Bütün gece ondan minik öpücükler çalmaktan kendini alamamıştı. Bu tıpkı gelip giderken mutfaktan sürekli kurabiye atıştırmak gibi bir şeydi ve Zack bu alışkanlığı yeni kazanmasına rağmen bir türlü bırakamıyordu. Bu sebeple, hazır karnı da acıkmışken arka arkaya üç kurabiye yedi. Şey, yani üç öpücük aldı. Mila yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle yavaşça gülümseyince de kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti.

Gözüne takılan keskin bir ışıltı Zack'i daldığı düşüncelerden çıkardı. O an bıçakla üzerlerine gelen adamı gördü. Geri zekâlı adam bu şekilde ilerlemeye devam ederse Mila'yı sırtından yaralayacaktı. Göz kırpması kadar süren bir zaman diliminde karar veren Zack, kızı sıkıca sararak hızla kendi etrafında döndü. Bıçak omzuna saplandı, Mila acıyla çığlık attı.

Zack, Mila'nın çığlığını duyunca panikledi. Kızın saçlarını okşayarak gözlerini endişeyle yüzünde dolaştırdı. "Yaralandın mı?" Sesi fazlasıyla öfkeli çıkmıştı. Sinirle arkasını dönüp, onlara saldıran adamın karın boşluğuna sert bir tekme geçirerek yere yığılmasını sağladı.

Mila ise ezeli düşmanı göz göze gelmiş bir hasım gibi Zack'in omzundaki bıçağa bakıyordu. Küçük, sustalı olarak bilinen bıçaklardandı ama yine de oldukça derine gömülmüş gibi görünüyordu. Yüzünden kan çekilmişti. Çevresinde olan bitenle zerre kadar ilgilenmiyordu.

"Burada yaralanan sensin, bir de beni mi düşünüyorsun?"

Zack'in gözleri Mila'nın ateş saçan mavileriyle birleşince yüzünde şaşkın bir ifade oluştu ve hemen ardından şefkatle gülümsedi. Kızın saçlarına küçük bir öpücük kondururken de mırıldandı. "Elimde değil."

Mila, vücudunu bilindik ama yine de alışılmadık bir sıcaklığın kapladığını hissetti. "O lanet adamı öldüreceğim!" Gözleri Zack'i yaralayan adama kayınca, debelenerek onu saran sıcak kollardan kurtulmaya çalıştı. Fakat genç adamın kolları sanki omzunda bir bıçak saplı değilmiş gibi azıcık bile gevşemedi.

"Hayır. Şimdi sen ve ben buradan çıkacağız."

Zack, Mila'nın itiraz etmek için açılan dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve acele adımlarla çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Bıçağı yerinden çıkarmamız gerekmiyor mu?"

Mila acı çeken kendisiymiş gibi yüzünü buruşturunca, Zack'in yüzünü keyifli bir ifade kapladı. Gözleri parlamış,

dudakları gülümsemeye çok benzer bir şekilde hafifçe yukarıya kıvrılmıştı.

"Sen beni mi düşünüyorsun yoksa?"

Zack'in sesi eğlenir gibi çıkmıştı ama Mila alnında birikmeye başlayan terden onun acı çektiğini anlayabiliyordu.

"Ne münasebet! Sadece görüntü biraz rahatsız edici."

Mila'nın sesindeki endişe tınısı kendini fazlasıyla belli ediyordu. Zack ona ukalaca göz kırptıktan sonra dudaklarından bir öpücük daha çaldı.

"En fazla yarım saat sonra bu görüntüden kurtulacaksın. Merak etme, bücürük."

Mila, Zack adımlarını hızlandırarak kısa zamanda çıkış kapısına ulaşınca derin bir nefes aldı. Adamın yarısından hafifçe kan sızıyordu ve bu görüntü bile Mila'nın canının yanmasına yetiyordu. Zack ne haldeydi düşünmek bile istemiyordu.

"Lucas!"

Zack'in uyarıcı sesi kulaklarına ulaştığında Mila kafasını çevirdi ve arkasında minik bir orduyla neredeyse içeriye girecekken son anda duraksayan Lucas'ı gördü. Zack onları fark etmiş, son anda engellemişti.

"Zack! Geç kalacağız diye çok korktum."

Lucas ciddi anlamda endişeliydi ama Zack'in keyifli bir şekilde gülümsediğini görünce kaba bir ses çıkararak arkadaşının sağlam omzuna vurdu.

"Tanrı aşkına! Bir seferinde de uslu dursan olmaz mı? Bu defa ne yaptın? Herkesin kişisel hesaplarına palyaço resmi mi koydun?"

Zack kahkahayı basınca Mila, Lucas'ı taklit etme arzusuyla yanıp tutuşarak ona bir tane geçirmek istedi. Bu psikopat adam omzuna *saplanmış* bir bıçak olduğunun farkında değil miydi?

"Çok daha iyisi, dostum. Bakıyorum sen de haremi toplayıp gelmişsin."

Gözüne takılan keskin bir ısıltı Zack'i daldığı düşüncelerden çıkardı. O an bıçakla üzerlerine gelen adamı gördü. Geri zekâlı adam bu şekilde ilerlemeye devam ederse Mila'yı sırtından yaralayacaktı. Göz kırpması kadar süren bir zaman diliminde karar veren Zack, kızı sıkıca sararak hızla kendi etrafında döndü. Bıçak omzuna saplandı, Mila acıyla çığlık attı.

Zack, Mila'nın çığlığını duyunca panikledi. Kızın saçlarını okşayarak gözlerini endişeyle yüzünde dolaştırdı. "Yaralandın mı?" Sesi fazlasıyla öfkeli çıkmıştı. Sinirle arkasını dönüp, onlara saldıran adamın karın boşluğuna sert bir tekme geçirerek yere yığılmasını sağladı.

Mila ise ezeli düşmanı ile göz göze gelmiş bir hasım gibi Zack'in omzundaki bıçağa bakıyordu. Küçük, sustalı olarak bilinen bıçaklardandı ama yine de oldukça derine gömülmüş gibi görünüyordu. Yüzünden kan çekilmişti. Çevresinde olan bitenle zerre kadar ilgilenmiyordu.

"Burada yaralanan sensin, bir de beni mi düşünüyorsun?"

Zack'in gözleri Mila'nın ateş saçan mavileriyle birleşince yüzünde şaşkın bir ifade oluştu ve hemen ardından şefkatle gülümsedi. Kızın saçlarına küçük bir öpücük kondururken de mırıldandı. "Elimde değil."

Mila, vücudunu bilindik ama yine de alışılmadık bir sıcaklığın kapladığını hissetti. "O lanet adamı öldüreceğim!" Gözleri Zack'i yaralayan adama kayınca, debelenerek onu saran sıcak kollardan kurtulmaya çalıştı. Fakat genç adamın kolları sanki omzunda bir bıçak saplı değilmiş gibi azıcık bile gevşemedi.

"Hayır. Şimdi sen ve ben buradan çıkacağız."

Zack, Mila'nın itiraz etmek için açılan dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve acele adımlarla çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Bıçağı yerinden çıkarmamız gerekmiyor mu?"

Mila acı çeken kendisiymiş gibi yüzünü buruşturunca, Zack'in yüzünü keyifli bir ifade kapladı. Gözleri parlamış,

dudakları gülümsemeye çok benzer bir şekilde hafifçe yukarıya kıvrılmıştı.

"Sen beni mi düşünüyorsun yoksa?"

Zack'in sesi eğlenir gibi çıkmıştı ama Mila alnında birikmeye başlayan terden onun acı çektiğini anlayabiliyordu.

"Ne münasebet! Sadece görüntü biraz rahatsız edici."

Mila'nın sesindeki endişe tınısı kendini fazlasıyla belli ediyordu. Zack ona ukalaca göz kırptıktan sonra dudaklarından bir öpücük daha çaldı.

"En fazla yarım saat sonra bu görüntüden kurtulacaksın. Merak etme, bücürük."

Mila, Zack adımlarını hızlandırarak kısa zamanda çıkış kapısına ulaşınca derin bir nefes aldı. Adamın yarasından hafifçe kan sızıyordu ve bu görüntü bile Mila'nın canının yanmasına yetiyordu. Zack ne haldeydi düşünmek bile istemiyordu.

"Lucas!"

Zack'in uyarıcı sesi kulaklarına ulaştığında Mila kafasını çevirdi ve arkasında minik bir orduyla neredeyse içeriye girecekken son anda duraksayan Lucas'ı gördü. Zack onları fark etmiş, son anda engellemişti.

"Zack! Geç kalacağız diye çok korktum."

Lucas ciddi anlamda endişeliydi ama Zack'in keyifli bir şekilde gülümsediğini görünce kaba bir ses çıkararak arkadaşının sağlam omzuna vurdu.

"Tanrı aşkına! Bir seferinde de uslu dursan olmaz mı? Bu defa ne yaptın? Herkesin kişisel hesaplarına palyaço resmi mi koydun?"

Zack kahkahayı basınca Mila, Lucas'ı taklit etme arzusuyla yanıp tutuşarak ona bir tane geçirmek istedi. Bu psikopat adam omzuna *saplanmış* bir bıçak olduğunun farkında değil miydi?

"Çok daha iyisi, dostum. Bakıyorum sen de haremî topla-
yıp gelmişsin."

Zack gözleriyle Lucas'ın hemen arkasındaki grubu işaret etti. Mila arkasını dönünce yaklaşık yirmi tane kızgın kızla karşılaşmıştı.

"Bu gece için bize eğlence sözü vermiştin, Lucas!" Konuşan kız oyuncağı elinden alınmış gibi somurtuyordu. Gerçi arkasındaki bütün kızlar aynı durumdaydı.

Mila şaşkınlığının da etkisiyle kısık sesle konuştu. "Bunlar da kim?"

Lucas ve Zack birbirlerine bakıp sırttıktan sonra açıklama görevi Lucas'a kaldı. "Onlar BİS'in Haremi," derken kahlaha atmamak için kendini sıkıyor gibiydi.

Mila anlamayarak gözlerini kırptırınca, Zack sabırsız araya girdi. "BİS'e bağlı ancak bağımsız olarak da çalışan bir grup. Tamamen kızlardan oluşuyor. Bu yüzden aramızda onlara BİS'in Haremi diyoruz."

Zack'in açıklamasından sonra Mila kızlara daha dikkatli bakmaya başladı. Kimisi oldukça ciddiydi. Bazıları ise sıkılmıyormuş gibi görünüyordu. Bir kısmı da aralarında özel bir espri varmış gibi sırıtıyordu. Gerçekten de Mila'nın hayatında gördüğü en garip grup oldukları kesindi.

"Hey! Kendi aranızda konuşmayı keser misiniz? En azından pataklayabileceğimiz birkaç tane kötü adam yok mu? O kadar heveslenmiştik." Konuşan kız ciddi anlamda hevesle birbirlerini pataklamayı bekler gibiydi.

"İsterseniz içeride biraz var ama dışınızın kovuğuna yetmesin."

Zack'in cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi bakan kız, geriye dönüp gruba seslendi. "Bu gece bize bir şey yok kızlar. Hadi gidip biraz dağıtalım." Gruptan hayal kırıklığı ve itiraz dolu sesler yükselince kız tekrar Zack, Lucas ve Mila'ya döndü. "Bize borçlandınız. Bir dahakine bizi sıkı bir dövüş için çağırırsanız iyi edersiniz," dedikten sonra grubuyla birlikte hızla ortadan kayboldu.

"Vay canına! Ne zaman hareket edip ayrıldılar görmedim bile."

Mila'nın sesinden akan şaşkınlık iki adamı aynı anda güldürdü.

"Çoklukça eğitilmiş ve iyi askerlerdir. Aralarında doktorundan tuttu psikologuna, hatta çocuk eğitimcisine kadar her şey mevcut. Neden diye sorma, biz de bilmiyoruz."

Mila, kızların arkasından büyülenmiş gibi bakarken farkında olmadan mırıldandı. "Keşke ben de bu kadar güçlü olabilseydim!" Dalınlığından kurtulup gerçek dünyaya dönmelerini sağlayan şey ise, gözlerinin Zack'in omzundaki bıçağa takılması oldu. "Zack! Dikkatimi dağıttın ve yarayı ihmal etmeme neden öldün! Çabuk beni yere indir de seni doktora götüreyim."

Zack kıza cevap vermek yerine burnunun ucuna bir öpücük kondurup aheste aheste Lucas'ın getirdiği arabaya doğru belineye başladı.

"Lucas, eve dönerken birkaç malzeme almamız lazım. Sarımsak dikilecek bir yaram var."

Mila'dan yükselen ölüm buharlarına aldırmadan arabaya binen Zack, genç kıza kucağına alıp fırsattan istifade onu bir an daha öptü.

"Tanrı aşkına! Omzunda bir bıçak var ama senin tek derdin beni öpmek!"

Mila çileden çıkmışçasına tiz bir sesle konuşunca Zack kahkaha attı. "Ne yapayım? Çok tatlısın."

Ağızını açıp çemkirmek için hazır bekleyen Mila, duyduklarını karşısında uçakla kutuplara bırakılmış bir zürafa gibi kalakalmıştı.

"Tanrım! Kan kaybından halüsinasyon mu görmeye başladın? İyi misin? Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu? Kafa da darbe almamıştın ama!"

Mila'nın samimi bir panikle konuşması karşısında Zack kendini durdurmaktan bir kahkaha daha attı. Kalbine yayılan şaşkınlığın da bu kahkahada parmağı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Sürücü koltuğuna geçen Lucas da kendi kendine

Zack gözleriyle Lucas'ın hemen arkasındaki grubu işaret etti. Mila arkasını dönünce yaklaşık yirmi tane kızgın kıyla karşılaştı.

"Bu gece için bize eğlence sözü vermiştin, Lucas!" Konuşan kız oyuncuğı elinden alınmış gibi somurtuyordu. Gerçi arkasındaki bütün kızlar aynı durumdaydı.

Mila şaşkınlığının da etkisiyle kısık sesle konuştu. "Bunlar da kim?"

Lucas ve Zack birbirlerine bakıp sıtıttıktan sonra açıklama görevi Lucas'a kaldı. "Onlar BİS'in Haremi," derken kahkaha atmamak için kendini sıkıyor gibiydi.

Mila anlamayarak gözlerini kırpıştırınca, Zack sabırsızca araya girdi. "BİS'e bağı ancak bağımsız olarak da çalışan bir grup. Tamamen kızlardan oluşuyor. Bu yüzden aramızda onlara BİS'in Haremi diyoruz."

Zack'in açıklamasından sonra Mila kızlara daha dikkatli bakmaya başladı. Kimisi oldukça ciddiydi. Bazıları ise sıkılmış gibi görünüyordu. Bir kısmı da aralarında özel bir espri varmış gibi sıtıtıyordu. Gerçekten de Mila'nın hayatında gördüğü en garip grup oldukları kesindi.

"Hey! Kendi aranızda konuşmayı keser misiniz? En azından pataklayabileceğimiz birkaç tane kötü adam yok mu? O kadar heveslenmiştik." Konuşan kız ciddi anlamda hevesle birilerini pataklamayı bekler gibiydi.

"İsterseniz içerde biraz var ama dışınızın kovuğuna yetmez."

Zack'in cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi iç çeken kız, geriye dönüp gruba seslendi. "Bu gece bize iş yok, kızlar. Hadi gidip biraz dağıtalım." Gruptan hayal kırıklığı ve itiraz dolu sesler yükselince kız tekrar Zack, Lucas ve Mila'ya döndü. "Bize borçlandınız. Bir dahakine bizi sıkı bir dövüş için çağırırsanız iyi edersiniz," dedikten sonra grubuyla birlikte hızla ortadan kayboldu.

"Vay canına! Ne zaman hareket edip ayrıldılar görmedim bile."

Mila'nın sesinden akan şaşkınlık iki adamı aynı anda gülümsetti.

"Oldukça eğitilmiş ve iyi askerlerdir. Aralarında doktorundan tut psikologuna, hatta çocuk eğitimcisine kadar her şey mevcut. Neden diye sorma, biz de bilmiyoruz."

Mila, kızların arkasından büyülenmiş gibi bakarken farkında olmadan mırıldandı. "Keşke ben de bu kadar güçlü olabilseydim." Dalgınlığından kurtulup gerçek dünyaya dönmesini sağlayan şey ise, gözlerinin Zack'in omzundaki bıçağa takılması oldu. "Zack! Dikkatimi dağıttın ve yarayı ihmal etmeme neden oldun! Çabuk beni yere indir de seni doktora götüreyim."

Zack kıza cevap vermek yerine burnunun ucuna bir öpücük kondurup aheste aheste Lucas'ın getirdiği arabaya doğru ilerlemeye başladı.

"Lucas, eve dönerken birkaç malzeme almamız lazım. Sahnırım dikilecek bir yaram var."

Mila'dan yükselen ölüm buharlarına aldırmandan arabaya binen Zack, genç kızı kucağına alıp fırsattan istifade onu bir kez daha öptü.

"Tanrı aşkına! Omzunda bir bıçak var ama senin tek derdin beni öpmek!"

Mila çileden çıkmışçasına tiz bir sesle konuşunca Zack kahkaha attı. "Ne yapayım? Çok tatlısın."

Ağzını açıp çemkirmek için hazır bekleyen Mila, duydukları karşısında uçakla kutuplara bırakılmış bir zürafa gibi kalakalmıştı.

"Tanrım! Kan kaybından halüsinasyon mu görmeye başladın? İyi misin? Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu? Kafana da darbe almamıştın ama!"

Mila'nın samimi bir panikle konuşması karşısında Zack kendini durdurmadan bir kahkaha daha attı. Kalbine yayılan sıcaklığın da bu kahkahada parmağı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Sürücü koltuğuna geçen Lucas da kendi kendine

sırıtiyordu. Mila aceleyle Lucas'a dönüp konuşmaya son sürat devam etti.

"Lucas! Zack hiç iyi değil. Sanırım aşırı kan kaybından. Biraz önce bana *tatlı* olduğumu söyledi. İnanabiliyor musun? Acilen bir şeyler yapmalıyız!"

Mila'nın paniğiyle artık iyiden iyiye eğlenmeye başlayan iki erkek, neredeyse içinde oturdukları arabayı sarsacak kadar şiddetle gülüyordu.

Mila ikisine de dik dik baktı. "Kesin sesinizi! Burada acil bir durum var diyorum size!"

Ne yazık ki ne seslerini kestiler, ne de gülmeyi... Hatta bir ara Zack'in gözlerinden yaş bile gelmişti. Mila düşünce gücüyle onu öldürmeye çalışsa da başarılı olamamıştı.

"Bitti mi? Artık konumuza dönebilir miyiz?"

Mila'nın somurtuk yüz ifadesini fena halde sevimli bulan Zack, uyuşturucu müptelası olmuş bir adam gibi onu öpmekten kendini alamadı.

"Hayır, bitmedi ve hiç de bitmeyecek."

Mila genç adamın karmaşık sözlerinin anlamını çözmeye çalıştı. Yok yok, adam kesin aşırı kan kaybından bilincini kaybetmişti ve şimdi de onları bilinçliymiş gibi kandırıyordu. Zack gayet bilinçli görünerek Lucas'a döndüğünde, Mila onun mimiklerinde ufak da olsa bir bilinçsizlik emaresi arıyordu.

"Eve dönünce seninle konuşmamız gerek, Lucas."

Minik bir baş hareketiyle onu anladığını belli eden Lucas, dikkatini yola verdi ve kısa sürede eve ulaşmalarını sağladı. Lucas arabayı park ederken, Zack ve Mila yukarıya çıkmışlardı. Kapının açılmasıyla birlikte karşılaştıkları manzara yüzünden ikisi de ağızları birer karış açık şekilde kalakaldılar. Eren kucağında oldukça seksi bir kadınla kanepede oturmuş, fazlasıyla müstehcen bir şekilde öpüşüyordu. Gürültüyü fark etmiş olacak ki, dudaklarını kadının dudaklarından ayırıp kafasını çevirdi ve kapıdakilerle göz göze geldi.

"Hadi be!" Aniden ayağa fırlayıp kadını üzerinden kedi atar gibi karşı kanepeye fırlatmıştı. "Hoş geldiniz. Sizi bu kadar erken beklemiyordum," diyen Eren utanmazca sırıtıyordu.

Mila bir ton kızarıırken, Zack siyaha çalmaya başlamıştı. Eren, abileri arasında en hovarda olanıydı ama yine de bilmek başka, görmek gerçekten çok başkaydı.

"Beklemediğin belli." Sert adımlarla içeri geçen Zack, karşı kanepede üstünü başını düzeltmeden ona yiyecekmiş gibi bakan kadının yanına gitti ve kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Karşısındaki bir kadın olduğu için elinden geldiğince nazik davranmıştı. "Kusura bakmayın ama sizi evden atmak durumundayım. Eminim Eren sizi kısa süre içinde arayacaktır."

Zack'in sesi inanılmaz derecede kibar ve aynı zamanda öldürücü olsa da, kadın ona çekici bir şekilde gülümsedi. Gözleri bir anlığına Zack'in omzundaki bıçağa kayınca duraksayan kadın, birkaç saniye sonra yüzünde belirgin bir şehvetle genç adamı baştan aşağıya süzdü. Anlaşılan kadının şiddet eğilimi falan vardı. Mila yirmi dört senelik yaşamının o saniyesinde şunu düşündü; kibarlığın canı cehenneme! Kendi iç mahkemesinde verdiği bu kararın sonucunda gönül rahatlığıyla öne atıldı ve kadını itekleyerek kapının dışına gönderdi.

"Eren değil de, sen beni ararsın belki."

Kadın Mila'yı bir sinek kadar umursamadan bakışlarını Zack'in üzerinde sabitlemişti. Buraya kadardı. Mila gerçek pençeleri olsa o an çıkartabileceğini düşünerek yumruklarını sıkıp öne çıktı.

"Günah benden gitti. Bu kadın fazla kaşınıyor!"

Mila kadının üzerine atlamak için harekete geçtiği anda, Zack tarafından belinden tutulmak suretiyle geri çekildi.

"Size iyi günler," diyerek kapıyı kadının suratına kapatan Zack, kollarındaki ayaklı bombayla geriye döndü ve onu kendinden ayırmadan kanepeye oturdu. Hâlâ Mila'yı belinden tutmuş

kendine bastırıyordu. Yoksa dışarıya fırlayıp kadını parçalarına ayırması işten bile olmazdı.

"Bıraksana beni! Parçalayacağım o aşağılık kadını!" Mila gözlerini kısıp hayalî bir kadını parçalamak suretiyle kendini rahatlatırken, yaptığı ani bir hareket nedeniyle Zack hafifçe irkilince adamın yarasını hatırladı.

"Lucas nerede kaldı? Artık yarana bakmalıyız."

Lucas sanki kendisine seslenildiğini duymuş gibi tam o an kapıdan içeri girdi. Mila rahatlayarak görev aşkıyla ayağa fırladı. Zack bu defa onun kalkmasına izin vermişti, çünkü tehlikenin geçtiğini anlamıştı. Mila, ilkyardım çantasını getirdiğinde, Lucas'ın Zack'in tişörtünün arkasını kestiğini gördü. Zack, yarasının daha iyi temizlenebilmesi için bıçağı oynatmadan yavaşça tişörtünü çıkardı ve Mila'nın ağzından hafif bir inilti kaçmasına neden oldu. Bir adamın bu kadar mükemmel görünmesi yasaklanmalıydı. Mila, iç sesinin ve fantezilerinin uçuşa geçtiğini hissedince, kafasını sallayıp işine odaklandı.

"Bu işi yapabileceğine emin misin, Lucas?"

Mila'nın endişeli yüzü ve üzgün gözleri o kadar güzel görünüyordu ki, Zack onu bir kez daha öpmek istedi. Yine de şimdilik bu isteğini kendine saklasa fena olmayacaktı.

"Elbette. Daha önce en az bir milyon kez yapmışımdır."

Lucas güven verircesine gülümsedi. Mila da ona güvendiğini belli ederek kafasını hafifçe salladı. Eren, olaylardan en az etkilenen ve Zack'in omzunda bir bıçak saplı olmasını sanki keleş konmuş da onu kışkırtacaklarmış gibi normal karşılayan birisi olarak ayağa kalkıp yarayı yakından incelemeye başladı. Birkaç saniye sonra da kahkahayı bastı.

"Senin dövme sildirecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim," diyen Eren hâlâ gülüyordu.

"Ne dövmesi?"

Zack ve Lucas aynı anda konuşunca, Eren'in gülümsemesi yüzünde dondu. Kaşlarını çatıp, ciddi olup olmadıklarını

anlamak istercesine bir süre onları süzdü. Ardından Zack'in omzunda, yarasının hemen altındaki bir bölgeyi işaret edip konuşmaya başladı.

"Tam şurada bir dövmen varmış. Dövmeler hiçbir zaman tamamen çıkarılamıyor ve bir gölge şeklinde izleri kalıyor. Senden de bir tane var. Çok belirgin değil ama yine de dikkatli bakılınca fark ediliyor. Gazeteci olmanın faydaları işte. Hiçbir ayrıntı gözümünden kaçmıyor."

Eren'in açıklamasından sonra Lucas ve Zack düşünceli bir şekilde göz göze geldiler. Mila ise neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Bu da neyin nesi şimdi?" Zack'in sorusu orada bulunan herkesin düşüncelerini yansıttığından, ona cevap verebilecek kimse çıkmadı. "Sanırım annemle bir konuşma yapmam gerekecek."

Ayağa kalkan Zack, Mila'nın meraklı sesini duyunca olduğu yerde kaldı.

"Peki, şekli görebiliyor musun, Eren? Ne dövmesiymiş?"

Kardeşine cevap verebilmek için Zack'in omzunu dikkatle inceleyen Eren yavaşça mırıldandı. "Bir tür çiçeğe benziyor. Yaprakları var ama emin değilim. Belki de soyut bir şeydir."

Zack, Eren omzunu daha rahat inceleyebilsin diye kıpırdamadan duruyordu. Aklında ise annesine soracağı bin tane soru dönüyordu. Dövmeye ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Bu da demek oluyordu ki, çocukken yapılmış ve silinmişti.

"Bir dakika gördüm. Dövmenin asıl şeklini biliyorum."

Eren'in sesi Zack'i düşüncelerinden ayırdığında, geçmişleriyle alakalı anıları hatırlamaya çalışıyordu. Eren konuşmaya devam etmeyince Zack merakla arkasını döndü ve adamın, kardeşini kolundan tutup kapiya doğru çektiğini gördü.

"Neler oluyor?" Zack olanları kavramak istercesine sorularla dolu gözlerini Eren'e çevirdi.

"Sırtındaki dövme..." diyerek susan Eren, Mila'yla birlikte kapiya iyice yaklaşmıştı. Mila'nın yüzü o kadar allak bullaktı ki,

abisinin onu çekiştirdiğinin farkında bile değil gibiydi. Eren "O bir zakkum dövmesi," dedikten sonra hızla kapıyı açıp, Mila'yı da kolundan tutarak koşmaya başladı. Arkasından bir küfür ve gürültü geldiğini duyabiliyordu. Fakat şu an yapması gereken tek şey kardeşini korumaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Böjlm
Doktormannen

Zack, duyduklarının şokuyla bir anda olduğu yerde donduğu için, Eren'in Mila'yı alıp kaçmasını engelleyememişti. Kendine gelip sokağa fırladığında ise, ne yazık ki yerlerinde yeller estiğini fark etmesi uzun sürmedi. "Kahretsin!" diye bağırırken sesi bulundukları yolun asfaltını bile çatlatabilecek kadar güçlüydü.

Lucas, arkadaşının sinirden kararmış yüzünü görünce, onun bu sinirle havada şimşek çaktırmamış olmasına hayret etti. "Neler oluyor?"

Zack, Lucas'ın sorusuna cevap verme zahmetine girmeden geriye dönerek sert adımlarla evine doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Lucas emin olmak için bu soruyu sormak zorundaydı. Söz konusu Zack ise, adam her an yeni bir sürprizle karşısına çıkabiliyordu.

"Evime."

Lucas, Zack'in verdiği tek kelimelik cevap üzerine daha fazla konuşmayı gerçekten istemezdi. Ancak yeşil deve dönüşmüş bir adet BİS ajanı, omzunda bir bıçakla oradan oraya koştururken çenesini kapalı tutması pek mümkün olmuyordu.

"Önce bıçağı çıkarsaydık."

"Hayır."

Anlaşılan, Zack kelime rezervini tüketmişti. Lucas'ın ondan soneler yazmasını beklemesine gerek yoktu. Hoş, zaten soneden hoşlanmazdı ama adam gibi birkaç cümlelik cevaplar alsa fena olmazdı.

Zack eve girdikten sonra doğrudan çalışma odasına geçerken, Lucas salondaki ilk yardım kutusunu karıştırmaya başladı.

Aradığını bulduğunda çalışma odasına, Zack'in yanına geçti. Tam tahmin ettiği gibi, arkadaşı gözlüğünü takmış, simsiyah ek-randa parlayan neon yeşili karakterlerin karşısında çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Lucas sorusuna cevap alabilmenin sıradışı bir beklenti olduğunu bilse de, umut etmekten vazgeçmedi. Ta ki içinde Zack'e tekme atma duygusu oluşana kadar. Eh, bir ajan olarak bu duygunun oluşmasının çok uzun bir süre aldığı da söylenemezdi.

"Ah!"

Lucas nihayet Zack'in omzundaki bıçağı çıkarıp yerine sargı beziyle tampon yapınca ondan bir tepki almayı başarmıştı. Ne yazık ki alıp alabileceği tüm tepki bu kadardı. İnatçı keçi parmaklarını bir an bile yavaşlatmadan klavyede dolaştırırken, Lucas da kaderini kabullenmiş bir şekilde pansumana devam etti. Yaraya dikiş atmaya başladığında, Zack'in alnı ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Buna rağmen, neredeyse gözünü bile kırpmadan çalışmaya devam ediyordu. Lucas işini bitirdiğinde Zack'in ekranı bir yığın sokak görüntüsüyle dolmuştu.

"Bu da neyin nesi?"

Zack elbette cevap verme zahmetine girmedi. Ekrandaki videolardan anlaşıldığı kadarıyla, şu an bulundukları bölgedeki tüm sokakları görebiliyorlardı. Lucas bunların ne olduğunu anladığında, kafasının üzerinde bir ampul yanmıştı.

"Zack! Uyduyu mu hackledin? Başın çok fena derde girecek!"

Lucas'ın kafasının üzerindeki ampul yüksek gerilimden patladı ve arkadaşına gerçekten sıkı bir tekme atmak istedi. Manyak herif resmen Amerikan uydusunu ele geçirmiş, sokak görüntülerini izliyordu. Aradığı görüntüyü bulduğunda hafifçe sırtıttı. Üzerine bir tişört geçirip, deri ceketini de alarak hızla odadan çıktı. Lucas kendini ergen kızını takip eden bir anne gibi hissederek mutsuz bir ses çıkardı ve arkadaşının peşine takıldı.

"Bana nereye gittiğini söyleyecek misin? Lütfen artık birkaç kelimeyi bir araya getirerek anlamlı bir cümle kur!"

Lucas'ın çıkışına cevaben sadece ters bir bakış atmakla yetinen Zack, tabancasını pantolonunun arkasına yerleştirmeye çalışıyordu. Ellerindeki yarım deri eldivenleri, siyah kotu, siyah deri ceket ve özellikle de yüzündeki katil bakışlarıyla bu gece adamın oldukça tehlikeli görüldüğü açıktı.

"Mila'yı almaya gidiyorum."

Zack nihayet tam bir cümle kurunca, bebeği ilk defa anne demiş gibi sevenen Lucas, cümle içeriğine çok takılmayarak kendi ceketini aldı ve arkadaşını takip etti. Bu gidişle BİS'te en iyi takip yapan ajan ödülüne güçlü bir aday olacaktı.

"Biliyor musun, sinirliyken bağırıp çağırmanı ya da etrafa yumruklar savurmanı tercih ederim. Bu şekilde soğukkanlı ve çelik gibi olduğunda ürperiyorum."

Lucas'ın çenesini tutamayarak yorumda bulunmasına kamuoyunu şaşırtarak hiç tepki vermeyen Zack, tüm dikkatiyle uydu fotoğraflarında gördüğü, Mila'nın götürüldüğü sokağı bulmaya odaklanmıştı. Adamın görsel hafızası BİS'te bir efsaneydi. Bir kere gördüğü şeyi asla unutmuyordu. Bu yüzden ona neden adresi yazmadığını sormadı. Arabaya atladıklarında Zack gaza yüklendi ve asfaltın ağır bir depresyona girmesine neden olacak kadar büyük bir hızla yola koyuldu.

Lucas, patinajlar tamamlanıp normal yola girdiklerinde çileden çıkmış bir şekilde konuşmaya devam etti. Cevap alıp almaması mühim değildi. Artık alışmıştı.

"Cevap vermeyeceğini bilsem de sormadan edemeyeceğim. Neden omzunda yasa dışı bir örgütün silinmiş dövmesinin bulunduğunu öğrenmene rağmen, bunu bir taraflarına takmayarak Mila'nın peşinden gidiyorsun? Üstelik bir de şu dördüncü çip meselesi var! Önce çipleri birleştirip içinde ne olduğunu öğrenmen gerekmez mi?"

Zack, Mila'nın ismini duyunca direksiyonu kırarcasına sıkı ve gaza yüklendi. Muhtemelen asfaltın ağlaması eylemi şu an bulundukları zeminde anbean gerçekleşiyordu.

"Zakkum mudur zıkkım mıdır her ne boks, şu an umurunda bile değil. Çip de bir yere kaçmıyor. Önce Mila'yı bulacağım."

Lucas, Zack'in arka arkaya üç cümle kurmasından dolayı gözlerinin gururlu bir anne gibi dolduğunu hissetti. Biraz daha abartsa, *Bebeğim sonunda başardı!* diyecekti. Tabii ki abartmaya gerek yoktu.

"Neden?"

Zack dişlerini sıktı. Nedenini o da bilmiyordu. Tek bildiği, Mila'yı bir an önce bulacağı, sonra da bir güzel öpeceğiydi. Mila muhtemelen başının etini yemek suretiyle Zack'in genç yaşta kalp yetmezliğinden ölmesine neden olacaktı. Sırıtmaya başlayan dudakları, beyniyle neden muhalefete düştüğünü umursamıyordu. Ya da belki de ölümü bir kurtuluş gibi düşünüyordu da haberi yoktu. Kim bilebilirdi?

"Nedeni yok."

Lucas derin bir nefes alıp arkasına yaslanarak, bir tane bile normal arkadaşına sahip olmadığıyla alakalı mırıldanmaya başladı. Onun mırıldanmaları ve Zack'in tepesinden fışkıran sinirinin eşliğinde uydudan buldukları adrese ulaştıklarında, Zack çıldırması gibi arabadan çıkıp önünde park ettikleri villanın kapısından içeriye daldı. O sırada Lucas ne mi yapıyordu? Elbette Zack'i takip ediyordu.

Zack önüne çıkan üç korumayı sırasıyla tek yumrukla yere indirdikten sonra, hız kesmeden eve yaklaşmaya devam etti. Villa iki katlıydı. Önündeki havuza açılan camdan bir duvarı vardı. Üst kat çıkıntılıydı ve öne doğru kot farkı yapmıştı. Havuzun bulunduğu bahçeye ön salon olduğunu tahmin ettiği bir yerden ışık yansıyordu. Zack iki kişiyi daha devirdikten sonra, hızını azaltmadan hedefine doğru ilerlemeye devam etti. Daha rahat dövüşebilmek için deri ceketini çıkarmıştı.

"Tanrı aşkına, biraz da bana bırak! Bu gidişle paslanacağım."

Lucas mütemadiyen söylenmeye devam ederken, villadan ani bir çığlık yükseldi. Zack, Mila'nın sesini tanıdı. Sanki üzerine fazladan güç yüklemesi yapılmış gibi önüne geleni devirerek hızla cam kapıdan içeriye girdi. Kızın çığlığını duyduğunda damarlarında akan bütün kan donmuştu ve muazzam bir öfke bedenini ele geçirmişti. Kendini kontrol edemeyerek, önüne gelen ilk adama yumruğunu indirdi. Ne yazık ki bu şanssız adam Kaya'ydı ve Zack, Mila'nın Yekta'ya bir vazoyu fırlattığının farkına varmadan ikinci yumruğunu Duman'a salladı. Kaya ve Duman yumrukların etkisiyle gerilerken, Mila vazoyu fırlatmış, Eren de çoktan kız kardeşinin yanına ulaşmış onu çekiştirmeye başlamıştı.

"Bırak beni, Eren!"

Mila ikinci bir çığlıkla odanın camlarını inletince, Zack dışındaki bütün erkekler geçici bir sağırlık yaşadılar. Anlaşılan, Zack kızın çığlıklarına karşı bağışıklık kazanmıştı.

"Bağırmayı kes ve yürü, Mila!"

Kaya, abilerinin arasında en sinirli olanıydı. Öfkeyle kükre-yince Mila hafifçe irkilmışti. Yine de bu kadar kolay pes etmesi düşünülemezdi. Bu yüzden kolunu sertçe çekip Eren'in elinden kurtuldu. Yeni bir çığlık atacağı sırada gözü Zack'in omzundan akan sıvıya takılınca kalbinin durduğunu hissetti. Kan! Duran kalbi bu defa korku ve endişeyle çılgınlar gibi atmaya başlamıştı. Bir saniye bile kaybetmeden, Eren'e de bir yumruk atmak için kolunu kaldıran Zack'in yanına gelerek, minik elini adamın geniş omzuna koydu. Kızın dokunuşuyla düğmesi kapatılmış gibi aniden donakalan Zack, başını yavaş hareketlerle yana çevirip Mila'nın gözlerine baktı ve içini kaplayan müthiş rahatlama hissiyle hafifçe gülümsedi. Mila o kadar güzel ve kızgın görünüyordu ki, Zack tüm hayatı boyunca bıkmadan usanmadan bu manzaraya bakabilirdi. Tıpkı kırlan bir bebek gibiydi ve Zack'te onu kucaklayıp sevmeye hissi uyandırıyordu.

"Tanrı aşkına, omzun kanıyor! Sana yarana iyi bak demedim mi ben? Neden oradan oraya koşturup yumruk atarak kendini kanatıyorsun?"

Zack'in hayalinin aksine bir cadı gibi çemkiren Mila'nın sesi, genç adamın kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu kız hâlâ yaradan mı bahsediyordu?

"Hay ben o yaranın da, ızdırabının da..."

Zack küfretme girişiminde bulununca, Yekta hızla üzerine atladı ve kardeşlerinin intikamını da almak istercesine çenesine bir yumruk geçirdi. Olanlara tepkisiz kalamayan Mila, bir resim çerçevesini kaldırıp tüm öfkesiyle abisine fırlattı. Hedefi tam on ikiden vurmuştu. Çerçeve Yekta'nın kafasına çarpıp tak diye bir ses çıkarınca, odada bulunan herkes donup kaldı. Yekta, gözlerinde ölüm pırıltılarıyla Mila'ya keskin bir bakış attı ve Zack'e dönüp parmağını kaldırdı. Azrail'in bile kanını dondurabilecek bir sesle konuştuğunda kimseden ses çıkmıyordu.

"Bir daha kardeşimin yanında küfür etme!"

Zack, kan kaybından hayaller görmeye başladığından emindi. Adam bu kadar karmaşanın arasında küfrü mü dert ediyordu? Psikopat mıydı neydi?

"Tanrım, neden erkekleri yaratırken biraz daha fazla zekâ koymadın? Gerçekten! Bir gram bile fazlasına muhtaçlar."

Mila'nın çileden çıkmış sesi herkesin dikkatini ona vermesine neden olmuştu. Kız diğerlerini görmezden gelerek öfkesini Zack'e yönlendirdi.

"Zack Feller! Hemen şimdi bir hastaneye gidiyorsun ve yarana baktırıyorsun!"

Zack sert bakışlarını kızın bebek mavisi gözlerine dikip, çölde yaz güneşi altında yatan bir deveyi bile buz küpüne çevirecek bir sesle cevap verdi.

"Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Adamın cevabı karşısında yeni bir donma dalgası yaşandı. Zack'in sözleri her ne kadar Mila'nın kalbine bir sıcaklığın

yayılmasına neden olsa da, kız şaşkınlıktan kirpiklerini bile kıpırdatamıyordu.

"Bu anı ölümsüzleştirmeliyim!"

Lucas'ın neşeli bir şekilde konuşması ve telefonda gelen, fotoğraf çekildiğini belli eden o tanıdık ses, herkesi girdiği hipnoz durumundan çıkarmıştı.

"Seni BİS'e nasıl aldılar, Lucas? Bay M'yi ilaçla falan uyutup mu girdin? Tek işin sürekli resim çekmek!"

Kendisine bağırılmasını zerre kadar umursamayan Lucas bir resim daha çekince, Zack telefonu ondan almak için hamle yaptı. Ani hareketi nedeniyle daha da açılan yarısından hatırı sayılır ölçüde kan akmaya başlamıştı.

"Kes şunu! Çabuk bir koltuğa otur ve yarana bakmama izin ver!"

Mila'nın araya girmesiyle kurtulan Lucas pis pis sırtırken, Zack ona *işimiz henüz bitmedi* bakışı atıp Mila'ya döndü.

"Önce bu lanet yerden çıkalım, sonra bakarız."

Mila dişlerini hiddetle sıkıp gözlerini kısıtı ve çileden çıkmış bir şekilde bağırmağa başladı. "Derhal koltuğa oturuyorsun dedim sana!"

Zack inatçı bir şekilde ayakta dikilmeye devam edince, Eren dayanamayarak araya girdi. "Yalvarırım otur, Zack. Mila bir kez daha bağırırsa kulaklarım kanayacak."

Eren'in derbeder konuşması ve odadakilerin onu canı gönülden desteklercesine başlarını sallamaları üzerine homurdanarak oturan Zack, herkesin derin bir nefes almasını sağladı.

"Siz erkeklere laf anlatmak, deveye hendek atlatmaktan zor!" Mila burnundan dumanlar çıkararak salondaki bir dolabı karıştırırken erkeklerden çıt çıkmıyordu.

"Pardon... Bölmek istemem ama biraz önce kardeşinizi Zack'ten kaçırırken neden şimdi süt dökmüş kedi gibi durduğunuzu sormamın bir sakıncası var mı?"

Lucas'ın kısık sesle sorduğu soru üzerine dört adam aynı anda ona döndü.

"Sanırım sen Mila'yı tam olarak tanıyamamışsın. Onu şimdi buradan çıkarmaya çalışırsam, kulağımı ısırarak koparır," diyen Eren, sanki kulağı kopmuş gibi hafifçe silkindi.

Lucas bir onlara bir Mila'ya bakarken sırtmaya devam ediyordu. Zack ise, daha birkaç ay önce Kuzey ve Alex'e sırtan kişinin kendisi olduğunu düşününce hayıflandı. Ardından kafasında bir şimşek çaktı. Gök gürledi ve Zack'in dehşete düşmüş bir şekilde aniden başını kaldırmasına neden oldu. Gözlerini Mila'ya dikerken aklından geçenler hiç de hayra alamet değildi. Şu an tam olarak Alex ve Kuzey'e benziyordu. Masal ve Julie'nin yanındaki hallerine... Yani Mila'ya âşık mı olmuştu?

"Seni bir kez daha yaralı halde dövüşürken görürsem, burnunu koparıp Freddy'ye yediririm!"

Mila tehditlerine devam ederken karıştırdığı dolaptan ilk yardım çantası çıkardı ve zaman kaybetmeden Zack'in yanına gelip oturdu. Zack kızın suratına hayalet görmüş gibi bakıyor, Mila da söylenmeye devam ediyordu. Burnunun fare yemi olmasıyla alakalı olarak pek endişe etmiyordu, çünkü o an çok daha büyük sorunları vardı. Mila'ya âşık olma olasılığı gibi!

"Tanrı aşkına! Beyaz tişörtün resmen kıpkırmızı olmuş!"

Mila'nın ciddi anlamda endişeli olduğu belliydi. Ama Zack, kafasında dolaşan binlerce düşünce nedeniyle olaylara odaklanamıyordu. Eren'in Mila'yı kaçırdığını gördüğü anda, sanki bilinmeyen bir varlık tarafından ele geçirilmiş gibi hissetmişti. O sırada düşünebildiği tek şey kızı bulmaktı. Dünya üzerinde hiçbir şey ama hiçbir şey onu bulmaktan daha önemli değildi. Tanrı aşkına, resmen Amerikan uydusunu hacklemişti ve Bay M bunu öğrendiği zaman kafasını koparacaktı. Ama şu an endişe ya da korkudan çok rahatlama hissediyordu, çünkü Mila'yı bulmuştu.

"Çıkar şunu!"

Zack bir an kızın söylediklerini kavrayamadı. Mila bir kez daha sabırsızlıkla tişörtünü çıkarmasını söyleyince, komutunu almış bir makine gibi hareket ederek kızın talimatına uydu. Lucas ve Mila'nın abileri ise çok ilginç bir tiyatro oyunu izliyorlarmış gibi sessizliğe gömülmüşlerdi.

"Seni önce iyileştirip, sonra da geberteceğim!"

Yarayı açıkken gören Mila'nın söylediklerini yapacağından havada uçan sineğin dahi şüphesi yoktu. Zack'in şüphe etmemesinin tek sebebi ise, hâlâ bir rüya âlemindeymiş gibi hissetmesiydi. Kız yarayı dikkatle temizlerken bir an bile kıpırdamadı. Aslında Mila, genç adamın vücuduna bu kadar yakın olmanın ve onun sıcaklığını damarlarına kadar hissetmenin yaşattığı heyecanı huysuzluğuyla örtmeye çalışıyordu. Bir erkek böylesine muhteşem olmamalıydı.

"İşte oldu. Bundan sonra birkaç gün dinlenmelisin."

Mila ellerine sahip olmayı başararak pansumanı tamamladığında, Zack de yavaşça kendine gelmeye başlamıştı.

"Pansuman da bittiğine göre, artık defolup gidebilirsin."

Kaya'nın öfkeli sesi, Zack'in bulundukları düzleme tamamen geri dönmesini sağladı. Yüzü korkutucu bir şekilde sertleşmişti ve ayağa kalktığında kavgaya hazırlanırcasına ellerini yumruk yapmıştı. Kansa kandı!

"Sanırım biraz önce Mila'yı almadan hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediğimde beni çok dikkatli dinlemiyordun."

Kaya hiç tereddüt etmeden kavga pozisyonunu aldı. En az Zack kadar korkutucu gözüküyordu.

"Sen kimsin ki kardeşimizi bizden alıyorsun? Pe..."

Yekta boğazını temizleyince Kaya kendini durdurarak küfredmedi. Zack boşluktan yararlanarak cevabı yapıştırdı.

"Ben, bundan sonra Mila'yı koruyacak olan adamım."

Bu sözler, odadaki herkesin Zack'e bakakalmasına neden olmuştu. Ama bu durum genç adamın umurunda değildi. Bu yüzden Mila'ya döndü ve kolundan tutup sürüklemeye başladı.

Dört abi aynı anda onu durdurmak için öne atılınca, Mila tehdidiyle burun buruna geldiler.

"Bu işi ben kendim halledeceğim!" diyen Mila, abilerine uyarı bir bakış attıktan sonra Zack'le beraber odadan çıktı. Uzun koridor boyunca ilerlediler. Bir odaya girene kadar konuşmadılar. Sonunda baş başa kaldıklarında, Mila kolunu Zack'ten kurtarıp önünde birleştirdi. "Neden geldin?"

Soru fazlasıyla açık ve netti.

Zack yamuk bir şekilde gülümseyerek genç kızın kalbinin hop etmesine neden oldu. "Canım kurabiye istedi," dedikten sonra onu belinden tutup kendine çekti.

Mila, genç adamın yakınlığı ve karnında hissettiği dansçı kelebekler yüzünden neredeyse nefes almayı unutacaktı. Eriyik duruma geçmeden önce kekeleyerek de olsa konuşmayı başardı. "N-ne kurabiyesi?"

Zack kızın, fena halde korkutucu olan dört abisine korkusuzca posta koyup onun karşısında böylesine erimesine hasta oluyordu. Hem de tüm benliğiyle.

"Ballı kurabiye," dedi ve dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

Mila'nın karşılığı sert ve anıydı. Ellerini kaldırmış, son derece değerli bir mücevheri okşar gibi Zack'in saçlarının arasında gezdiriyordu. Yüzyıllardır suya kavuşmayı bekleyen kurumuş topraklar gibiydi. Bedenleri, nefesleri ve ruhları iç içe geçerken, iki kalp bir aşkın etrafında birleşti. Zack kızın bal gibi dudaklarından kurabiyelerinin tadına bakıyordu, Mila ise kurabiye kavanozuna düşmüş bir yılbaşı perisi gibi zevkten dört köşe olmuştu. İkilinin dudakları adeta yakıcı bir alevle birbirlerini içiyor ve her temasta daha fazlasını ister hale geliyordu.

"Seni özledim."

Etraflarından alevler fışkırırken zorlukla ayrıldıklarında Zack'in soluk soluğa söylediği bu söz, neredeyse Mila'nın kalbinin durmasına sebep olacaktı.

"Yalnızca birkaç saattir ayrıyız."

Mila'nın kızarmış yanakları ve dağılmış haliyle mantıklı olma çabaları karşısında can alıcı bir şekilde gülümseyen Zack, kendini durduramadan bir kez daha onun dudaklarına dokundu.

"Umurumda değil. Özledim."

Mila, midesindeki dansçı kelebeklerin kalbine göç ettiğini, oradan da tüm vücudunun her bir zerresine sıcaklık yayarak pompalandıklarını hissetti. Gülümsedi ve Zack'i taklit ederek dudaklarından küçük bir öpücük aldı.

"Ben de..."

Sesi o kadar cılızdı ki, Zack onu duyabildiğine bile şaşırmıştı. Kalbi yerinden çıkıp dans edecek kadar mutlulukla atmaya başladı. Kıza bir kez daha gülümsedikten sonra, dudaklarını yeniden vuslata erdirmek için eğildi. Aniden çalan telefonu yüzünden bir küfür dizisi eşliğinde ondan ayrılmak zorunda kaldığında fazlasıyla sinirliydi. Telefonun ekranına baktığında gördüğü isim, sinirinin buhar olup uçmasını sağlamakla kalmadı, suratının Orta Çağ tiyatrocuları gibi bembeyaz kesilmesine de neden oldu.

"Buyurun, efendim." Telefonu açmadan önce Mila'ya acınası bir bakış atsa da, sesi kendine güvenli çıkmıştı. Ancak Bay M'nin, on bin kilometre öteden gelmesine rağmen cep telefonunun hoparlörlerine hatırı sayılır derecede hasar verebilecek kadar yüksek çıkan sesi, güvenini azıcık ucundan sarsmıştı.

"Zack Feller! Amerikan uydusunu hackleyen pezevengi tanıyor musun?"

Mila olanları kavramaya çalışırken, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi görünen Zack'e şaşkınlıkla baktı.

"Efendim, şimdi öyle demeyelim de..." Açıklama yapmaya çabalarken fena halde sevimli görüldüğü de bir gerçektir. Sıkıntıyla karıştırdığı saçları ve mahcup bir şekilde buruşturduğu yüzü tapılası görünüyordu.

"Kes ulan!"

Zack telefonu kulağından uzaklaştırıp derin bir nefes aldı ve yeniden açıklama girişiminde bulunmaya çalıştı. "Önce bir dinleseniz..." derken elini kaldırmıştı.

Mila, genç adamın sanki telefondaki kişi tam karşısındaymış gibi saygılı görünmesi üzerine ne tepki vereceğini bilemedi.

"Neyini dinleyeceğim, hayvan herif? Bu dünyada uyduyu hackleyebilecek kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmez! En son böyle bir halt yediğinde seni üç ay hükümetten saklamak zorunda kalmıştık. Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Zack, son hack olayını hatırlayınca sırtıttı. Neyse ki Bay M onu görüntülü aramamıştı. Yoksa şimdiye kadar çoktan uçağa atlayıp bulunduğu yere gelerek, onu alnının ortasından vurmuş olurdu.

"Bu sefer tüm önlemleri aldım. Beni bulmaları imkânsız."

Bay M, az da olsa sakinleşerek derin bir nefes aldı. Zack biraz zorlasa adamın geri verdiği nefesiyle onu öldürebileceğini hissetti.

"Ne bok yemeye böyle bir şey yaptığını sormamda bir sakınca var mı?"

Zack neredeyse *Elbette yok*, diyecekken kendini son anda frenledi. BİS'in başkanını daha fazla sinirlendirmenin hiç ama hiç gereği yoktu.

"Acil bir durum vardı," dedi kısık bir sesle. Bay M'nin aldığı ikinci derin nefesi telefonda duysa da sanki ensesindeymiş gibi hissetmişti.

"O acil durum gerçekten acil olsa iyi olur. Yoksa seni anaokuluna gönderme konusunu daha ciddi düşüneceğim."

Zack anaokulu lafını duyunca Mila'ya intikam kokan bir bakış attı.

"Gerçekten acildi efendim ve lütfen anaokulu mevzusunu kapatalım artık."

Bay M konuşmanın başından bu yana ilk defa neşelenmiş gibiydi. Bu durum, Zack'i rahatlatmak yerine daha da endişelendirdi.

"Hiç kapatır mıyız? Resmini portre olarak bastırmaya gönderdik. Siparişlerimiz bugün gelecek. Bundan böyle tüm BİS koridorlarını senin yeşil portrelerin süsleyecek."

Bay M'nin sesindeki zevk, Zack'in sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetmesine neden oldu. Adam ciddiye.

"Kahretsin!"

Bay M kahkahayı bastı. Kesin bu fikir Julie ya da Masal'ın başının altından çıkmıştı. İkisini de öldürecek. Ama önce Mila'yı öldürecek.

"Bir daha yüksek güvenli bir uyduyu hacklemeye çalıştığında aklına gelsin. Detaylı raporu senden daha sonra alacağım. Başını belaya sokmamaya çalış," dedikten sonra telefonu suratına kapatan Bay M, arkasında ölümüne sinirli bir ajan bırakmıştı.

"Seni geberteceğim, bücürük!"

Mila geri geri giderken, bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Farklı bir taktik denemeye karar verdiğinde, Zack çoktan onu duvarla kendi vücudu arasına sıkıştırmıştı.

"Beni bulmak için uyduyu mu ele geçirdin?"

Zack, hem sinirden hem de arzudan iyice koyulaşmış gözlerini kızın gözlerine dikti ve gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Evet."

Mila onun huysuz ve aksi görüntüsüne rağmen sesinin altındaki sevgiyi ve ihtiyacı hissedebiliyordu. Bu his yavaşça yayılarak yüzünde kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Beni bulmak bu kadar önemli miydi?"

Zack, iki kolunun arasına sıkıştırdığı kızın minyon vücudunu sarıyor olmanın verdiği hisle göz kapaklarını yarı yarıya kapattı ve Mila'nın içine işleyen derin bir sesle konuştu.

"Hem de ölümüne."

Mila, tüm vücuduna yayılan kor gibi bir duygunun esiri olmuştu. Üstelik bu duygu, iyonik bağ kurmak isteyen bir elektron atomu gibi karşısındaki adama doğru çekilmesine neden oluyordu.

"Ama neden?"

Mila'nın, cevabını duymak için can attığı ama içten içe aslında ne olduğunu bildiği bu soru, Zack'in ona yumuşakça gülümsemesine neden oldu.

"Dedim ya... Özledim."

Zack bu yanıtın ardından yeniden ballı kurabiyelerinin tabasına baktı. O an aklından geçen tek düşünce, ömür boyu bu kurabiyelerin müptelası olmak istediğiydi.

Mila ve Zack salona geri döndüklerinde yüzlerinde anlamsız bir gülümseme vardı. Bu gülümseme, özellikle Mila'nın abileri sıfatını taşıyan erkeklerin üzerinde kaşlarını çatıp yumruklarını sıkmalarına neden olan toksik bir madde etkisi yapmıştı.

"Siz sormadan söyleyeyim. Omzumdaki zakkum dövmesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu yüzden kardeşinizi öldürmek gibi bir niyetimin olmadığını anlayacağınızı düşünüyorum. Yani şimdiye kadar çileden çıkıp onu öldürmediysem, omzumda nereden geldiğini hatırlamadığım dandik bir dövme taşıyorum diye hiç öldürmem."

Zack yan tarafına yediği bir yumrukla sırtmaya başladı. Mila genç adama öfkeli bakışlar atıyordu.

"Aslına bakarsan, sen abilerime saldırmadan önce ben de onlara tam olarak bunu açıklamaya çalışıyordum."

Zack kıza dönüp onu belinden tuttuğu gibi kendine çekti ve şakağına küçük bir öpücük kondurdu. Hemen ardından da çevik bir hareketle geriye çekildi. Böylece Kaya'nın ona attığı yumruğu savuşturmuş oldu.

"Kardeşimi öldürmek istemiyor olman, ona dokunabileceğin anlamına gelmez."

Kaya'nın milyonlarca yıl yeryüzünde kalarak taşlaşmış bir lav gibi sert ve ateşli çıkan sesi, Zack'in üzerinde cehennemde dönen bozuk bir vantilatör etkisi yapmıştı.

"Kaya! Yeter artık, ömrümü yediniz! Sizin yüzünüzden kız kurusu olarak öleceğim!"

Zack ağzını açıp cevap veremeden Mila araya girince, herkes şaşkınlıkla genç kıza döndü. Özellikle Zack, dudağının tek tarafıyla gülümserken fazlasıyla nefes kesici görüldüğü için, Mila onu tekmelemek istedi. Ama önce abilerini tekmeleyecekti.

"Sen konuşma, Mila." Yekta, bağırmasa bile sesiyle insanları dövebilme özelliğine sahipti ve abilerin arasında en sert, en kuralcı olanıydı. Yine de Mila gibi bir yaşam formunun çok uzun süre suskun kalması düşünülemezdi.

"Ben şimdi bir konuşmaya başlayacağım göreceksin, Yekta! İstersen başlayayım. İsmi lazım değil ama ben yine de söyleyeyim. Tu..."

Mila sözünü tamamlayamadan, genellikle sert tavrından ödün vermeyen Yekta hırlayarak kardeşinin üzerine atıldı. Zack ondan önce davranarak araya girdi ve kendini Mila'nın önüne siper etti. Bu sırada omzuna gelen bir darbe nedeniyle hafifçe canı yanmıştı. Mila, sanki canı yanan kendisiymiş gibi hafif bir çığlık atınca Zack belli belirsiz gülümsedi.

"Tanrı aşkına! Ben bu adamı tedavi etmek için kıcımlı yır-tırıyorum ama siz durmadan işime köstek oluyorsunuz. Zack'e tek bir darbe daha gelirse, hepinizi üzerinize benzin döküp yakarım!" Mila tehditkâr konuşmalarını işaret parmağını sallayarak taçlandırmıştı.

"Beni böyle savunman gururumu okşasa da, tüm karizmamı çiziyorsun, Mila." Zack keyifle gülümsedi ama taviz vermeyen Mila ona da pis bir bakış attı.

"Başlatma şimdi karizmana! Önce o yara iyileşecek. Sonra ben senin karizmanı da onarırım."

Abileri, Mila'yı düşünceli bir tavırla süzmeye başladılar.

"En son yedi yaşındayken eve aldığı yavru kediyi bu kadar ateşli savunmuştu." Duman'ın tek kaşını kaldırarak şüpheli bir şekilde söylediği sözler üzerine diğerleri onaylarcasına başlarını salladılar.

"Bir kediden hallice olduğumu öğrenmek iyi oldu." Zack hafifçe somurtuyordu.

"Evet, o kedi hâlâ bizimle yaşıyor. On yedi senedir."

Eren'in konuya açıklık getirmesi üzerine her halükarda bir kediyle kıyaslanmaktan hoşlanmasa da, ömrünün sonuna kadar Mila'nın yanında olma düşüncesi hoşuna gitmişti. Zack o an anladı ki, içinde bir yerlerde ikinci bir kişilik vardı ve o kişilik, psikopat manyağın tekiydi.

"Kediyi eve aldirmek için yaptıklarım hiçbir şeydi. Hele bir de şimdi karşı çıkın bakalım, size neler yapıyorum!"

Abiler, pek sevgili küçük kardeşlerinin aklındaki işkenceleri hayal ederken ürperdiklerinden bir adım geri çekilmek zorunda kaldılar.

"Sanırım şimdilik sussak fena olmayacak." Aralarında postuna en çok değer veren Eren olduğu için, bu fikir ondan çıkmıştı. Muhtemelen diğerleri de yıllar önce olanları hatırladıklarından dolayı itiraz etmemişlerdi.

"Tanrı aşkına, neredeyse Kızılderililer gibi kafa derimizi soyacaktı. Bir kez daha aynı şeyleri kaldıramam." Kedi meselesinde Mila'nın uyguladığı işkenceleri hatırlayan Duman da Eren'le hemfikir olduğunu gösterircesine konuşmuştu. Kaya ve Yekta kafalarını sallayarak kardeşlerini onayladılar.

Mila, onların durumu kabullendiklerini görünce pis pis sırttı. Zack, Mila'ya hayran olmaktan kendini alamamıştı. Hayatı boyunca gördüğü en dişli kadın hemen yanı başındaydı. Zack

onu bir odaya kapatıp günlerce sevişmek ve kurabiye yemek istiyordu. Biraz önce yediği leziz kurabiyeleri düşününce sırttı.

"Sen yine neye sırtıyorsun?"

Mila'nın sinirli bakışlarının muhatabı olduğunu fark eden Zack, sırtımasından bir tüy ağırlığı kadar bile eksiltmeden cevap verdi.

"Karnım acıktı da. Kurabiye yemek istedim."

Mila, kurabiye lafını duyunca gün boyu ekvator güneşinde kalmış ıstakoz gibi kızardı.

"Hadi ama! O kadar da değil!"

Grubun yorum kralı olan Eren lafa atlayınca Mila irkilerek kendine geldi. Olaya son noktayı koymak adına konuşmaya başladı. Sesi o kadar tatlı çıkmıştı ki, ortam buz kesti.

"Bu kadar yeter. Önümüzde çözmemiz gereken bir sorun var ve saçmalıklarınızla uğraşacak vaktimiz yok."

Buzlardan pek etkilenmemiş gibi görünen Zack keyifli bir şekilde kıza doğru eğilerek fısıldadı. "İstersen direkt aksiyona geçelim. Benim için sorun yok."

Zack sağ olsun, Mila artık bir gün boyunca değil, bir ay boyunca güneşte kalmış bir ıstakoz gibi görünüyordu. Biraz daha zorlarsa alev alması an meselesiydi.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Mila ile aynı fikirdeyim. Artık konuya odaklansak hiç fena olmayacak."

Lucas, Mila onu tanıdığından bu yana belki de ilk defa ciddiyetle konuşmuştu. Zack yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan arkadaşına dönerek göz kırptı. Lucas heyecanla telefonunu eline almıştı ki, Zack kaşlarını çatarak elini kaldırdı ve arkadaşına kükredi.

"Sakın! Bir kez daha resim çekersen, seni parçalarına ayırıp fotoğraf makinesinin lensine takarım!"

Tehdidin etkisinden mi, yoksa Lucas'ın kararından mı bilinmez, adam telefonunu yerine koyunca, Zack onu dövmek zorunda kalmadığı için memnun oldu.

"Şimdi asıl meseleye dönecek olursak, bu dövme mevzu-sunu açıklığa kavuşturabilecek tek kişi annem. Bu yüzden acilen onun yanına gidip gerçekleri öğrenmemiz gerekiyor. Neyse ki annem dün Seattle'dan döndü. Bir de çip mevzusu var ama önce annemle konuşmak istiyorum." Çözüm önerisine yalnızca Lucas ve Mila onay verince, Zack derin bir nefes alıp abilere döndü. "Önce şu olayı çözmeye odaklansak? Söz veriyorum, tüm bu curcuna sona erince sizinle bayılana kadar kavgaya edeceğim. Yani ilk önce kimin bayılacağı belli olmaz ama..."

Zack'in yüzünde ukala bir gülümseme vardı. Neredeyse Kaya'dan yeni bir darbe yiyecekken Yekta sayesinde kurtuldu.

"Anlaştık. Tüm bu işler bittikten sonra görüşeceğiz."

Yekta'nın olaya son noktayı koyduğunu belli eden sesi, diğer üç erkek kardeşin sırtarak kafalarını sallamalarına neden oldu. Böylelikle Zack, dört abisi olan bir kıza âşık olduğu için çekeceği cefanın bir ön gösterimine şahitlik etti. Ama neden arkasına bakmadan kaçmak yerine sırttığını şimdiki şartlarda açıklayamıyordu.

"Annenin bu işle alakası olacağını hayal dahi edemiyorum. Amy o kadar anne olmak için yaratılmış ki..."

Zack, Mila'nın yorumuna sonuna kadar katılıyordu. Ne yazık ki ellerinde başka ipucu yoktu. Yola çıkmak için sabahı beklemişlerdi. Yaklaşık bir saat süren yolculuktan sonra, geldikleri evin önünde arabadan inmeye hazırlanıyorlardı. Neyse ki Mila sayesinde tüm abiler onlarla birlikte gelmemişlerdi. Bu seferki şanslı kişi Yekta'ydı ve adam konuşmak konusundaki cimriliğini başka alanlarda gösterse, yılın zengini olabilirdi.

"Zack! Mila! Hoş geldiniz, bebeklerim!" Amy, kapıyı açar açmaz gülcükler saçarak önce Mila'ya ardından da Zack'e sarıldı. Hemen arkalarında duran Yekta ve Lucas'ı da şüpheli gözlerle süzdükten sonra oğluna döndü. "Misafir getireceğinizi bilmiyordum, minik keleşim. Söyleseydin hazırlık yapardım."

Lucas, Amy'nin sözlerini duyduktan sonra kıkırdayınca, arkadaşından sert bir dirsek darbesi yedi. Fakat bu hareketin tek sonucu, adamın artık kendini tutamayarak kahkaha atmaya başlaması oldu.

"Eğer bunu BİS'ten herhangi birine söylersen Lucas..." Zack dışlerini sıkarak konuştuğu için söyledikleri annesi tarafından duyulmuyordu. Ama mesajı alması gereken kişi, yani Lucas, pek de tırsımış gibi görünmüyordu.

"Elbette söylemeyeceğim. Onun yerine ses kaydı atacağım."

Zack, arkadaşının elindeki cep telefonuyla ses kaydı aldığını fark edince, Graham Bell'in atalarından başlayarak kendisine kadar gelen bir küfür tiradına start verdi. Neyse ki Yekta duyma mesafesi dışındaydı.

"Kelebeğim! Saçlarını yeniden eski haline döndürmüşsün. Halbuki ben yeşili çok sevmiştim."

Zack tiradını bitirmeden annesinden de bir darbe yiyince, kafasını çenesi göğsüne degecek şekilde öne eğip iki yana salladı. Lucas ile Mila karınlarını tutarak gülmeye başlarken, Yekta'nın dudağının bir kenarı yukarıya kıvrılmıştı. Nedense adamın bu hareketi Zack'i diğerlerinin kahkahalarından daha çok etkilemişti.

"Birinizin daha ağzından yeşil renkle ilgili tek bir sözcük çıkarsa, evimi yakar, sizi de içine atarım! Anladınız mı beni?"

Nefessiz kalmasının da etkisiyle hafifçe doğrulan Lucas, arkadaşının sırtını teselli edercesine sıvazladı ve Amy'ye döndü. Ciddiyetini geri kazanmaya çalıştığı belliydi. "Lucas Davidovic, Bayan Feller. Zack'in iş yerinden arkadaşayım."

Lucas yanağındaki tek gamzesini ortaya çıkaran çocuksu gülümsemesini bahşedince, Amy mutlulukla gülümsedi. Mila bile, bünyesinde çok fazla Zack olmasa adama mutlulukla gülümsedi. Gamzesini ortaya çıkarınca gerçekten çok tatlı oluyordu. Neyse ki gülme krizleri Zack'in oldukça gerçekçi tehdidiyle

biraz olsun sakinleşmişti. Yekta da Bayan Feller'a dönerek elini saygılı bir şekilde uzattı.

"Yekta Türkoğlu. Mila'nın abisiyim."

Yekta'nın tok sesini duyunca Amy ona sanki çok ilginç bir yaratık bulmuş gibi kısa bir bakış attı. Hemen sonrasında memnuniyetle gülümseyerek misafirlerini içeriye aldı. Annesinin misafirleri ağırladığı salon oldukça zarif ve kadınsı dokunuşlarla zenginleştirilmişti. Porselen vazoların içinde taze güller vardı ve mobilyaları *country* tarzındaydı. Beyaz ağırlıklı salon o kadar tatlıydı ki, içeri giren herkes sanki bir masal diyarına girmiş gibi hissedirdi. Zack, bir kez daha annesinin gerçekten de anne olmak için yaratıldığını düşündü.

Salonu görünce beğeniyle kaşlarını kaldıran Lucas, kendini çiçek desenli koltuğun üzerine bıraktı. Yekta da adamın hemen yanına oturmuştu. Mila ile Zack de onların tam karşısındaki ikili koltuğa geçtiler. Amy de koltukların baş tarafındaki tekli berjere yerleşince, Zack konuya girmek için ağzını açtı. Bir an önce bu konuyu konuşup halletmeleri gerekiyordu. Fakat annesi ondan önce davrandı.

"Kelebeğim, tam da bugün senin sevdiğin böğürtlenli turtadan yapmışım."

Buraya neden gelmişti? Önemli olan neydi? Kim tehdit ediliyordu? Dünya tehlikede miydi? Şu an Zack'in gözünde hiçbirinin önemi yoktu, çünkü tek gerçek, annesinin enfes böğürtlenli turtasıydı. Hele bir de sıcaksa... Hevesle, ağzının suyu akarak konuşacakken, oyunbozan Mila sertçe araya girdi.

"Önce konuşmamız gereken önemli bir konu var, Amy."

Zack ona sanki yavru bir kediye tekmelemiş gibi bakarken, Mila da inanamaz gözlerle genç adama dönmüştü. Cidden mi? Omzundaki yarayla villalarını basan adam, kıyırık bir böğürtlenli turta yüzünden kendini mi kaybetmişti?

"Tamam işte! Turtalarımızı yerken konuşabiliriz." Yerinden adeta zıplayarak kalkan Amy, Mila'nın bir kez daha itiraz etmesine fırsat vermeden mutfağa gitmişti.

"Seni seviyorum, anne!"

Zack'in mutlu bir çocuk gibi sırtarak annesinin arkasından baktığını gören Mila, *Acaba ona rezalet yemek yaptığımı söylesem mi?* diye düşündü. Yemeği rezaletse, tatlıları kesinlikle felaketti. On üç yaşındayken, yaptığı çikolata keki zorla abilerine yeldirdikten sonra, akşam onları acı içinde hastaneye yetiştirdiklerinde bu sevdadan vazgeçmişti.

"Ben de seni seviyorum, minik keleşim!"

Lucas boğulur gibi sesler çıkarırken, Yekta'nın o sert suratı bile hafifçe titremişti. Zack o an silahını şakağına dayayıp kendini vurmak istedi. Ama önce turtasını yemeliydi. Turta kesinlikle çok önemliydi. Bu yüzden Lucas'a püs bir bakış attıktan sonra özlemle annesini beklemeye başladı.

"Zack! Tanrı aşkına, bir turta uğruna tüm operasyonu feda ediyorsun. Şapşal âşıklar gibi bakmayı keser misin?" Zack ona tıpkı şapşal bir âşık gibi gülümseyince, kız avuç içini alına vurup yanaklarını şişirerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Zaten benden de ancak bu beklenirdi. Resmen diğer kadınlardan değil, yemeklerden kıskanacağım bir adamın yanındayım."

Mila'nın kısık sesle söylediği sözleri duyunca şapşallıktan ateşliye geçiş yapan Zack, koyulaşan gözlerini kıza çevirdi ve hafifçe ona doğru eğilip sümbül kokusunu içine çekti.

"Bu dünya üzerinde kıskanman gereken hiçbir şey yok."

Zack'in sesindeki bir şeyler Mila'nın vücut ısısının yükselmesine neden olmuştu.

"Turtalarımız geldiiii..."

Amy'nin tam yerinde ve zamanında müdahalesi sayesinde, evi yakmadan durdurulan Mila ve Zack ateşi neyse ki artık bir tehlike teşkil etmiyordu. En azından ikili dışındakilere.

Çünkü Mila havale geçirip ölmesine ramak kaldığından neredeyse emindi.

Turtaları alıp ilk lokmasını ağzına atan herkesten aynı anda bir "Mmm..." sesi yükselince, Amy mutlulukla ellerini çırpıp, "Beğenmenize çok sevindim."

Mila aşk dolu gözlerle tabağındaki turtaya bakarken, gözü ne Zack görüyordu ne de zakkum dövmesi. O an aklındaki tek şey, Amy'nin bir tür antik zaman yemek tanrıçası olduğuydu ve Mila o zamanlarda yaşasaydı, kadının en ateşli müritlerinden birisi olacağına emindi. İkinci lokmayı da ağzına atıp zevk dolu bir ses çıkaracakken, hemen yanından yükselen bir homurtu dikkatini dağıtınca gözlerini açtı. Zack düşmanca bakışlarını elindeki tabağa dikmiş turtasına bakıyordu.

"Şu sesleri çıkarmayı keser misin?"

Zack'in yarı homurdanma yarı kızgınlıkla söylediği sözler üzerine sırttan Mila, turtasından bir lokma daha aldı ve inlememek için dudaklarını ısırды. Zack tam o noktaya bakarak yeniden homurdanınca, Mila kıkırdadı.

"Bence dövmeyi falan boş verin. İstifamızı verip buraya yerleşelim ve Bayan Feller'in turtalarının eşliğinde mükemmel bir emeklilik hayatı yaşayalım. Ne dersiniz?"

Lucas'ın kendinden geçmiş sesini duyan herkes aynı anda bilinçsizce kafasını sallamaya başlayınca, Amy mutlulukla gülümsedi. Neyse ki akli başına gelip kendini ilk durduran kişi Yekta olmuştu. Tanrı aşkına, ne saçmalıyorlardı?

"Bayan Feller, heykelinizi yapıp altına *Turtaların Kraliçesi* yazılması gerektiğini düşünüyorum. Yine de, sanırım neden burada olduğumuzu konuşmanın vakti geldi."

Yekta'nın tok ve dikkat çekici sesi salonu doldurmuştu. Amy adama gülümsedi.

"Hayatım, sen konuşacaksan ben sonsuza kadar dinleyebilirim."

Amy göz kırpınca, Yekta huzursuzca kıpırdandı. Mila abisinin utandığı zamanlarda böyle davrandığını bildiğinden sırtmaya başladı. Yekta ilginç bir şekilde çok sert ve ketum olmasına rağmen, böyle konularda çok çabuk utanırdı.

"Evet, anne... Buraya geldik, çünkü sana sormam gereken çok önemli bir konu var." Zack sonunda turta etkisinden sıyrılabilmiş ve mantıklı konuşmaya başlamıştı. Her ne kadar Mila yüzünden artık böğürtlenli turtayla olan ilişkisi bir daha asla eskisi gibi olamayacaksa da, şimdilik bunları düşünmemeye karar verdi. Yoksa mutfağa gidip, ona nanik yapıyormuş gibi hissettiği o turta tepsisini ateşe verecekti. Neyse ki aklı başında bir insandı da, böyle tepkiler vermekten kendini alıkoyabiliyordu. "Acaba omzumdaki..."

Zack soruyu sormak için girişimde bulunduğu anda, hemen yan tarafındaki sehpa da duran vazo kırılınca sözü yarım kaldı.

"Neler olu..."

Lucas da cümlesini tamamlamak konusunda Zack ile aynı kaderi paylaşmıştı. Bu kez kırılan karşı duvardaki ayna oldu. Zack, Mila'yı kucaklayıp yere yatırırken, Yekta da Amy'yi tutup yere çekmişti. Aynı anda tüm pencereler kırılıp, salon kurşunla dolmaya başladı.

"Zakkum dövme li adamlar mı?" Lucas belindeki silahını tedbir amaçlı olarak çıkarmıştı. Fakat üzerlerine yağ an kurşunlar o kadar fazlaydı ki, karşılık vermek için parmağını çıkarsa ucundan vurulurdu.

"Bilmiyorum ama bir an önce bir şeyler yapsak fena olmayacak. Yoksa buradan süzgeç olarak çıkacağız." Zack gergin bir şekilde önce annesine, sonra Mila'ya baktı. Ardından Yekta'ya döndü. "Sen annemle Mila'yı alıp arkaya doğru ilerle ve mutlak kapısından çıkıp araca binerek uzaklaşın. Lucas ve ben onları oyalayacağız."

Yekta, genç adamın gözlerinin içine bir saniye baktıktan sonra kafasını salladı ve elini kardeşine uzattı. Ama Mila abisinin eline, sanki üzerinde örümcek görmüş gibi vurdu. "Zack

olmadan hiçbir yere gitmem!" derken yumağını kovalamaya kararlı yavru bir kedi gibi gözüküyordu.

"Saçmalama! Burada kalırsan ölebilirsin. Zack eğitilmiş bir ajan, kendini koruyacaktır." Yekta sertçe konuşmuştu. Ne yazık ki konuşması Mila'nın üzerinde uzaydaki yer çekimi gibi görev görüyordu.

"Kendini koruyabilmesi umurumda değil! Onu bırakmayacağım!" Mila daha da kararlı bir şekilde Zack'e sokulurken, Yekta derin bir nefes alıp bir kez daha kardeşine uzanmayı denedi. Tekrar örümcek muamelesi görmesi çok uzun sürmemiştir.

"Mila! Tanrı aşkına, abinle gider misin?" Zack çileden çıktığını gösterircesine keskin bir sesle konuşmuştu. Fakat gözünün ucuyla gördüğü manzara dikkatinin dağılmasına neden oldu. "Anne?"

Amy sürünerek biraz önce oturdukları koltukların yanına gitmiş, gayretle koltuğun altını açmaya çalışıyordu. Zack'in sesini duyunca bir anlığına ona baktı. "Efendim, keleşim," dedikten sonra koltuğun altını açma işine geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Zack sorusunu sorduğu sırada annesi de koltuğun altını açmayı başarmıştı. Ortaya çıkan bölmede düz, tahta bir zemin vardı ve içinde hiçbir şey yoktu. Zack annesinin neden tam da üzerlerine kurşun yağdığı şu sıralarda böyle boş bir işle uğraştığını gerçekten anlayamıyordu. Hayır, yani yüksek silah sesi beyninin algılama kapasitesine zarar verdiğinden değil de, hayatları tehlikedeysen sanki lunaparkta oynuyorlarmış gibi davranmaları biraz sinir bozucu olabiliyordu.

"Bunu arıyorum." Amy hızlıca boş bölmeyi kaldırdığında ortaya çıkan şeyler, Zack'in kurşunlardan birisini beynine yiyip öldüğünü düşünmesine neden oldu. Yoksa annesinin pembe çiçekli salonundaki oyma koltuğunun altından bir adet makineli tüfek çıkarıyor olması imkânsızdı. "O elinizdeki oyuncaklarla en fazla iki dakika dayanabilirsiniz. Bunlara ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Annesi bir tane Ares 16 tipi hafif makineli tüfeği yılanmış bir suikastçı gibi ona uzatırken Zack'in tek yapabildiği, çenesini yerden toplayıp silahı almaktı.

Kendine gelebildiğinde Lucas, Yekta, Amy ve kendisi birer makineli tüfekle saldırganlara karşılık veriyor, Mila da bir köşede büyülenmiş gibi onları izliyordu. Zack, Yekta'nın nasıl olup da profesyonelce makineli tüfek kullandığını merak etse de, şu an bu konuyu gerçekten düşünmek istemiyordu.

"Anne!"

"Efendim, keleşim." Annesi, elindeki tüfek nedeniyle hafifçe titremesi sayılmazsa, mutfakta turtta pişirirkenki halinden çok da farklı görünmüyordu.

"Bana çok ama çok büyük bir açıklama borçlusun!"

Amy oğluna dönüp gülümsedikten sonra göz kırparak silahlarla karşılık vermeye devam etti. "Elbette, minikim. Hele şu işten bir kurtulalım da."

Zack annesine bir kez daha inanamaz gözlerle baktıktan sonra, önüne dönüp dikkatini saldırıdan kurtulmaya verdi. Yaklaşık yirmi dakika sonunda silahlar sustuğunda, annesinin salonu delik deşik olmuş, her yer boş kovanlarla dolmuştu.

"En sevdiğim salonumu mahvettiler."

Annesi üzgün gözlerle salonunu incelerken, Zack ona inanamadığını gösteren bir ses çıkardı. "Tanrı aşkına, anne! Evindeki oyma koltukların altında makineli tüfek saklıyorsun ve şu an tek derdin salonunun mahvolması mı?"

Amy sanki kalbi kırılmış gibi hafifçe nemlenmiş gözlerini oğluna dikip yavaşça iç çekince, Mila genç adamın koluna bir tokat attı. "Yaptığını gördün mü? Annenin duygularını incittin!"

Mila, Amy'nin yanına giderek onu, yani biraz önce makineli tüfekle düşmanlarını tarayan kadını, salonu mahvolduğu için avutmaya başladı. Zack ise o an, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı üzerinde bir balerin eteğiyle birdenbire salonlarının tam ortasında belirse daha az şoka gireceğini düşünüyordu.

"Artık kadınları anlamaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Resmi olarak."

Zack kulağına gelen hafif bir tıkırtı nedeniyle dikkat kesildi ve gözleriyle bulundukları odanın çıkışlarını kontrol etmeye başladı. Mermiler sağ olsun, ön taraf tamamen boşluktu ve çıkış için bir de salon kapısı vardı. Sesler giderek çoğalmaya başlayınca, Zack herkesi bir koltuğu siper alacak şekilde arkasına toplayarak beklemeye başladı. O an kendini bir korku filminde kapana kısılmış gibi hissediyordu. Sesler giderek yaklaşıyor, bilinmezlik odadaki insanların tenlerini yakacak kadar tehlikeli bir ateşe dönüşüyordu. Vücutlarındaki adrenalin miktarı hat safhadayken, neredeyse birbirlerinin kalp atışlarını duyabilecek kadar sessizlerdi.

Sonunda bu çıldırtıcı bekleyiş bitip salon kapısı gıcırdayarak aralandığında, kısa saçlı, yeşil gözlü bir kadın içeriye girdi. Zack, kadını görünce öyle bir küfür etti ki, Yekta sırf bu yüzden onu öldürebilirdi. Fakat o bile, Zack'in ses tonunu duyunca adama hak vermiş gibi gözüküyordu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Zack. Sanırım en son öldüğüm gece karşı karşıya gelmiştik."

Zack derin bir nefes aldı ve yanındakilere yerde kalmalarını işaret ettikten sonra ayağa kalktı.

"Doğru hatırlıyorsun, Cemre. Ve bugün de son görüşmemiz olacak."

Onuncu Bölüm

Zack, gözlerini dimdik bir şekilde karşısındaki kadının gözlerine dikmişti. Tüm vücudu kasılmış, ani bir saldırı olması ihtimaline karşın tetikte bekliyordu.

"Ben de son görüşmemiz olacağını umuyorum. Aslına bakarsan..."

Cemre sözünü yarım bırakıp öne doğru bir adım attı. Kadının üzerinde şık bir takım elbise vardı ve değil ellili yaşlarında, yirmilerinde zor gösteriyordu. Bay M henüz kadının nasıl canlandığını çözememişti. Zack'in ise bu konuda birkaç teorisi vardı.

"Tüm BİS ajanlarıyla son bir görüşme yapacağım ve o görüşmenin ardından hepsi direkt cehenneme bilet almış olacaklar."

Cemre'nin ölüm tehdidi, Zack'in umursamazca omuz silmesiyle karşılandı. Yıllarca aldığı eğitimler sayesinde en gergin anlarda bile gamsızca gülümsemeyi başarabiliyordu. Karşısındaki kadına ne kadar sinirlendiğini belli etmesi, cehenneme giden o bilete bir adım daha yaklaşması demekti.

"Bence bugün o bileti sen kullanacaksın."

Cemre, gözlerindeki kendini beğenmiş alay ışıltılarıyla Zack'i baştan aşağıya süzdü. Kadının dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılırken, durumdan zevk aldığı belliydi.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Gözlerini bir an olsun Zack'ten ayırmamıştı.

"Aksine, çok iyi anlıyorum. Bu gece birimiz buradan canlı çıkacağız ve o kişi ben olacağım."

Kötülük dolu ve o kötülükten fazlasıyla zevk aldığını gösterir bir şekilde kahkaha atan Cemre'nin gözlerindeki nefret kendini açıkça belli ediyordu.

"Ah, o kadar safsın ki... Ben zaten cehenneme giden o bileti kullandım. Bu gece buradan kimse canlı çıkmayacak, çünkü ben zaten canlı değilim. Sen de yaklaşık on dakika sonra canlı olmayacaksın," dedikten sonra eliyle hafif bir hareket yaptı ve odaya yaklaşık elli kadar asker doldu. Hepsi iri yarı ve eğitimliydi. Üzerlerinde askerî kamufraj vardı ve hiçbirisi hafif bile olsa gülümsemiyordu.

Zack o an, elli adet silahın ona doğrultulmuş olduğu gerçeğini bir taraflarına sokup, neden adamların gülümsemediklerine taktığını Mila'ya bağlıyordu. Hep o kız dengesini bozmuştu.

"Söylesene, bu sıcakta kamufraj kıyafeti giyen adamların pişik olmuyor mu? Yoksa her gece yatmadan önce onları pudralıyor musun?"

Zack'in alaycı yorumu karşısında Cemre'nin ifadesiz kalması pek iyiye işaret değildi. Bilerek kadına nasıl olup da dirildiğini sormuyordu. Çünkü onun anlatmak istediğini biliyordu ve o lanet kaltağa istediğini vermeyecekti.

"Bakıyorum, sen de espri anlayışından pek bir şey kaybetmemişsin. Bakalım sevgili anneni gözünün önünde öldürürken de böyle neşeli olabilecek misin?"

Zack, içindeki öfkeye rağmen kılını bile kıpırdatmadı. "Çok konuşma da sadede gel. Tek amacın beni öldürmek olamaz."

Cemre'nin dudakları, belki de ilk defa sabrının zorlandığını gösterircesine hafifçe titredi. Ama toparlanarak eski kayıtsız haline geri dönmesi uzun sürmemişti.

"Aslına bakarsan, seni öldürmeyi gerçekten çok istiyorum. Her birinizi tek tek avlayacağım ve en sona Masal'la Kuzey kalacak. Masal'ı da öldürdükten sonra belki Kuzey'i sağ bırakabilirim. Biliyorsun, onu sağ bırakmak gibi özel bir zevkim var."

Zack, arkadaşının ve karısının isimlerini duyduğunda, öne atılıp kadını çıplak elleriyle parçalamamak için kendini frenlemek durumunda kaldı. Tek başına olsaydı bunu yapardı. Ne yazık ki şu an koruması gereken annesi ve Mila vardı. Yekta ile Lucas'ı korumayı düşünmüyordu. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi.

"Tamam, hadi gidelim de beni öldür. Yalnız rica edeceğim, deniz manzaralı bir yer olsun. Öyle metruk fabrika köşelerinde öldürülmek hiç sık değil."

Zack memnuniyetsiz bir şekilde yüzünü buruşturunca, Cemre'nin siniri bir anlık da olsa kendini gösterdi.

"Bu kadarı yeterli, Zack Feller! Bana Mila'yı ver, ben de anneni sağ bırakayım. Bence yeterince adil bir anlaşma."

İşte bu, Zack'in profesyonel kabuğunu çatırdatacak bir hamleydi. Annesi ile Mila arasında bir seçim yapmaya zorlanıyordu. Dişlerini sinirle sıkarken, gözlerindeki öfkeyi saklama gereği duymadı.

"Bak sen! Demek BİS'in umursamaz çocuğunun da umursadığı bir şeyler varmış." Cemre'nin sesindeki zevk aldığını belli eden tını, Zack'in tüm sinir uçlarına dokunuyordu.

"Ama üzülererek söylemeliyim ki, yanlış kişiyi umursuyorsun. Mila ölüme mahkûm. Onu kurtarman imkânsız!"

Bu sözler Zack'in aklını karıştırmıştı. Hissettiği merak yüzünden okunuyor olmalıydı ki, Cemre kahkaha attı.

"Olaylar, olaylar... Ortada senin anlayamayacağın kadar büyük bir oyun var ve sen bu oyunda yalnızca ufak bir piyonken, Mila şahın ta kendisi. Benim de usta bir satranç oyuncusu olduğum düşünülürse, şahı devirmem gerektiğini anlamışsındır. Tabii öncesinde bana bir süreliğine canlı olarak lazım. Sonrasında..." Cemre sözlerini tamamlamayarak, işaret parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

Zack kadının bilmece gibi konuşmasından nefret etse de, bu oyunu bir süre daha sürdürmeliydi. En azından destek kuvvet

gelene kadar annesini, Mila'yı ve arkadaşlarını sağ tutabilirse, kurtuluş şansları olabilirdi. Onu oyalamalıydı. Bu yüzden kadının sorulmasını en çok istediği soruyu sordu.

"Söylesene, nasıl geri döndün?"

Cemre muzaffer bir edayla gülümsedi.

"Hiç gitmedim demeyi çok isterdim ama bir insan kalbinden vurulunca geri dönüşü pek mümkün olmuyor. Yeri gelmişken belirtmeden geçemeyeceğim, kalbinden vurulup ölmek gerçekten lanet olasıca bir acı veriyor. Neyse, en azından ölürken geri geleceğimi bildiğimden çok sıkıntı yaşamadım." Cemre lafı dolandırıp sohbet ederken, Zack kadının amacını merak ediyordu. "Teknoloji, ölümü engelleyecek kadar gelişmedi ama ölümden sonra yaşamaya devam etmeyi sağlayacak kadar gelişti. Anlayacağın sevgili Zack, ben Cemre'nin tüm beynine, hatıralarına ve zekâsına sahip bir robotum. Jane'e koyduğumuz Trojen sayesinde yalnızca istihbarat almadık, Julie'nin robot teknolojisini de kopyaladık."

Kanı donan Zack, Julie'nin burada olmamasına şükretti. Yoksa Cemre'nin üzerine fütursuzca atlaması engellenemezdi. Böylelikle, Ulusal Banka'daki ikinci Kelsy John robotu meselesi de açıklığa kavuşmuş oluyordu. Cemre resmen Julie'nin robot teknolojisini çalarak kendi robotlarını üretmişti. Zack kanında hissettiği öfke ateşinin alevlerine kapılmadan, karşısındaki kadına soğuk bir şekilde baktı.

"Yani şu an, Julie'nin robotunun daha gelişmişine bakıyorsunuz. Ne kadar da harika, değil mi?"

Zack kafasını duvarlara vurmak istiyordu. Bu kadının verdiği zararlar ne zaman bitecekti? Ne zaman bu lanet olasıca dan tamamen kurtulacaklardı? Zack emindi ki, kadının başka klonları da vardı ve yalnızca bir tanesini yok etmeleri işe yaramayacaktı. Merkezi bulmaları gerekiyordu.

"Peki, ölümünden sonra vücudunda bulunan o madde ne işe yarıyordu?"

Cemre'nin kendini beğenmişliği had safhaya çıkmıştı. "Ah, o mu? Yalnızca beynimin bir süre daha son anılarımı saklamamı sağladı. Bilirsin, tam olarak geri dönmem için bütün anılarıma ihtiyacım vardı," dedikten sonra omzunu silken Cemre, yıkılmış gibi iç çekti. "Bence bu kadar sohbet yeterli. Şimdi izin verirsen, Mila bana lazım."

Zack bir adım geriledi ve silahını çıkarıp Cemre'ye doğrulttu. Kadının tepkisi ise kahkahalarla gülmek olmuştu.

"Gerçekten mi? Bir robotu öldüremeyeceğini biliyor olman gerek."

Onu öldürüp öldüremeyeceği umurunda değildi. İçindeki öfkeyi biraz olsun dindirmek için kadına –aslında robota dese daha doğru olurdu– ateş etmek istiyordu. Ne yazık ki Cemre'nin yeniden konuşması bu isteğini şimdilik askıya almasına neden oldu.

"Ayrıca sende bana ait olan bir şey var." Zack kadının yüzünü, aklından neler geçtiğini anlamak istercesine dikkatle inceledi. "Çipler. Ne yazık ki onlar senden çok bana lazım olacak ve sen Zack, çipleri başka bir yerde bırakmayacak kadar tedbirli bir adamsın. Bu yüzden lütfen zorluk çıkarmadan onları bana teslim et."

Zack hiddetle yumruklarını sıktı. Kadının onu bu kadar iyi tanınması hoşuna gitmemişti. Takıntılı bir psikopat olarak tüm BİS ajanlarına özel ilgi gösterdiğini hissediyordu.

"Robotların rüya görmediklerini sanıyordum. Ama bakıyorum da sen ayakta bile görebiliyorsun."

Cemre hain bir gülüşle cevap verdi. "Zack, Zack, Zack..." derken bir adım yaklaşmıştı.

Zack kendini zorlayarak olduğu yerde sabit kaldı. Yoksa dayanamayarak kadının üzerine atlayacaktı.

"Gerçekten beni yenebileceğini düşünecek kadar aptal mısın? Görmüyor musun, beni yok etmeniz imkânsız."

Zack de kadını tamamen ortadan kaldırmanın çok zor olacağını biliyordu. Yine de *imkânsız* diye bir sözcük onun lügatinde yoktu.

"Bu yüzden beni daha fazla yormadan ver şu çipleri." Cemre'nin sesi sabırsız çıkmaya başlamıştı. Bir robot olmasına rağmen, gerçekçiliği, verdiği tepkiler ve zekâsı son derece ileri düzeydeydi.

Zack bir adım geri çekilerek kafasını iki yana salladı. "Cesedimi çiğnemen gerek."

Cemre sanki beklediği buymuş gibi zevkle konuştu. "Seve seve," dediği anda, arkasındaki adamlardan birisi ateş etmek için harekete geçti. Zack kendini savunmak için tetikte beklemesine rağmen, üzerine gelen bir kurşundan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Kabul etmeliydi ki, bu hiç kolay olmayacaktı. Adam tam kalbine nişan aldığı anda sırtıttı.

"Bakıyorum da, Masal'dan sonra insanları kalbinden vurma eğilimi içine girmişsin."

Cemre gözlerini kısarak elini salladı ve adamına vur emrini verdi. Fakat bu emir gerçekleşmeden araya giren bir ses, herkesin gözlerini Zack'in arkasındaki bir noktaya dikmesine neden oldu. Zack ise o noktayı çok fena pataklamak istiyordu.

"Zack'i rahat bırak!"

Mila'nın yırtıcı sesi, Cemre'nin kaşlarını hayretle kaldırmasına neden oldu. "Bak sen! Demek ajanımızın duyguları tek taraflı değilmiş."

Zack sinirden dişlerini kırarak kadar sert bir şekilde çenesini sıkıp, kafasını çevirmeden bağırdı. "Mila! Hemen geri dön! Beni korumana ihtiyacım yok!"

Mila kendinden beklenen bir performans sergileyerek, Zack'i bir taraflarına takmadı ve Cemre'yle konuşmaya devam etti.

"Buradaki herkesi sağ bırakırsan seninle gelirim. Onlara asla dokunmayacaksın."

Cemre'nin yüzünde oluşan eğlence ve merak karışımı ifade, Zack'in hiç hoşuna gitmemişti. Şu an Mila'yı kovalamak istiyordu ama şimdilik bu isteğine ket vurmak zorunda kaldı. Cemre karşılarındayken, Mila önde kendisi arkada, delik deşik olmuş pembe salonda oradan oraya koşmaları hoş olmayabilirdi. Tüm bunlardan kurtulduktan sonra hepsinin hesabını soracaktı.

"Şah olmayı gerçekten de hak ediyorsun, Mila. Kabul etmeliyim ki, bu kadar güçlü olacağını düşünmemiştim. Sonuçta hiçbir şeyden haberin olmadan büyüdün."

Cemre'nin imalı sözlerini duyan Zack sıkıntılı bir nefes aldı. "Tüm bu şah mat saçmalıkları sıkı artık. Kuklalarını da al ve defol git buradan."

Cemre, Zack'e aldırmadan Mila'yla konuşmaya devam etti. "Zack'in de çipleri teslim etmesi şartıyla kabul ediyorum."

Mila, Zack'e bir bakış atınca, adamın çoktan dişlerini sıkmaktan kafatasını çatlatarak seviyeye ulaştığını gördü. Ama başka şansı yoktu. Amy'yi, abisini, Zack'i ve Lucas'ı kurtarmanın tek yolu buydu. Tek pazarlık şansı kendisiydi.

"Bu asla olmayacak!"

Zack'in jilet kadar keskin sesi ortamdaki sessizliği yırttı. Şında, Cemre derin bir nefes aldı ve bu kez askerlerine Mila için vur emri verdi. Kızıl bir ışın Mila'nın tam kalbine sabitle-nince, Zack tüm varlığıyla bir şeyden korkmanın ne demek olduğunu acı bir şekilde tecrübe etti. Mila'nın ölmesi olasılığı bile tüm yaşam enerjisinin tükenmesine neden olmuştu.

"Hayır!" dediği sırada, silahı tutan adam ateş etmek için emniyeti açtı.

Mila tek kelime etmeden yalnızca gözlerini Zack'e dikerek bekliyordu. Sanki onun elinden ölüm gelse bile kabullenecek gibiydi. Kalbi sıkışan Zack sinirli ama bir o kadar da çaresiz bir küfür etti. Kemerinin önündeki küçük bölmeyi açarak çipleri çıkardığında, Mila'nın gözleri doldu. Zack, Mila'nın hayatını

her şeyin önünde tutmuştu. İşinin, BİS'in, kendi hayatının... Onu bulmuşken bu kadar erken kaybedecek olması canını yakıyordu. Hatta bu ateş o kadar yakıcıydı ki, neredeyse nefes bile alamayacak hale gelmişti.

Cemre çipleri Zack'in elinden aldıktan sonra, el bileğinin iç kısmında bir yere yerleştirdi ve bir işlem başlatır gibi birkaç dokunuş yaptı. Zack, robotun çipleri çoktan merkez sunuculara aktardığını anlamıştı. Yani çipleri geri alsalar bile, Cemre ve ekibi onları zaten kopyalamış olacaktı.

Bir adam Mila'ya yaklaşarak kolunu tuttuğunda, Zack onu bacağının üst kısmından vurarak yere yığılmasını sağladı. Cemre derin bir iç çekerek askerlerine döndü. "Kızı alm ve diğerlerini de öldürün."

Mila, "Hayır!" diyerek öne atılırken, başka bir asker iki kolunu tutarak onu zapt etti. Zack de aynı şekilde Mila'ya doğru atıldı ama birdenbire ortamda tiz bir ses yankılanınca duraksadı. Başına inanılmaz bir ağrı saplanınca gözlerini yumdu. Neyse ki ağrısı bir saniyeden uzun sürmemişti.

Gözlerini açtığı anda Cemre'nin robotunun olduğu yerde donup kaldığını gördü. Diğer askerler de şaşkınlıkla bir anlık boşluğa kapıldılar. Zack bu boşluktan faydalanarak Mila'yı tutan askeri etkisiz hale getirdi. Sonra da kızı, Lucas ve diğerlerinin yanına bırakarak kendine yeni bir siper buldu. Çatışacakları için onlardan uzak durmak istemişti.

Mila "Neler oluyor?" diye sorduğunda Zack ona doğru döndü. Göz göze geldiler ancak Zack cevap veremeden, biraz önceki savaşta mermilerle delinen boşluktan BİS'in Haremi içeriye daldı. Zack silahlarını kontrol ederken, haremdekilerin kritik noktalara yerleştiğini ve onları koruyacak en doğru pozisyonu aldıklarını görerek biraz rahatladı. Sonunda gelebilmişlerdi.

"Sonunda gelebildiniz! Kadını oyalayacağım diye canım çıktı!" Zack, Mila'yı neredeyse kaybedecek olmanın verdiği sinirle sert bir şekilde konuşmuştu.

"Çok konuşma, Zack! Bize son dakikada haber verirsen olacağı budur. Senin yüzünden jetle yolculuk yapmak zorunda kaldık." Haremin eli maşalı, yani daha doğrusu istekali sakinlerinden birisi lafı yapıştırmıştı, Zack hafifçe homurdandı. Neyse ki şimdilik tehlikeyi atlattımlardı ve girdikleri silahlı çatışma, sınırlarına biraz olsun iyi geliyordu.

"Şuradan bir kurtulalım da, sonra didişiriz," dedikten sonra silahını çıkarıp askerlerden birini alından vurdu. Yanındaki harem sakini tek kaşını kaldırıp başını takdirle salladı.

"Siz BİS ajanlarının derdi ne ki, sürekli başınızı belaya sokuyorsunuz?" Harem sakini yeniden laf sokunca, Zack onadık dik baktı.

"Çenen kadar elin çalışsa, şimdiye kadar kurtulmuştuk," diyen Zack, bir askeri daha indirdi.

Kız ona ukala bir bakış atıp yarım bir şekilde gülümse-dikten sonra silahını kaldırdı ve arka arkaya üç askeri vurdu. Sonra da namlunun ucuna üfleyip göz kırptı.

"Tanrı aşkına! Madem bunu yapabiliyorsun, neden iki saatte çene çalışıyorsun?"

Zack söylenirken kız omzunu silkti. "O zaman çok çabuk bitiyor. Hiç eğlencesi kalmıyor," dedikten sonra üç kişi daha indirdi. Böylelikle tüm askerler, diğer harem üyelerinin de yardımlarıyla temizlenmiş oldu. Evin güvenli hale geldiğinden emin olduktan sonra ortaya çıkan Zack, aniden üzerine atlayan Mila yüzünden neredeyse dengesini kaybedip poposunun üzerine düşüyordu.

"Zack! İyi misin?"

Mila'nın, panikle vücudunun her yerine dokunarak yara olup olmadığını kontrol etmesi Zack'in fazlasıyla hoşuna gitmişti. Özellikle de dokunuşları bu kadar baştan çıkarıcıyken. Biraz önceki siniri, kimsenin zarar görmeden kurtulması sayesinde buhar olup uçtu.

"Ben iyiyim, bücürük."

Zack keyifle gülümseyince, onun iyi olduğuna kanaat getiren Mila kaşlarını çattı ve adamın bacağına sıkı bir tekme geçirdi.

"İyi o zaman!"

Zack beklemediği bu darbe karşısında afalladı. "Ah! Bu da neyin nesiydi şimdi?"

Mila ona cevap vermeden diğer bacağına da tekmelemek amacıyla harekete geçince, Zack daha hızlı davranıp geriye çekildi ve darbeden kurtuldu.

"Tanrı aşkına, Mila! Neler oluyor?" Zack, son derece yüksek zekâya sahip olan beynini neler olduğunu çözmek için tam kapasite kullanmasına rağmen, en ufak bir fikre dahi sahip değildi.

"Az önce kiminle konuşuyordun?"

Zack gözlerini kırptırdı. Mila kollarını göğsünde birleştirmiş dik dik ona bakıyordu.

"Cemre mi?" Sesinde kocaman bir soru işareti gizliydi ve Mila'yı çözmeye konusundaki başarısızlığı, artık zekâsından şüphe etmesine neden olmaya başlıyordu.

"Hayır! Haremden olan kızdan bahsediyorum!"

Zack bir kez daha şiddetle gözlerini kırptırdıktan sonra yüzünde garip bir ifadeyle sakalını sıvazladı. "Adını bilmiyorum. Haremdekilerin ismi gizli..." Henüz cümlesini tamamlamadan yeni bir tekmenin tadına bakan Zack, yüzünü acıyla buruşturdu.

"Ha, yani isim önemli değil, ben her türlü yürürüm diyorsun."

Biraz önce dünyanın en tehlikeli örgütünün başındaki kişiyle karşılıklı olarak rahatça konuşan Zack, bu minyon kız ve onun anormal mantığı karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. O an kendini, otomatik bir arabadaki debriyaj kolu kadar manasız hissediyordu.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Mila bir kez daha tekme atmak için hareketlenince, Zack onun dalga geçmediğini anlamış oldu. "Ben o kıza asılmıyordum! Tanrı aşkına, sizi kurtarmaya çalışıyorduk!"

Mila, Zack'in kükremesi üzerine dudaklarını düşürünce, genç adam pişmanlıkla yüzünü buruşturdu.

"Sen ve başka bir kızın birinci çoğul şahıs oluşturacağı cümleleri duymak istemiyorum. En kısa zamanda dövüş ve silah dersi alıp, bundan sonra bizi kurtarıırken sana ben yardım edeceğim!"

Mila'nın sözlerini bastıra bastıra söylemesi üzerine Zack, Tanrı'nın ona yardım etmesi için dua etmeye başladı. Bu minik hatun, muhtemelen birkaç ay içinde Zack'e bile taş çıkaracak kadar profesyonel bir ajan olurdu ve sonrasında Zack'in tüm hayatı onu korumak için peşinde dolaşmakla geçerdi. Harika! O kadar üstün meziyetinin üzerine bir de geleceği görebilmesi eklenmişti.

"Tanrım! Biraz önce dünyanın en tehlikeli kadını sana bir oyunda şah olduğunu ve seni devireceğini söyledi. Senin tek taktığın konu benim bir kızla konuşmam mı?"

Mila ona kırgın bir bakış atıp kısık sesle konuştu. "Senin dışında kimse umurumda değil." Bu sözler, Zack'in dudaklarında amansız bir gülümsemenin doğup büyümesine neden olurken, Mila da onun yakışıklı yüzüne bakarak iç çekti. "Ayrıca yanılıyorsun. Dünyanın en tehlikeli kadını o değil. Sen bir de beni, seni başka bir kadınla yakalarsam gör," dedikten sonra canice gülümseyen Mila, Zack'in kanının donmasına neden oldu. Bundan sonra asla bir dişiye elli metreden fazla yaklaşmasa iyi olurdu. Neyse ki Zack, Mila'ya cevap vermeden Yekta araya girdi.

"Mila! Senin tamamen normal bir Amerikan ailesi dediğin bu muydu?" Abisinin kükremesi Mila'nın saçlarını bile diken diken etmişti.

"İnan bana abi, ben bu eve geldiğimde hepsi normaldi." Mila, her zaman sessiz olan abisinin kükremesi karşısında tırsmasa bile, tırsmış gibi görünmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Senden daha azını beklemezdim zaten. Feller Ailesi'nin seninle tanıştıktan sonra zıvanadan çıkması pek de tesadüf gibi gelmiyor."

Mila gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Zack'in bu zahmete bile girmeyip kahkaha atmasıyla adama kindar bir bakış yolladı.

"Seninle işimiz bitmedi, devetabanı!"

Zack, aklına bir şey gelmiş gibi birdenbire ciddileşip kısık gözlerle ona bakmaya başlayınca, Mila bir adım geri çekilmesi gerektiğini hissetti.

"Evet! Bitmedi, bücürük! Sen kendini ortaya atarak ne yaptığını zannediordun?"

Mila genç adamın yüzünün sinirden neredeyse renk değiştirerek siyaha bile fark atacak kadar koyulaştığını görünce, beceriksizce gülümsedi. "Seni kurtarmaya çalışıyordum!" Neyse ki Tanrı, Mila'ya zeytinyağına verdiği özelliklerin aynısından vermişti. Mesela her türlü en üste çıkabiliyordu.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok!" Anlaşılan, Tanrı Zack'e de bir yağ çözücüye verdiği özelliklerden bahsetmişti.

Mila somurtarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Senin hiçbir şeye ihtiyacın olmadığını biliyorum, devetabanı! Belki de benim seni kurtarmaya ihtiyacım vardır," dedikten sonra, Zack cevap veremeden utanmış gibi arkasını döndü ve donup kalan Cemre robotuna ilerledi.

Zack duydukları karşısında sırtımasını engelleyemezken, şimdilik kızı rahat bırakmaya karar verdi.

"Bu kadın neden böylece kaldı?" Sesindeki merak fazlasıyla çocuksuydu. Zack sevgiyle gülümsedikten sonra konuşmaya başladı.

"Çünkü o bir robot ve harem..." Ağzından *harem* lafı çıktığı anda ne yaptığını fark edip susan Zack, bu kez kendini fiziksel tekmeden kurtarmıştı ama Mila'nın gözleri de uçan tekme

atma konusunda oldukça başarılıydı. "Bir elektromanyetik alan tabancası ile robotu etkisiz hale getirdiler."

Mila, Zack'e bir tekme daha atıp atmamayı düşünürken, yazgeçerek dikkatini yeniden robota verdi. Safi bir merakla robotun tüm yüzeyini inceliyordu ve onun bu merakı, Zack'in gülümsemek istemesine neden oluyordu. Gözü, robotun kulak tarafındaki bir noktaya takılınca gülümsemesi yüzünde dondu ve ani bir hareketle Mila'yı kucakladığı gibi koşmaya başladı. Diğerlerine de bağırmaı ihmal etmemiştir.

"Çabuk, evden çıkın! Bomba!"

Zack'in uyarısıyla birlikte evden çıkan harem üyeleri, Lucas, Yekta ve Amy arabaların arkasına saklandı. Aynı anda evleri havaya uçtu.

"Bir günümüz de sorunsuz geçse ne olur sanki?" Zack'in söylenmesi herkes tarafından desteklendi.

"Neyse ki evde benden başka kimse yoktu. Baban Seattle'dan döndüğünde biraz panikleyebilir."

Zack annesine dönerek yüzünü buruşturdu. Babası eve geldiğinde, *paniklemek* fiiline yeni bir anlam katacaktı.

"Şimdi anne, anlatmaya başlasan iyi olur." Zack artık daha fazla gizeme katlanamayacak kadar çok şey yaşamıştı ve bir an önce cevapları almak istiyordu.

Annesi ona suçlu gözlerle bakıp derin bir iç çekti. Bir arabanın arkasında, yüz metre ötelinde bombayla patlamış yanan bir ev varken sohbet etmek normal bir insan için biraz sıradışı sayılsa da, orada bulunan kimse bu durumu yadırgamadı. Tabii bir de panikle dışarıya fırlayan komşular meselesi vardı ki, kimse o konuya parmak basmak istemiyordu.

"Kelebeğim, inan ben de çok fazla bir şey bilmiyorum." Annesi çok üzgün görünüyordu. Zack içindeki siniri boşaltacak bir yer bulamamanın verdiği sıkıntıyla yumruklarını sıkı.

"İnanın şu an yüz metre ötemizde bir evin yanması umurunda değil ama acaba diyorum ki, Cemre'nin başka bir ekibi

gelip bizi burada yakalamadan önce güvenli bir yere geçsek nasıl olur? Komşular da garip garip bakmaya başladılar." Lucas'ın önerisiyle herkes gözlerini ona dikti ama kimse tek kelime etmedi. "Harem çoktan dağıldı. Hani diyorum, biz de gitsek." Lucas kendini ilkokul çocuklarına atom fiziği anlatmaya çalışıyormuş gibi hissettiğinden azıcık sırtmaya başlamıştı.

Zack, Lucas'ı görmezden gelerek annesine döndü. "Babam halamın yanından ne zaman dönecek?"

"Henüz belli değil, hayatım."

Zack kısa bir baş hareketi yaptıktan sonra Mila'ya döndü ve onu kucağına aldı. Kız şaşkınlıkla hafif bir çığlık atmıştı. "O zaman gidelim," dedikten sonra hızlıca hareket ederek, Yekta'nın olası yumruğundan kaçtı. Tüm hayatını abilerin yumruklarından kaçarak geçirecek olsa bile umurunda değildi. Mila'yı kucaqlayacaksa, gerisinin hiçbir önemi yoktu.

Zack'in evine gelene kadar kimseden ses çıkmamıştı. Normalde çenesi hiç durmayan Mila bile çıtını çıkarmamıştı ve bu durum onu tanıyan abisi için kesinlikle endişe vericiydi.

"Seni dinliyorum, anne."

Evinin salonuna yerleştiklerinde Zack hiç uzatmadan konuya girdi. Amy bir şeyleri hatırlamaya çalışır gibi hafifçe alnını kırıştırdıktan sonra konuşmaya başladı.

"Hatırladığım şeyler çok kısıtlı. Bana bir hafıza silme işlemi uyguladıklarını biliyorum."

Zack hafıza silmeyi duyunca kasıldı. En son Cemre'yi yakalamaya çalıştıkları gece, Masal'ın hafızası silinmek üzereydi. Annesi olanları anlatmaya çalışırken fazlasıyla üzgün ve kafası karışmış görünüyordu. Birden, Cemre'nin robotu ilk donduğunda hissettiği ani baş ağrısı yeniden kendini gösterdi. Dişlerini sıkı ve dışarıya bir şey belli etmedi. Ağrı yine geldiği gibi gitmişti.

"Otuzlu yaşlarımın başında bir gün gözümü açtığımda, yanımda seninle birlikte İrlanda'da bir sokaktaydım. Başımın

altında bir çanta vardı ve içinde kimliklerimizle birlikte bolca para bulunuyordu.”

Zack sarsılmıştı. Hem de en derinden, kalbinin en gizli kalmış köşelerinden. Nedenini tam çözememişti. Belki de beyni duyacaklarından hiç hoşlanmayacağını anlamıştı. Sinsi bir korku tüm benliğine yavaşça yayılırken, gözünü bile kırpmadan annesinin devam etmesini bekledi.

“Sen o zamanlar beş yaşlarındaydın ve sana geçmişimizle ilgili sorular sorduğumda başın ağrıyordu. Benim de kafam tamamen karışık olduğundan acilen karar vermem gerekiyordu. En doğru kararı verdiğime inanarak, ikimize yeni bir hayat kurmak için Amerika’ya geldim. Burada Lincoln ile tanışıp evlendim ve senin hafıza kaybını kullanarak onu öz baban olarak kabul etmeni sağladım. Kafadaki karışıklıktan dolayı o kadar kötü durumdaydın ki, eski anılarını silip yenilerini kabul etmen uzun sürmedi.”

Zack, her bir hücresi tek tek patlatılıyormuş gibi acı çekecek öne doğru eğildi. Ağrı daha şiddetli bir şekilde geri dönmüştü. Başı zonkluyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. Mila endişeyle ona yaklaştı ve saçlarını okşamaya başladı. Mila’nın teması, milyonlarca yıl cehennemde kalmış bir adama buz gibi su vermek gibiydi. Serinletici, ferahlatıcı... Fakat Zack’in içinde olduğu durum o kadar kötüydü ki, bulunduğu ortama doğru düzgün konsantre olamıyordu.

“Peki ya silahlar?” İçinde yaşadığı karmaşaya rağmen, yıllarca eğitimini aldığı ajanlığından vazgeçemiyordu.

“Onlar mektupta yazıyordu. Mektupta benim istisnai dövüş yeteneklerim olduğu ve her tür silahı rahatlıkla kullanabildiğim bilgisi vardı. Önce yazılanlara inanmadım. Fakat bir gün saldırıya uğradığımda kendimi kolaylıkla savunup adamdan kurtulunca mektubu dikkate almaya karar verdim.”

Duyduklarını reddetmeye çalışan kulakları uğuldamaya başlamıştı. Zack, nedenini bilmediği bir şekilde vücudunun

titremeye ve renginin solmaya başladığını hissediyordu. Ama annesine devam etmesi için bir işaret yaptı.

"Ayrıca mektupta seni sonuna kadar korumam gerektiği ve bir gün senin için gelecekleri yazılıydı. Başlarda sana karşı çok korumacı oldum. Ama yıllar geçtikçe senin ne kadar normal bir çocuk olduğunu görerek rahatladım. Ta ki bugüne kadar. Bugün saldırıya uğradığımızda bir kez daha mektubu dikkate aldığıma mutlu oldum."

Zack artık terlemeye başlamıştı. Hafif titreyen ellerini kaldırıp alnını sildi. Mila kısık bir sesle konuştuğunda ise irkilererek ona döndü.

"Şşş... Sakin ol, devetabanı. Lütfen derin nefesler al..."

Zack'in zihni fazlasıyla bulanmıştı. Karşısındaki endişeli kıza gözlerini kısarak baktı. Onu hatırlıyordu. Beyninde bir sürü görüntü birbirine girerken, Mila'nın parlak mavi gözleri vücudunu sarsan acının biraz olsun dinmesini sağlamıştı.

"Sen..."

Zack'in ağzından çıkan cılız kelime, kocaman bir alev topu olup Mila'nın kalbini parçalamıştı. Onu şimdiye kadar hiç böyle görmemişti. Bu kadar savunmasız görünmesi, Mila'nın karından başlayan bir ölüm sancısının kalbine ulaşmasına neden olmuştu.

"Ben... Bücürük... Mila."

Mila'nın yumuşak bir sesle konuşmasına rağmen, Zack kaşlarını çattı ve alnını ovuşturdu. "Seni hatırlıyorum ama her şey o kadar karmaşık ki..."

Mila yatıştırıcı bir şekilde adamın saçlarını okşamaya başladı. "Sakin ol, Zack. Lütfen sakin ol. Hepsi geçecek. Ben yanımdayım."

Zack ona bir kez daha baktı. Mila adamın gözlerinde –bakmaya doyamadığı o güzel gözlerde– öyle derin bir boşluk gördü ki, acı bir panik dalgası boğazını kuruttu. İçindeki çok kötü bir

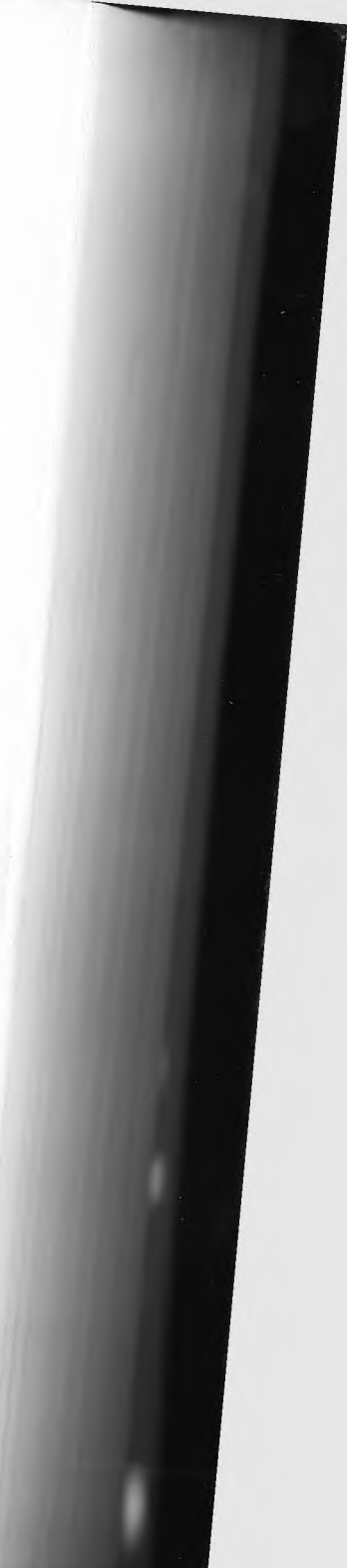
his, Zack'i kaybettiğini haykırıyordu ve bunun düşüncesi bile korkudan başının dönmesine neden oluyordu.

Zack'in aniden ayağa kalkmasıyla panikleyen Mila da onunla birlikte ayağa fırladı. Zack deli gibi salonda volta atıyor, bir eliyle de sabırsızca saçlarını karıştırıyordu.

"Ben..." Aniden durup odadakilere soru dolu gözlerle baktıktan sonra kapıya yöneldi. "Benim biraz dışarı çıkmam gerek." Zack kapıdan çıkıp giderken, arkasında bıraktığı herkes donup kalmıştı.

Mila korkuyla atan kalbine söz geçirmeye çalışarak panikle konuştu. "Onu bu şekilde bırakamayız." Ardından hızlı bir şekilde Zack'in peşinden koşmaya başladı. Kendine her şeyin iyi olacağını söylese de, bir yanı bundan o kadar emin olamıyordu.

[The text on this page is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a continuous block of text, possibly a letter or a chapter section.]

Zack, annesi geçmişinden bahsetmeye başladığı anda başına kaplanan ağrının ve zihnini bulandıran görüntülerin nedenini bilmiyordu. Tek bildiği, başını bir yerlere vurmak istediğiydi. Burnundan akan kanı sildi. Zihninin gerilerinde bir şeyler onu rahatsız ediyor, çıldırma raddesine gelmesine sebep oluyordu. Kendini dışarıya atar atmaz bulduğu ilk تنها sokağa daldı. Sonrası ise, gelgit yaşayan beyninin artık tamamen karanlığa boğulması nedeniyle mutlak bir boşluktu.

"Zack!"

Mila soluk soluğa sokağa çıktığında, adamın yerinde yeller estiğini fark etti. Dünya çapında bir ajanı yakalamaya çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek, sokaklarda deli gibi koşmaya başladı.

"Neredesin?" Sesi çaresiz ve titrek çıkmıştı. Damarlarında dolaşan adrenalin sebebiyle soluksuz kalana kadar Zack'i aradı. Bulabildiği tüm sokaklara daldı. Ne yazık ki karşısına çıkan bir avuç serseriden başka kimseyi bulamamıştı.

"Hey! Sen!"

Mila girdiği bir sokaktan çıkacakken, ona seslenen adam nedeniyle topuklarının üzerinde geriye döndü. İçkiyle sigaradan sararmış dişleri, karmakarışık kirli saçları ve pejmürde kıyafetleriyle karşısında duran adam ona pis pis sırtıyordu. Mila kendini adamla uğraşamayacak kadar paniklemiş hissediyordu. Bu sebeple tek kelime etmeden arkasını döndü ve oradan kaçmak için hareketlendi. Kolunun aniden çekilmesiyle

sendeleyerek geriye doğru bir adım attığında, adamın pis koku burnuna doldu.

"Nereye gidiyorsun?"

Pürüzlü ve kötülük dolu sesi de en az kokusu kadar ıstırençti. Mila derin bir nefes alıp dirseğiyle adamın karın bölgesine sert bir darbe geçirdi. Adam şaşkınlıkla karışık acı dolu bir ses çıkarınca da dudaklarına zalim bir gülümseme yerleşti.

"Git başımdan!" Adamın sinirli bir şekilde yeniden saldırmak için hazırlandığını gören Mila, onu sertçe uyardı. Şu an bu aptalla uğraşmak yerine Zack'i bulması gerekiyordu.

"Demek dişli bir parçasın. Daha güzel..."

Ne yazık ki dünyanın görüp görebileceği en geri zekâlı insan olan bu şahsiyet, Mila'yı dinleme ve onu dikkate alma konusunda oldukça başarısızdı. Mila derin bir nefes alıp kaçmak için bir girişimde daha bulundu. Adam ileri atılıp ayak bileğinden yakalayınca yüzüstü yere düşerek acı dolu bir ses çıkardı. Alnını sertçe yere vurduğundan gözleri kararmıştı. Adamın hırıltılı gülüşü, dönen başının daha çok acı vermesine neden oldu.

"Bırak beni, seni piç!" Üstüne tırmanan adamdan debelederek kurtulmaya çabaladı. Adam durmuyordu fakat Mila da o kadar kolay bir parça değildi. Aslına bakılacak olursa, Mila hiç de kolay bir parça değildi. Bunu, ayağının topuğunu adamın burnuna geçirdiğinde çıkan kırılma sesinden de anlamak mümkündü.

"Lanet olası, bücürük! Seni bağırta bağırta öldüreceğim!"

Adamın ona bücürük dediğini duyan Mila, kalbine saplanan ağrıyla olduğu yerde kaldı. Hemen ardından gelen müthiş bir öfke dalgası tüm vücudunu kaplarken, kendini mutasyon geçiren bir süper kahraman gibi hissediyordu. Ayağa kalkıp adama öyle bir bakış attı ki, etrafa yayılan kötü koku bile bu bakıştan korkup kaçmış gibiydi.

"Bana. Asla. Bücürük. Deme." Adamın karnına sert bir darbe geçirdi. "O. Pis. Ağzınla. Benim. Lakabımı. Kirletme." Mila her

kelimede adama bir tekme daha indiriyordu. Gözünü o kadar kanlı bürümüşü ki, adamın yalvarmalarını duymuyordu bile. "Bana. Yalnızca. Zack. Bücürük. Diyebilir." Konuşmasını bitirdiğinde, yerde yatan insan müsveddesinin üzerine tiksinti dolu bir ifadeyle tükürdü.

Adam kan revan içinde kalmıştı ve korku dolu küçük gözleri yaşlarla doluydu.

"Bir daha tek başına sokakta dolaşan kadınlara saldırırsan, bacaklarının arasındaki o gereksiz organı keser, köpeklerle yedireyim! Beni anladın mı?"

Adam çocuk gibi ağlayarak başını kontrolsüz bir şekilde sallamaya başladı. Mila yüzünü tiksintiyle buruşturarak, hızla onun yanından ayrıldı. Köşeyi döneceği sırada tanıdık bir gölge görünce tüm vücudu adrenalinle doldu.

"Zack!"

Tanıdık gölge hızla ona doğru döndü ve saçlarını çattı. Mila genç adamın hassas durumunun farkındaydı. Bu yüzden yavaş ve yatıştırıcı bir tonda konuşmaya başladı.

"Zack... İyi misin?"

Zack ona kafası karışmış bir şekilde bakarken yüzündeki acı dolu ifade derinleşti. Mila yavaş hareketlerle genç adama yaklaşmaya devam ediyordu. Ne yazık ki karşısındaki adam eğitilmiş bir ajan olduğundan, artık kanına işlemiş reflekslerini yenemiyordu. Ona doğru attığı her adımda Zack de biraz geriye çekiliyordu.

"Ben... İyi değilim..."

Zack'in sesindeki güvensizlik, Mila'nın kalbine sızıp bir zehir gibi içine işledi. Tanıdığı güçlü, umursamaz ve kendine güvenen adamın bu şekilde olması Mila'nın kalbindeki zehre katalizör etkisi yapıyor, vücuduna daha hızlı acı vermesine neden oluyordu.

"Tamam. Sakin ol, lütfen. Hadi eve gidelim ve bunu çözelim." Mila güven verircesine gülümsedi. Zack irkilince de kafası karıştı.

"Seni tanıyorum. Gözlerini biliyorum. Ama... Ama sen bu şekilde konuşmazsın..."

Mila, Zack'in söylediklerine gülmek istedi. Tanışalı yalnızca üç hafta olmasına rağmen onu iyi tanımıştı.

"Evet, haklısın. Ben aslında bu şekilde konuşmam ama kendimi kötü hissettiğin için sana acımaya karar verdim." Zack yüzünü buruşturunca genç kız derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Anlayışlı Mila buraya kadar. Zaten bünyemde çok fazla anlayış barındıramıyorum. Bu yüzden, hadi Zack, eve gidiyoruz!" dedikten sonra ona doğru korkusuzca bir adım atan Mila, adamın yüzünün sertleştiğini çok geç fark etti.

"Hayır! Eve gidemem!" Arkasını dönüp koşmaya başlayan Zack, kızın anlık şaşkınlığından faydalanıp gözden kaybolmuştu. Mila sıkı bir küfür savurdu.

"Kahretsin! Seni bir elime geçireyim, üç yıl evden çıkarmayacağım!" Mila yorgunluğuna rağmen koşmaktan vazgeçmeyecek şekilde söylenmeye devam etti.

"Tanrım! Normalde erkeklerin kadınların peşinden koşması gerekmez mi? Tamam, normal olmadığımı biliyorum ama... Resmen lanet olasıca New York sokaklarında bir adamı kovalıyorum!"

Nefes nefese kalana kadar sokaklara girip çıkan Mila, sahip olduğu son enerji atomunu da harcadıktan sonra, yorgun bedenini bir parkın çimlerine bıraktı. Nefesini düzene sokmaya çalışırken, bir yandan da gözlerine dolan yaşları geri göndermek için uğraşıyordu. Boğazından bir hıçkırık kaçtığı anda, ne yazık ki başaramadığı ortaya çıkmıştı. Elini gözlerini götürüp yaşları sildi. Böylesine duygusallaştığı için kendine kızıyordu.

"Tanrım! Titanik'in sonunda bile ağlamadım ben!" Bir kez daha hıçkıran Mila, biraz dinlenmiş olmanın verdiği güçle

yerinden doğruldu. Kendini toparlamak için derin nefesler almaya çabalarken, üstüne düşen dev gibi bir gölge sebebiyle kanı dondu ve titrediğini hissetti. "Bugün hiç ama hiç şanslı değilim." Kendini yeni bir kavgaya hazırladı. Hatta arkasını dönüp ipe bir tekme ile girişti. Tanıdık bir homurtu bacağına tutunca, biraz olsun rahatladığını hissetti. "Abi!" Mila, Yekta'yı karşılarında görünce, kendini durduramadan onun üzerine atlayıp kollarını boynuna sardı.

"Tanrı aşkına, Mila! Ödümü kopardın. Saatlerdir seni arıyorum." Yekta'nın sesi, yüzünü kardeşinin saçlarına gömdüğü için hafif boğuk çıkmıştı.

"Biliyorum. Ben de saatlerdir Zack'i arıyorum."

Mila'nın titreyen sesi Yekta'nın ona daha sıkı sarılmasına neden oldu. Kardeşini ilk kez böyle görüyordu. Gerçek kardeş olmadıklarını öğrendiğinde bile bu kadar duygusallaşmamıştı ve bu durum Yekta'nın, Mila için fazlasıyla endişelenmesine neden oluyordu.

"Lucas ve ekibi onu bulurlar, bebeğim. Sen neden kendini üzüyorsun?"

Yekta'nın anlayışlı sesini duyunca daha çok ağlamaya başlayan Mila, arada sırada burnunu da çekiyordu. Yekta ona sevgi dolu bir şekilde gülümsedikten sonra kızarmış burnuna hafif bir öpücük kondurdu.

"Çok endişeliyim. Neden bu kadar endişeliyim bilmiyorum ama kendime engel olamıyorum."

Yekta çenesini kardeşinin başının üzerine yasladı ve kollarını bir an bile gevşetmedi. Onun ne durumda olduğunu biliyordu. Çünkü Yekta da yıllardır aynı durumdaydı. Hiç kavuşamadığı ve hiçbir zaman da kavuşamayacağı bir kadına duyduğu aşk, kardeşinin nasıl hissettiğini tamamen anlamasını sağlıyordu. Küçük kardeşi farkında değildi ama çoktan aşk denen tuzağa düşmüştü. Kurtulmak için çabaladıkça daha da dibe gömülme neden olan, yine de içinde bulunmaktan asla pişman olmadiğın o kadim tuzağa...

"Biliyorum, bebeğim," diyerek kardeşinden ayrıldı. İri avuçlarını yanaklarına dayayıp, yüzünü onun yüzüne yaklaştırarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Sakın üzülme. Senin için elimden geleni yapacağım. Yirmi iki senedir seni koruyorum ve ölene kadar da korumaya devam edeceğim. Sana zarar verecek olan kendi duyguların dahi olsa, elimden geleni yapacağım." Kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu ve onu kucağına aldı.

Küçük bir çocuk gibi abisine sarılan Mila, başını onun güçlü omuzlarına dayayıp gözlerini kapadı. "Lütfen onu bulalım, abi O hep iyi olsun, olur mu?"

Yekta yavaşça kafasını sallayıp kardeşinin saçlarını öptü. "Olur, meleşim. Olur," dedikten sonra onu eve götürdü.

"Ne demek ajan bulma saati işe yaramıyor?"

Mila, Lucas'ın tepesine ölüm meleği gibi çökmüştü. Adamın ona sinirli bakışlar atması umurunda değildi. Zack bulunacaktı! O kadar!

Amy Feller BİS merkezine gönderilmiş, orada korumaya alınmıştı. Lucas, Zack'i bulacakları sözünü verdikten ve yaklaşık üç saat dil döktükten sonra kadını ikna edebilmişti. Buna rağmen Mila'yı ikna etmek, Samanyolu Galaksisi'ndeki kara delikler yok etmek kadar imkânsızdı. Lucas derin bir nefes aldı ve bir kez daha açıkladı.

"Bu lanet olasıca zeki herif ajan saatlerini tasarlayan ekipte yer alıyordu ve o saati deaktive edebilecek bir adam varsa, o da Zack'tir, demek oluyor."

Sabırlı ve gayet mantıklı bir açıklama yaptığı için kendisiyle gurur duyan Lucas, ekrana geri dönerken bir açıklama daha yapmamak için kaşlarını çattı. Ne var ki ufak bir kaş çatış, Mila Bennett için önemsiz bir karınca ısırtığından daha öteye gidemezdi.

"O zaman başka bir yol bul!"

Mila carladıığında Lucas kulaklarını kapatıp kıza kötü kötü baktı. "Zaten arıyorum!" Lucas da sesini yükseltince, Yekta'nın dünyayı çekirdeğinden patlatarak un ufak edecek güce sahip ölümcül bakışlarıyla muhatap olmak zorunda kaldı. Neyse ki sinirleri fena halde bozuktu. Böylelikle adama aynı şekilde kötümcül bakışlarla karşılık vermekte zorlanmadı.

"Bir gelişme var mı, Lucas?"

Bay M'nin yüzü çalıştığı ekranda belirince, Lucas yüzündeki ifadeyi düzeltmek zorunda kaldı. Bay M kötü kötü bakacağı son kişiydi. Adam yüzünü kökünden söker ağzına tıkartı da, kimse gıkını bile çıkaramazdı.

"Ne yazık ki, efendim." Lucas'ın sesi son derece saygılıydı.

"Uydu görüntülerini ele geçirmeyi başardık. Zack'in en son görüldüğü yerin bilgilerini paylaşıyorum. Oraya gidip çevrede araştırma yapın." Lucas başını olumlu anlamda sallayınca Bay M devam etti. "Mert yola çıktı, oraya geliyor. O gelene kadar Zack'i bulup elinizden kaçırmamaya çalışın." Bay M sözlerini tamamladıktan sonra bağlantıyı kapattı.

Mila savaşa hazır bir general gibi gözlerini Lucas'a dikince, adam başını kederle iki yana salladı. "Sana gelme desem de geleceksin, değil mi?"

Mila, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemenin dudaklarına yerleşmesine izin verdi. Lucas bıkkın bir nefes aldı. Gözleriyle Yekta'ya *Bu kıza nasıl dayanıyorsunuz?* bakışı attıktan sonra yerinden kalktı.

"Hadi o zaman gidip şu hergeleyi bulalım."

Bay M'nin gönderdiği koordinatlar, New York'un arka sokaklarında, köhne yapıların bulunduğu bir bölgeye aitti. Her köşede bir hayat kadını, üstünde parlak ama ucuz, neredeyse hiçbir yerini örtmeyen kıyafetiyle ayakta dikiliyordu. Kadınların yaklaşık on metre ötelerinde de, onlara sahip olan adamlar bekliyor, herhangi bir ters durumda müdahale edecekmiş gibi

tetikte duruyorlardı. Yekta ve Lucas, her adımlarında vücutlarının bir noktasına değen kadın ellerinden, memelerinden ve kollarından dolayı rahatça ilerleyemiyorlardı.

“Sana bedava olur, yakışıklım. Hadi gel, seni hiç bilmediğin diyarlara götüreyim.”

Boyalı sarı saçları ve ucuz rujuyla renklendirdiği dudakları nedeniyle aslında olduğundan çok daha büyük gösteren bir kadın Yekta'nın kolunu tutup okşamaya başlayınca, Mila abisinin kaşlarını çatıldığını gördü. Yekta hiçbir zaman Eren gibi havarda ya da Duman ve Kaya gibi çapkın olmamıştı. Aslında Mila hayatı boyunca onu bir kadınla görmemiş ya da sevgilisi olduğunu duymamıştı. Yalnızca onun bir kere âşık olduğunu ve âşık olduğu kadının adını biliyordu, o kadar. Bu bilgi de zaman zaman onu tehdit etmek için kullanmak dışında bir işe yaramıyordu. Bu yüzden doğal cazibesine kapılan kadınların ona asıldığı zamanlarda utançla karışık bir sinir yaşadığı yüzünden okunuyordu.

“Teşekkür ederim, hanımefendi ama şimdi işim var.”

Yekta kadınlara karşı olan nazik tavrını elden bırakmayarak cevap verince kadın afalladı. Ardından da kıkırdamaya başladı. “Seni gerçekten de yatağa atmalıyım, tatlım. Eminim harika sevişiyorsundur.”

Yekta derin bir nefes aldı. Mila onun sinirlenmeye başladığını fakat geleneksel yapısı izin vermediğinden sert konuşamadığını fark edince sıırttı.

“Üzgünüm hayatım ama onun sahibi var.”

Mila karşısında oynanan komedinin tadını çıkarırken, Lucas'ın araya girerek konuşması üzerine, Yekta'ya asılan kadınla aynı anda şaşkınlıkla bakakaldı. Kadın, kocaman olmuş gözlerini bir Lucas'a bir de Yekta'ya çevirdikten sonra anlayışlı bir ses çıkararak gülümsedi. “Ah, hayatım. Neden daha önce söylemedin? Sevgilinin burada olduğunu bilseydim seni hiç rahatsız etmezdim. Ama...” Kadın sözlerini yarım bırakıp Yekta'yı baştan aşağıya süzdü ve dudaklarını yaladı. “Bir gün

insel tercihini değiştirirsen, kesinlikle beni bulmalısın,” diye-
rek göz kırptı.

Mila, yanlarından uzaklaşan kadına ağızları ve gözleri aynı
oranda açık şekilde bakan Lucas ile Yekta’nın yavaş yavaş bir-
birlerine dönüp irkildiklerini görünce kahkahayı bastı. Yekta,
Lucas’a bir yumruk atmak istiyor gibi gerilmişti.

“Tanrım! Ben onu kastetmedim ki! Sadece seni kadından
kurtarmak için sevgilin olduğunu söylemek istemiştim!” Lu-
cas açıklama yapmaya çalışırken karnını tutarak gülen Mila’ya
sinirli bakışlar fırlatmayı da ihmal etmiyordu. “Artık kahka-
handa boğulmayı keser misin?”

Yekta giderek tehlikeli ve cani bir katil gibi görünmeye baş-
layınca Lucas, Mila’ya çemkirerek konuyu dağıtma girişiminde
bulundu. Fakat bu girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığını an-
laması için Yekta’nın uçarak üzerine atladığını görmesi yeterli
olmuştu. Neyse ki refleksleri güçlüydü de darbe almadan kur-
tulmayı başarmıştı.

“Bu konuyu kapatıp yeniden Zack’e mi odaklansak?” Lu-
cas, Yekta’dan olabildiğince hızlı kaçıp Zack’ten bahsedince,
adamdı olmasa bile en azından Mila’dan tepki almayı başardı.

“Haklısın. Abi, siz aşık kavganızı sonra yaparsınız. şimdi
işimiz var.” Mila bir kez daha kahkahayı bastı.

“Mila!” Yekta, kardeşinin yalnızca adını söylemişti ama bu
bile bulundukları sokağın tamamının buz tutmasını sağla-
bilirdi. Gerçi Mila dışındaki tüm sokağın demek daha doğru
olurdu, çünkü kız hâlâ gülmeye devam ediyordu.

“Tamam tamam. şu an işimiz var. Bu yüzden size daha
sonra güleceğim.”

Mila gözlerinden gelen yaşları silerken ani bir içgüdüyle
kafasını sağa çevirdi. Tanıdık bir siluetin, yer altı barı gibi gö-
rünen bir yere girişini gördüğünde kalbi heyecanla gümlledi.
Onun baktığı tarafa dönen Yekta ve Lucas da aynı şeyi fark et-
mişlerdi. Gördükleri Zack’ti ve adamı yakalamak için sözsüz

bir şekilde anlaşılmış gibi harekete geçtiler. Ne yazık ki barın aralarında bir sokak vardı ve aptal bir otobüs de yoldan geçmek için tam o anı bulmuştu.

“Hay ben şansımıza...” Mila, Lucas’ı onaylarcasına kafa sallayınca, Yekta adama fiziksel hasar vermek yerine gözlerini kısmakla yetindi.

Otobüs geçer geçmez Zack’in girdiği kapıya dalmak için koşmaya başladılar. İlk olarak Lucas girmişti. Arkasından Mila ve Yekta da içeriye girdiklerinde, onları ağır bir hava karşıladı. Bara girilen kapıdan sonra aşağıya doğru inen bir merdiven vardı ve oldukça uzundu. Merdivenin sonuna ulaştıklarında, neredeyse karanlık denecek kadar loş bir ışıkla aydınlatılmaya çalışılmış geniş bir alanın, kendinden geçmiş insan bedenleriyle dolu olduğunu gördüler.

Kulaklarını ağrıtabilecek kadar yüksek sesle çalan hareketli bir parça ortamı dolduruyordu ve içerisi o kadar havasızdı ki, akciğerleri için gerekli oksijeni güçlüklerle elde edebiliyorlardı. Zack’i burada bulmak, samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı.

“Bence ayrılıp arayalım. Yoksa biz görmeden mekândan çıkabilir ve ben artık o pislik herifi eve götürmek istiyorum.”

Lucas’ın önerisine diğerleri de onay verince, ayrılarak Zack’i aramaya başladılar. Mila, yüzlerinde koyu renk ağır makyajları ve üzerlerinde incecik bedenlerini örtmekten uzak kıyafetleriyle kendinden geçmiş bir şekilde salınan kızların arasından geçerken üzüldüğünü hissetti. Hareketlerinden uyuşturucunun etkisinde oldukları belliydi. Yaşları en fazla on yedi olmalıydı. Bu yaşta kendilerini zehirlemeye başlamışlardı. İçinden hepsini kolundan tutup bir güzel banyo yaptırmak, sonra da okula göndermek geliyordu. Şu an önceliği Zack’i bulmaktı ama bir gün, tüm bu karmaşadan kurtulur kurtulmaz, bu genç çocuklar için elinden geleni yapacaktı. Mila karmaşık duygularının arasında Zack’i aramaya devam ederken, kendine insan selinin arasından geçecek bir yol açmaya çalışıyordu.

Aradan geçen yarım saatte adamın izine rastlayamayınca umutsuzluğa kapıldı. Bugün çok uzun olmuştu ve Mila bir an önce Zack’i bulup eve gitmek istiyordu. Sonra da onu bir güzel pataklayıp yatağa yatırmayı ve yanına kıvrılmayı hayal ediyordu. Tanrı aşkına! On saatte adamın sıcaklığını ve kokusunu özlemişti. Gözlerinin hafifçe nemlenmeye başladığını hissetti. Gözlerini kırptırarak görevine odaklandı. Duygusallığın ne yeri ne de zamanıydı.

Kalabalığı taraya taraya bar kısmına ulaştı. Artık vazgeçmek üzereydi. Tamamen bırakmadan önce bir kez de bar kısmına göz atmak için son bir güç harcadı. Orta alana oranla daha sakin olan kısma çıkınca derin bir nefes aldı. Deli gibi terlemiş ve yorulmuştu. Uykusu vardı. Üstelik de Zack’i çok özlemişti.

“Seni bir elime geçireyim...” Cümlesini tamamlayamadan, gözleri adamın bilindik profiline takılınca kalbi hızla atmaya başladı. Hissettiği şey heyecanla karışık bir özlem duygusuydu. Eski Zack’ini istiyordu. Ona yabancıymış gibi bakan kişiyi görmek kalbini acıtırıyordu ve içinde adamın kafasını kırma isteği oluştuuruyordu.

Hızla harekete geçti ve barın önündeki taburede oturan adama doğru ilerlemeye başladı. İlk baktığında yalnızca Zack’i görmüş, diğerlerine dikkat etmemişti. Şimdi yaklaştıkça yanında başka birisinin daha olduğunu fark etti. Bir kadın. Sarışın. Üstelik üzerinde yalnızca bir büstiyer ve süper mini etek olan bir kadın. Mila, vücudundaki tüm alyuvar ve akyuvar hücreleri hırsıyla beynine doğru yol alırken, ellerini yumruk yaptı. Çünkü o kadın elini Zack’in omzuna koymuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

İçindeki öfke ve hayal kırıklığıyla önüne kim çıkarsa iterek, gözlerini de dünyadaki son saatlerini yaşayan kadına dikerek bara yaklaştı. Yaklaşmaz olaydı! Sarışın kaltak Zack’in kulağının hemen altına şehvetli bir öpücük kondurdu ve Zack de gülerek ona döndü. Yüzünde çapkın bir ifade vardı. Kalp hoptatan gülümsemesi dudaklarındaydı. Mila parçalanmaya

başladığını hissederek öfkesine tutundu. O devetabanı, şerefsiz pislik, başka bir kadını istiyorsa bok alırdı!

Hırsla ikiliye doğru ilerledi ve ellerini kadının uzun sarı saçlarına dolayıp çekti. Kadın geriye sendeleyince dizlerinin arkasına vurup yere düşmesini sağladı.

“Başkasının erkeğine el uzatırken bir kez daha düşünmeni öneririm. Gerçi sen el yerine direkt dudak uzatan bir kaltaksın ama olsun. Ben yine de uyarayım.” Mila eğilip çelik gibi bir sesle konuştuktan sonra kadının kafasını biraz önce oturduğu bar taburesine vurdu.

Kırmızı boyalı tırnaklarını ona geçirmek için kaldıran sürtük, başarısız olunca çığlık atmaya başladı.

Mila kadını saçlarından tutmaya devam ederek bir darbe de arkadan geçirdi. Kadın neredeyse bayılacak duruma gelmişti. Mila son bir kez daha saçlarını çekip kadını bağırttıktan sonra bıraktı ve arkasına bakmadan kaçışını izledi. Evet, birinci hedefini halletmişti. Şimdi sıra Zack'teydi. O lanet olası zeki beynini geri getirmek için onu bir güzel pataklayacaktı. Sinirle döndü ve karşılaştığı manzara karşısında bir an olduğu yerde kaldı. Zack ona gülümsüyordu. Dudaklarındaki gülümsemeyi hiç ek-siltmeden elindeki bardaktan bir yudum aldı ve o göz kamaştırıcı gülümsemesinin şiddetini arttırdı.

“Bu çok ateşliydi işte.”

Cazibesi tavan yapmıştı. Mila, olanları kavramaya çalışırken bir an sessiz kaldı. Yine ne olmuştu? Resmen adamın devreleri yanmıştı ve bu gidişle Mila'ninkileri de yakmasına az kalmıştı.

“Teşekkür ederim,” derken sesi tereddütlüydü.

Zack bir kahkaha attı ve yerinden kalkıp ona yaklaştı. Mila ne yapacağını bilemez şekilde donup kalmıştı. Adam vücutları arasında neredeyse hiç boşluk kalmaymıcaya kadar dibine sokuldu. Koyu renk sık kirpikleri elmacık kemiklerinde gölgeler oluşturacak şekilde aşağıya düşmüştü. İki elini birden Mila'nın

beline yerleştirdi. Mila bu temasla ürperirken, korktuğunu da hissediyordu.

“İlk defa ateşli olduğunu söylediğim bir kadın bana teşekkür ediyor.”

Ses tonu o kadar yumuşaktı ki, Mila ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Teni karıncalanmıştı. Adam resmen konuşarak onu baştan çıkaracaktı. “Sen bana asılıyor musun?” Sesi, sanki yüz metreyi beş saniyede koşmuş gibi soluk soluğaydı.

Zack yamuk bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını hafifçe kızın dudaklarına dokundurdu. “Öyle de denebilir.”

Mila kafasını kaldırıp adamın güzel mavi gözlerine baktı. Midesi acı bir şekilde kasılıyor, biraz sonra soracağı sorunun cevabından deli gibi korkuyordu.

“Beni hatırlamıyor musun?”

Zack soruyu duyunca biraz geri çekildi ancak elleri hâlâ kızın belindeydi. Kaşları hafifçe çatılmıştı fakat eski çapkın haline dönmesi uzun sürmedi. “Böyle bir güzellekle tanışmış ol- sam hatırlardım.”

Mila kendini kalbinden vurulmuş gibi hissetti. Gözleri dolmuştu.

“Yoksa tanıştım mı?” Zack’in yüz ifadesi ciddileşmişti.

Mila dudaklarını güçlükle aralayıp titreyen bir sesle, son bir umutla sordu. “Gerçekten beni hatırlamıyor musun?”

Zack’in alnı kırıştı. Sanki kendini zorluyormuş gibi görünüyordu. Konuştuğunda, Mila adamın ağzından dökülen sözleri duymaktansa, ölmeyi yeğleyeceğini düşünerek gözlerini kapadı.

“Kimsin ki sen?”

On ikinci Bölüm

“Kimsin ki sen?”

Bu sözler, Mila’nın ömrü boyunca hissetmediği kadar büyük bir acının pençesinde kıvranmasına neden olmuştu. Mızıkçı gözleri bu gece birçok kez yaptığı gibi dolarken, ne diyeceğini bilmiyordu.

“Mila...” dediğinde, bu tek sözcüğün boğazını yaktığını hissederek sustu. Konuşsa, muhtemelen bulunduğu yere çöküp ağlamaya başlayacaktı. Ya da belki de Zack’in boğazına yapışmalıydı. O an o kadar karışık hissediyordu ki, içindeki üzgün küçük kız ile kızgın Amazon bile savaş halindeydi. Zack’in hâlâ bir tepki vermediğini görünce kendini biraz toparlamaya çalıştı. “Ama sen bana *bücürük* demeyi daha çok seviyorsun, devetabanı.”

Zack yüzünü acı çekiyormuş gibi hafifçe buruşturunca, Mila içine bir umut dalgasının yayıldığını hissetti.

“Böyle kaba sözler senin gibi tatlı bir kızın ağzına hiç yakışmıyor.”

Ve Mila’nın tüm umutları kül gibi dağılıp dünyanın sonsuz karanlıklarına karıştı. O tatlı kız biraz sonra Zack’in ağzına edecekti, adamın haberi yoktu.

“Tanrı aşkına, kendine gel! Nasıl hatırlamazsın? Öpüştüğümüzü, bana *bücürük* dediğini, kurabiyeleri çok sevdiğini... Hiçbirini mi hatırlamıyorsun?” Mila, Zack’in yüzüne umutsuzca baktı.

“Kurabiyeyi hâlâ seviyorum.” Hafifçe ona doğru eğilmişti ve yüzünde yine o nefes kesici ifade belirmişti. Mutlu, gamsız

ve son derece çarpıcı... Mila bir heyecan dalgasıyla sarsılırken, adamın dudaklarının kendi dudaklarına değmesini sabırsızlıkla bekledi. Belki de peri masallarındaki gibi, beyaz atlı prensin öpücüğü aralarındaki kara büyüü bozardı. Bu durumda beyaz atlı prenses büyüü bozacaktı ama olsun... Her şey kitabına uygun olmak zorunda değildi.

"Zack!"

Dudakları birbirine tam olarak değmeden, Yekta'nın ürkütücü sesi ve Lucas aralarına girince ayrılmak zorunda kaldılar.

"Lucas! Burada ne arıyorsun?"

Zack gülümseyerek arkadaşına yaklaştı. Lucas ise sorusunun mantığını çözmeye çalışıyordu. Mila, Zack'in zaten yanık devrelerini daha fazla yakmamak için hızla Lucas'ın yanına gitti ve adamın kulağına eğilerek, Zack'in duyamayacağı bir sesle konuşmaya başladı.

"Hafızasında bir sorun var," dedikten sonra temkinli gözlerini, ona kızgın bir şekilde bakan adama çevirdi. Yine niye sinirlenmişti gerçekten bilmiyordu ama bu gidişle Mila ağır bir darbe operasyonuyla adamın tüm sinirlerini alacaktı.

"Pekâlâ, Zack. Acil bir durum var ve bir an önce BİS merkezine gitmeliyiz." Lucas, arkadaşını yeni bir krize sürüklemek istemediği için bu yalanı uydurmuştu. Aslında tam olarak yalan da sayılmazdı. Yalnızca adam acil durumun kendi beyni olduğunu bilmiyordu, o kadar.

Fakat Zack onu duymamış gibi yaparak gözlerini Mila'ya diyor olduğundan, Lucas kendini biraz dışlanmış gibi hissetti. Birazcık. Sonuçta o yetişkin bir erkekti. Harika! Biraz önce Yekta ile sevgili sanılmak beynine tahmin ettiğinden daha çok hasar vermiş olmalıydı.

"Madem Lucas'la beraberdin, neden seni öpmeme izin verdin?"

Mila, zor bir soruyu anlamaya çalışan lise öğrencisi gibi Zack'e bakakaldı. Yekta dişlerini sıkı. Lucas sırtı.

"Bilirsin Zack, şimdiki kızlar bir tuhaflar." Lucas, Mila'dan darbe almamak için çevik davranmak durumunda kaldı.

"Kapatın çenenizi! Ben kimseyle birlikte değilim ve sen..." Elini kaldırıp işaret parmağını Zack'e sallayan Mila, elması bile kesebilecek kadar keskin bir sesle devam etti. "Sen ancak kıçımı öpersin!"

Zack'in gözleri keyfi yerine gelmiş gibi parladı. "Eminim ondan da çok zevk alacağım," dedi ve hemen ardından Yekta'nın sert yumruklarıyla baş başa bir an geçirdi.

"Hey dostum, sakın ol!" Zack ilk yumruğunu afiyetle yedikten sonra, seri bir hareketle Yekta'dan kurtulup Lucas'a baktı. "Bu da kim?"

Öyle şaşkın görünüyordu ki, Mila içindeki sevecen tarafın yönetimi ele geçirmesine izin vererek abisinin önüne atladı. "Abi! Şu an durum biraz istisnai. Bu yüzden belki bir istisna yapmak istersin."

Mila masumca gözlerini kırptırırken, Yekta dişlerini sıkı ve sertçe konuştu. "Merak etme, Mila. Ben onu çok istisnai bir şekilde döveceğim."

Yekta fazlasıyla sinirli görünüyordu. Mila elini onun göğsüne koyup gözlerini kocaman açtı. Abisi buna dayanamazdı. Yekta bıkkınlıkla bir iç çektikten sonra, elini indirip kardeşine sarıldı.

"Tüm bu işler bittiğinde ona çok sıkı bir dayak atacağım, haberin olsun, Mila," dedi ve dudaklarını kardeşinin saçlarına değdirip onu öptü.

Zack'ten itiraz dolu bir ses yükselince üçü birden ona döndü.

"Birileri neler olduğunu bana açıklayacak mı?" Zack gözlerini kırmış, Mila ve Yekta'nın sarılmalarını izliyordu. Yine biraz sinirli görünüyordu.

Lucas duruma el koymak adına kolunu arkadaşının omzuna atıp, onu çıkışa doğru sürüklemeye başladı. "Merak etme, dostum. Merkezde sana hepsini açıklayacağız."

BİS merkezine geldiklerinde, Mila'nın nerede olduklarıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. "Burası da neresi?"

Bulundukları yerin bembeyaz duvarlarını kafası karışmış bir şekilde inceliyordu. Sanki bir sürü beyaz koridor birbirine girmiş gibiydi. Girişte, danışma gibi bir yerde, çok güzel ancak fazlasıyla soğuk bir kadın onları karşılamıştı.

"Mert geldi mi?"

Lucas, Zack'i yanından bir an bile ayırmadan girişteki soğuk kızla konuşunca Mila tüm dikkatini ona verdi.

"Evet, efendim. Kendileri şu an Tengri Odası'nda sizi bekliyorlar."

Kız siyah saçlı, mavi gözlüydü ve mükemmel bir şekilde sabit duruyordu. Lucas, Mila'nın meraklı bakışlarına aldırmadan, Zack'i yanında sürüklemeye devam ederek Tengri Odası'na yö-neldi. Tıpkı Türkiye ofisinde İskandinav mitolojisi isimleri kullanıldığı gibi, Amerika ofisinde de Türk mitolojisinin kahra-manları kullanılmıştı. Çok uluslu bir yapı olan BİS, bir şekilde kendi içinde garip bir espri anlayışına sahip gibiydi.

Mila, yalnızca Lucas'ı takip etmekle yetiniyordu. Abisi de onunla aynı durumdaydı. Nereden girip nereden çıktıkları kafasını karıştırmaya başlamıştı. Nihayet geniş bir odaya girdiklerinde, Mila uzun boylu, koyu renk saçlı ve açık mavi gözlü bir adamla karşılaşınca biraz ürktü. Neyse ki adam Lucas'ı görür görmez gülümsemişti.

"Lucas! Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

Mila'nın Mert olduğunu tahmin ettiği adam ve Lucas sıkıca sarılırlarken, Zack garip bir şekilde onu kollarının arasında tutan Yekta'ya bakıyordu.

"Zack! Nasılsın, dostum?"

Zack gözlerini abi kardeşten zorlukla çekerek Mert'e döndü. "Biraz kafam karışık ve bana neler olduğunu anlatabilecek birisine ihtiyacım var. Mesela neden BİS'te olduğunu açıklamakla

ışe başlayabilirsin." Mert'e sarıldıktan sonra geri çekilen Zack huzursuz görünüyordu.

Mert'in yüzü, duyduklarından hiç hoşlanmadığını gösterircesine kırışmıştı. Onun BİS'e dönüşünü hatırlamıyorsa, en az dört aylık hafızasında sorun var demekti.

"Bunun için önce bizim sana birkaç soru sormamız gerek." Mert herkese oturmalarını işaret etti. Mila ve Yekta yan yana, Lucas ve Zack'in tam karşısına oturdular. Mert ise ayakta durmuş onlara bakıyordu. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bize şu an hangi görevde olduğunu söyler misin, Zack?"

Zack yerinde kıpırdandı ve yan gözle Mila'ya baktı. Mila ve abisini tanımadığından, onların yanında gizli görevinden bahsetmek istemediği ortadaydı. Mert olaya müdahale etti.

"Mila ve Yekta konusunda sıkıntı yok. Rahatça konuşabilirsin."

Zack, Mert'in onayına rağmen tamamen rahatlayamamıştı ama yine de arkadaşına cevap verdi. "Amerikan hükümetini tehdit eden bir hacker'ın peşindeyim."

Lucas ve Mert aynı anda küfür ettiler. Yekta'nın Mila'nın kulaklarını kapattığını görünce de sırtmaya başladılar. Neyse ki Yekta'nın attığı bakışların etkisiyle toparlanıp yeniden konuya odaklanmaları uzun sürmedi. Zack'in bahsettiği görev altı ay önce sonlanmıştı ve adam muhtemelen son altı ayı hafızasından silmişti.

"Bence söylemeliyiz."

Fikir Mert'ten çıkmıştı ve Lucas'la gözlerini birbirlerine dikmiş, sözsüz bir tartışma içine girmişlerdi. Lucas ayağa kalkıp Mert'in yanına gittiğinde, Zack onlarla ilgilenmeyip Mila'ya bakıyordu. Sanki çok zor bir geometri sorusunu kafasından çözmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Zack, hafızanı kaybettin."

Mert pat diye konuya girince, Lucas tak diye arkadaşının kafasına bir tane geçirdi.

"Ne yapıyorsun, Mert! Söyle dedik de, adamı felç et demedik!"

Mert kafasını tutup Lucas'a cevap verdi. "Normalde bu tarz hastalara hafızalarını yavaşça kazanması için zaman verilir ama bizim o kadar zamanımız yok. Bu adamın bir an önce kendine gelmesi lazım." Ardından, şoka girmiş bir şekilde onları izleyen Zack'e döndü.

Zack onlara bir hareket çekip aklından geçeni direkt olarak söyledi. "Siktirin lan oradan!"

Mert ve Lucas umutla Zack'e baktılar. "Şimdiden işe yarayabilir mi?" Lucas umutlu konuşmuştu ama Zack'in tek cevabı yeniden küfretmek oldu. Arkadaşları sırtırken, Yekta kardeşinin kulaklarını daha sıkı kapattı. Mila ise abisine somurtuk bir şekilde dik dik bakıyordu. Lucas ve Mert'in bu manzara karşısında kahkaha atmamaya çalışmaları da görülmesi gereken bir manzaraydı.

"Tanrı aşkına! Adam burada hafıza kaybı yaşıyor, siz sırtıyorsunuz. Hepiniz mi manyaksınız? Deli olmayanları ajan yapmıyorlar mı?"

Mila'nın olanlara daha fazla tahammül edemeyerek patlaması üzerine, tüm erkekler şaşkın bir halde ona döndü.

"Sizce de kızdığında çok tatlı olmuyor mu?"

Zack'in sesi öyle neşeliydi ki, herkes bir anda adam sanki ikinci bir baş çıkarıyormuş gibi dehşet içinde ona baktı. Mila ise sinirden ağlamak üzereydi.

"Gördünüz mü? Bana tatlı dedi! Kesin beynindeki hücrecikler bu hayata daha fazla dayanamayıp nalları diktiler!"

Mert ve Lucas aynı anda kahkahayı basınca, Mila kollarını göğsünde birleştirip somurttu. Yekta bile sırtıtmaya başlamıştı. Bu durum genç kızda hepsini yere yatırıp üzerlerinde zıplama isteği oluşturuyordu.

"O eğitilmiş bir ajan, Mila. Her tür durumla başa çıkmak için eğitildi. Bu yüzden çok da hassas davranmana gerek yok."

Mert'in söylediklerini duyunca avına yaklaşan bir seri katilin heyecanı ile gülümseyen Mila, diğer herkesin Zack'e canı gönülden acımasına neden oldu.

"Ama sen yine de çok üzerine gitme." Mert, arkadaşını kurtarmak için çaresizce etkisiz bir girişimde bulundu. Fakat nafileydi. Mila duyacağını duymuştu.

"Hele bir kendine gelip olanları hatırlamaya başlasın, sonra ben o eğitilmiş ajana neler yapıyorum göreceğiz." O an, bulundukları odada soğuk bir rüzgâr esip başta Zack olmak üzere bütün erkeklerin tüylerini diken diken etti.

"Neyse! Biz işe başlayalım. Dostum, üzgünüm ama beyinini incelememiz lazım. Hafıza kaybının fiziksel bir hasardan mı, yoksa travmadan mı kaynaklı olduğunu tespit etmeliyiz."

"Hadi o zaman başlayalım."

Hevesle konuşan Zack biraz fazla istekli görününce, Lucas yeni bir sırtıma salgınına yakalanmış da bütün gücüyle engellemeye çalışıyormuş gibi görünerek kendini sıktı. Mert de Lucas'tan farklı görünmüyordu. Yine de Zack'i omzundan tutup odadan çıkarmayı başardı. Lucas da onları takip etti. Zack, odadan çıkarken sırtında manevi bıçak darbeleri hissettiğine yemin edebilirdi.

"Şu içerideki ateşli hatunla aramızda bir şey mi vardı? Ben mi hatırlamıyorum?" Zack, Mila'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra Lucas'a eğilerek fısıldamıştı.

Lucas arkadaşının omzuna keyifle sarıldı. "Neler olduğunu ben de bilmiyorum, dostum. Ama içimden bir ses, o ateşli hatunu biraz daha hatırlamazsan, hatırlatma işlemini bizzat kendisinin seve seve yapacağını söylüyor," diyerek kahkahayı basan Lucas, arkadaşının arkaya dönüp Mila'ya endişeli bir bakış atmasına neden oldu.

Zack, bir sürü elektronik aletin içine girip çıkarak beyninin her köşesini taciz ettirdikten sonra, BİS merkezinin dinlenme odalarından birinde yatağa uzandı. Mert sonuçların birkaç saatte çıkacağını söylemişti ve o süre zarfında Zack biraz kendini dinlemek istemişti. Mila denen o kız bir şekilde kafasını karıştırıyordu. Gözleri öylesine tanıdıktı ki... Sanki ezelden beri onu tanıyormuş gibi hissediyordu. Zack bunun beyninin bir oyunu mu, yoksa duygularının yanılsaması mı olduğunu bilmiyordu ama biraz daha bilmezse, kız tarafından hadım edileceğiyle alakalı güçlü bir hissiyata sahipti. Son zamanlarda çok yorulduğu ve gerçekten uzun süredir uyumadığı için gözleri yavaşça kapanırken kendini uykunun huzurlu kollarına teslim etti.

Zack, koyu mavi-siyah duvarlara sahip koridorda koşarken, arada sırada onu kovalayan eli silahlı kişiye bakmayı da ihmal etmiyordu. Nefes nefese kalmış, hafifçe uzayan saçları terden ıslanarak alnına yapışmıştı. Normalde koşarken çok zorlanmazdı ama bu defa uzun süredir kaçmakta olduğundan bacakları onu taşımamaya başlamıştı. Arkasındaki kişi yaklaştıkça paniği artıyor, vücuduna pompalanan adrenalin daha yüksek seviyelere ulaşıyordu.

Koridorun sonuna ulaştığında bembeyaz ışıklarla aydınlatılmış bir odaya adım atmıştı. Odanın tam ortasında bir kadın, kucağında bir bebekle ayakta duruyor ve ağlıyordu. Zack kadınla bebeği gördüğünde, kovalandığı gerçeğini bir kenara bırakarak duraksadı.

"İyi misiniz, bayan?" Sesi kulağına garip gelmişti. Sanki biraz çocuksuydu. Şüphyle başını öne eğdi ve kendi bedeni yerine beş yaşında bir çocuğun bedenine baktı. "Neler oluyor?"

Önünde bir ayna belirince yansımasıyla karşılaştı. Beş yaşındaki halindeydi. Elini uzatıp aynaya dokunacakken, bebeğin ağlaması dikkatini dağıttı. Bakışlarını yavaşça ayakta duran kadına çevirdi. Kadının gözleri öyle parlak bir maviydi ki, Zack hayatı boyunca bu kadar güzel bir renk görmemişti.

"Onu koru."

Kadın ağlayarak bebeği uzattı. Zack, beş yaşına döndüğünü unutup ona doğru bir adım attı. Kadın bebeği uzatmaya devam ederek aynı şeyi söyledi.

"Onu koru."

Ciddiyetle başını salladı ve bebeği kucağına aldı. Aniden patlayan silah sesine eşlik eden sırtındaki yakıcı acı, gözlerinin kararmasına neden oldu. Bebek gözlerini açtı. Dünya tamamen karanlığa gömülürken, gözlerinin önünde beliren tek şey bir çift mavi gözdü.

Yatağından fırlayarak uyandığında ter içinde kalmıştı ve nefes nefeseydi. Kurşun yarasının acısını gerçekmiş gibi sırtında hissediyordu. Yaşadığı panikten dolayı kalbi deli gibi çarpıyor, nefes alamıyormuş gibi göğsü sıkışıyor. Rüyasının ne anlama geldiğini bilmiyordu ama o mavi gözlerin kime ait olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alarak Mert'le konuşmak için yataktan kalktı.

Zack, Tengri Odası'na girdiğinde, Mert ve Mila'nın baş başa olduklarını görünce kaşlarını kaldırdı. İkisini yalnız görmekten hoşlanmamıştı.

"Çok hızlısınız."

Mila'nın yanındaki boş koltuğa oturdu ve bakışlarını Mert'e sabitledi. Kızın gözlerine bakmak, rüyasını yeniden yaşamasına neden oluyordu ve o nahoş hisleri hatırlamak, yapmak istedikleri listesinde şimdilik en son sıradaydı. Bunun yerine Mert'e kaç çatmak daha cazipti.

"Hafızanı geri getirecekse ışık hızını bile alt edebilirim."

Mila'nın hevesli konuşması içgüdüsel olarak ona dönmesini sağladı. Kızın çocuksu güzelliğini görünce kalbinin hızlandığını hissetti. Belki rüyasının etkisiydi, belki de değildi, bilmiyordu ama bu kızda onu çeken bir şeyler olduğu kesindi.

"Seninle birlikteliğin eşsiz bir deneyim olduğuna eminim."

Zack kimsenin onu duymamasına özen göstermişti. Mila, *Anında Görüntü Show* yaptı ve parlak, neon kırmızı şölenni sunan yüzünü utanarak önüne çevirdi.

"Biz sizinle birlikte olmadık." Mila'nın sesi öyle esefle doluydu ki, yalnızca ses tonu bile buna ne kadar içerlediğini açıkça gösteriyordu. Zack kısık sesle gülünce, Mila sinirle çıktı. "Sen neye gülüyorsun?" Misket oyununda mızıkçılık yapan inatçı bir çocuk gibi görünüyordu.

"Sana. Çok sevimlisin."

Mila'nın yanaklarının rengi kırmızıdan pembeye geçiş yapmıştı. Bu görüntüye hayran olmamak elde değildi.

"Bana sevimli demeyi keser misin? Sinirlerim bozuluyor." Mila sanki kendine hakaret edilmiş gibi yüzünü düşürünce, Zack kahkahayı bastı.

"Tanrı aşkına! Seninle hayat çok zevkli olurdu."

Mert dikkatli gözlerle onları izlerken, Zack ve Mila adamın varlığını unutmuş, sanki yalnızlarmış gibi sohbet ediyorlardı. O an adama oldukça parlak bir fikir verdiklerinin farkında değillerdi ama kesinlikle doğru yolda ilerliyorlardı.

"Sonuçlar tamam mı, Mert?"

Lucas'ın ve onun hemen ardından Yekta'nın odaya girmesiyle, Zack ile Mila'nın arasındaki büyümlü an dağıldı.

"Evet, sonuçlar elimde." Mert, önündeki sanal klavyeye birkaç komut girdi ve masanın üzerine üç boyutlu bir görüntünün aktarılmasını sağladı.

Mila hafif bir çığlıkla ayağa kalkıp hayran gözlerle üç boyutu incelemeye başladı. "Tanrım! Sonunda üç boyutu icat edebildiniz mi?" Ellerini uzatarak görüntüye dokunmaya çalıştı. Zack, kızın masum ilgisini görünce sevgiyle gülümsedi. Bu hareketi diğerlerinin gözünden kaçmamıştı. Mila'nın onlara dönüp çemkirmesi de hiç azımsanmayacak kadar hızlıydı. "Neden biz de kullanamıyoruz? Siz lanet ajanlar tüm iyi şeyleri kendinize saklıyorsunuz, değil mi?"

Mila fazlasıyla ciddi göründüğünden, kimse ona gülmeye cesaret edemedi. Bunun yerine Mert konuyu değiştirmeyi tercih ederek odada bulunan erkeklerin hayatını kurtardı.

"Zack'in beyinde fiziksel bir hasar yok."

Mila haberi duyunca, "Yaşasın!" diyerek Zack'e sarıldı. "O zeki beyin hücrelerinin bu kadar kolay pes etmeyeceğini biliyordum! Nöronlarını seviyorum!"

Mila ile Zack göz göze geldiler. Mila'nın gözleri parlıyordu. Kızın mutlu yüzünü fena halde çekici bulan Zack, dayanamayıp yanağına minik bir öpücük kondurdu.

"Zack! Pis dudaklarına sahip çık, yoksa biraz sonra zeki ya da değil, tek bir beyin hücren bile yaşamıyor olacak!" Yekta'nın sesi havayı jilet gibi kesmişti.

Zack ona alaycı bir bakış attıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi konuştu. "Bu durumda ne yapmamız gerekiyor?"

Mert, Zack'i süzdükten sonra başka üç boyutlu görüntüler aktarmaya başladı. "Beyinde fiziksel bir sıkıntı olmadığını zaten söylemiştim. Yalnızca amigdala bölgen biraz fazla çalışıyor. Lucas bana elektromanyetik bir tabanca ateşlendiğinde orada olduğunu söyledi. Bu da beyindeki elektriksel iletimlere zarar vermiş ve normal işleyişini bozmuş olmalı." Mert görüntüye Zack'in, üzerinde ufak, kırmızı bir işaret olan beyinini getirdi.

"Amigdala da neyin nesi? Neden fazla çalışıyor? Yoksa tüm bunların sorumlusu o mu? Eğer oysa, ben o amigdalayı..." Mila, taramalı tüfekler için test aracı olabilecek kadar seri bir şekilde konuşurken, herkesin gözlerini ona dikmesi üzerine dudaklarını birbirine bastırarak susmak zorunda kaldı.

"Amigdala, beynin endişe ve korku duygularını yöneten bölge. Teorime göre, çocukken anılarını silme işlemini korku ve endişe duygularıyla bağdaştırmışlar. Fiziksel hasar olmadığından, hafızanı tam olarak sildiklerini sanmıyorum. Muhtemelen yalnızca anılarını baskıladılar." Sustu ve derin bir nefes aldı. "Muhtemelen elektromanyetik tabancanın sinyalleri ve öğrendiklerin yüzünden beynin alarm durumuna geçince, kendini korumak amacıyla biraz fazla ileri giderek, son altı aylık hafızanın da baskılanmasına neden oldu. Bizim yapmamız gereken de o baskıyı kaldırmak. Ama..." Sıkıntıyla iç çeken Mert,

odadakilerin endişeli bakışları altında devam etti. "Bu baskıyı azaltırsak, çocukluğunda olanları da hatırlayabilirsiniz."

Mert bir kez daha duraksayınca Zack sabırsızca araya girdi.

"Ve bu neden kötü?"

Mert açıklama yapmak istemiyor gibi görünse de, Zack'ın ısrarcı bakışları karşısında daha fazla suskun kalamadı. "Eğer beynin son zamanlardaki anılarını bile baskılayacak kadar ileri gittiye, hatırlamak istemediklerin büyük ihtimalle gerçekten kötü şeyler."

Ortam bir anda sessizliğe bürünmüştü. Mila bile söyleyecek söz bulamamış gibi gözüküyordu. Fakat bu durum çok uzun sürmedi. Zack'e dönerek elini adamın yüzüne koyan Mila, "Boş ver hafızanı. Ben seninle her şeyi baştan yaşarım," dedi.

Kızın sesi öylesine şefkat doluydu ki, Yekta bile ağzını açıp bir şey diyemedi. Kardeşinin âşık olduğunu bir kez daha anlamıştı.

Zack, genç kızın elini kendi avucunun içine alıp üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Mila hafifçe titreyince tanıdık bir sıcaklığın kalbine dolduğunu hissetti. "Bunu başarabilirim. Güven bana," dedi ve Mila'nın itiraz etmesine izin vermeden Mert'e döndü. "Baskıyı kaldırmak için ne yapabiliriz?"

Mert profesyonel bir şekilde açıklamaya devam etti. "Aslında bunun birkaç yöntemi var. Birincisi, beynine Cemre'nin yaptığı gibi elektrik akımı verebiliriz ama bu kalıcı bir hasara neden olabilir. Kimyasal ilaçlar da aynı şekilde zarar verir. Bu yüzden baskının doğal yollardan kalkması gerek."

Kimsenin aklına doğal olabilecek herhangi bir yol gelmezken, Mila herkesin merak ettiği şeyi sordu. "Neymiş bu doğal yollar?"

Mert gülümsedi ve gayet normal bir şekilde cevap verdi. "Mesela âşık olabilir."

Mila önce şarjı bitmiş bir akıllı telefon gibi bomboş gözlerle adama baktı. Hemen ardından yerinden öyle bir fırladı ki, kimse kızın hareket ettiğini bile görememişti.

"Ben onun âşık olacağı kadını alır, parçalar, sonra da Maylo'ya yediririm! Beni anladın mı? Zack kimseye âşık olamaz!" Mila sinirle konuşurken, bir yandan da onu Mert'e saldırmaktan alıkoyan Zack'ten kurtulmaya çalışıyordu.

Zack genç kızı belinden tutmuş geri çekiyordu. Fena halde keyifli olduğu, *Otuz İki Diş* isimli postmodern bir sanat sergisi gibi görünen sırtışından belliydi.

Mert ise kahkahalarının ağzından kaçmaması için bir süre sesini çıkarmadı ama aklındakileri söylemesi uzun sürmedi. "Tamam, o zaman sana âşık olsun."

Mila bir kez daha şarjını boşalttı ve olduğu yerde donup kaldı. Hemen sonra şüpheli gözlerle Zack'e dönüp bir süre onu süzdü. Sanki bir hesaplama yapıyor, olasılıkları gözden geçiriyor gibiydi. Sonunda tekrar Mert'e döndüğünde, gözlerinde umutsuzluk vardı.

"Zack hayatta bana âşık olmaz." Sesi titremiştii ve dudakları sanki ağlamamak için kendini zorluyormuş gibi büzülmüştü.

Zack karşısındaki manzaradan fazlasıyla etkilenmiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki sevgiyle karışık hayranlık bunun en büyük kanıtıydı.

"Kafasına sert bir cisimle vursak? Ya da başından aşağıya bir kova buzlu su döksek? Yüksek bir yerden aşağı ittirsek?"

Mila'nın son derece mantıksız önerileri karşısında şaşkınlıktan kahkahaya boğulmaya kadar geniş bir yelpazede duygular yaşayan odadakiler, ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

"Bence aşk mükemmel bir fikir!" Zack sırtarak Mila'ya döndü ve onu belinden tutup kendine çekerek konuşmaya devam etti. "Ne dersin? Beni kendine âşık edebilir misin?"

On Üçinci
Bölüm

Mila, yaşadığı süre boyunca belki de ilk defa ne diyeceğini bilemiyordu. Aslına bakılırsa, duyduğu soruyu tam olarak doğru anlamadığından şüpheleniyordu. Ancak karşısındaki adamın güzel mavi gözlerini ona dikip neşeli bir şekilde gülümsemesi, şüphesini etkisiz kılan en büyük etkendi. Bir süre daha, ciddi olup olmadığını anlamak için Zack'î süzdü. Sonunda onu bir taraflarına takmayarak Mert'e döndü.

"Peki, neden âşık olması gerekiyor?" Fazlasıyla meraklı bir tavşan yavrusu gibi görünüyordu. İyice Mert'e doğru eğilmişti. Fakat Zack onu sıkıca kendine bastırdığından, biraz komik bir manzara olduğu söylenebilirdi.

Mert genç kızın sorusuna yüzündeki sırtışı silmeden cevap verdi. "Çünkü âşık olduğumuzda salgılanan hormonlar amigdala bölgesindeki hareketliliği azaltıyor. Yani âşık olduğunda daha az endişeli oluyorsun ve daha az korkuyorsun. Ayrıca NGF denen bir madde, daha çok salgılanarak beynin iyileşme sürecini hızlandırıyor."

Mila, özellikle amigdala kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu ve sessizce söylendi. "Amigdaladan nefret ediyorum." Zack, söz konusu olan kendi amigdalası değilmiş gibi rahatça omuz silkti. Mila ona kötücül bakışlar yolladıktan sonra Mert'e döndü. "Bu arkadaşın rahatlatmanın başka yolları yok mu?"

Gelen soru odadaki erkeklerin kırmızı ve morun değişik tonlarını yüzlerinde test etmelerine neden oldu. Zack kahkahasını tutamayıp sarsıla sarsıla gülmeye başladı. Mila, onların neyi yanlış anladıklarını fark ettiğinde inleyerek lafa girdi.

"Amigdala! Arkadaş derken o lanet beyin bölgesinden bahsediyordum! Sizin aklınız başka bir şeye çalışmaz mı?"

Mila'nın açıklama çabaları herkesin kopma noktasına gelmesine neden olmuştu. Yaklaşık beş dakika sonra, biraz olsun normale dönmeyi başaran Zack, kızı sıkıca kendine bastırarak fısıltıyla konuştu.

"Aslında başka yollarla da rahatlatabiliriz, *arkadaşı*."

Zack cazibeli bir şekilde gülümseyince, Mila'nın beynine geri dönülemez bir hasar vermişti. Mila gözlerini birkaç dakika sessizce Zack'e diktikten sonra hızla Mert'e döndü.

"Aşk! Aşk mükemmel bir fikir! Ben hemen şimdi gidip bu konuda bir plan yapacağım ve Zack'in sevgili nöronlarını geri getireceğim." Mila sözlerini tamamladıktan sonra çevik bir hareketle adamın kucağından atladı.

"Aslında benim bir fikrim var."

Lucas konuştuğunda Mila kapıdan çıkmak üzereydi. Şüpheyle kısılmış gözlerini ona çevirdiğinde, cazibeli ve çocuksu gülüşünün yüzüne yayıldığını gördü.

"Şahsen senin fikirlerini duymayı pek istemiyorum."

Zack huysuzca araya girince, Mila ona kısa bir bakış attı. Şu an gerçekten umutsuz bir haldeydi. Bu yüzden her türlü öneriye açıktı. "Söyle." Şüpheli tavrında bir nebze bile olsa azalma yoktu.

Lucas gülümsemesini genişleterek konuşmaya devam etti. "Erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçer derler. Zack'in kalbine giden ise kesinlikle oraya bir uğruyordur."

Zack, arkadaşından ilk defa bu kadar mantıklı bir şey duymuş olmanın verdiği şaşkınlık ve gurur karışımı bir ifadeyle gülümsedi.

"Hayır! Yemek olmaz!"

Mila'nın ateşli itirazı, Yekta dışında herkesin ona şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Yekta'nın üzerinden buram buram acıma duygusu yükselince Zack huzursuzlandı.

"Neden?"

Zack ciddi anlamda meraklı görünüyordu. Mila, adamı zehirleyerek hafızasını yerine getiremeyeceğini bildiğinden, tüm benliğiyle bu konuyu kapatmalarını diledi ve bu dileğini sesli olarak da dile getirdi. "Olmaz işte! Daha etkili bir şeyler olmalı!"

Mila yardım istercesine abisine baktı. Yekta başını iki yana sallayarak diğerlerine döndü. "Bence bu konuda ısrar etmek, hayatınızdaki büyük yol ayrımlarından birisi olabilir. Yanlış bir tercih, hiç beklenmedik sonuçlar doğurabilir."

Yekta'nın son derece kapalı açıklaması herkesin kafasının karışmasına neden olmuş gibiydi. Mila âşık etme işinden vazgeçmenin kıyısında idi. Sonuç olarak kimse tasvip etmese de, adamı tava ile kovalamak çok daha cazip geliyordu.

"Yoksa yemek yapamıyor musun?"

Zack'in sesi şaşkın çıkmıştı. Mila somurturken, Lucas ve Mert sırtıtmaya başladılar. Mila onlara öldürücü dozu en yüksek bakışlarından birini atarak omuz silkti.

"Ciddi misin?"

Zack'in buna gerçekten inanamıyormuş gibi gözükmesi, Mila'nın sinirlerini iyice bozmuştu. Ona pis bakışlar attı. Ancak Zack kahkahayı patlatınca, atacak daha cismani varlıklar aramaya başladı.

"O zaman Mila'ya âşık olmam imkânsız, çocuklar. Âşık olacağım kadının güzel yemek yapıyor olması şart."

Mila hakarete uğramış gibi hissederek Zack'in ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Gözlerini birkaç defa kırıştırtmanın verdiği beyin gücüyle vardığı sonuç şuydu; lanet adam kesinlikle ciddiydi!

"Pekâlâ, tamam! Bunu sen istedin! O yemeği yapacağım!"

Mila tüm erkeklere kindar bir bakış atıp ayaklarını yere vura vura odadan çıktı. Yekta kardeşinin arkasından düşünceli gözlerle baktı. Ardından yavaşça ayağa kalkıp Zack'in yanına geldi ve elini omzuna koydu. Gözlerini onun gözlerine dikip kederli bir sesle "Seni tanımak güzeldi," dedikten sonra sırttı.

Zack'in yüzü beyaza çalarken, diğerleri de kontrolsüzce gülmeye başlamışlardı.

"Dört saat oldu. Sizce gidip kontrol etsek mi?"

Lucas'ın endişeli sesini duyunca düşünceli bir şekilde ona dönen Zack kafasını salladı. "Bu, aslanın inine girmekten farklı olur." Dudağının kenarında hafif bir gülümseme oluşmuştu. Mila değişik bir kızdı ve ona her baktığında hissettiği karmaşık duygular sayılmazsa, fazlasıyla da tatlıydı.

Lucas arkadaşına anlayışlı bir bakış attıktan sonra devam etti. "Dostum, biraz daha beklersek, BİS'in Amerika kolunu elim bir kaza sonucu kaybedebiliriz. Üstelik bu elim kazanın yalnızca yemek yapmak isterken meydana geldiği duyulursa, tüm ajan dünyası yüzyıllar boyu bizimle dalga geçer."

Zack hafifçe irkildi. Alaya aldığı onlarca ajandan sonra onların eline böyle bir koz vermek çok kötü olurdu. Hızla ayağa kalktı ve "Ben bir bakayım," diyerek Mila'ya yemek yapması için ayrılan odaya doğru ilerlemeye başladı. Dikkatli adımlarla, her an bir yerlerden mutasyona uğramış sucuklu yumurta ya da gördüğü işkencelerden dolayı canlanarak çıldırmış bir spaghetti ordusu fırlayabilecekmiş gibi diken üstünde yürüyordu. Azap çekmiş herhangi bir yemek ruhuyla karşılaşmayınca derin bir nefes alarak kapıyı yavaşça açtı. İçeriden, değil burun hücrelerini, beynindeki koku algılayan nöronlarını bile yakacak düzeyde kesif bir koku yükselince yüzünü buruşturdu.

Oda Amerikan mutfak olarak düzenlenmişti. Burada kullanılan *düzenlenmişti* fiili elbette belirli olmayan bir geçmiş zamana vurgu yapıyordu. Çünkü odanın şimdiki halinin düzen ile uzaktan yakından alakası yoktu.

"Mila?"

Sesi koku nedeniyle boğuklaşmıştı. Tanrı aşkına! Kız yaptığı yemeklerin kokusundan boğularak ölebilirdi. Panikleyen Zack, hızla mutfağın diğer ucundaki yaşam alanına gitti. Tam

da düşündüğü gibi, Mila bir masanın başında, dizüstü bilgisayarın önünde baygın bir şekilde yatıyordu. Zack, kalbi deli gibi atarken çok geç kalmamış olmayı dileyerek kızın yanına koştu.

"Mila!"

Sesi kızı sarsacak kadar sertti. Fakat Mila anlaşılmayan homurtular çıkararak kafasını diğer tarafa çevirdi. Daha fazla sabrı kalmayan Zack onu belinden tuttuğu gibi kaldırıncı, Mila aniden uyanarak çığlık attı ve elinin tersini adamın suratına yaptırdı. Zack aldığı darbe yüzünden kıza sertçe baksa da, sesini çıkarmadan onu yavaşça yere bıraktı.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Zack'in sesi hem boğuk, hem de sert çıkmıştı. Mila ona anlamaz gözlerle baktıktan sonra oldukça basit ve göz önünde bulunan bir gerçeği açıklarmış gibi konuştu.

"Yemek."

Saftirik yüz ifadesi çok sevimliydi. Zack gözlerini kapatıp, kızın zehirlendiğini düşündüğü anda yaşadığı şoku atlatmayı denedi.

"Yemek yaptığını yalnızca sandığın çok açık!" Her ne kadar öfkelenmiş olsa da, gözü kızın kırgın yüzüne takılınca kendini kötü hissetti.

"Sana iyilik yapmaya çalışanda kabahat! Devetabanı, ne olacak!"

Mila'nın çıkışı nedeniyle sinirleri iyice zıplayan Zack derin bir nefes aldı. "Bu kadarı yeterli! Senden yemek falan istemiyorum!" Kız gerçekten de kalbi kırılmış gibi görünüyordu ve Zack kendini berbat hissetti. "Tamam, yemekten vazgeçtim. Başka şeyler deneyelim."

Bu öneriyi duyan Mila'nın yüzündeki kırgınlık bir nebze azaldı. Zack hafifçe gülümsedi. Mila da ona umutla karşılık verince, Zack bu işten vazgeçmelerini söylemek için ağzını açtı. Mila'nın ondan önce davranması ise zamanlamasının saliselik gecikmesinden kaynaklanıyordu.

"O zaman ben başka bir plan yapacağım!" Mila'nın yüzü umutla parladı ve genç adam ona cevap veremeden ışık hızıyla yanından ayrıldı.

Zack ise, gözüne takılan dizüstü bilgisayarın ekranı nedeniyle bir süre daha olduğu yerde kaldı. Bilgisayarda bir yemek videosu açıktı ve Mila muhtemelen o videoyu izlerken uyuyakalmıştı. Zack, yüzündeki sevecen gülümsemenin genişliği sevgi seviyesi ayyuka çıkacak şekilde artarken, ellerini cebine sokarak kapıdan çıktı.

Mila kaçarcasına Zack'in yanından ayrıldıktan sonra, direkt olarak ona kalması için ayarladıkları misafirhaneye gitti ve kapıyı arkasından hızla kapattı.

"Kahretsin! Ne halt edeceğim ben şimdi?"

Zack'e güzel bir yemek yapmak için gerçekten çok uğraşmıştı. Ama Tanrı bazı kullarına yemek yapma meziyeti verirken, muhtemelen Mila derse devamsızlık yapan bir öğrenci gibi arada kaynamıştı. Üstüne sinen kokuyu hissedince yüzünü buruşturdu. Altı tarafı beşamel sos yapmaya çalışmıştı ama yaptığı sos daha çok nükleer atık özellikleri taşıyordu.

Güzel bir duş alarak rahatlamaya karar verdi ve hızla soyunarak kendini banyoya attı. Çıktığında aklına halen bir fikir gelmemişti. Bir erkeği kendine âşık etmek ne kadar zor olabilirdi ki? Tek sorunu, daha önce bu konuya hiç kafa yormamış olmasıydı.

Odada çılgın gibi dolaşırken, *Keşke yanımda bir kız olsaydı!* diye düşündü. Dört abi ile büyüdüğünden, çok fazla kız arkadaşı yoktu. Sonuç olarak, dört tane baş belası erkekle uğraşmak tüm vaktini alıyordu ve özellikle bir kız arkadaşına ayıracak zamanı yoktu. İşte tam olarak bu yüzden şimdi ne yapması gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikre bile sahip değildi. Kendini yatağa bırakıp eline telefonunu aldı ve denize düşen yılana sarılır mantığıyla tek tek abilerini aramaya karar verdi.

3 saat sonra...

Abilerinin hepsi işe yaramazdı. Eren, aşk diye bir şeyin olmadığınıla ilgili bir saat nutuk çekip, olabildiğince kapalı giyinerek muhafazakâr davranmasını tavsiye etmişti. Hah! Sanki kendisi öyle kızlardan hoşlanıyordu da!

Kaya, yarım saat kükremiş, ardından tatlı dille Mila'yı bu düşüncesinden vazgeçirmeye çalışmıştı. Sonunda Mila abisine çemkirip telefonu kapattığında aradan iki saat geçmişti.

En kötüsü ise Duman'dı. Tam on dakika boyunca telefonda sessiz kalıp Mila'nın hattı beş defa kontrol etmesine neden olduktan sonra, eğer Zack'in yaşamasını istiyorsa, böyle bir işe kalkışmaması gerektiğini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

Yani aradan geçen üç saatin sonunda Mila'nın kafası fena halde karışmıştı. Yastığına gömülüp çılgın atacakken aniden aklına gelen fikirle olduğu yerde doğruldu ve telefonuna yaklaşık yirmi gün önce kaydettiği numaranın üzerine geldi.

Masal Karaarslan

Arama tuşuna basarken bir an tereddüt etse de, Masal'ın vereceği tavsiyeler abilerinininkinden daha kötü olamazdı, değil mi?

"Mila! Nasılsın, canım?"

Masal'ın neşeli sesi Mila'nın dudaklarının istemsizce kıvrılmasına neden oldu. "İyiyim, teşekkürler," dedikten sonra bir süre çekinerek suskun kaldı. Ardından *Ne olacaksa olsun*, diyerek konuşmaya başladı. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Masal sessizce onun konuşmasını bekliyordu ama Mila nedense kızın telefonun diğer ucunda sırtıttığını hissedebiliyordu. Telefonu kulağından çekip garip bir şekilde baktıktan sonra, *Yapacak bir şey yok*, dercesine omuz silkti ve devam etti. "Zack'i kendime âşık etmem gerekiyor ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok." Tek celsede derdini anlatıp heyecanla Masal'ın cevabını beklemeye başladı.

"Öncelikle kesinlikle doğru yerdesin, hayatım."

Masal'ın sesi öylesine keyifli ve mutlu çıkmıştı ki, Mila bir an yanlış yapıp yapmadığını sorguladı. Ama kadının neşesi biraz olsun iyi hissetmesini sağlamıştı. Bu yüzden can kulağıyla onu dinlemeye başladı.

"BİS merkezinde misin?"

Mila, kadının içgüdülerine saygı duyarak "Evet," dedi.

"Mükemmel! Julie ile konuşup oradaki robotun kız özelliklerini aktive etmesini sağlayacağım. Robot sana yardımcı olacaktır," dedikten sonra, Mila'ya ne yapması gerektiğini anlatmaya başladı. Mila her ne kadar Masal'ın anlattıklarını dinlerken kırmızı, mor, sarı, hatta bir ara yeşile bile dönmüş olsa da ona hak veriyordu. Bir erkeği kendine âşık etmek için galiba azıcık sürdürmek gerekiyordu.

Mila ortadan kaybolduktan yaklaşık on iki saat sonra, başta Zack olmak üzere BİS'te bulunan tüm ajanlar ülke güvenliğinden endişe etmeye başladılar. Zack diğerlerine yemek fiyaskosunu ve Mila'nın yeni bir plan yapmak için kendini odasına kapattığını anlatmıştı.

"Plan yapması bu kadar uzun sürdüyse, bence ortaya çıktığında onu Zack'le birlikte sığınaklardan birisine kapatıp ülkeyi terk edelim."

Bu parlak fikrin sahibi elbette Lucas'tı. Tabii Lucas yorum yaptığından yüzünden eksik olmayan o çocuksu gülüş de promosyon niyetine her zamanki gibi olması gerektiği yerdeydi. Zack ona cevap vermek için ağzını açtı fakat bir güzel küfür edemeden Mila içeriye girdi.

"Merhaba. Görüşmeyeli nasılsınız?"

Lucas ve Zack, Mila'nın yeni imajına ağızları bir karış açık bakarlarken, kız son derece sakın bir şekilde onlara gülümsüyordu. Genellikle minicik şortlar ve göbeği açık bluzlar giymeyi tercih eden Mila, bu kez gayet sık bir elbise giymişti ve hiçbir yerinde dikkat çekici bir dekoltesi yoktu. Ama elbise kızın

üzerinde o kadar göz alıcı duruyordu ki, kimse elbiseyi dekoltesi yok diye suçlayamazdı. Hatta Zack, elbiseye biraz daha az göz alıcı olması için yalvarmayı bile göze alacak kadar kendinden geçmişti.

"Sanırım görüşmeyeli konuşmayı da unutmuşsunuz." Mila seksi bir şekilde yürüyerek ikilinin önünde durdu. "Tamam, ben sizin yerinize de konuşurum. Lucas, canım çok sıkıldı. Beni dışarıya çıkarır mısın?"

Mila konuşurken iki erkek aptal gözlerle ona bakmaya devam ettiler. Sonunda sözlerinin muhatabı olan adam bir adım öne çıkarak ağzını anlamsız bir şekilde açıp kapadı ve elini kaldırıp rastgele salladı. Mila hafifçe gülerken Lucas'a kirpiklerinin altından bakınca, kulağının hemen dibinde volkanik bir patlama gerçekleşti.

"MİLA!"

Zack çılgına dönmüş bir şekilde yanı başında böğürürken, Mila ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Zack derin bir nefes alıp içinden ona kadar saydı. Yaklaşık üç saniye sessiz kalmıştı, çünkü on saniye suskun kalacak kadar sabrı yoktu.

"Senin BENİ kendine âşık etmen gerek, Lucas'ı DEĞİL!"

Mila'nın cevap vermesine fırsat tanımadan, kızı elinden tuttuğu gibi arkadaşının görüş alanından çıkardı. Şimdi durup dururken Lucas'ın çenesini kırmanın bir gereği yoktu. Daha gerekli olan zamanlar için bu hakkını saklamak istiyordu. Mesela olur da bir gün Mila'ya dokunmak gibi bir hata yapmaya yeltenirse...

"Seni kendime âşık edemeyeceğime karar verdim. Özellikle de o yemek olayından sonra. Ben de bu yüzden biraz eğlenmek istiyorum."

Mila yumuşakça gülümseyince Zack'in kalbi tekledi. Acaba beynindeki hasar kalbine mi inmişti?

"Demek kendini eğlendirmek istiyorsun?"

Zack'in alaycı sesi ve keskin bir zekâ ile parlayan gözleri, Mila'nın nefesinin kesilmesine neden olsa da, kendini tutup adamın dudaklarına yapışmamayı başardı. O günler de gelecekti elbette... Ama şimdilik kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Sonra zaten adamın dudaklarından ayrılmayacaktı. Sonuç olarak o dudakları resmen kan, dehşet ve birazcık da cadılıkla kazanacaktı. "Evet," diyerek umursamazca omuz silkti.

Zack ona doğru eğilip sıfır kollu elbisesinden yarım görünen omuzlarına minik bir öpücük kondurduğunda, Mila kalbinin boğazından dışarıya fırlayacağından korktu. Adamın dudaklarının teninde yarattığı etki, Hiroşima'ya atılan atom bombasının Japonya'ya yaptığı etkiden çok daha fazla yıkıcıydı.

"Tamam o zaman. Ben seni eğlendireceğim." Kızın elinden nazikçe tutarak onu çıkışa doğru çekiştirmeye başladı.

Mila aklına üşüşen düşüncelerle vücut ısısının haddinden fazla yükseldiğini hissedince kekeleydi. "Ne-nereye gidiyoruz?"

Zack ona bakmadan sakince cevap verdi. "Dedim ya, seni eğlendirmeye."

Mila vücudundaki sıcaklığın yüzünü tamamen istila ettiğini hissetti. Garaja girdiklerinde kendini çok güzel, kırmızı bir spor arabaya bakarken buldu. Üstelik Zack çoktan arabanın kapısını açmış, elini de centilmence uzatmıştı.

"Buyurmaz mısınız, hanımefendi?"

Mila beynini devre dışı bırakıp tamamen otomatik pilota bağlamış bir şekilde Zack'e doğru ilerledi ve arabaya bindi. Zack gülümseyince Mila'nın otomatik pilot devreleri bile yanarak kül oldu. Hatırladığı son şey, Zack'in erkeksi kokusunu içine çektiği ve onun sırtıydı.

Aradan üç saat geçmesine rağmen, Mila nerede olduklarını anlayamamıştı. Çünkü etraf çok karanlıktı ve nasıl bir yoldan, nereye gittiklerini bir türlü çözememişti. İşin kötü tarafı, bu üç saatte Zack de hiç konuşmamıştı. Mila'nın 'Nereye gidiyoruz?

Beni nereye götürüyorsun? Lanet olsun, senin derdin ne? temalı sorularını bile cevaplamamıştı. Belki de Masal'ı dinlememeliydi. Devreleri halihazırda yanmış bir adamın devrelerini daha da çok yakmaya ne gerek vardı? Sıkkin bir şekilde iç çekti ve koltuğuna yaslanıp kollarını önünde birleştirdi.

Gözlerini kapatacağı sırada aniden fark ettiği ışıqla öne fırladı ve arabanın ön paneline yapışıp gözlerini kırptırdı. "Bu da ne?" Sesi büyülenmiş gibi çıkıyordu. Mila'nın baktığı yerde bir şelale vardı. Sanki ikisi bir mağaradaydı ve içeriden dışarıya bakıyorlardı. Tek fark, mağaranın girişinden aşağıya şelalenin akıyor oluşuydu. Güneş ışınlarıyla birleşen suyun parıltısı göz alıcıydı. Mila huşu içinde gözlerini kapadı.

"Yeni eğlenen." Zack de en az Mila kadar huzurlu görünüyordu.

"Tahmin ettiğim yerde olamayız, değil mi? Oraya gitmek en az altı saat sürmeliydi." Mila gözlerini açmış, bir an bile karşısındaki görkemden ayırmayarak konuşmuştu. Mutlulukla gülümsüyordu.

Zack de kızın mutluluğuna ortak olup gülümserken arabayı durdurdu. "İşte geldik."

Mila çoktan arabadan inmiş, delicesine akan suların sefasını sürmeye başlamıştı. Ayakkabılarını büyük bir heyecanla çıkarmıştı ve yalın ayakla, dans edercesine hareket ediyordu.

"Niagara Şelalesi! Üstelik de şelalenin altındayız!"

Mila o kadar mutlu ve çocuksu görünüyordu ki, Zack yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Arabanın kaputuna yaslanıp kollarını birleştirdi ve önündeki manzaranın tadını çıkarmaya başladı.

O an yalnızlardı. Fakat yalnız olmasalardı, çevrelerindeki insanlar çok tatlı ve birbirine âşık bir çifte baktıklarını düşünerek gülümserlerdi. Mila, yalın ayak zıplarken kollarını havaya uzatmıştı. Yüzünü yukarıya kaldırarak şelaleden gelen su zercerelerini hissetmeye çalışıyordu. Yeni batmaya başlayan güneş

ışıkları saçlarında gökkuşağı görüntüsü oluşturunuyordu. O kadar yalın ve güzel bir dans edişi vardı ki, Zack kendini Broadway'deki dünyaca ünlü gösterilerden birinin özel konuğu gibi hissetti. Elbette Mila'nın yüzlerce insan karşısında dans etmesine izin vermezdi. O yalnızca Zack'e özeldi.

Ani bir acı dalgası beynine yayılınca gözlerini kapadı. Neyse ki arkası dönük olan kız bu durumu fark etmemişti. Beyninde birkaç görüntü üşüşünce gözleri birdenbire açıldı, çünkü görüntülerde Mila vardı. Zack, kurabiye yemek istediğini söyleyerek onu öptüğünü görmüştü. Ama hepsi bu kadardı. Başka bir şey hatırlayamamıştı.

Mila bir süre daha dans ettikten sonra, mutlulukla koşarak Zack'in yanına geldi ve bacaklarını adamın bacaklarına dayayarak kollarını kaldırdı. İnce kollar sıkıca boynuna sarıldığında Zack şaşkınlıkla kıza baktı. Mila katıksız bir mutlulukla parlayan güzelim mavi gözleriyle yüzünü inceliyordu.

Gözleri birleştğinde Mila kalpleri uyum içinde atıyormuş gibi hissetti.

"Ben yokken plan mı değiştirdiniz? Sen mi beni kendine âşık edeceksin?"

Mila'nın derinden gelen sesi ve koyulaşarak buğulu bir şekilde bakan gözleri o kadar seksiydi ki, Zack daha ne yaptığını anlamadan ellerini kaldırıp kızın yanağına koydu. "Neden olmasın?"

Mila kalbinin heyecanla çarptığını hissederken, Masal'ın ona öğrettiği baştan çıkarma kurallarını hatırlamaya çalışıyordu. Hatırlayamaması ise kesinlikle aptal ya da geri zekâlı olmasından kaynaklanmıyordu. Beyni, karşısındaki adamın etkisinde derin bir uykudaydı ve bu yüzden yalnızca içgüdüsel davranabiliyordu.

"Benim için hava hoş. Bakalım sen bu konuda ne kadar yeteneklisin, Zack Feller."

Mila'nın fısıltı halinde çıkan sesi, Zack'in adeta tenini okşamıştı. Ellerini kızın beline dolayarak onu kendine daha sıkı bastırdı. "Yeteneklerimin hepsini görmek istediğine emin misin, Mila Bennett?" Konuşurken kızın sümbül kokusunu içine çekmeyi de ihmal etmemişti.

Mila yumuşakça gülümseyerek genç adama baktığında, Zack de yarı kapalı gözleriyle onun görüntüsünü içiyordu.

"İstemek ne kelime, görmek için sabırsızlanıyorum."

Mila bir eliyle adamın saçlarını okşuyordu. Bu temas, Zack'in içinde bir ateşin aniden alevlenmesine neden olmuştu. Hafifçe eğilip gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Aslına bakarsan küçük kız, ben de göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi ve dudaklarını kızın dudaklarına kapayıp iççesine öpmeye başladı. Her bir temas Zack'in kalbinde ve ruhunda derin izler bırakırken, Mila kelimenin tam manasıyla ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. İkili gözlerini kapatıp kendilerini öpücüğün içinde kaybederken, çıkardıkları sesler birbirlerine karışıyor, kimin ne tepki verdiğini algılamıyorlardı. Mila ve Zack artık iki kişi olmaktan çıkmış, sanki ruhani bir âlemde tek olmuşlardı. Tıpkı bir peri masalında gibiydiler. Kalpleri bir atıyor, tenleri aynı derece arzuyla kavru-luyordu. Mila farkına varmadan bacaklarını kaldırıp Zack'in kucağına otururken, adam da onu kalçalarından tutup kendine çekmişti.

Daha da derinleşen, daha da çok hissetmeyi talep eden öpücükleri ikiliyi nefes alma ihtiyacı yüzünden terk ettiğinde, Mila ve Zack uzay boşluğundan yeryüzüne düşmüş gibiydiler.

"Vay canına!"

Mila nefesini düzenlemeye çalışırken, başının dönmemesi için gözlerini kırptırıyordu. Ağzından çıkan sözcüklere de engel olamamıştı. Zack ise öyle şaşkın ve dehşete düşmüş gibi görünüyordu ki, Mila elini uzatıp adamın yanağına dokunma ihtiyacı duydu.

“Gerçekten bunu mu unuttum ben?”

Zack ilk defa sigara içen yeni yetme bir delikanlı gibi şaşkınlık ve inanmazlıkla ona bakarken, Mila bilge bir ceylan gibi yanıtladı. “Amigdalana boşuna küfretmiyoruz herhalde.” Ardından muzipçe gülümseyerek göz kırptı. Hâlâ Zack’in kucağındaydı ve kolları adamın boynuna sarılı olduğundan rahatı yerindeydi.

Mila biraz kıpırdayınca, Zack’in gözlerinden tehlikeli bir ışık geçti ve ellerini indirip kızın eteğinden sıyrılan bacaklarını yavaşça okşamaya başladı.

“Küfrederken de ayrıca seksi oluyorsun.”

Zack boğuk bir sesle, sıcak nefesini onun boynuna değdirecek şekilde konuşunca, Mila annesinin karnından çıkıp dünyaya geldiği ilk andaki kadar şuursuzlaştı.

“Tanrı aşkına! Sen nefes alırken bile seksisin!” Mila aşırı doz aşktan ve arzudan dolayı dünyadan göç etme mertebesine erdiğinden, sinirle karışık bir sitemle konuşmuştu.

Zack kıza şaşkınlıkla baktı, ardından yamuk bir şekilde gülümseyerek ona küçük bir öpücük verdi. “Ve bunu söyleyen kadın, ayak tırnağından kirpik ucuna kadar mükemmel yaratılmış.”

Mila duyduğu iltifatı algılayıp beyninde işleyebilmek için bir süre bekledi. Taş gibi bir adamın üzerinde oturup kollarını onun geniş omuzlarına sarıyor olmak dengesini biraz sarsmıştı. Bu yüzden tepki vermesi zaman alsa da gülümsemeyi başardı ve adama biraz daha sokuldu.

“Sanırım biraz sonra aşırı egodan patlayacağım.”

Zack kızın bacaklarını yavaş hareketlerle okşamaya devam ederken güldü. “Bir rivayete göre, eğer egon haklı nedenlere dayanıyorsa patlamıyormuşsun.”

Zack’in gülümseyen gözlerine hayranlıkla bakan Mila, kalbinin aşkla dolu olması nedeniyle içten bir kahkaha attı. “Demek senin patlamamanın nedeni bu,” derken hâlâ gültüyordu.

Zack ona bilmiş bir bakış atıp kendini beğenmiş bir şekilde tek kaşını kaldırıncı, Mila'nın kahkahaları arttı.

"Elbette. Sana mükemmel olduğumu söylemiştim," diyen Zack de Mila'ya katılarak gülmeye başladı.

İkili, aşk diyarının saatine göre onlara sonsuzluk gibi gelen bir zaman diliminde birbirlerine bakıp gülerken, gerçek dünyada güneş batmaya başlamıştı. Bulundukları yer artık iyice loşlaşmış, neredeyse karanlıkta birbirlerini göremeyecek duruma gelmişlerdi. Neyse ki iki âşık göz için güneş ışığı fani bir araçtan başka bir şey değildi. Çünkü onlar birbirlerini gözleriyle değil, kalpleriyle görüyorlardı ve o büyülu anda çoktan birbirlerinin kalplerine dokunmaya başlamışlardı.

Aniden yanan yeşil bir ışıkla ikisi de gözlerini şaşkınlıkla kırptırdı. Mila, Zack'in saçlarına vuran yeşil ışığın, onun tıpkı saçlarını boyadığı zamanki gibi görünmesine neden olduğunu fark edince, gülmek için dudaklarını ısırdı. Bu hareketi Zack'in gözünden kaçmamıştı, çünkü adam gözünü bir an bile ondan ayırmıyordu. Şüpheli bir şekilde kaşlarını çatan Zack, "Ne oldu?" diye sorunca, Mila kahkaha atmamak için tek eliyle ağzını kapattı.

"Sanırım her şeyi hatırlaman o kadar da iyi bir fikir olmayabilir." Hızla adamın kucağından aşağıya inen Mila, kendini sıktığından hafifçe titriyordu.

Zack kızı bir süre daha hafif sinirli, hafif meraklı görünerek süzdü. Beyni yeşil ışığın tonunu daha net algılayınca ani acılardan birisi daha başına saplandı. Ardından gözünün önüne gelen yeşil saçlı hali ise, Zack'in inkâr etmek isteyeceği anılar listesinde kendine ön sırada yer edinmişti.

"Bana saçlarımı yeşile boyayanın sen olmadığını söyle." Zack bir yandan kıza yaklaşıyor, bir yandan da dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Mila ona şaşkınlıkla baktıktan sonra heyecanla koşup boynuna sarıldı. "Hatırlıyor musun?"

Sesindeki umut o kadar güçlüydü ki, Zack o an hepsini hatırlamış olmayı diledi. Ne yazık ki elinde kurabiye ve yeşil saçtan başka bir şey yoktu.

“Yalnızca saçlarımın bir ara yeşil olduğunu hatırladım.”

Zack, genç kızın ince bedenini güçlü kollarıyla sarıp kendine çekti. Akan suyun huzurlu sesinin eşlik ettiği doğal bir senfoninin tam ortasında bir süre öylece kaldılar. Ayrıldıklarında Mila başını önüne eğmişti. Zack, onu hatırlamasa da, bu hareketin onun mizacına ters olduğunu bir şekilde biliyordu. Bu yüzden elini kızın çenesinin altına koydu ve biraz dirençle karşılaştı da başını kaldırıp yüzüne bakmayı başardı. Gördüklerine hazırlıklı olup olmaması ise tamamen başka bir meseleydi.

“Sen...” dedikten sonra başparmaklarıyla kızın yanağına düşen gözyaşlarını sildi. “Ağlama, güzelim. Yalnızca bana güven.” Eğilerek kızın gözyaşlarını öptü. Her iki yanağındakileri usulca, tek tek öptü ve gözlerine ulaştığında, göz kapaklarına da birer öpücük kondurdu.

“Sana güveniyorum. Hayatımda tanıdığım en güçlü, en inatçı ve en zeki insansın. Bunun da üstesinden geleceğine eminim.”

Zack gülümsedi. “Aslında ben, benden daha inatçı birisini tanıyorum.”

“Devetabanı!”

Mila homurdanırken, Zack eğilip çenesini öptü ve usulca fısıldadı. “Bücürük...”

Mila, Zack *bücürük* dediğinde bir an heyecanlansa da, adamın yalnızca ona takılmak için öyle söylediğini anlaması uzun sürmemişti. Ardından sessizlik içinde arabaya binerek merkeze dönmek için harekete geçmişlerdi.

Muhteşem Niagara macerasından sonra, ruhları saflaşmış gibi huşu içinde BİS merkezine döndüklerinde, onları gülümseyen bir Kate karşıladı. Zack robotun gülümsemesi karşısında

şüphelense de, Mila'nın sırtıyor oluşu derinde bir yerlerde daha çok korkmasına neden olmuştu.

"Bana neden bir robotla birbirinize bakıp sırtıttığınızı açıklamak ister misin, Mila?"

Zack'in şüpheli sesini duyunca ciddiyete bürünerek ona dönen Mila, gözlerini ve ağzını şaşkınlıkla açıp konuşmaya başladı. "Kate bir robot mu? Vay canına!"

Mila meraklı bir kedi gibi Kate'e yaklaşıncı onun, yani bir robotun kıkırdamasına neden oldu. Tam o an, Zack'in tüyleri geleceğin habercisi olan bir kâhin gibi ayaklanarak adamı uarmaya çalıştı.

"Hadi ama! Yalnızca hafızamı kaybettim, beynimi değil." Zack diken diken olan tüylerini dinlemeye karar vererek olaya el atmıştı.

Mila ise annesinin mutfağından pasta çalarken yakalanan bir çocuk gibi masumca ona döndü. "Tamam, kabul ediyorum... Kate'in bir robot olduğunu biliyordum ama daha yeni öğrendim. Yani Masal söyledi."

"Masal da kim?" Zack zor bir problem çözmeye çalışır gibiydi.

"Ah! Sen Masal'la tanışalı altı ay olmadı, değil mi? Masal, Kuzey'le üç ay önce tanıştığını söylemişti. Dolayısıyla onun BİS'e katılımı da üç ay önceydi." Mila başını iki yana salladı ve kararlı bir şekilde genç adamın koluna girdi. Ardından kulağına doğru uzanarak kısık sesle, sanki dinleniyorlarmış gibi konuşmaya başladı. "Bence onu hatırlamadığını Masal'a söylemezsen iyi edersin. Yoksa benim sana kendimi hatırlatmak için yapacaklarım, onun sana yapacaklarının yanında bir meleğin arp çalışı kadar masum kalır," dedi ve kendini onaylarcasına ciddiyetle başını sallamaya başladı.

Zack kızın tatlı görüntüsüne odaklandığından söylediklerini çok dinlememişti. Bu yüzden yorum yapmadı. Aniden Kate seslenince, Mila ona son bir bakış attı ve arkasını dönüp robotun yanına gitti. Zack derin bir nefes alıp elleriyle saçlarını

kariştırdı. Bu kız fazlasıyla kafa kariştırıcıydı. Üstelik de onu deli ediyordu. Her yönden!

Arkasında fısıltılar duyunca şüphelenerek döndü ve Kate ile Mila'nın kafa kafaya verip konuştuklarını gördü. O an gözünün önüne biri sarışın diğeri kızıl saçlı iki kadının, üzerlerinde pijamalarıyla aynı bu şekilde konuştuğu bir görüntü geldi. İçinden bir his bunun önlem almasının ve harekete geçmesinin gerektiğı durumlardan biri olduğunu söylüyordu. Bu dürtü nedeniyle tüm ajanlık içgüdülerini harekete geçti ve etrafı daha dikkatle dinlemeye başladı. Hemen yan taraftaki duvardan bir cisim çıkarak ona doğru uçunca, ellerinin üzerinde geriye doğru ters bir takla atıp cismin kafası yerine duvara çarpmasını sağladı.

"Kahretsin! Bu da ne?" Yakından incelediğinde ona fırlatılan cismin bir tava olduğunu fark etti. Bir dakika! Tava mı? "Burada neler olu..."

Zack sözünü tamamlayamadan, diğeri taraftan başka bir tava üzerine doğru fırladı. Zack bacaklarını dizlerinden kırıp yukarı zıpladı ve darbeden son anda kurtuldu.

Kate tüm olanları sırtarak, Mila ise azıcık endişeli bir şekilde izliyordu. Akıllı kız! Zack bu işten kurtulduktan sonra başına gelecekleri anlamış olmalıydı. Zack dikkatle kızlara doğru ilerledi. Aynı anda iki tava ona doğru uçmaya başlayınca küfrederek geriye doğru ters takla attı. Tavaların birinden kurtuldu, diğerine de tekme atıp duvara çarpmasını sağladı.

Mila endişeden sıyrılmış, şaşkınlık dolu gözlerle adama bakıyordu. "Vay canına! Ne kadar da yetenekli!"

Mila sanki Zack'i ilk defa görüyor gibiydi. Zack, kızın gözlerindeki şaşkınlıkla karişık hayranlığın hoşuna gittiğini hissederek ona doğru bir adım attı. Bu kez beş tavayla savaşmak durumunda kalmıştı. Üçünden akrobatik hareketlerle sıyrılmış, kalan ikisinden de yumruklayarak kurtulmuştu. Kızların yanına gelmeyi başardığında, Kate bile bir parça endişeli görünüyordu.

Zack eliyle arkasını işaret ederek, dünyayı yeniden toz ve gaz bulutu haline getirebilecek bir sesle bağırdı. "Bu," dedikten sonra susup gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Kimin fikriydi?"

İki kız, daha doğrusu bir robot ve bir kız, ona gözlerini kırpıştırarak bakıp ağızlarını açtılar ancak konuşmadan kapattılar.

"Bu kimin fikriydi dedim!"

Zack kükrediğinde ikisi aynı anda irkilerek koro halinde cevap verdi. "Masal!"

Zack gözlerini Mila'ya çevirdi ve elini suçlarcasına ona doğru salladı. "Ve sen de bunu kabul ettin, öyle mi?"

Mila sesli bir şekilde yutkunduk ve eteğini tutup yukarıya doğru sıyırdı. Amacı biraz sonra Zack'ten kaçarken daha rahat hareket edebilmektir. Fakat bu hareketinin karşısındaki adam üzerindeki etkisi tamamen farklıydı. Zack gözlerini kızın bacaklarına dikip ona doğru bir adım atmak için hareketlenince, iki kız aynı anda ellerini kaldırdı. Ama onlar henüz "Dur!" diyemeden Zack çoktan bir adım öne çıkmıştı. Tüm duyuları Mila'nın bacaklarıyla meşgul olduğundan, kafasının üzerinden düşen şeyi ne yazık ki çok geç fark etti. Yani bir kova buzlu suyu...

Su, buzlarıyla birlikte Zack'ın tüm saçını ve tişörtünün büyük bir kısmını ıslatırken, Mila biraz sonra azar işiteceğinin farkında küçük bir çocuk gibi endişeyle dudağının sol köşesini ısıırıyordu. Zack, gelecekteki zamana yeni ısınlanmış Terminatör gibi kafası hafif aşağıda, delici gözlerle kıza bakarak öne doğru bir adım attı. Kate bile bu hareketle bir adım geriye çekilerek Mila'ya sokuldu. Kısık sesle "Bence şimdi koşmaya başlaman gerekiyor," dediği anda, Mila hızla arkasını döndü ve tabanları yağladı.

Zack, Kate'e devrelerinin birbirine yapışmasına neden olacak bir bakış attıktan sonra koşmadan, gayet sakın adımlarla Mila'nın peşinden gitti. Kate ise direkt uyduya bağlanıp Julie'yi aradı.

"Zack şu an Mila'yı öldürmeye gidiyor." Kate'in sesi endişeliydi ama Julie kahkaha attı.

"Mükemmel! Planımız kusursuz işliyor," dedikten sonra da telefonu kapatıp Masal'a haber vermek için harekete geçti.

Mila hayatı boyunca hiç bu kadar tıstığını hatırlamıyordu. Hızlı bir şekilde koşarken arada sırada arkasını kontrol ediyordu.

"Kahretsin! Masal, Zack'i tanımıyor mu? Yoksa beni öldürtmek falan mı istiyor?" diye söylenirken yeterince koştuğuna kanaat getiren Mila, ilk bulduğu odanın kapısını açarak içeriye daldı. Yanlış odada olduğunu anlaması uzun sürmedi, çünkü kocaman bir masanın etrafında yaklaşık yirmi kişi toplanmış ciddiyetle bir şeyler konuşuyorlardı. Tam ortalarında ise bir görüntü vardı. Görüntüdeki adamın sinirli mavi gözleri ona çevriline Mila, Zack'ten korkmanın, bu adamın keskin bakışlarıyla karşılaşmanın yanında çocuk oynadığı olduğunu düşündü. Birden adamı daha önce görmüş olabileceğini hissetti. Bir şekilde tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkartamamıştı. Ortada başka bir görüntü daha vardı ve o adam da en az diğeri kadar korkutucu görünüyordu.

Mila çaktırmadan üzerine bakmaya çalıştı. Çamurlu ayakları ve hafif sıyrılmış elbisesini tamamlayan dağınık saçlarıyla ortama kesinlikle çok zıt bir görüntü sergiliyordu.

"Be-ben..." Acemice açıklama yapmaya çalışsa da, ilk görüntüdeki mavi gözlü adam ondan önce davrandı.

"Mila Bennett. Toplantımızı şereflendirmenizin özel bir sebebi var mı?"

Adamın sert sesi kızın tüylerini diken diken etti. Mila arkasını dönüp koşu koşu Zack'in kucığına atlamak istiyordu. Hem bu adam adını nereden biliyordu?

"Ben sadece Zack'ten kaçıyordum."

Odadaki herkesin yüzünde büyüklü küçüklü gülümsemeler oluşurken ciddi hava birden dağılmıştı. Hatta görüntüdeki

adamlar bile neredeyse sırtıyor gibi gözükiyorlardı. Yine de Mila tam emin olamamıştı.

"Neden Zack'ten kaçtığını sorabilir miyim?" İlk görüntünün sesi bu kez şüpheye mahal bırakmayacak şekilde neşeliydi.

"Şey... Ben..." Suçlu bir çocuk gibi başını önüne eğen Mila, ayak tırnaklarına bakmaya başladı. Hımm... Ojeleri hafifçe sıyrılmıştı. Onları yenilese fena olmayacaktı. İçinde bulunduğu durumu tamamen görmezden gelmeye odaklanan beyni, adamın teşvik edici bir ses çıkarması üzerine mecburen geri dönmek zorunda kaldı. "Ben ona tavayla saldırıp, sonra da başından aşağıya bir kova buzlu su dökmüş olabilirim."

Odadaki herkes aniden sessizleşti.

Sarışın ve podyum mankenlerini aratmayacak kadar yakışıklı bir adam, kıza dönüp alıcı gözlerle baktıktan sonra şaşkınlıkla "Zack Feller'dan bahsediyoruz, değil mi?" diye sordu.

Mila dudaklarını ısırıp başını onaylarcasına salladı.

"O adama kendi istemediği sürece dokunulamadığını sanıyordum."

Sarışın adam çok eğleniyor gibi görünüyordu. Görüntüdeki adam ise çoktan kahkahayı basmıştı.

"Masal ya da Julie'yi tanıma olasılığın var mı?"

Adamın tahmini kızın yanaklarının hafifçe pembeleşmesine neden olunca, herkes gülmeye başladı. Mila yanlışlıkla öğretmenler odasına dalmış bir öğrenci gibi şaşkınca onlara bakıyordu.

Artık gitmesinin zamanının geldiğini anlayınca geri çekilmek için harekete geçti. Ne yazık ki çok uzaklaşmadan bir duvara tosladı. Sıcak, kaslı bir duvara. Tüm duyuları duvarın gerçek kimliğini saptama konusunda uzmanca bir iş çıkarırken, beyninin korku bölgesi çoktan hareketlenmişti. Evet, kabul etmeliydi ki, son zamanlarda yaşananlar artık beynini bölgeler halinde hayal etmesine neden oluyordu. Hazır yeri gelmişken de belirtmeliydi ki, Tanrı cezanı versin amigdala!

"Ooo, demek Zack de aramıza katılmaya karar vermiş."

Görüntüdeki adam neşeli bir sesle konuşunca, Zack saygılı bir selam verdi ve kısaca "Efendim," dedi.

"Dahi çocuk Feller! Bakıyorum da, küçük güzel bir kız seni alt etmeyi başarmış. Neyse, en azından biraz serinlemişsindir." Konuşan biraz önceki sarışın adamdı.

Zack ona keskin bir bakış attıktan sonra sertçe "Seni daha kötü hallerde de gördüm, Serter," dedi. Ardından gözünü bile kırpmadan görüntüdeki adama döndü. Bay M ve BİS'in Amerika sorumlusu masada görüntülü olarak bir toplantıyı yönetiyorlardı. Muhtemelen Cemre'yi durdurmak ve onun verebileceği hasarı en aza indirmek için çalışıyorlardı. Zack, bu önemli toplantıyı daha fazla bölmeleri gerektiğini biliyordu. "Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz," dedi ve Mila'yı kolundan tutup dışarıya çekistirmeye başladı.

Kapıdan çıkacakları sırada, görüntüdeki adam konuşunca duraksadılar.

"Kıza kötü davranma."

Zack, adama yalnızca kısa bir onay işareti yapmakla yetindikten sonra hızla odadan çıktı. Mila, Zack tarafından sürüklenirken, neresine bassam da fırsattan yararlanıp kaçsam diye adamın vücudunu incelemeye başladı. Ama ne yazık ki stratejik bir hata yaptığını anlaması uzun sürmedi. Çünkü adamın ıslanan tişörtünün yapıştığı vücudu basmalık değil, daha çok öpmelik gözüküyordu. Bu sebeple Mila beynini, basmak yerine öpmeye odaklandığı için suçlayamıyordu. Sonuçta onun da bir canı vardı. Mila, adamın vücudu ve öpücükle ilgili derin düşüncelerinden bir kapının çarpma sesiyle uyandı ve kendini boş bir odada Zack'le baş başa buldu.

"Sen aksiyon almadan önce belirtmek isterim ki..."

Mila kendini korumaya almak için elini kaldırıp mantıklı bir açıklama amacıyla konuşmaya başladığı sıralarda, Zack çoktan onun burnunun dibine sokulmuştu.

"Bana kalırsa önce benim alacağım aksiyonu gör. Sonra istersen açıklarsın."

Zack alaycı bir şekilde gülümseyerek konuşunca Mila bakakaldı. Aksiyon derken... Yok canım!

"Yok! Ben önce açıklayayım, sonra da iznini isteyip gideyim. Abim merak etmiştir şimdi." Mila sarsak bir şekilde gülümseyerek genç adamdan bir adım uzaklaştı. Giderek yatağa yaklaştığından haberi yoktu. Zack'in her şeyden haberinin olduğu ise yüzündeki gülümsemeden belliydi. "Ben seni kendime âşık etme konusunu uzunca bir süre düşündüm. Yani öyle baştan savma da değil, ciddi ciddi düşündüm. Ama nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çünkü daha önce kimseyi kendime âşık etmeye çalışmadım."

Zack son cümleyi duyunca kaşlarını çattı ve homurdanır gibi konuştu. "Muhtemelen zavallı adamların sana âşık olmak gibi bir şansları yoktu."

Mila duraksayarak gözlerini on beş saniye kadar adamın gözlerine dikti. Zack kaşlarını çatmaya devam edince de kafasını sallayarak konuşmaya geri döndü. "Abilerimden tavsiye istedim ama..."

Zack ani bir el işaretiyle kızı susturdu. "Abim demek istedin sanırım?" Mila ona suçlu bir bakış attıktan sonra kızarınca, Zack alnını ovuşturmaya başladı. "Kaç tane abin olabilir ki?" Mila utangaç bir şekilde elini havaya kaldırdı ve önce iki işareti yaptı. Zack hafifçe gülümseyince üçüncü parmağı da havaya kalktı. "Üç tane mi?" derken sesinde duygu yoktu. Ta ki Mila dördüncü parmağını da kaldırırsa kadar. "Eğer bir parmağını daha kaldırırsan, seni kolundan tuttuğum gibi merkezden kaçırırım!" Hissettiği şaşkınlık sesine de yansımıştı. Mila sırtarak başını iki yana sallayınca Zack derin bir nefes aldı. "Her neyse! Fark etmez. Kaç tane abin olduğu umurumda değil."

Zack kıza yaklaştırmaya başladı ve onu yavaşça yatağa yöneltti. Mila, yatağın kenarına takılıp düştüğünde panikle bir çığlık attı ve bacaklarını kendine çekerek savunma pozisyonu

aldı. Zack kızın haline gülerek ellerini yatağın kenarına dayadı ve ona doğru eğildi. Bu şekilde neredeyse burun buruna duruyorlardı. Mila bedenini ele geçiren uyuşuklukla karışık mutluluk dalgasının, beyninin işleme kapasitesine yok etmeye yönelik çalışma başlattığını hissettiğinde elini aceleyle arkasına attı.

“Umurumda olan tek şey sensin.”

Zack bunu söylediği anda, Mila arkasındaki bir yastığı eline alarak, refleks olarak adamın suratının ortasına geçirdi. Ardından da o kadar keskin bir nefes aldı ki, sesi neredeyse ısıklık gibi çıkmıştı. Mila yastığı olduğu yerde tutmaya devam etti. Zack’ın yüzünü görmezse, sinirine de şahit olmazdı. Devekuşlarını kuma kafa gömme konusunda sollayacak bir vurdumduymazlıkla yastığı adamın suratından çekmiyordu.

Fakat Zack, sabrı taşmış bir halde elini kaldırıp, kızın kolunu tutarak yüzünü ortaya çıkardı.

“Ben...” Mila seri hareketlerle geriye doğru çekildi ve Zack ona uzanamadan yatağın diğer tarafından yere indi. Zack cehennemden yeni çıkmış bir İblis Prens gibi korkutucu bir şekilde onu takip ederken, Mila içinden son duasını ediyordu. “Yaktın beni, Masal! Tamam, tava fikri benden çıkmış olabilir ama...” diye söylenirken Zack birden durdu.

“Tava fikri senden mi çıktı?”

Adamın fısıltı halinde çıkan sesi, Mila’ya ölüm meleğinin nefesi gibi gelmişti. Sesli bir şekilde yutkunarak titreyen dudaklarını araladı.

“Kafana tava vurmamız gerektiğini söylemiş olabilirim. Düşünsene, sonuçta seni kendime âşık etmek asırlar sürebilir! Burada tüm insanlığın kaderi söz konusuydu. Ufak, granit bir tavanın kime ne zararı olabilir ki? Ama o kadar profesyonel bir düzeneği Julie hazırladı!”

Zack kızın sözlerini takip etmekte zorlanırken, granit tava kısmında derin bir nefes aldı ve eliyle ağzını kapattı. Mila adamın aniden mistik bir yaratığa dönüşüp onu ısıracığından

şüphelenmeye başlamıştı. Yoksa neden ağzını kapayarak titreyecekti ki?

Üç dakika sonunda, Mila duvara yapışmış korkak bir kedi gibi durmaktan böbreklerini üşüteceğini düşünürken, Zack hâlâ aynı durumdaydı. Mila derin bir nefes alıp cesaretini topladı ve sesinin titrememesine özen göstererek konuştu.

“İyi misin?”

Zack dayanamayarak patlamıştı. Elini ağzından çekip karnına koyarak kahkaha atmaya başladı. Mila önce olanları kavrayamasa da, neler döndüğünü fark ettiğinde o mistik yaratığın bedenini ele geçirdiğini hissetti. Adam resmen ona katıla katıla gülüyordu.

“Sen!” Sesi bu kez şaşkınlıktan titremişti.

Zack doğrulma çabasıyla arkaya doğru bir adım attı. Sinirleri tepesine çıkan Mila, yapıştığı duvardan ayrılarak adamı omzundan ittirdiği gibi yatağa düşmesini sağladı. Ama adam buna aldırma bir yana, kahkaha atmaya kesintisiz devam etti.

“Kes şunu!” Mila adamın üzerine çıkıp tepinme isteğini zorlukla bastırarak gözlerini kısıtı.

Zack ise hâlâ deli gibi gülüyordu. Mila bir dizi küfrü sıraladığında, sanki komedi dizisine maruz kalmış gibi daha da şiddetli güldü. Mila, adama son bir pis bakış attı ve ayaklarını yere vura vura odadan çıktı.

Zack kahkahaları dindiğinde sırtüstü yatağa uzanmıştı ve dudakları, gözlerinin bile parlamasına neden olan bir gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu. Kalp atışlarını düzenlemeye çalıştı. Yüreği Mila’ya âşık olma yolunda çok büyük bir adım atmıştı. Üstelik sahibi de bunun fazlasıyla farkındaydı.

“Sana tavayla mı saldırdı?”

Lucas, kahkahalarının arasında kurabildiği bu mantıklı cümle nedeniyle bir aferini hak etmişti. Zack sırtarak kafasını salladı.

Lucas aralıksız bir şekilde gülerken, Zack oturduğu sandalyeye arkasına iyice yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Bu kız gerçekten çok eğlenceli." Lucas sonunda biraz olsun sakinleşebilmişti.

Adamın söylediklerini duyan Zack'in yüzündeki gülümseme silindi. "Evet, öyle ve ondan uzak dursan iyi edersin. O benim!"

Zack'in keskin sesini ve ciddi sözlerini duyunca bir an durup kalan Lucas, yüzüne hınzır bir gülümseme yerleştirip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seni berbat bir yemek yapma girişimi ve tavalar sayesinde kendine âşık ettiğini söyleme sakın."

Evet, bu açıdan bakılınca Zack de olayın anlamsızlığını farkındaydı ama kalbi tüm varlığıyla bu kızın peşinden gitmek istiyordu. Zavallı beyni kendini kاپıya zincirlese de, kalbi onu dinlemiyordu. Bu yüzden Zack merakla olacakları bekliyordu.

"Vay canına! Neyse ki benim bu tarz deliliklerim yok. Barıştım sert bir cisimle saldıran bir kıza hayatta âşık olmazdım," diyor. Lucas, Zack pis pis sırtınca kaşlarını çattı.

Zack, öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı ve kıvrık gözlerle Lucas'ı süzdü. "En son böyle büyük laflar eden BŞ ajanlarını, karılarının ve sevgililerinin peşinde pervane olurken görmüştüm."

Zack'in gözlerindeki *Sıra sana da gelecek!* bakışı, Lucas'ın tüylerini diken diken etmişti. "Asla..." ile başladığı sözün devamını, Zack'in kaşlarını alayla kaldırması nedeniyle getiremedi ve büyük bir laf etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra da kafasına yeni dank etmiş gibi gözlerini kocaman açtı. "Hatırlıyorsun!" dediğinde ayağa fırlamıştı.

Zack kafasını iki yana sallayarak ciddileşti. "Her şeyi değil. Masal'ı ve Julie'yi hatırlıyorum ama Mila'yla olan anılarımın büyük bir kısmı halen kayıp. Yalnızca birkaç görüntü aniden gözümün önünde belirip kayboluyor."

Lucas gerisin geri koltuğuna oturdu. Zack fazlasıyla kasvetli görünüyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, başını hafifçe öne eğmişti.

“Bu kadar gevezelik ettiğimiz yeter. Bana HannTech diye bir şirketten bahsetmiştin.” Zack, Lucas ona HannTech’ten ve diğer olaylardan bahsedince, hafızasını kaybetmeden önce raporunu verdiği olayları yeni baştan incelemiş, konuya tekrar hâkim olmuştu. Çipleri, Cemre’yi ve HannTech şirketini yeniden öğrenmek onun için zor olmamıştı. Neyse ki tüm raporlarını fazlasıyla detaylı tuttuğundan, hiçbir açık nokta yoktu.

“Evet, hacker müsabakasında duyduğunu söylemiştin. HannTech’i şimdiye kadar kimse hackleyememiş. Tüm hacker’lar bunun imkânsız olduğu konusunda hemfikir.”

Zack yüzüne şımarık bir gülümseme yerleştirerek ekrana döndü ve parmaklarını birbirine geçirerek çıtlattı. Gözlüğünü takarak klavye üzerinde seri bir şekilde hareket etmeye başlaması saniyeler sürmüştü.

Saniyeler dakikalara, dakikalar da saate ulaştığında Zack gözünü bir an bile ekrandan ayırmadan çalışmaya devam ediyordu. Son hareketini, bir filarmoni orkestrasını yöneten maestro gibi dikkat ve titizlikle yaptıktan sonra arkasına yaslandı. Ardından ciddiyetle ekrana bakmaya başladı.

“İşte böyle, bebeğim. Açıl bana.”

Lucas sırtıtmaktan kendini alamadı. Ekranda bir sürü bilgi akmaya başlayınca Zack de sırtmıştı. Bilgileri aktarmak için gerekli komutları girerek arkasına yaslandı. Halen dikkatli bir şekilde ekrana bakıyordu. Verilerin güvenle aktarıldığından emin olmak istiyor gibiydi. Aradan geçen iki dakika sonunda ekran birden dondu ve data akışı kesildi. Zack öne atılarak yeniden çalışmaya başladı. Başaramadığını anlaması, muhtemelen ekranında gördüğü büyük puntolarla yazılmış mesaj sayesinde olmuştu.

SİSTEMİMDEN DEFOL, YANKEE!

Bu gerçekten son derece sıra dışıydı. Zack'in başarısız olduğu tek bir hack olayı dahi yoktu. Zack birkaç işlem daha yaparak sisteme yeniden sızmaya çalıştı fakat bu seferki mesaj daha açıktı.

BİR KEZ DAHA DENERSEN, SONUÇLARINA KATLANIRSIN, ZACK.

Bu mesaj, Zack'in parmaklarının tuşlar üzerinde donup kalmasına neden olmuştu. Yavaşça geriye çekilirken, kaşlarını çatarak kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bu gerçekten etkileyici." Zack'in sesi saygılı çıkmıştı. Hiç işlem yapmadan, bir süre daha ekrana bakmaya devam etti. Kullandığı bilgisayar ve ağ, BİS ile bağlantılı değildi ama son derece güvenliydi. IP adresi takip edilemez ya da nerede olduğu bulunamazdı. Yani karşıdaki her kimse, bu bilgisayardan öteye gidemezdi. Zaten hack için kullandığı bilgisayar da hiçbir bilgiye sahip değildi. Bu yüzden karşısındakinin onu tanımış olması neredeyse imkânsızdı. Yine de görülen o ki, bu adam için imkânsız diye bir şey yoktu.

EĞER MUTLU OLACAKSAN SÖYLEMELİYİM Kİ, ŞİMDİYE KADAR KİMSE SİSTEME BU KADAR YAKLAŞAMADI.

Bu adam her kimse, Zack'i tanıdığı ve ona saygı duyduğu da bir gerçektir. Zack yeniden klavyenin başına geçti.

KİMSİN?

Yeşil imleç ekranda yanıp sönerken, Lucas ve Zack dikkat kesilmiş, adamın cevap vermesini bekliyorlardı.

BENİM SENİ TANIYOR OLMAM, SENİN DE BENİ TANIMAN GEREKTİĞİNİ GÖSTERMEZ, ZACK.

Ukala piç! Zack dişlerini sıkı ve şansını bir kez daha denedi.

KORKTUN MU?

Zack'in dudakları kıvrılırken, karşı taraftan cevap gecikmedi.

ÇOK KORKTUM... DİZLERİM TİTRİYOR...

Dudaklarındaki gülümseme genişlerken, bu adam her kimse tesinlikle tanınması gerektiğini düşündü.

DOĞRU YOLDASIN.

Ekranda bir orta parmak işareti belirince Zack kahkahayı patlattı. Sonra da bağlantı kesildi.

Lucas arkadaşına dönüp, yanaklarını şişirerek nefes verdi. "Bu da kim?" derken saçlarını karıştırıyordu.

Zack omuz silkti ve "Bilmiyorum," dedi. "Ama öğreneceğim."

Lucas başını salladığı sırada bulundukları odanın kapısı açıldı ve elinde kocaman kitaplarıyla Mila içeriye girdi. İki erkek aynı anda kaşlarını kaldırarak kıza baktı. Mila onların hareketini umursamadan tereddütsüz bir şekilde Lucas'a yöneldi.

"Lucas, biraz yardımına ihtiyacım var." Zorlukla da olsa adama doğru ilerlemeye başlamıştı.

Lucas ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı. "Ne şanssızlık! Ben de sen girmeden bir saniye önce BİS'in arka bahçesine çığ düştüğünü öğrendim. Derhal müdahale etmem gerekiyor. BİS büyük tehlike altında. Beni bağışla, Mila. Zack sana yardım eder," dedikten sonra da ışık hızıyla ortadan kayboldu.

Mila gözlerini kırıştırarak adamın arkasından bakakaldı. "BİS'in arka bahçesi mi var? Hem ekim ayında çığ düşüyor muydu?" Mila önüne dönünce Zack'le göz göze geldi. Zack uzayıp onu kitapların ağırlığından kurtardığında derin bir nefes aldı.

"İki sorunun da cevabı hayır."

Mila gözlerini kısarak Lucas'ın biraz önce çıktığı kapıya baktı ve sonra tekrar Zack'e döndü. "Ona da sıra gelecek," dedikten sonra kitaplarını almak için ellerini uzattı. Zack çoktan kitapları incelemeye başlamıştı.

"İşlemci tasarımı, mantıksal devreler, nesne yönelimli programlama." Zack kitapların isimlerini okuduktan sonra gülümseyerek kıza döndü. "Bu konuda ciddisin demek. Gerçekten teknolojiyi öğrenmek mi istiyorsun?"

Mila yüzünü hoşnutsuz bir şekilde buruşturarak kafasını salladı. Gözlerini de Zack'in çaprazında kalan bir ekrana dikmişti. Boş ve siyah bir ekrana.

"İstersen sana yardım edebilirim."

Teklifi duyunca başını aniden adama çeviren Mila, kararsız kalmış gibi görünüyordu. Zack, kız onun yardımını istemediği için sinirlense de, yüzündeki gülümsemeyi bozmadı.

"Gerek yok. Ben Lucas'ın kollarını bağlayıp ondan zorla yardım alırım."

Mila kollarını bir kez daha kitaplarını almak için uzatınca, Zack onları geri çekti ve sıkı bir şekilde tutmaya başladı.

"Neden benden yardım istemiyorsun?"

Mila, Zack'in alınmış gibi çıkan sesi nedeniyle hayrete düştü. Toparlanıp yüzündeki ifadeyi silmesi uzun sürmese de, Zack kızdaki değişimi fark etmişti. Mila, içinde toplanıp bir yumak oluşturan duygularından kurtulmaya çalışırken başını eğdi.

Ona neler olduğunu bilmiyordu. Zaman zaman, günü gelince delicesine âşık olacağını ummuştu ama o gün geldiğinde bunu nasıl anlayacağını hiçbir zaman öğrenememişti. Ne yazık ki abilerinin aşk hayatlarıyla alakalı bir fikri de yoktu. Yekta çok ketumdu, Eren aşkı bir tür cips markası zannediyordu, Kaya'nın umurunda değildi ve aşk muhtemelen Duman'ı gördüğünde arkasına bile bakmadan kaçıyordu. Mila ise, Zack'e karşı hissettiği bu karmaşık duyguların ne anlama geldiğini çözmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ben..." Sesi hafifçe titremişti. Zack farkına varmadan ona uzandı. Mila bir adım geri çekilip eliyle dur işareti yaptı ve derin bir nefes aldı. "Dur! Bana yaklaşma." Mila çenesini dikletti. Sonunda içindeki o yumağı çözmeyi başarmıştı. Gerçek

onu aniden vurduğunda gözlerini kırptırdı ve ağzından dökülen kelimelere engel olamadı. "Seninleyken aklım yerinde olmuyor ve dikkatimi veremiyorum. Bu yüzden anlattıklarını doğru düzgün öğrenebileceğimi zannetmiyorum."

Zack, yüzünde anlamadığını gösteren bir ifadeyle kafasını yana eğdi. Düşünceliydi. "Neden?"

Mila, genç adama son bir bakış attı ve derin bir nefes alarak içindikileri açığa çıkardı.

"Çünkü ben sana âşık olan kadını, sen de beni hatırlamayan adamsın ve artık buna katlanamıyorum!" dedikten sonra aniden arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Kapının çarpılma sesini duyana kadar olduğu yerde donup kalan Zack, ani bir baş ağrısıyla olduğu yere yığılana kadar ancak birkaç adım atabilmişti.

Om Dörjinn
Bölin

Mila, duygularını kabullendiğinde ne kadar rahatladığını fark ederek şaşırdı. Zack'e aşkını itiraf etmişti ve ona söyleyene kadar Mila bile bunun farkında değildi. Hissettiklerini pek saklamaz, her zaman açıkça konuşmanın en iyisi olduğunu düşünürdü. Bu sebeple, âşık olduğunu hissettiği an içindekileri söylemişti. Eğer aşk dedikleri o illet bu değilse, başka hiçbir şey olamazdı.

Yatağının kenarına yaslanmış, oturarak cenin pozisyonunu almıştı. Gözlerinden akan yaşlar ellerine düşüyor, oradan da süzülerek yere damlıyorlardı. O şekilde ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Neden ağladığını ve kaç damla gözyaşı döktüğünü de bilmiyordu. Bildiği tek şey, Zack'in peşinden gelmediğiymi ve bu gerçek canını çok acıtıyordu.

"Mila!"

Kapısının deli gibi çalınmasıyla irkilen Mila, gözlerini sanki derin bir kâbustan uyanmışçasına yavaşça kırıştırdı.

"Mila! Aç şu kapıyı!"

Abisinin sesi endişe ve kızgınlıkla yoğrulmuş kek hamuru gibi gelince, Mila kendini zorlayarak yerinden kalktı ve kapıyı açtı. Yaşların yanaklarında bıraktığı izler henüz kurumamıştı. Yekta, kardeşinin halini görünce dudaklarını birbirine bastırdı. Mila, o an abisinin içinden küfrettiğini biliyordu, çünkü Yekta ne zaman onun yanında sinirlenip küfretmek istese böyle yapardı.

"O piç sana bir şey mi yaptı, bebeğim?"

Yekta sıkıca kardeşine sarılmıştı. Mila, abisinin bilindik kokusunu alınca gözlerinin çeşmelerini sonuna kadar açtı. Abisine sıkıca sarılıp başını iki yana salladı.

"Yapmadı. Ama beni hatırlamıyor da."

Mila'nın titrek sesini duyan Yekta, yavaşça ondan ayrıldı ve ciddiyle yüzüne baktı. "Hatırlayacak. Yapacağım son şey olsa da, o lanet pisliğin seni hatırlamasını sağlayacağım."

Yekta'nın gözleri kararmaya başlamıştı. Mila abisinin gözlerinden, aklından bir milyon farklı işkence senaryosu geçirdiğini sinema filmi izler gibi izleyebiliyordu.

"Hayır, abi. Ben hiçbir şey istemiyorum. Çok yoruludum."

Yekta acı çekermiş gibi hafifçe gözlerini kıstı. "Ona âşık oldun, değil mi?"

Abisinin acısı sesine de yansımıştı. Mila gözlerini sıkıca kapatıp başını olumlu anlamda sallamakla yetindi. Bir kez daha *aşk* kelimesini kullanmaya mecali yoktu. Kalbi ve ruhu bunu kaldıramazdı.

"O pisliği adam etmemi istemediğine emin misin?"

Mila kafasını olumsuz anlamda sallayınca Yekta sert bir şekilde konuştu. "İstersen buradan hemen gidebiliriz."

Mila da bunu düşünmüştü ama şu an duygusal bir karar vererek her şeyi tehlikeye atmak istemiyordu. "Bu gerekli değil, abi. Kalabiliriz."

Yekta pek gönüllü olmasa da, kardeşini daha fazla zorlamak istemiyordu. Bu yüzden onun söylediklerini isteksizce kabul etti. Mila abisine sıkıca sarıldı. Her ne olursa olsun, insanın abisinin olması kesinlikle mükemmel bir şeydi.

Yekta bir süre daha ona eşlik ettikten sonra, birkaç ayarlama yapması gerektiğini söyleyerek odadan ayrıldı. Mila'nın aklının bir köşesinde, Zack'in neden peşinden gelmediği sorusu çınılıyordu. Bir yanı, ufak bir umutla da olsa, adamın ona âşık olduğunu düşünmek istemişti. Ama şimdi anlıyordu ki, böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. Düşüncelerinin arasında boğulmuşken aniden çalan telefonunun sesiyle irkilen Mila ekrana baktı. Arayan Mara'ydı.

"Efendim, Mara."

"Mila! Bana yardım etmelisin!"

Arkadaşının sesi soluk soluğa ve korku dolu gelmişti. Mila panikleyerek yerinden doğruldu ve aceleyle konuşmaya başladı. "Ne oldu, Mara? İyi misin?" derken spor ayakkabılarını ayağına geçiriyordu.

Mara ağlamaklı bir sesle cevap verdi ve hıçkırdı. "Hayır. Burada..." Cümlesini tamamlayamadan sustu ve nefesini düzenlemeye çalıştı. "Burada bazı adımlar var. Beni ve David'i tutsak aldılar. Seni aramız gerektiğini söylediler." Mara, sözlerini tamamlar tamamlamaz bir çığlık atınca, Mila'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Çabuk ol, Mila! Yanında kimsenin olmaması gerekiyor. Yoksa bizi öldüreceklerini söylediler." Mara'nın çaresiz sesi Mila'nın tüm kanının damarlarından çekilmesine neden oldu. "Fazla zamanımız yok. Ne olur çabuk gel. Adresi sana benim telefonumdan mesaj atacaklar."

Mila cevap veremeden telefon kapandı ve aynı anda bir mesaj geldi. Mila mesajı okuduğunda kararını vermişti. Onun yüzünden başkalarının hayatının tehlikeye girmesinden sıkılmıştı. Bu işi tek başına çözmenin zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Süratle hazırlandı ve kimseye tek kelime etmeden BİS merkezinden ayrılarak ona verilen adrese doğru yola çıktı.

Kanlı cesetler, acımasız bir kıyım... Sel olmuş akan insan kanı her yerdeydi. Bulundukları alan bir celladın oyun parkı kadar acımasızdı. Adımını attığı her yerde kırmızı nehirler, kopmuş uzuvlar ve cansız bakan gözlerle karşılaşıyordu. Onun peşindeydiler. Korumak için yemin ettiği hazinenin peşinden geliyorlardı. Adımlarını hızlandırmak için kendini zorladı. Sanki yıllardır durmadan koşuyormuş gibi yorğun düşen bacakları, bu isteğine boyun eğmek yerine isyan edercesine daha da yavaşladı. Ayağı takılıp düştüğünde, bir cesedin cansız gözleriyle buluştu korku dolu gözleri. Son bir gayretle ayağa kalkmak istedi ama sırtına bastıran ağır bir cisim nedeniyle yapamadı. Bir kurşun sesi ve yakıcı bir acı eşliğinde gözlerini kapattığında, tek düşündüğü görevinde başarısız olduğuydu.

Gözlerini yakan ışık, beynine de acımasız zehirli oklar halinde batıyordu. Karmakarışık gelen seslerin biraz daha belginleşmesi için bekleyerek gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

"Bu bayılmalar ne kadar sürecektir?" Tanıdık bir sesin sorduğu soruyu dikkatle dinlemeye başladı.

"Hafızası tamamen yerine gelene kadar," diyen bir başkası üzerine eğilince, Zack içgüdüsel olarak gözlerini açtı. "Uyandı!" Mert'in rahatlamış sesi ve Lucas'ın da görüntüye girmesiyle Zack gülümsedi. İki yakın arkadaşı endişeli nineler gibi başında bekliyordu.

"Bir ara hiç uyanmayacaksın zannettik." Lucas arkadaşını ciddiyetle incelemeye başladı.

Zack gözlerini devirdikten sonra yataktan doğruldu. "En fazla kaç saattir uyuyor olabilirim ki?"

Mert ve Lucas birbirlerine bakarak göz göze geldiler.

"Dostum, yaklaşık iki gündür uyuyorsun."

Lucas'ın cevabı Zack'in şaşkınlıktan donup kalmasına neden oldu.

"İKİ GÜN MÜ?" Telaşla ayağa fırlayan Zack, yan tarafındaki dolapta duran tişörtü aldığı gibi kafasından geçirdi. "Mila nerede?" derken pantolonunu giymeye çalışıyordu.

Mert ve Lucas ellerini çenelerine koymuş garip bir şekilde onu süzerlerken, Zack çoktan giyinmiş, Mila'yı bulup onu öpmek için hazırlanmıştı. Dile kolay tam iki gündür kızdan uzaktaydı.

"O konuda biraz sıkıntımız var." Mert, Zack'i kolundan tutup zorla yatağa oturttu. "Tam olarak neler hatırlıyorsun?"

Zack kaşlarını çatı. Mila'nın aşkını ilan edişi, onunla Kuzey'in düğünündeki ilk karşılaşmalarından itibaren tüm yaşadıkları gözünün önüne gelince kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı. Aptal âşıklar gibi sırtarak Mert'e baktı ve kendinden geçmiş bir şekilde konuştu.

"Bana âşıkım."

Zack'in kurduğu cümle ve yüzündeki aptal gülümseme nedeniyle aniden geri çekilen Mert, Lucas'a soru sorarcasına baktı ancak aldığı cevap umursamaz bir omuz silkmesi idi.

"Bayılıp düşerken kafasını sert bir cisme çarpmış olabilir mi?"

Lucas arkadaşını dikkatle incelerken, İsviçreli bir bilim adamı edasıyla konuşmuştu. Fakat Zack'in onu salladığı yoktu. Tekrar sırttı ve aynı cümleyi kurdu.

"Bana âşıkım!" Sesi bu kez coşkulu çıkmıştı.

Lucas yüzündeki ifadeyi bozmadan Mert'e döndü ve meraklı bir tıp öğrencisi gibi konuştu. "Bozuk plak sendromu diye bir şey var mı, Mert? Yoksa bile sanırım şu anda oldu."

Zack kahkahayı bastı. Gözlerindeki ışıltılar Mert'in dikkatinden kaçmamıştı ama henüz arkadaşının hafıza kaybının ne durumda olduğunu anlayamadığı için suskunluğunu korudu.

"Kıskançlık yapma, Lucas. Bana âşık olmuş diyorum sana!"

Zack sanki uyduyu hacklemeyi ilk kez başarmış gibi mutluydu. Lucas bir süre endişeli gözlerle arkadaşını süzdükten sonra yeniden Mert'e döndü.

"Mila'nın taktiğini mi uygulasak, ne dersin? Kafasına bir kez daha vursak, 'bana âşık olmuş'tan başka şeyler söyleyebilir mi?"

Mert dayanamayarak sırtınca, Lucas da arkadaşına aynı şekilde karşılık verdi. Artık odada üç tane sırtan adam vardı.

"Bunu en son fark edenin kendisi olması da cabası."

Bu sözler, Zack'in bir anlığına duraksamasına neden olsa da çabuk toparlandı ve ayağa kalkarak Lucas'a yaklaştı. Lucas, ondan sert bir yumruk beklerken Zack'in hiç sinyal vermeden sarılmasıyla büyük çaplı bir şok geçirdi. İçgüdüsel bir hareketle arkadaşının sırtına pat pat vurmaya başlarken ne yaptığının farkında değildi, çünkü hissettiği şaşkınlık beyninin mantıklı düşünen kısmını devre dışı bırakmıştı. Neyse ki kahkahalara boğulan Mert'i gördüğünde kendine gelmesi uzun sürmedi.

"Tanrı aşkına, Zack! Yekta ile olan durumun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemiştim! Bana sarılmak yerine yumruk atarsan çok daha mutlu olacağım!"

Zack ve Mert eşit derecede yüksek seslerle gülerken, Lucas son derece huysuz görünüyordu. Mila, Yekta ile Lucas'ın yaşadıklarını hiç gecikmeden herkese anlatmıştı.

"Seninle uğraşmak çok zevkli olsa da Mila'yı bulmam gerek." Arkadaşının omzuna dostça bir yumruk attıktan sonra odadan çıkmak için hareketlenen Zack, Mert'in araya girmesiyle duraksadı.

"Ona ulaşamıyoruz. İki gün önce seni baygın halde bulduğumuzda Mila da ortadan kayboldu. Yekta buz gibi bir sesle hepimizi, kardeşinin başına bir şey gelmesi halinde ne yapacağı konusunda aydınlattıktan sonra buradan ayrıldı. İki gündür araştırmamıza rağmen hiçbir yerde kızın izine rastlayamadık."

Zack gözlerini kapatıp işaret ve başparmağıyla burnunu sıkarak derin bir nefes aldı. "Bazen saçma sapan bir romanın karakterleri olduğumuzu ve çatlak bir yazarın bizi yazarken çok eğlendiğini düşünüyorum." Sıkıntıyla saçlarını karıştırmaya başlamıştı. Arkadaşlarının tek kaşlarını kaldırmış bir halde ona baktığını görünce, sinirli bir şekilde "Ne?" diye bağırdı. "Tam kıza âşık olduğumu fark ediyorum, hafızam gidiyor. O bana aşkını ilan ediyor, hafızam geri geliyor ama bayılıp iki gün kıcımlı büyüttüğüm için kız elimden kaçıyor. Onu bir elime geçirirsem, yemin ederim sığınaklardan birisine kapatıp ömür boyu dışarıya çıkarmayacağım." Odada sinirli bir şekilde volta atmaya başlamıştı. Bir yandan da söylenmeye devam ediyordu. "O kız hayatıma girdiğinden bu yana başıma gelmeyen kalmadı. Önceden görevden göreve giden, arada bir kötü adam yakalayıp bilişim suçlularını hapse tıkarak eğlenen sıradan bir adamdım. Bir erkek başka ne isteyebilirdi ki? Ama Mila olaya girince her şey cadı kazanına döndü. Kendimi daimi olarak huysuz ve sinirli hissediyorum. Mila'yı dövmekle geceler boyu sevişmek arasında gidip gelen arsız duygularla

boğuşuyorum ve Tanrı aşkına, birbirinize bakarak sırtıtmayı kesip beni dinler misiniz?" Zack arkadaşlarının birbirlerine bakıp sırtıttığını ve onu hiç takmadıklarını görünce çılgına dönmüştü. "Hepsi sizin suçunuz!" derken, Mert ve Lucas'ın üzerine yürümeye başlamıştı bile.

İkili senkronize hareketlerle geri çekilirken, Zack güneş yanığı olsa onları suçlayacakmış gibi görünüyordu. Yer altında bir odada olmaları ise, Mert'in mi, yoksa Lucas'ın mı şanslıydı bilmiyordu.

"Mert! Bu yaptığina inanamıyorum. Zack'i sen mi âşık ettin?"

Lucas gayet ciddi bir şekilde kızgınca konuşunca, Mert gözlerini kısıp ona ters ters baktı ve ardından bir gram bile mantığın bulunmadığı Zack'e döndü. "Kendi kıcını götürüp bir kıza abayı yakmak tamamen senin suçundu! Beni bu olaya karıştıрма! Hem sen Mila ile Kuzey'in düğününde tanışmadın mı? Ara onu suçla."

Mert suçu Kuzey'e atmış olmanın verdiği rahatlıkla kollarını göğsüne birleştirerek beklemeye başladı. Oldukça mantıksız bir konuyu tartıştıklarını umursamıyormuş gibiydi. Zack masadaki telefonu aldı ve sertçe Kuzey'in numarasını tuşladı.

"Kuzey!" Sesi suya yeni değdirilmiş kızgın bir demir kadar sertti.

"Efendim, Zack!" Kuzey'in sesi ise her zaman olduğu gibi huysuz çıkıyordu.

"Seni ilk elime geçirdiğim yerde geberteceğim!"

Kuzey neşelendiğini belli edercesine güldü. "Anlaştık. Ben de uzun zamandır idman yapmamıştım."

Zack, Tanrı'dan çok bir şey istemediğini düşündü. Azıcık akli başında arkadaşlar ve âşık olmak için biraz daha normal bir kadın gerçekten fena olmazdı. Fakat Mila dışında bir kadını düşünmeyi bile şiddetle reddeden bünyesi, bu konuda onunla aynı fikirde değil gibiydi.

"Ne zaman geleyim?"

Kuzey'in dövüşmek için sabırsızlandığı belliydi. Zack derin bir nefes aldı ve homurdanmakla hırlamak arasında bir ses çıkardı.

"Git ve kendi kızıl belanla uğraş! Düğününde bulunmakla başıma sardığım beladan dolayı bana borçlusun ve en kısa zamanda tahsilât yapacağımdan emin olabilirsin."

Kuzey telefonun ucunda bir kahkaha attı. Hemen ardından kadını ancak daha çok süpürgeye binen türevinden olan bir ses araya girdi. "Kocamdan uzak dur ve kendi başının çaresine bak, Zack!" dedikten sonra telefonu kapatan Masal, Zack'in öfkeli bir ses çıkarmasına neden oldu.

Zack sinirli gözlerini arkadaşlarına çevirdi. Mert'in yatakta, Lucas'ın ise yerde gülmekle ilgili çalışmalar yaptıklarını görünce çıkardığı sesin desibeli arttı.

"Çenenizi kapatın ve bana bir bilgisayar verin! Mila'yı bulup bir güzel sevmem gerek." Bir süre arkadaşlarının sakinleşmesini bekleyen Zack, bu zamanı surat asmak ve onlara pis pis bakmak için kullandı.

"Üzgünüm ama bir kez daha uyduyu hacklersen, Bay M saçını yeşile, sakalını da pembeye boyatıp videonu çekerek internete koyacakmış."

Yumruklarını geçirmek için herhangi bir cisim arayan Zack, kendine hâkim olmayı başardığında tıslarcasına konuştu. "O zaman kaldırın kışınizi da gidip şu kıızı bulalım! Tanrım, bir sürü işe yaramaz serseri ile çalışıyorum!"

Zack kapıyı çarparak odadan çıkınca, Mert ve Lucas kahkahanadan yarılma işlerine erken emekliye ayrılmalarına neden olacak kadar çok zaman ayırdılar.

"Burada olduğuna emin misin?"

Zack, Lucas'ın kısık sesle sorduğu soruya aynı şekilde cevap verdi. "Son görüldükleri yer burasıymış. On kilometre yarıçapında bir araştırma yaptım ve polis kameralarından bu

görüntülere ulaştım." Mila'nın güneş gözlüğü takmış resimlerini gösteren Zack, çevreyi de dikkatle incelemeye devam ediyordu.

"Bir şey sormak istiyorum."

Lucas dikkatini dağıtınca Zack arkadaşına döndü. "Ne?"

Lucas bir süre sessiz kaldıktan sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Neden kısık sesle konuşuyoruz?"

Soruyu duyan Zack, önce arkadaşına boş gözlerle baktı, hemen ardından da kafasına bir tane geçirdi. "Senin yüzünden! Sen ilk soruyu kısık sesle sorunca ben de öyle cevap verdim. Seni nasıl ajan yaptıklarını bir ara bana ciddi ciddi anlatmalısın, Lucas! Doğru söyle, Bay M'yi nasıl kandırdın?"

Sözlerini tamamlayınca ağzının içine doğru küfreden Zack, dudaklarını birbirine bastırarak arkadaşının cevap vermesini bekledi. Lucas ona bakıp sırtıtmaktan başka bir şey yapmayınca da kapanış olarak bir küfür daha edip önüne döndü.

Yaklaşık on saattir Mila'ya ulaşmaya çalışıyordu ve artık sabrının son demlerindeydi. Bir ara ciddi ciddi pembe sakalın kendisine yakışacağını ve tüm BİS'in onunla dalga geçmesinin en fazla kaç yıl süreceğini düşünerek uydura niyetlenmişti. Neyse ki Mert onu son anda tutup sürükleyerek bilgisayarın başından kaldırmış, Masal'ın ölene kadar bu anıyı hatırlayacağına ve her fırsatta onunla dalga geçeceğine ikna etmişti.

Zack derin bir nefes alıp göğsündeki sıkıntının geçmesini bekledi. Mila'dan uzak olmaktan tüm benliğiyle nefret ediyordu ve onu bulamazsa kalp yetmezliğinden öleceğinden emindi. Ne de olsa kalbi göğsünde değil de, minik, afacan, pembe Converse'li bir kızın elinde olunca yapacak pek bir şeyi kalmıyordu.

Gece görüşü dürbününü kullanarak bulundukları alandaki hareketliliği incelemeye başladı. New York'un oldukça dışında olan bu bölge özel mülk olarak kaydedilmişti. Asıl ilginç olanı ise, şu an bulundukları yirmi bin metrekarelik alanın yaklaşık yüz senedir aynı sahibin elinde olmasıydı. Adı *Bonne Volonté* olan bu yerin, Fransız döneminden kaldığını düşünüyordu.

Zack dürbünle baktığı noktada bir hareketlilik yakalayınca düşüncelerinden sıyrıldı ve dikkat kesildi. Bir adam güçlü adımlarla arazinin tam ortasında bulunan, binanın çıkışı olduğunu tahmin ettiği yerden ilerideki motora doğru yürüyordu. Silüetinde tanıdık bir şeyler vardı ama Zack tam olarak çıkaramamıştı. Adam motoruna binmeden binadan bir kişi daha çıkınca ona döndü. Dürbünü odakladığında kalbinin deli gibi atmasına da engel olamamıştı, çünkü adamın arkasından çıkan kişi, kalbini paramparça eden kızdı.

"Mila," dedi dişlerinin arasından. Kız kafasını kaldırıp sanki dürbünden gözlerinin içini görüyormuş gibi bir süre ona doğru baktı. Zack, Mila'nın onu gördüğünü düşündüğü anda kız önüne döndü ve adamla konuşmaya devam etti.

"Ne yapıyor lan bu?" Zack, adamın Mila'ya sanki onu öpecekmiş gibi yaklaştığını görünce, sadece kendi kanının değil, neredeyse yanındaki Lucas'ın kanının bile beynine sıçradığını hissetti. "Seni gebermiş de haberi olmamış orospu çocuğu! Ben şimdi seni ait olduğun yere göndereceğim! Cehenneme!" Bağırarak bir hışımla bulundukları çalılıktan çıkan Zack, koşar adımlarla, etrafını hiç umursamadan Mila ve adamın bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

"Harika! Yine Terminatör moduna girdik." Lucas akşam yemeğinde bir bidon wasabi yemiş gibi görünerek arkadaşını takip etti.

"ONDAN UZAK DUR!"

Zack, kükreyince ikilinin dikkatini çekmeyi başardı. Aslında o kükremeye muhtemelen tüm Amerika kıtasının dikkatini çekmişti. Karanlıkta adamın yüzü çok seçilmese de, Mila'nın gözlerinin korkuyla büyüdüğünü görebiliyordu. Belki de yalnızca Mila'ya odaklanmış olduğundan adamı tanıyamamıştı. Beyni şimdilik bu analizi yapacak kadar kendinde değildi.

"Zack!"

Mila, Zack'e doğru koşup ona sarılmakla, arkasını dönüp kaçmak arasında kalmış gibi gözüküyordu. Zack, delici bakışlarını

kızın üzerinde gezdirdikten sonra adama döndü. Adamın arkasından ışık vurduğundan yüzü hâlâ tam olarak seçilmiyordu.

"Sırf öldürmeden önce son nezaketimi yapayım diye soruyorum. Kimsin lan sen?" Adama doğru tehditkâr bir adım atan Zack, her an dövüşmeye hazır şekilde yumruklarını sıkıp beklemeye başladı.

"Zack, bana kalırsa önce beni dinlemelisin."

Mila'nın munis sesi araya girince, Zack gözünü adamdan bir an bile ayırmadan dişlerinin arasından cevap verdi. "Seninle sonra ilgileneceğim, Mila. Öncelikle yeryüzündeki ağaçlara, gereksiz bir adam için ürettikleri oksijen boşa gitmesin diye yardım etmem gerek."

Mila derin bir nefes alıp avuç içini kızgınlıkla kafasına vurdu. "Keşke taş gibi olan tek şey vücudunuz olsa, kafanız değil!"

Zack dayanamayarak Mila'ya döndüğünde, onun ayaklarını sinirle yere vurduğunu görüp gülümsedi. Beklenmedik bir özlem dalgası tüm vücudunu sararken, içindeki kızı kucaklama ve doyasya öpme isteğine karşı koymak zorunda kaldı.

O sırada karanlıktaki adam öne doğru bir adım atarak konuştu. Zack, adamın söylediklerini duyduğunda içindeki bütün duyguların donduğunu hissederek ona döndü. Çünkü adamın ağzından çıkan kelimeler Zack'in ölüm fermanı gibiydi.

"Ben Mila'nın nişanlısıyım. Asıl sen kimsin?"

İki gün önce...

Mila, Kate sayesinde, Mara ve David'i kurtarmak amacıyla BİS merkezinden çıkıp garajdaki arabaların birine atlayarak yola koyulduğunda, bir daha asla Zack'i göremeyeceğini hissetmişti. Bunun sebebi, o an karşısında duran iri yarı, esmer ve her görenin aklını başından alacak kadar yakışıklı olan adam da olabilirdi. Emin değildi. Adamın o kadar bariz ve baştan çıkarıcı

bir yakışıklılığı vardı ki, onu gören herkes kalp yetmezliğinden ölebilirdi. Özellikle de çapkınca gülümsediği zamanlarda.

Telefonuna gelen adrese doğru son gaz yol alırken, önü siyah bir arabayla kesilmiş ve arabası gibi siyahlar içinde olan bu adam tarafından durdurulmuştu. Daha ne olduğunu anlamadan adam arabasından inmiş, yanına gelmiş ve kapısını nazik bir şekilde açıp ona çapkınca gülümsemişti. Mila tam olarak o an, başının çok büyük bir deritte olduğunu anlamıştı.

“Sen de kimsin?” Kollarını birleştirmiş inatla adama bakıyordu. Adam keyiflenerek neşeli bir şekilde gülümsedi. Ardından elini nezaketle uzatıp onu dışarıya davet etti. Mila tabii ki bunu yutacak değildi. Bu yüzden adamın eline istenmeyen bir böceği kovalıyormuş gibi vurdu ve kaşlarını çatmaya devam etti. “Tanımadığım bir adamın elini tutmam. Benden ne istiyorsun?” Mila, sertçe konuştuktan sonra öfkeli bakışlarını adamın gözlerine dikip dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yalnızca kalbini, prenses.”

Adamın tüm cazibesi ortaya çıkmıştı. Mila normalde adamın cazibesine kapılabılırdi. Neyse ki Zack yüzünden yaralı olan kalbi, o pislik bilişim dâhisinden başkasını kabul etmeme konusunda ciddiye di.

“Benimle oynama! Gidip kurtarmam gereken arkadaşlarım var.” Mila’nın sabrı taşmaya başlamıştı. Sesi yavaşça çığlık seviyesine doğru ilerlerken, adamın yüzündeki gülümsemede bir nebze bile eksilme olmadı.

“Evlendiğimizde yeterince oyun oynayacağız zaten, prenses.”

Adamın yüzündeki ifade, söylediklerinden çok zevk aldığını belli ediyordu. Mila ise adamın yüzündeki ifadeden çok söyledikleriyle ilgileniyordu.

“Evlenmek mi? Kafayı mı yedin sen? Ben asla evlenmeyeceğim!”

Adam tek kaşını kaldırdı ve elleri arabanın tavanına dayalı bir şekilde eğilerek siyah gözlerini Mila’nın mavi gözlerine

dikti. Kızın yüzünü dikkatle incelerken gözleri bir süre sonra dudaklarına takıldı. Sanki aklına komik bir fıkra gelmiş gibi kısık sesle güldü.

“Kesinlikle evleneceksin, prenses. Ve ben de evleneceğin şanslı kişi olacağım,” dedikten sonra, Mila henüz ne olduğunu anlayamadan onu belinden tutup dışarıya çıkardı. Hemen ardından da kucığına alıp taşımaya başladı.

Mila çırpınarak adamın kollarından kurtulmaya çalışsa da, pislik o kadar iri ve güçlüydü ki başarılı olamamıştı.

“Seni adi piç kurusu! Bırak beni! Bir sen eksiktin zaten! Sana arkadaşlarımı kurtarmam gerektiğini söyledim!”

Bir yandan küfredip bir yandan da çırpınmaya devam eden Mila, adamın sırtısını genişletmekten başka bir şey başaramadığını fark ettiğinde çoktan son model arabanın içine tıkılmıştı. Adam onu kilitledikten sonra sürücü koltuğuna geçti ve son derece rahat bir ses tonuyla konuştu.

“Zeki bir kız olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlarının kaçırılması olayını seni BİS merkezinden dışarıya çıkarmak için planladığımızı söylesem, herhalde bana inanırsın.”

Mila, duydukları karşısında sinirden morun değişik renklerine girerek ağzına geleni sıralamaya başladı. “Adi, ukala, domuz, haysiyetsiz, kişiliksiz...”

Adam söylediklerini umursamadığını gösteren bir bakış attıktan sonra gaza öyle bir bastı ki, Mila koltuğa adeta döşemenin arasına sızabilecek kadar sıkı bir şekilde sarılmak zorunda kaldı.

“Yavaş olsana biraz!” Adam ona aldırmadan gaza daha çok yüklendi. Mila derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeyi denedi. Bu adamla kaba kuvvetle baş edemeyeceği açıktı. “Bana neler olduğunu açıklayacak mısın?” Sesi ne çok sakin ne de çok sinirliydi.

“Açıklanacak bir şey yok aslında. Seninle ben nişanlıyız ve yakında evlenmemiz gerekiyor.” Adamın yüzündeki gülümseme

aniden silindi ve merakla kıza döndü. "Şu an seni kaçırıyorum. Farkındasın, değil mi?"

Mila sinirle söylenmeye başladı. "Elbette farkındayım. Ne de olsa ayı gibi bir adam tarafından alıkonulduğumu anlamak için sınırlarımı ciddi anlamda zorlamam gerek. Üstelik de kandırılarak kaçırılıyorum."

Kızın cevabı adamın eğlenmesini sağlamıştı. Bu kız fena halde ilgi çekiciydi ve adam da onun çekiciliğine karşı koymak konusunda bir istisna değildi.

"Biraz daha paniklemiş olman gerekmiyor mu?"

Adamın sesi şüpheli çıkınca Mila gözlerini devirdi.

"İnan bana üç haftadır yaşadıklarımı sen yaşamış olsaydın, üstüne su aygırı düşse bile paniklemeyecek hale gelirdin."

Adam dudağının kenarındaki hafif gülümsemeyi koruyarak kıza döndü ve insanın içine işleyen gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Mila, Zack zırhına sahip olduğundan, bu bakışlardan etkilenmemişti. Yalnızca hafif bir huzursuzluk hissetmişti.

"Cesursun. Bunu sevdim," dedi ve Mila'dan bir darbe alma şerefine nail oldu.

"Ama ben seni sevmedim! Nereden seninle nişanlı oluyorum? Daha adını bile bilmiyorum! Ayrıca David ve Mara iyiler mi? Onları serbest bırakacak mısınız?"

Adamın tekinsiz siyah gözleri yolu dikkatle izliyordu. Gizli bir espriye gülüyormuş gibi hafif bir ses çıkarttıktan sonra yavaşça konuştu.

"Adım Barak ve senin nişanlınım. Şimdilik bilmen gereken bunlar. Ve evet, David ile Mara şu an gayet güvendeler."

Barak denen adam sözlerini tamamladıktan sonra direksiyonu ani bir hareketle sağa kırdı ve kocaman demir bir kapıdan içeriye giriş yaptı. Mila daha ne olduğunu anlamadan devasa bir binadan içeriye girmişlerdi.

Barak tam bir centilmen gibi kapısını açmıştı. Ama Mila adamın, onu arabadan çıkmaya zorlamak için böyle davrandığını hissediyordu.

"Bırak beni!" Mila adamın bacağına bir tekme geçirdikten sonra huysuz bir şekilde arabadan indi. Karanlık bir garajda olduklarından gözlerinin alışması için bir süre bekledi. Tabii Barak pek de beklemeye alışkın tiplerden olmadığından onu çoktan çekiştirmeye başlamıştı. "Burası neresi?"

"Sen neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Mila, Barak'ın onu taklit ederek konuşması üzerine gözlerini kocaman açtı ve tırnaklarıyla adamın kolunu çizmeye başladı. Barak ani bir hareketle onu duvara dayayıp kendi vücuduyla hapsetti. Bulundukları ortamın karanlığından mı, yoksa adamın iyice koyulaşan gözlerinden midir bilinmez, Mila korkuyla yutkundu.

"Böyle olmanı seviyorum, Mila. Çok ateşlisin ve beni daha çok kendine çekiyorsun."

Adamın sesindeki tını, Mila'nın tıylerinin diken diken olmasını sağladı. "Sen manyak mısın?"

Adam gizemli bir şekilde gülümsedi. "Neredeyse," dedi ve burnunu kızın saçlarına gömüp derin bir nefes aldıktan sonra onu yeniden sürüklemeye başladı. Sanyeler içinde kocaman beyaz bir koridora çıkmışlardı. Koridor tım bir Orta Çağ mimarisiydi ve bir sanatçı olarak Mila'nın dikkatini çekmişti.

"Güzel, değil mi?"

Barak kızın, koridorun mimarisin incelediğini fark edince şefkatli bir sesle konuşmuştu. Mila adamı istemsizce onaylar-ken gözü oldukça eski bir yağlı boyaresme takıldı. Resim neredeyse iki metre boyutlarındaydı ve koridorun en sonundaki duvarı baştan aşağıya kaplamıştı. Yavaşça resme yaklaştığında Barak'ın onu serbest bıraktığını fark etmemişti bile.

"Bu çizgiler... Çok tanıdık..." Parnak uçlarını saygıyla tuvalin üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Barak kız dikkatli bir

şekilde izlemeye devam ediyordu fakat Mila'nın tepkilerinin çok doğal ve içten olduğunu anlaması için insan sarrafı olmasına gerek yoktu.

Mila önündeki resme büyülenmiş gibi bakarken, resmin tamamını incelemekten de geri kalmıyordu. Siyah saçlı bir melek, düşerken resmedilmişti ve yeryüzüne her yaklaştığında kanadından bir tüy eksiliyordu. Meleğin yüzündeki ifade korkutucu değildi. Kesinlikle acı çekmiyordu. Sanki daha çok, mutlu gibiydi. Mila resmi tüm ruhunda hissederken ruhu da boyalara dokunma aşkıyla yanmaya başlamıştı.

"Resmi beğendin mi?"

Barak'ın sesinde hafif bir endişe tınısı vardı. Mila adamı şüphayle incelemeye başladı. Barak kızın gözlerindeki kuşkuyu fark edince bir adım geri çekilme gereği hissetti.

"Bu sanatçının başka resimlerini de gördüm." Mila, Zack'in evinde gördüğü resimle bu resmin sahibinin aynı kişi olduğunu anlamıştı. Bu yüzden merakı iyice artmıştı. Tam tahmin ettiği gibi, Barak biraz tedirginleşerek kafasını hafifçe yana eğdi ve saçlarını dağıttı. Sanki çok zor bir karar vermeye çalışır gibiydi.

"Kim o?" Mila sesini yalan kabul etmeyeceğini gösterircesine sert tutmuş, kollarını da göğsünde birleştirmişti.

Barak ona hiç de neşeli olmayan bir gülücük bahşederek çenesini sıvazladı. "Aslında sana her şeyi yavaş yavaş anlatmayı düşünüyordum ama madem bu kadar ısrarcısın," diyerek gece kadar siyah gözlerini kızın gözlerine dikti. "O sanatçı senin annendi."

Mila ne diyeceğini bilemez bir halde, heykel gibi olduğu yerde kalakaldı. Sonra da isterik bir kahkaha atarak, duygusuz yüzünü adama çevirdi. "Benim annem ressam falan değil!" Sesi sertti. Barak da en az onun kadar sert bir tonda cevap verdi.

"Gerçek annenden bahsediyorum!"

Mila acı çekermiş gibi gözlerini kırpıştırdı ve işaret parmağıyla alnına bastırdı.

"Haklısın. Şu an bunları duymak istemiyorum. Önce dinlenmem lazım," dedi ve belki de yirmi dört senede ilk defa yorgun görünen gözlerini Barak'a dikti.

Barak kafasını hafifçe salladı ve onu bir odaya götürdü. Odaya girer girmez, Mila daha ne olduğunu anlamadan elini kızın cebine atarak telefonunu aldı. "Bu şimdilik bende kalsın," derken gültümsüyordu. Mila ise çileden çıkmıştı.

"Madem kendim kontrol edemiyorum, o zaman bana Mara'nun iyi olduğuna dair bir kanıt sunmalısın!"

Barak, kızın isteğinin anlaşılır olduğunu gösteren bir bakış attıktan sonra, cebinden telefonunu çıkarıp Mara'yı aradı. Kaçırıldığı kişilerin numarasının onda olması elbette şaşırtıcı değildi. Mila telefonu adamın elinden çekip aldı. Arkadaşıyla konuşarak, onun ve David'in sağ salim evlerine ulaştıklarından emin oldu.

Barak odadan çıktıktan sonra iç çekip gözlerini ovuşturdu. Ardından ilk aşkını kaybetmenin ve hayatını karman çorman hale getiren bir dizi olayın içine düşmenin verdiği yorgunlukla, olduğu gibi yatağa uzanarak gözlerini kapadı.

Mila kendine geldiğinde tüm vücudunun ağrıdığını hissetti. Kaç saattir uyuduğunu bilmiyordu. Birileri üstündekileri çıkarıp temiz kıyafetler giydirmişti ama Mila bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Dehşet içinde vücudunu kontrol etti. Ağrılar dışında bir sorun yok gibi gözüküyordu. Sol kolu özellikle daha fazla ağrısa da, şimdilik rahatsız etmiyordu. Derin bir nefes aldı. Zihni yavaş yavaş toparlanmaya başlıyordu. Biraz olsun kendine gelip, en son olanları hatırlayınca sinirlerinin zıpladığını hissetti. Mila'nın sinirleri de tıpkı Çin nüfusu gibi, aynı anda zıplayınca dünyada deprem yaratma tehlikesi taşıyordu.

Bir an önce Barak'ı bulmalı ve bu işi sonlandırmalıydı. Mila, Zack'e âşık. Onun dışında bir erkekle beraber olmanın düşüncesi bile hasta hissetmesine yetiyordu. Bu amaçla odadan çıktı ve önceki gece geldikleri yöne doğru ilerlemeye başladı. Kocaman

bir merdivene ulaştığında basamakları dikkatle indi. Barak'ın biraz ilerideki kapıdan çıktığını görerek koştu.

"Barak!"

Adam evin bahçesinde park etmiş olan motoruna giderken aniden durdu ve kıza döndü. Mila o anda Zack'in sesini duyduğunu zannederek kafasını ilerideki çalılıklara çevirip dikkatle baktı. Muhtemelen yaşadıkları yüzünden biraz fazla hassaslaşmıştı ve Zack'ten uzak kaldığı için halüsinasyon görmeye başlamıştı. Kafasını iki yana sallayarak tekrar adama döndü.

"Ne zamandar beri uyuyorum?" Sesinden sabırsızlık akıyordu.

"Neredeyse otuz saattir uyuyorsun. Sanırım yaşadıklarından dolayı bünyen biraz zayıf düşmüş. Bu yüzden daha fazla dinlenmen için sana ilaç verdik."

Adamın sesi şefkatliydi ama Mila duydukları nedeniyle şoka girmişti ve oru boğazlamak istiyordu.

"Ne hakla bana ilaç verirsiniz?" Sesi neredeyse kükremeye yakın çıkınca Barak gülümsedi ve ona cevap vermeden arkasına döndü. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Mila'nın sesi sinirden titriyordu. Artık hiçbir açıklama yapılmadan bırakılmaktan sıkılmıştı. Bir şeyler öğrenmeliydi, yoksa kafayı yiyecekti.

"Halletmem gereken şeyler var. Burada güvendesin. İstedğin gibi dolaşabilirsin." Barak söylediklerinde samimi görünüyordu. Fakat Mila samimiyet değil, gerçekleri istiyordu.

"Kapa çeneni! Bana neler olduğunu anlatmak zorundasın!" Mila'nın ciddiyeti sesine de yansımıştı. Ama adam onu dikkate almak yerine öpücüğü gibi üzerine eğilince, Mila gerilemek için harekete geçti. Bir gök gürültüsüyle olduğu yerde kalmıştı da aynı saniyeye denk gelmişti.

"ONDAN UZAK DUR!"

Sevdiği adamın sesini duyan Mila, ona doğru koşmakla biraz sonra olacaklardan dolayı kaçıp saklanmak arasında kalırken, Zack direkt konuya girdi ve adamla konuşmaya başladı.

Mila kendisinin bile anlamadığı olayları açıklamaya çalışmak için araya girse de, Zack onu dinlememekte kararlı gibi görünüyordu. Mila böyle zamanlarda, adamın bütün beyin hücreciklerini tek tek çıkarıp hepsine ayrı ayrı işkence etmek istiyordu. İnatçı pislik!

“Ben Mila’nın nişanlısıyım. Asıl sen kimsin?”

Mila, Barak’ın sözlerini duyduğunda kalp krizi geçirdi. Evet, bu yaşadığı kesinlikle kalp krizi olmalıydı, yoksa göğsündeki yanmanın da, kalbinin sanki hiç atmıyormuş gibi ağrımamasının da başka bir açıklaması olamazdı.

“Ne diyorsun lan sen!” Bu bir soru cümlesi değildi. Bir tehditti. Nitekim Zack, cevap alma gereği hissetmeden, cümlenin devamı ve tamamlayıcısı olarak adamın üzerine atladı. Böylelikle ikisinin birlikte yuvarlanarak eve yaklaşmalarına neden oldu. Zack adamın üzerine çıkarak yumruğunu kaldırdı ve o anda göz göze geldiler. Ardından şaşkınlık içinde, aynı anda konuştular.

“Barak?”

“Zack?”

Yaşanan sahnenin ardından onlara şaşkınlıkla bakan tek kişi Mila değildi. Lucas da kafası karışmış gibi görünerek Mila’ya döndü.

“Sanırım nişanlın ve sevgilin tanıdık çıktı, Mila. Bana kalırsa bu konularda biraz daha dikkatli olmalısın,” dedikten sonra kızın hışmından kaçabilmek için yana doğru bir adım attı ama Mila’nın, Lucas’la vakit harcamak gibi bir düşüncesi yoktu. Bu sebeple adama yalnızca pis bir bakış atmakla yetindi ve dikkatini ayağa kalkmış, hayretler içinde birbirini süzen iki baş belasına verdi.

“Birisi bana burada neler döndüğünü açıklayacak mı? Hemen. Şimdi!”

Mila’nın çığlığı sebebiyle Zack dışındaki erkekler irkilerrek yüzlerini buruşturdular. Zack daha çok, sırtıtmamak için

kendini zor tutuyor gibiydi. Mükemmel! Adam bu sefer kesin kafayı yemişti.

“Aslında bu fazlasıyla uzun bir hikâye.” Barak’ın bakışları Zack ile Mila arasında gidip geliyordu. Lucas da olacakları merakla bekleyerek önündeki arızalı grubu inceliyordu.

“Benim dünya kadar zamanım var! Hemen, şimdi anlatmaya başlıyorsun, yoksa yemin ederim kendimi şuradan aşağıya atacağım.”

Mila hiddetle, bulunduğu yerden bir basamak aşağısını işaret edince üç erkek birden gösterdiği yere baktı. Aralarındaki bir saniyelik sessizlik, civardaki cırcır böceklerine konser vermeleri için zaman tanımıştı fakat ilk kırılan Lucas oldu. Gülmemeye çalışırken çıkardığı sesler o kadar anlamsızdı ki, Barak ona bir süre garip garip baktıktan sonra ölümüne sırttan Zack’e döndü. Ancak adam ağzını açıp tek kelime edemedi. Lucas’ın sesi araya girdi.

“Yalvarırım bunu yapma, Mila. Henüz çok gençsin!” Lucas’ın dramatik sesi tüm gözlerin ona dönmesine neden oldu. Zack adamın suratındaki bedbaht ifadeyi görünce dayanamayarak kahkahayı patlattı.

Mila, zıplayan sinirlerini de alarak Zack’in yanına gitti ve var gücüyle ayağına bastıktan sonra geri çekildi. Zack bir an için yüzünü buruşturdu ama hemen ardından çarpıcı bir şekilde gülümseyerek kıza eğildi.

“Bunu özlemişim.”

Sesi öyle baştan çıkarıcıydı ki, Mila’nın ruhunu okşuyordu. İçine dolan aşk, mutluluk ve özlem gibi duygular adeta taşmak için yer aramaya başlamıştı. Ne yazık ki Barak lanet boğazını temizlemek için tam da o an seçmişti. Mila adamı o an gebertebilirdi.

“Nişanlımdan uzak dursan iyi edersin, Zack.” Barak’ın sesi aralarındaki büyüğü bozduğunda, Mila onu boğazlamak için karşı konulamaz bir arzuya kapılmıştı.

“Bu saçmalık da neyin nesi?”

Zack’in sesindeki öldürme isteği olduğu yerde duruyordu. Hatta biraz daha arttığı bile söylenebilirdi. Mila onu sırf duyularına tercüman olduğu için bile öpebilirdi. Yoksa onu öpmeyi özlemesinin durumla hiç ilgisi yoktu.

“Bunda saçmalık olacak bir durum yok. Mila ve ben nişanlıyız. Bu kadar basit.”

Mila, adamın inatçı bir keçi gibi, bozuk bir plak gibi, adeta istenmeyen üvey evlat gibi aynı şeyleri söylemesinden bıkmış, usanmıştı.

“Bir kez daha benimle nişanlı olduğunu söylersen, seni boya fabrikasındaki kaynatma kazanına atar, sonra da o boyayla resim yaparım. Yeter artık!”

Mila’nın soğuk tehdidi üzerine Barak ve Zack gülümsedi, Lucas ise üçüne bakıp kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı.

“Anlaşılan ortada ciddi bir sorun var. Neden bunu daha sakın bir şekilde çözmüyoruz?” Lucas olaya müdahale etme gereği duymuştu. Kendisinin de çok aklıselim olduğu söylemezdi ama aralarından birisinin mantığın cici sesini dinlemesinin zamanı gelmişti.

“Pekâlâ. Hepsini çözeceğiz. Ama önce benim dışarıya çıkmam gerekiyor. Birkaç saate kadar gelirim,” dedikten sonra hızla motoruna atlayan Barak, son bir kez Mila ile Zack’e baktı ve onları sertçe uyardı. “Bu süre içinde birbirinizi öldürmezseniz sevinirim. Aynı şekilde sevişmezseniz de mükemmel olur.” Utançtan kıpkırmızı olmuş Mila’ya göz kırıp yola çıkan Barak, Lucas’ın kahkahasını uzunca bir süre duydu.

“Tanrı aşkına, mümkünse ikisini de gözümün önünde yapmayın.” Lucas biraz sonra üzerine atlayacakmış gibi duran çifte el salladıktan sonra, sanki kendi eviymiş gibi rahatça içeriye girdi. Mila, Zack’le yalnız kaldığını fark edince kızarıklığının bir kat daha arttığını hissetti. Zack yavaş fakat tehlikeli

hareketlerle ona yaklaşırken, Mila hipnotize olmuş gibi yerinden bir adım bile kıpırdayamıyordu.

“İki gün uzak kalıyoruz ve sonra karşıma nişanlı olarak çıkıyorsun.”

Zack’in sesi hem kadife gibi yumuşak, hem de arsenik gibi zehirliydi. Mila cevap vermek istese de başaramadı. Çoktan karşındaki adamın etkisine girmişti. Tüm bedeni, ruhu ve kalbi onunla bir olmak için çığlıklar atarken, bütün enerjisini yerinde sabit durmak için harcamak zorunda kalıyordu. Zack dibine kadar sokulup derin bir nefes aldı. Mila o an ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti. Sanki Zack tüm oksijenini almış, yerine kendi kokusunu koymuştu. Mila ise yaşamak için yalnızca Zack’in varlığına ihtiyaç duyuyordu.

Tek elini kaldırıp Mila’nın saçını sanki kırılğan bir çiçek tutuyormuş gibi yavaşça okşayan Zack, kafasını eğip gözlerini kızın gözlerine dikti.

“Sen Mila...” Kızın yanağını hafifçe okşarken, aralarındaki duygu yoğunluğu elle hissedilebilecek seviyeye çıkmıştı. “Benim kişisel bağımlılığımı. Sadece bana özel bir bağımlılık gibisin.” Sesi çatallaşmıştı. Gözlerini yarı yarıya kapatarak kızın dudaklarına dikti.

“Tanrım! Sanırım şimdi düşüp bayılacağım.” Hissettikleri nedeniyle kuruyan dudaklarını yalayan Mila, sesindeki boğukluğu duyunca ürperdi.

Zack kıza iyice yaklaştı. Yüzünde minik, nefes kesici bir gülümseme oluşmuştu. “Düşmezsin. Ben seni tutarım. Hep tutarım.”

Mila, duydukları karşısında derin bir nefes bile alamadan dudaklarının üzerinde hissettiğı baskı nedeniyle hafifçe inledi. Zack, âşık olduğı kadını yıllarca susuz kalmış bedevinin açlığıyla öpmeye başlamıştı. Mila istekle genç adama yaslandığında, içini kaplayan tüm uğursuz hislerden kurtulduğunu fark etti. Zack onun ışığı gibiydi. Onsuz geçen günler ruhunu karartmıştı. Şimdi yeniden kendini, ışığını, hayat kaynağını

buluyordu. Zack kızı kalçalarının altından tutup kaldırdı. Mila da bacaklarını adamın beline sarmıştı. Deli gibi öpüşüyorlardı. Divane gibi hareket ediyordu dudakları ve aşk gibi kokuyordu tüm benlikleri.

Gök gürledi. Şimşek çaktı. Bulutlar yüklerini yeryüzüne bıraktı yavaş yavaş. Bütün damlalar âşıkların üzerine düşebilmek için birbirleriyle yarıştılar. Hepsi onların teninde hayat bulmak istedi. Hepsi aşkın can veren güzelliğiyle buluşmak istedi. Yalnızca şanslı olanlar düşmüştü Zack ve Mila'nın üzerine. Her bir damlada aşkları daha da somutlaştı. Her temas Tanrı'nın onları kutsaması gibiydi. Sanki birbirlerini sevmelerine izin veriyordu. Nefesleri yağmura karışırken, bedenleri de neredeyse buhar çıkaracak kadar alev almıştı. Dudakları birbirinden koptuğunda, bu ayrılığa isyan edercesine şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu ve Mila, Zack'e biraz daha sokuldu.

"Beni hatırlıyor musun?" Mila, kalbini yaralayacak cevabı alacağını bilse de bu soruyu sormak istemişti. Kalbi, varlığıyla can bulduğu adamın onu sevmesini, onu tanımasını, onu hatırlamasını istiyordu.

Zack genç kızın gözlerine baktı bir süre. İçercesine... Sonra elini pantolonunun arkasına attı ve bir şey çıkardı. Mila karanlıkta onun ne çıkardığını görmemişti. Zack, onunla ilk tanıştıklarında kaybettiği şapkasını kafasına geçirdiğinde, Mila kalbinin durduğunu zannetti. Eliyle şapkasına dokunurken, gözleriyle Zack'in gözlerine tapınıyordu.

"Saklamışsın..." Gözlerindeki yaşlar yağmur damllarına karışıyordu. Zack hafifçe tebessüm etti. Kıza sıkıca sarılıp kokusunu içine çekti ve öyle sevgi dolu bir sesle konuştu ki, doğa bile saygı gösterircesine sessizliğe büründü.

"Seni de hep saklayacağım, Mila. Kalbimin en güzel yerinde değil... Kalbimin yerinde, göğsümün sol yanında saklayacağım seni."

Ve gök bir kez daha gürledi.

On Besinci
Böhim

Mila kalbinin bedenini bile aşacak kadar büyüdüğünü hissederek sevdiği adama sıkıca sarıldı. Onun, her zerresine nüfus eden kokusunu doyasıya içine çekti ve gülümsedi.

"Zack." Dudaklarından yalnızca sevdiği adamın adı dökülüyordu ama o ses tonunda öyle hazineler gizliydi ki, Zack onu anladı. Onun aşkını bu tek kelimeye sığdırdığını hissetti.

"Seni seviyorum, Mila. Sana âşığım. Sana tapıyorum." Dudaklarını kızın alnına dokundurup geri çekildi ve onun dünyada eşi benzeri olmayan renkteki gözlerine baktı. Mila'nın gözlerinden akan yaşlar güzel yüzünün aşkla yıkanmış gibi parlamasına neden oluyordu. Zack'in içindeki duygular da gözlerine yansımıştı.

"Sana âşığım, Zack."

Ani bir şimşek, ortamın bir anlığına gündüz gibi aydınlanmasını sağladı. Sahne o kadar güzeldi ki, her dinlendiğinde yüreğine dokunan o şarkı gibi, her izlediğinde içini acıtan o film gibi, her dokunduğunda huzur bulduğun o aşk gibiydi... Zack dudaklarını taptığı, sonsuza dek tapacağı ve asla bırakmayacağı dudaklara bastırdı. Mila da varlığının her parçasıyla ona karşılık verince, yağmur altındaki dansları tekrar başladı. Zack kendini tamamlanmış hissederken, Mila zaten aşkıyla dolup taşmıştı. İkisi de duygularını dudaklarına yansıttığından hem bedenleri, hem de ruhları aşkın eşsiz ateşiyle yanıyor ve küllerinden yeniden doğuyordu.

"Hey! Siz ikiniz biraz daha yağmurun altında kalırsanız, aşklarını ilan ettikleri gün zatürreye kapılıp ölen ilk çift olarak tarihe geçeceksiniz."

Lucas ve münasebetsizliği, işine son derece sadık bir memur gibi yine tam yerinde ve zamanında olaya müdahil olmuştu. Zack küfür etme konusunda çığır açarak Mila'dan ayrıldı. Ağzı yerine gözlerinden ateş fırlatan bir ejderha gibi arkadaşına döndü. Lucas'ın, üzerine çığ gibi büyüyerek gelen öfkeden zerre kadar etkilenmemiş bir şekilde sırttan suratı fazlasıyla neşeliydi. Hatta sahip olduğu neşenin, kendi sağlığı açısından kolesterolden daha zararlı olduğunu da söylemek mümkündü.

"Gidelim."

Zack arkadaşına keskin bir bakış attıktan sonra, ona tek kelime etmeden sevdiği kadını evin içine soktu. Lucas fena halde şaşkındı. Yağmurda dışarıya terk edilmiş yavru bir köpek gibi gözlerini açtı ve tiz bir sesle konuştu.

"Bana cevap vermeyecek misin? Yumruk? Küfür? Tanrı aşkına, hafif bir homurdanma bile olurdu." Lucas elini sarsak hareketlerle öne doğru uzatmış, onu terk eden sevgilisine yalvaran gurursuz bir âşık gibi, genç çifti takip etmeye başlamıştı.

Zack, arkadaşının acılı sesini duyunca adımlarını hızlandırdı. Mila'yı kucakladığı gibi merdivenleri çıkmaya başladı. Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi durup arkadaşına döndü. Lucas'ın gözleri beklentiyle parladı. Mila adamın hevesli görüntüsüne kayıtsız kalamayarak hafifçe kıkırdadı.

"Bizim biraz işimiz var, Lucas. Barak üç saatten önce gelirse, onu aşağı katta tutmak için ne gerekiyorsa yap. İstersen cazibeni bile kullanabilirsin."

Zack hafifçe sırtmaya başlayınca, Lucas küskün bir şekilde yüzünü düşürdü ve kara sevdalı olduğu kızıdan yeni ayrılmış bir mahalle delikanlısı gibi konuştu. "Siktir git, Zack!"

Zack hiç üstüne alınmamış, aksine kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Mila da ona seve seve eşlik ediyordu. Lucas kindar bakışlarını taze çiftin üzerine dikti.

"Biz de seni seviyoruz."

Lucas arkadaşına on sekiz yaş üstü bir hareket çekerken, Zack çoktan arkasını dönmüş, yeniden yola koyulmuştu. Mila'nın yönlendirmesiyle onun kaldığı odaya gittiler. İçeriye girdiklerinde kızı yavaşça yere bıraktı ve zaman kaybetmeden dudaklarına yapıştı. Mila bir yandan sevdiği adama karşılık verirken, bir yandan da onun tişörtünü çekiştirmeye başlamıştı. Zack kızıdan soluk soluğa ayrılıp üzerindeki tek hamlede çıkardı. Mila gördükleri karşısında büyülenmişti. Her zerresiyle ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Elini kaldırıp adamın sanat eseri gibi görünen göğsüne yavaşça dokundu.

"Tanrı aşkına! Bu kadar mükemmel olmak zorunda mısın?"

Mila'nın sesi, hissettikleri yüzünden pürüzlü çıkmıştı. Zack'in ağzından bir hırıltı kaçtı. Kız ellerini büyülenmiş gibi adamın göğsünden karnına doğru indirmeye başladı. Kasları, Mila'nın her temasıyla kasılıyor ve ortaya nefes kesici bir manzara çıkarıyordu. Zack'in gözleri gece mavisine dönmüş, yüzünün erkeksi hatları iyice belirginleşmişti. Yine de yalnızca bekliyor ve Mila'nın istediği gibi davranmasına izin veriyordu.

"Beni çıldırtıyorsun, Mila. Hem de her anlamda."

Zack'in derinden, sanki kalbinden gelen sesi, Mila'nın ürpermesine neden oldu. O kadar sert, korkutucu ama aynı zamanda seksi görünüyordu ki, genç kız ağzının kuruduğunu hissederek yutkundu.

"Seni görmem gerek!" Sabrı tükenen Zack, Mila'nı şaşkın bakışları altında, onun üzerindeki minik bluzu çıkardı. Sanki doğaüstü bir varlığa bakıyormuş gibi hayranlık içindeydi. "Seni o kadar çok istiyorum ki, kendimi kaybetmekten korkuyorum." Parmaklarıyla kızın vücudunu hipnotize olmuş gibi keşfetmeye başlamıştı. Mila ise gözlerini kapatmış, yalnızca Zack'in dokunuşlarının tadını çıkarmaya odaklanmıştı.

Zack daha fazla dayanamayarak kızı aniden kucığına aldı ve odadaki geniş yatağa yatırdı. Yavaşça üzerine uzandı. Parmaklarının yerini dudakları almıştı. Mila'yı her zerresinden öptü ve yeniden başa döndü. Elleri usulca kızın üzerinde kalan

çamaşırlara gitti. Mila, daha ne olduğunu anlamadan cırılçırılak kalmıştı.

“Çok güzelsin.”

Mila sevişmenin harika olduğunu biliyordu. Hep duymuştu ama bu, kesinlikle farklı bir kulvardaydı. Mükemmelden de öte, harikulade sözcüğünün tedavülünden kaldırılmak için başvuracağı kadar müthiş bir histi. Tüm vücudu sanki tek bir şey için yalvarır duruma gelmişti. Ağzından çıkan kelimeye engel olmadığında sesi bir çığlık gibi çıkmıştı.

“Zack!”

Zack, Mila’nın adını haykırdığını duyunca hafifçe gülümsemi. Onunla sevişmek en çılgın hayallerinde bile yaşayamayacağı kadar mükemmeldi. Daha önce hiçbir kadınla kalbi deli gibi atarken sevişmemişti. Teni hiç bu kadar hassas olmamış, hiç bu kadar büyük bir açlık hissetmemişti.

“Lütfen...” Mila neredeyse yalvarmıştı.

Zack kızı öptü ve kendi üstündekileri de tamamen çıkardı. “Tanrı aşkına, Mila. Biraz daha böyle devam edersek sanırım sevişirken ölen adamlar kulübünün son üyesi ben olacağım.”

Genç adamın sesi zorlandığını gösterircesine boğuk çıkmış, yüzü sertleşmişti. Mila onun sabretmeye çalıştığını fark edince içi şefkatle doldu. Doğrulup dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra hafifçe kıpırdadı ve adamın neredeyse tıslamasına neden oldu.

Zack yavaşça hareket edip o kutsal temasın gerçekleşmesini sağladığında, Mila hafifçe inledi. Kızın ilki olduğunu fark etmişti. Onu tüm aşkıyla öpen Zack, yavaşça gevşemesini de sağlamıştı. Mila sonunda kendini kasmayı tamamen bıraktı. Zack kızın artık zevkle mırıldanmaya başladığını fark edince hareketlerini hızlandırdı. Her temas cennetti, her temas onu ateşler içinde bırakan bir cehennemdi.

Sevdiği kadının içinde olmak anlatılamayacak kadar şahaneydi. Daha önce kendini hiç bu kadar tamamlanmış

hissetmemiştir. Mila ise artık biliyordu ki, sevişmek –ama sevdiğin adamla sevişmek– diğer yarını bulmak gibiydi. Zack’in hareketleri o kadar mükemmeldi ki, Mila hızla zevkin doruklarına ulaştı. Patladığında, pembe bulutlar üzerinde dans ettiğine yemin edebilirdi. Son anda ağzından çıkan “Zack!” ismi ise, adamın da en uç noktaya ulaşmasını sağlamıştı. Kendilerini kasları erimiş bir şekilde yatağa bıraktıklarında Mila, Zack’e sokuldu ve birbirine karışmış kokularını içine çekti. İşte bu aşkın kokusuydu. Aşklarının kokusuydu. O kadar güzeldi ki, Mila sonsuza dek bu şekilde kalıp, bu kokuyu alabilirdi.

Zack sevdiği kadını kollarıyla sarıp kendine çekti. “Seni seviyorum,” dedikten sonra şakağına bir öpücük kondurdu. Ardından gözlerini kapatıp kollarındaki mükemmelliğin tadını çıkardı. Mila da ona daha çok sarılarak dudaklarıyla sevgisini dile getirdi. Bir süre sonra yalnızca kalplerinin sesini dinleyerek huzurla uykuya daldılar

“Size sevişmeyin demedim mi ben?”

Barak’ın kükremesi karşısında, başlarında hareleriyle ayakta dikilen Zack ile Mila, dünyanın toz ve gaz bulutu olduğu zamanlardan kalan bir toz taneciği kadar bilge görünüyorlardı. Lucas da bir koltuğa yayılmış, patlamış mısır yiyerek sırtıyordu.

“Lütfen ben yokmuşum gibi davranın. O zaman izlemek daha zevkli oluyor,” dedikten sonra bir mısır tanesini ağzına atan Lucas, sırtımasından bir şey eksiltmeden önündeki üçlüyü izlemeye devam etti.

Zack arkadaşına öfkeli bir bakış attıktan sonra Barak’a döndü ve buz gibi bir sesle konuştu. “Bu konunun seni alakadar ettiğini sanmıyorum.”

Barak, Zack’in sert sesine aldırmadan, gece kadar karanlık gözlerini ona dikip dişlerinin arasından konuştu. “Söyler misin, ‘Mila benim nişanlım’ cümlesinin nesini anlamadın? Yüklem desen yerli yerinde, özne en şık konumdan bize göz

kırıyor ve Tanrı aşkına, iyelik ekini üzerine bastırarak söylediğine eminim!"

Zack, Mila'nın isminin başka bir adama aitliğini belirten iyelik ekinin bir cümle içerisinde bulunmasından tüm varlığıyla nefret ederek, özel bir kanun hükmünde kararname çıkarma konusunu ciddi ciddi düşünmeye başladı. O anda Barak'a cevap vermesi gerektiğinden konuyu bir süreliğine rafa kaldırması gerekse de aklının bir köşesine not almıştı.

"Mila neden seninle nişanlı olduğunu bilmiyor ve bu, nişanınızı benim gözümde geçersiz kılmaya yeter. Ayrıca..." dedikten sonra söyleyeceklerinin önemini vurgulamak istercesine susan Zack, keskin mavi gözlerindeki ezici tehdidi algılaması için bakışlarını adama dikti. "Mila seninle nişanlı olsaydı bile, onu senden almanın bir yolunu bulurdum." Sözlerini kati bir emir gibi bitirdikten sonra Mila'ya yaklaştı ve onu belinden tutup kendine yasladı.

Zack'a dokunmanın verdiği hazla mutlu bir kedi gibi gülümseyen Mila, Barak'ı bir taraflarına takmıyor gibiydi. Bu durumun adamı daha da sinirlendirmesi uzun sürmedi.

"Lanet olsun! Neye karıştığınızla ilgili hiçbir fikriniz yok, değil mi? Bir prenses ile bir koruyucu birlikte olamaz!"

Barak'ın bağırması değil de söylediği sözler ortama bomba etkisi yaparken, ikili anlaşılmaz gözlerle birbirine baktı. Lucas ise heyecanlı bir aksiyon filmindeymiş gibi nefesini tutmuş olanları izliyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Zack aniden gördüğü rüyaları, ona bebeği uzatan ve korumasını isteyen mavi gözlü kadını düşünmüştü.

Barak derin bir nefes alarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Size daha önce bahsetmeliydim, biliyorum ama önce emin olmak zorundaydım. Zaten bu yüzden sizi burada bırakıp gittim fakat iki dakika yerinizde duramadınız!"

Barak'ın sert ve acımasız sözleri Mila'yı korkutmak ya da sindirmek bir yana, kızın iyice çileden çıkarak bağırmasına neden oldu. Üstelik bağırırken elini kolunu da karşısındakini tehdit edercesine sallıyordu.

"Sana ne be! Sana ne! Ben ne kadar zamandır bu adamın peşindeyim, biliyor musun? Onu kendime âşık etmeyi bile denedim! Benim için ne kadar acılı bir dönemdi, hiçbir fikrin yok! Bu yüzden kapa çenen! Kim prenses kim koruyucu umurumda değil, çünkü Zack ne olursa olsun benim sevdiğim adam. Hiç kimse ama hiç kimse onu benden alamaz!"

Barak, Mila'nın ateşli bir şekilde Zack'i savunmasına hayran kalmıştı. Yüzüne hafif bir gülümseme yayılırken bir adım atarak kıza yaklaştı. Yine tüm cazibesi iş başındaydı. Hatta fazla mesai yapıyordu ancak Mila'nın tüm benliği yanındaki adama köle olmuş durumdaydı. Bu yüzden onu ve cazibesini görmezden gelmek farkında bile olmadan yaptıği bir şeydi.

"Bu geri zekâlıyı kendine âşık etmeye mi çalıştın? Prensес, bana göz kırpsan ben sana âşık olurum."

Barak'ın sesi puslu çıkmıştı. Mila elini kaldırdı ve öfkeli bir yumruk atmak için hazırlandı. Henüz ona dokunamadan adam bir metre gerileyince, neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafına baktı. Zack yanı başında, tehditkâr ve ateşli bir mitolojik Tanrı gibi dikiliyordu. Yumruğu sıkılmıştı. Mila, Barak'ın neden uçuşa geçtiğini böylelikle anlamış oldu. Zack ve yumrukları iş başındaydı!

"Ondan uzak dur, Barak. Eğer saçının teline dokunursan, seni et yığını olana kadar döverim." Zack'in sözleri tehdit değildi. Daha çok, gerçekleşecek bir olayın haberini verir gibi keskin ve saf doğruluk gibi kırılmazdı.

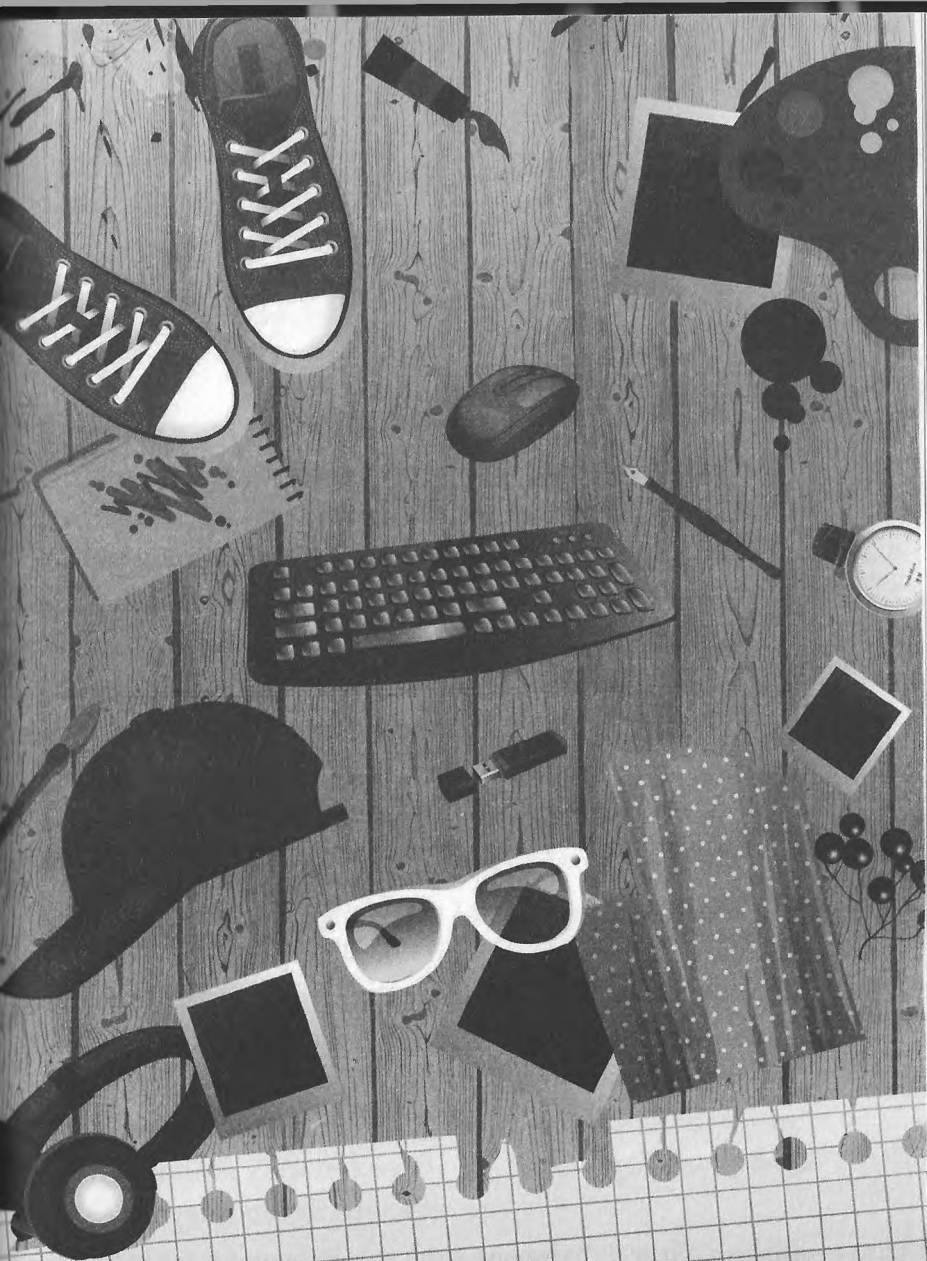
"O seninle olamaz, Zack. Olursa, seni öldürmek zorunda kalırım."

Bu cevap, Lucas'ın mısır seslerinin bile kesilmesine neden olmuştu. Odaya bir ölüm sessizliği çökerken, herkes nefes dahi almaya korkar halde birbirine bakıyordu. Kapının gıcırdarak

açılmasıyla, şaşkınlıklarından bir nebze olsun kurtularak oraya döndüler ve içeriye giren adamla göz göze geldiler.

Barak hemen adama doğru ilerledi. Başıyla saygılı bir selam verdikten sonra, "Hoş geldiniz, efendim. Ben de olanları açıklamak için sizi bekliyordum," dedi.

Lucas, üçünün birden duygularına tercüman olurcasına sessizce konuştu. "Adamım, içimden bir ses bu işin altından pek hoş şeylerin çıkmayacağını söylüyor." Zack hayatı boyunca Lucas'a hiç bu kadar çok katılmamıştı. Nedense aynı his, Zack'in içinde de aynı şeyleri söylüyordu. Hem de en korkutucu şekilde.

On Altunç
Bölüm

1890

1891

1892

On the
Bottom

Zack, kısık mavi gözlerini kapıdan giren adamın ifadesiz yüzüne dikerek sessizce bekledi. Mila'yı kendine çekerek, korumak istercesine sarmıştı. Lucas biraz şaşkın biraz da şüpheli bir şekilde adama bakmaya devam etti. Bu sırada patlamış mısır tabağını da elinden bırakmaması gözden kaçmamıştı.

"Nasılsın, oğlum?" Babasının sesi, Zack'in daha önce hiç tanımadığı kadar resmî çıkmıştı.

"Baba?" Bu tek soru, aslında birçok soru işareti barındırıyordu. Neden? Nasıl? Sen aslında kimsin?

"Lütfen, önce oturun."

Kibarca koltukları işaret eden Lincoln Feller, kimsenin hareket etmemesi üzerine derin bir nefes aldı ve en yakınındakine oturdu. Barak dimdik bir şekilde, sanki adamı korumak ister gibi yanında duruyordu. Lucas, Zack'in yanına gelmişti. Böylelikle üçü yan yana, Lincoln'un tam karşısına geçmişlerdi.

"Bu işin içinden ne çıkacak, gerçekten çok merak ediyorum." Lucas'ın cümlesi Zack'in kısa bir baş hareketiyle onay gördü. Herkes aynı şeyi merak ediyordu.

"Oturmak istemediğinize emin misiniz?" Lincoln'un teklifini yinelemesi başarısızlıkla sonuçlanınca, adam bu çabadan vazgeçerek konuşmaya devam etti. "Öncelikle sormam gerek, Zack. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Zack uzunca bir süre granit kadar tepkisiz ve kıpırtısız durdu. Tam odadaki herkes onun cevap vereceğinden umudunu kesmişti ki konuşmaya başladı.

“Beş yaşındaydım, saldırıya uğradık. Annesi, korumam için mavi gözlü bir bebeği bana emanet etti ama ben onu koruyamadım. Götürdüler. Bebeğin kim olduğunu, neden saldırıya uğradığımızı ya da bizim kim olduğumuzu bilmiyorum. Tek bildiğim, gözleri Mila’nın gözlerine benzeyen bir bebeği korumam gerektiği.”

Mila duydukları karşısında kulaklarının uğuldamaya başladığını hissetti. Kalbi acıyla kasılırken, yanındaki adamdan uzaklaşmak için girişimde bulundu. Bu girişimi, tropik bir iklimde kutup ayısı çiftliği kurmaya çalışan bir adamınkinden bile anlamsız olmuştu. Sonuç olarak halen sıkıca Zack’e yapışık duruyordu.

“Her şey beni koruman gerektiği için miydi? Peşimden gelmen...”

Sesi hafifçe titremiş olsa da, güçlü durmayı başarmıştı. Zack onun bu özelliğine bayılıyordu. Tam bir savaşçı prensesti. Hafifçe gülümseyerek dudaklarını yavaşça kızın saçlarına değdirip fısıldadı. “Hayır.”

Başka söz yoktu. Açıklama yoktu. Tek kelime, tek inkâr yetmişti. Mila ona inanmıştı. Hem de tüm kalbiyle.

“Evet, doğru hatırlıyorsun. Sen, doğduğun andan itibaren Mila’yı korumak için yetiştirildin. Eğer o katliamı hatırlamıyorsan çok şanslısın, çünkü bir insan o kadar çok ölüm ve işkence gördükten sonra normal kalamazdı. Zaten hafızanı baskılamamızın sebebi de buydu. Sana normal bir hayat verebilmek.”

Zack hatırlamıyordu. Yalnızca rüyalarında gördüğü kesik parçalar vardı, ki onlar bile yeterince dehşet vericiydi. Kafasına saplanan ağırları görmezden gelerek babasının sözünü sertçe kesti. Bu sefer kendinde kalacaktı ve bu işi sonlandıracaktı.

“Ben kimim?”

Zack’in sesinde duygu yoktu ama Mila onun içinde fırtınaların koptuğunu hissedebiliyordu. Hafifçe ona dönüp parmak uçlarıyla çenesine dokundu. Bu temas, Zack’in gözlerindeki buz

kristallerinin bir anlığına erimesini sağlasa da, yeniden sertleşmeleri uzun sürmemişti.

“Sen, Zack Feller’sın ve zakkum dövmele adamların sıradaki komutanısın.”

Lucas, Zack ve Mila aynı anda gerildiler. Bu iş giderek daha karmaşık bir hale gelmeye başlıyordu. Zack’in baş ağrısı da aynı derecede şiddetleniyordu.

“Zakkum dövmele adamlar kim? Hiçbir şeyi doğru düzgün açıklamıyorsun! Neyse boş ver, senin anlatmanı beklemeyeceğim. Biz gidiyoruz,” dedikten sonra Mila’yı da yanında sürükleyerek öne doğru bir adım atan Zack, babasının tekrar konuşmasıyla duraksadı.

“Tamam, her şeyi anlatacağım. Lütfen beni dinleyin.”

Zack bıkkınlıkla bir nefes vererek kafasını kısaca salladı ama sabrının taşmaya başladığı her halinden belliydi.

“Hepiniz Habil ile Kabil’in hikâyesini duymuşsunuzdur. Neredeyse tüm ilahi dinlerde bu hikâyeden bahsedilir.”

Zack şüpheli bir şekilde gözlerini kısıtı ama sessizliğini bozmadan babasının devam etmesini bekledi.

“Kabil, kardeşi Habil’i öldürerek insanlık tarihindeki ilk cinayeti, ilk günahı ve ilk suçu işledi. O günden sonra insanlık kötülükle tanıştı. Artık pozitif kutbun negatifi de vardı, çünkü insanlar öğrenmişlerdi. Böylece iyiler ve kötüler oluşmaya, dünya savaşlara şahit olmaya başladı.”

Zack sabırsızca araya girdi. “Bu kadarını hepimiz biliyoruz. Tüm bunların bizimle ne ilgisi var?”

Babası bir an duraksadı. Sonra yorgun gözlerini oğluna dikerek devam etti. “Biz, zakkum dövmele adamlar, Habil’in mirasını devam ettiriyoruz. Cemre ve örgütü ise, Kabil’in mirasını... Bu miras, kan yoluyla onlara kadar dayanıyor. İnsanlığın varoluşundan bu yana savaşıyoruz. Cemre’nin kendi kız kardeşini öldürmesinin yalnızca bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsunuz?

Başkasını gönderemezler miydi? Bu bir tür ritüel, kendini kanıtlamak için kardeşini öldürmek zorundaydı.”

Zack ve Lucas, oldukları yerde dondular. Mila meraklı gözlerini odadaki adamların yüzlerinde sırasıyla gezdirdi. Olaydan haberdar olmayan tek kişi kendisiydi ve bir açıklama yapılmasını istiyordu. Fakat içinden bir ses, o anın açıklama istemek için uygun olmadığını fısıldıyordu. Bu yüzden sesini çıkarmayarak sessiz kaldı.

“O orospuyu tüm vidalarına kadar sökeceğim!”

Mila, Zack’in büyük bir nefretle tıslarcasına konuşması üzerine irkildi. Zack, pişmanlıkla onu kendine bastırıp saçlarına yatıştırıcı bir öpücük kondurdu. Mila da rahatlayarak hafifçe gülümsedi.

“Aslında biz de tam olarak bunu yapmak istiyoruz.”

Odadaki testosteron salgısı üst seviyeye çıkarken, Mila hepsinin öldürme içgüdüleriyle dolduğunu hissedebiliyordu. Oysa kızın aklında bambaşka sorular vardı.

“Bu prenses-koruyucu saçmalığı da ne?”

Muhtemelen o an gözlerinin önünden milyonlarca işkence görüntüsü geçen adamların hepsi şaşkınlıkla genç kıza döndü. Zack bile bu konuyu unutmuş gibiydi. Mila omzunu silkmekle yetince, Lincoln boğazını temizleyip konuşmaya devam etti.

“Bildığınız üzere Habil öldüğünde çocuğu yoktu. Ama ikiz kız kardeşi vardı ve iyiliğin temsilcisi o oldu. Bu yüzden liderimiz her zaman bir kadın olmuştur. Ve sen Mila, bizim son liderimizsin.”

Zack ve Lucas’ın suratları, şaşkınlıktan bir karışık kalmış ağızlarını son derece iyi bir ev sahibesi gibi ağırlıyordu. Mila adamların çok komik göründüğünü düşünse de ciddiyetini korudu ve aklındaki soruyu açıkça sordu.

“O zaman neden beni kaçırmak ve öldürmek istediniz?” Mila soğukkanlılığını koruyarak, olayı tamamen anlamak için dikkatini tümüyle karşısındaki adama vermişti.

"Seni asla öldürmek istemedik. Doğduğun sene, zakkum dövmeliler bir saldırıya uğradı. Öylesine vahşi ve acımasız bir kıyım yaşadık ki, neredeyse tamamen yok olacaktık. Seni son anda sığınaktan çıkarmayı başardık. Ne yazık ki sonra izini kaybettik. Neler olduğunu, nasıl şimdiki ailenle buluştuğunu bilmiyoruz. Seni bulmak için senelerdir uğraşıyoruz. Yedi numaralı adayımız sendin. Barak bana kanından bir örnek getirdi ve test ettik. Prensesimiz olduğun kesinleşti."

Mila, sabah uyandığında kolunda hissettiği şiddetli ağrıyı hatırlayınca adamın doğru söylediğini anladı. Demek Barak uyurken kanını almıştı.

Lucas tüm olanlara dayanamayarak kendini en yakın kanepeye bıraktı. Deminden beri elinde tuttuğu mısır tabağını da kucağına aldı. Düşünceli gözlerle mısırlarını süzerken hafifçe mırıldandı. "Sanırım şu çatlak yazar ve roman karakteri olma konusunda çok da haksız değildin, Zack."

Lucas arkadaşının duygularına tercüman olmuştu ama o an Zack'in daha büyük bir sorunu vardı. Mila duyduklarından dolayı şoka girmişti ve hafifçe titriyordu. Kızı rahatlatmak için ona doğru eğilerek mırıldandı. "Sen güçlü bir kızsın, bücürük. Bu kadcarcık şeyden etkilenecek misin? Hiç havalı değil."

Mila, genç adamın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Soluk bir gülümseme dudaklarına dokundu ve toparlanarak Lincoln'e cevap verdi. "Ben prenses falan değilim. Dört abisi olan, normal, Amerikalı bir kıyım. Lütfen beni bunlardan uzak tutun."

Mila güçlü durmaya çalışsa da, Zack onun içinde kopan fırtınaları kendi kalbinin en derin yerlerinde hissedebiliyordu. Kıza yaramaz bir gülümseme bahsettikten sonra fısıltıyla konuştu. "Sen istemediğin sürece kimse seni bir şey yapmaya zorlayamaz. Merak etme, güzelim."

Mila'nın içi yeniden güvenle dolmuştu. Gözleri parlamaya ve nefesi düzelmeye başlamıştı. Zack, kıza zaman kazandırmak için araya girdi.

“Bahsettiğin Habil ile Kabil’in hikâyesi belki de yüz binlerce yıl önceye dayanıyor. Yanlış hatırlamıyorsam, bulunan en eski insan fosili şimdilik yüz elli dört bin yıllık. Bu kadar zaman boyunca Habil’in soyunu takip etmeniz ve örgütü bir arada tutmanız neredeyse imkânsız.”

Lincoln sorunun mantığını kabullenircesine gözlerini kapadı. “Birliğimiz kurulduğundan bu yana kayıtlar tutulur. Tüm kayıtlar ister yazıyla ister resimle olsun, son derece titizlikle korunarak günümüze kadar gelmiştir. İnsanlık tarihine dair en geniş arşiv bizim elimizde. Tıpkı kilise kayıtları gibi düşün. Bir Hristiyan soyunu yüzyıllar öncesine kadar takip edebiliyor. Biz bunu biraz daha genişleterek yüz binlerce yıl öncesine gidebiliyoruz.” Zack, yüz binlerce yıllık bir geçmişi ve arşivi düşününce kaşlarını kaldırdı. “Tabii ki artık bütün arşivlerimiz dijital ortamda saklanıyor. Gelişen teknolojiye faydalanmamak aptallık olurdu.” Zack’in aklındaki soru böylelikle cevaplanmıştı. “Birliğimiz her zaman güncel teknolojiye bir adım önde olmaya özen göstermiştir. Önceden casuslar, istihbarat ve insan ile yapılan savaşların tamamı artık teknoloji üzerinden yürütülüyor. Her bir mücadelenin galibi de yine böyle belli oluyor.”

Zack tüm anlatılanları sorguladığını gizlemeyerek şüpheyle babasını süzdü. Ardından aklına takılan diğer bir konuya geçti. “Cemre, öldüğü gün örgütü kendisinin kurduğunu söylemişti ama şimdi sen bu örgütün yüz binlerce yıllık olduğunu iddia ediyorsun.”

Lincoln keyifsizce gülümsedi. “Onca kötülüğü yapmış biri olarak, yalan söyleme olasılığı yok mu sence? Elbette yalan söylüyordu, çünkü sizi tanıyor. Kim olduğunuzu biliyor. Tek bir kelime ile senin hafızanı harekete geçirmeyi göze alamazdı. Bu yüzden örgütü kendisi, yakın zamanda kurmuş gibi gösterdi.”

Babasının söyledikleri akla yatkındı. Cemre’nin ne kadar zeki ve acımasız olduğu su götürmez bir gerçektir.

"Tamam, hepsinin doğruluğunu kabul ettik diyelim. Prenses, koruyucu ile olamaz gibi akıl yoksunu bir kuralın sebebini ciddi anlamda merak ediyorum."

Bu kez Barak araya girdi. "Koruyucular, prensesi ve ailesini korumakla yükümlüdür. Prensesle evlilik yapılması durumu kişiselleştirir, koruyucunun doğru karar verebilme yeteneğini etkiler. Bu yüzden her prenses doğduğunda eşi belirlenir. Mila'nın eşi benim ve o, benden başkasıyla birlikte olamaz. Olmak isterse, diğer kişiyi öldürmek ya da kendi rızamla bu evlilikten vazgeçmek zorundayım. Ve bilmem söylememe gerek var mı, benim vazgeçmek gibi bir niyetim yok."

Zack soğuk bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına, başka bir şey bulamadınız mı? Sana bu hakkı, daha bebekken yapılmış saçma bir söz mü veriyor? Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz? Size bir şey söyleyeyim mi?" Zack öne doğru eğilip karşısındaki adamların gözlerinin içine baktı. "Sizin neye inandığınız umurumda değil. Mila'nın prensesiniz olması umurumda değil. Benim koruyucu olmam da umurumda değil. Onu koruyacağım, çünkü o benim *sevdiğim kadın*."

Zack sadece sesiyle bile karşısındaki adamlara meydan okuyabiliyordu. Mila kalbinin sıcak çikolata gibi eridiğini, yoğunlaştığını fark etti, çünkü sevdiği adamın ses tınısı bile aşkını hissettiriyordu. Zack'e biraz daha sokuldu ve ona sahip olduğu için bir kez daha Tanrı'ya şükretti.

"Şimdi izninizle," dedikten sonra Mila'yı prenses gibi kucağına alan Zack, *sıkıyorsa beni durdurun* bakışı attıktan sonra arkasını dönerek çıkışa doğru ilerledi.

"Benim kim olduğumu, neden annenle evlendiğimi sormayacak mısın?"

Babasının sesini duyunca anlık bir duraksama yaşadı ama omzunu silkerek yoluna devam etti. Lucas da hemen arkasındaydı.

"Mila'nın anne babasını merak etmiyor musun?"

Bu kez babasına dönmek zorunda kalmıştı. Kendisi umurunda değildi. Bu adam babası olabilirdi ya da olmayabilirdi, şu an bunu düşünmeyecekti ama Mila başkaydı. Eğer o gerçekleri duymak isterse, onu bu haktan mahrum bırakamazdı.

“Konuş ama çabuk ol.”

Babasının yüzünde kırılgan bir ifade oluştu. Ebeveynlerin, çocuklarını kandırdıktan sonra aldıkları tepkiler karşısında kalbinin kırılması Zack’in sinirlerini bozuyordu, çünkü her ne kadar duygusuz görünmeye çalışsa da, bu ifade onun da kalbini kırmıştı.

“Prensesimiz o baskında öldü. Prens ise kayıplara karıştı. Henüz nerede olduğunu bulamadık.”

Zack yorum yapmadan, sorusunun cevabını aldığını gösterircesine kafasını salladı. Buradan bir an önce çıkmak, Mila’nın bu gerçeği sindirmesine yardım etmek istiyordu. Fakat geriye dönmeden Lincoln yeniden konuştu.

“Bu olay 1990 yılında, yani Mila’nın doğduğu sene gerçekleşti. Sonrasında olanları hatırla. Körfez Savaşı patlak verdi, Hocalı’da Azeriler katledildi, Bosnalı Müslümanlara soykırım düzenlendi. Şimdi sayamadığım daha birçok zulüm yaşandı. Halen de yaşanmaya devam ediyor. Dünyada kötülük hiç durmuyor, hiç dinlenmiyor ve hiç ara vermiyor. Bizim de zaman kaybetmememiz gerekiyor.” Lincoln, gerçek bir savaşçı gibi korkusuz gözlerini Zack’e dikmişti. “Varoluşumuzun nedeni bu tür olayların önüne geçmek. İnsanları birbirine düşürenlere, ülkeleri karıştıranlara, masumların kanını akıtanlara dur dememiz gerekiyor. Sen de aynı amaç için savaşıyorsun. Bizi anlamalısın.”

Zack, tek kelime etmeden babasının yüzüne bakmaya devam etti. Hissizdi. Mila onun kendi içinde savaş verdiğini anlamıştı. Bir çıkış yolu aradığını görebiliyordu. Elini, adamın kalbinin üzerine koydu ve kararını vermesini bekledi. Sonra kendisinin de söyleyecekleri olacaktı.

“Mila olmadan da savaşabilirsiniz.”

Babası olumsuz anlamda başını salladı. "Elbette savaşıabiliriz ama prensesin bizimle olması lazım. O, bize liderlik yapacak."

Mila artık dayanamayarak araya girdi. "Ben liderlik falan yapamam. Yalnızca basit bir kızım. Savaşçı değilim."

Lincoln kıza sevgiyle gülümsedi. "Ruhunun tam bir savaşçı olduğunu sen de biliyorsun. Ayrıca eğitilmiş olmasan da, oldukça iyi dövüştüğüne eminim. Çünkü senin buna kabiliyetin var."

Mila bu noktada susmak zorunda kaldı. Abileriyle yaptığı çalışmalar sayılmazsa çok eğitilmiş değildi ama şimdiye kadar kendini savunmadığı bir an olmamıştı.

"Bu kadarı yeterli! Mila benimle kalacak ve bu nişanlılık saçmalığı da son bulacak. Onu kimseye vermeye niyetim yok. BİS, her tür kötülüğe karşı yıllardır savaş veriyor. Bunu *biz de* engelleyebiliriz."

Lincoln, Zack'ı ikna etmenin zor olacağını fark etmişti. Ayağa kalktı ve elini suçlarcasına oğluna doğru sallamaya başladı. "Gerçekten mi? Peki, HannTech'e erişebildiniz mi? Tabii ki hayır! Çünkü onlara erişmek imkânsız! Cemre'nin robotlarının nerede saklandığını, son hazırladıkları silahın ne olduğunu bulabildiniz mi?"

Zack cevap vermedi ama taş gibi kaskatı kesilmişti. Bir süre sertçe bakiştılar. Zack konuştuğunda sesi en az kendisi kadar katıydı. "Bitti mi?"

Lincoln'un yüzü hafifçe yumuşadı. "Birlikte çok daha fazla şey başarabiliriz. Sen de bir ajansın. İnsanların iyiliği ve refahı için savaşıyorsun. Buna arkanı dönemezsin."

Zack taviz vermedi. "Ve senin de tek şartın, Mila'nın prensesiniz olmayı kabul etmesi, öyle mi?"

Lincoln yorgun gözlerindeki yalvarma ifadesiyle kafasını salladı. Zack bir süre durup düşünüyormuş gibi görünse de, Mila onun kararını çoktan verdiğini hissedebiliyordu.

"Hayır. Dünya yıkılsa da Mila'yı size vermeyeceğim." Son sözünü söylemiş olmanın verdiği keskinlikle, meydan okurcasına karşısındaki adama baktı.

"Yapma, Zack." Lincoln yalvarmaya çok yakın bir sesle konuşmuştu.

Zack'in, babasını bir kez daha reddetmesini engelleyen şey, Mila'nın minik elini onun yüzüne koyması olmuştu. Mila, Zack'in o kadar insanın hayatını tehlikeye atmasına izin vermezdi. Eğer olur da şansları kötü giderse ve Cemre'yi durduramazlarsa, Zack kahrından ölürdü. Madem bu zakkum dövmelemler onlara yardım edecekti, o zaman Mila da elinden geleni yapmalıydı. İlk duyduğunda ne kadar sarsılmış olursa olsun, sevdiği adam için, ailesi için güçlü olmak zorundaydı.

"Bekle," dedikten sonra yavaşça adamın kucagından indi. Kendini toparlamıştı ve artık çok daha güçlü, daha kararlı gözüküyordu. Yine de o kadar minikti ki, Zack onu kollarının arasına almakta gecikmedi. "Tek şartla sizin prensesiniz olurum." Zack itiraz etmek için kafasını çevirdi ancak Mila, ona güven verircesine gülümseyip konuşmaya devam etti. "Zack'le birlikte olmama karışmayacaksınız. Barak da ona ölüm tehditleri savurmaktan vazgeçecek."

Barak itiraz etmek için ileriye atıldı. Fakat Lincoln'un tek hareketiyle yerinde kaldığında, yüzünden bundan ne kadar nefret ettiği açıkça belli oluyordu.

"Tamam. Söz veriyorum, Zack'le birlikteliğinize karışmayacağız. Barak da onu öldürme girişiminde bulunmayacak."

Mila adamı dikkatle inceledi. Lincoln'un gözlerinde dürüstlük vardı. Mila onaylarcasına başını salladıktan sonra Zack'e dönerek zıpladı ve genç adamın onu kucagina almasını sağladı.

Zack, Mila'nın onu koruma girişimine itiraz etmek istese de, kızı kucagında tutarken amacını hatırlaması biraz zor olmuştu.

"Evet, nerede kalmıştık?"

Mila hevesle gülümseyince, Zack dayanamayarak mutlu bir kahkaha attı. Ardından kıza kısa bir öpücük verdi. Konuştuğunda gözleri parlıyordu. "Humm... Canım yine kurabiye istedi."

Zack'in, sesiyle bile onu baştan çıkarmasına her defasında hayret eden Mila, utançla başını eğdi. Suratı kıpkırmızı kesilmişti.

"Ama bu demek değil ki, Mila'yı kazanmak için mücadele etmeyeceğim."

Barak'ın sert sesi araya girince Zack kafasını kaldırıp alaycı bir bakış attı. "Elinden geleni ardına koyma," dedi ve kimse onu bir kez daha durdurmadan kapıdan çıktı. Artık sevdiği kızla yalnız vakit geçirmesinin zamanı gelmişti.

Zack, içindeki tarif edilemez mutluluk duygusuyla gözlerini açtığı anda, dudaklarında bir gülümseme olduğunu fark etti. Dün gece olanlardan sonra eve gelip, Mila ile gayet sıradan bir çift gibi zaman geçirmişlerdi. Mila abilerini arayarak iyi olduğunu söylemiş ama nerede olduklarını saklamıştı. O sırada biraz bağırış, kükreme ve yer sarsıntısı gibi afetler gerçekleşmiş olabilirdi ama ikisi de bunu umursamamıştı. Hatta Mila en son, tehditler savuran abisi Duman'ın suratına telefonu kapattığında sırıtıyordu. Sonra da birbirlerine sarılıp yatmışlardı. Alex bunu duysa ölene kadar onunla dalga geçerdi ama zaten olanları o kendini beğenmiş marki bozuntusuna anlatmaya hiç niyeti yoktu. Yanındaki kadının enfes kokusunu içine çekip uyuşuk bir şekilde gülümsedi ve elini atıp onu kendine çekecekken, aniden kolunun üzerine çöken ağırlık yüzünden hareket edemedi.

"Maylo!" Mila'yı rahatsız etmek istemediği için kısık sesle köpeğe çıktı. Ama köpeğin onu salladığı yoktu. Âşık olduğu ilk kadını çirkin bir köpekle paylaşmak zorunda olduğu gerçeği canını fena halde sıkıyordu. Sanki düşüncelerini duymuş gibi sırtmaya başlayan Maylo, Zack'in kafasını eğerek köpeği düşünceli bir şekilde süzmesine neden oldu. "Sanırım kafayı yemeye başladım. Köpekler sırtmaz." Kendi kendine fısıldamıştı

ama Maylo da kafasını yana eğerek sırtıtmaya devam edince onu kindar bir bakış attı. Köpek biraz daha sırttı. Ağzını açıp köpeğe insan dilinde hiç hoş karşılanmayan sözcükler sıralaya cağı anda Mila onlara doğru döndü. Kolunu Maylo'nun üzerine atıp o pis tüy yumağına, sanki Angora tavşanıymış gibi zevkle sarıldı. Maylo sırtıtışını genişletti. Zack köpeğe bir kati lin içgüdüleriyle baktı.

"Zack..."

Mila'nın bir köpeğe sarılarak kendi adını sayıklaması üzerine ne tepki vermesi gerektiğinden emin olamadı. Maylo'nun somurtuyormuş gibi görünmesi üzerine sırtıtmaya başlaması tamamen çocukça bir *intikam soğuk yenir* tepkisiydi. Mila hafifçe mırıldanarak kafasını köpeğin boynuna gömdü. İki canlının yüzlerindeki sırtıtış, sanki o'nak bir soytarıymış gibi oradan oraya zıplıyordu. Sonuç olarak, sırtıtma sırası yeniden Maylo'ya geçmişti.

"Bu kadar yeter, Maylo. Hemen odadan çık!"

Zack nihayet bir köpekle rekabet etmenin saçmalığını fark etmiş olacak ki, olaya son noktayı koymak istercesine kolunu kaldırıp köpeği ayaklarından çekti. Maylo inleyerek öne doğru bir hamle yapsa da, Zack bir ajandı ve tüylü bir köpeğin onun refleksleriyle baş etmesi mümkün değildi. Yaptığından son derece keyif alarak Maylo'yu kapının dışına attı. Kapıyı köpeğin suratına kapatırken aldığı hazzı tarif etmesi imkânsızdı. Alex ve Kuzey'le dalga geçerken bile bu kadar eğlenmemişti. Yatağa uzanmak için hareket ettiği anda bir çift tapılası, bebek mavisini gözle karşılaşınca kalbinin mutlulukla dolduğunu hissetti.

"Bebeğim! Uyanmışsın."

Zack'ın biraz fazla neşeli çıkan sesini duyunca uyku mahmuru yüzünün daha sevimli görünmesine neden olacak şekilde kaşlarını çatan Mila, ellerini kaldırıp zaten kabarık ve dağınık olan saçlarını iyice yoldan çıkarttı. Zack onun bu hallerine gülümsemeden edemeği.

Mila genç adamın gülümsemesini şüpheyle süzerek uyuşukça konuştu. "Neler karıştırıyorsun sen?" derken hafifçe esnemeyi

de ihmal etmemiştir. Sorusunu sorduktan sonra cevap beklemeden kendini yatağına bıraktı ve yüzünü yatağına gömdü. "Tanrı aşkına, sabah sabah nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun? Sana bakmak bile başımı ağrıtıyor."

Mila'nın sesi, yüzü yatağına gömülü olduğundan boğuk çıkmıştı. Zack'in sabah neşesi böylelikle tavan yaptı. Büyük adımlarla yatağına ilerleyip kendini beyaz çarşafın üzerine bıraktığında Mila homurdandı. Zack onu kendine çekip kuş yuvası gibi olan saçlarının arasına bir öpücük kondurdu.

"Senin gibi, her erkeğin aklını başından alabilecek kadar güzel bir kızın, sabahları bu kadar paspal, dağınık ve de suratsız olması gerçekten çok etkileyici." Zack sesli bir şekilde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı fakat Mila'nın kafasını kaldırıp ateş saçan gözleriyle ona bakması üzerine ciddiyetine geri döndü. Postunun tehlikede olduğunu ajan içgüdüleriyle anlamış ve hemen gerekli önlemleri almıştı.

"Herkes senin gibi, defileye çıkmak üzere olan bir mankenin mükemmelliğiyle uyanacak kadar şanslı değil, bay ukala."

Zack, Mila'nın hem söylenip hem de kafasını tekrar yatağına gömmesi üzerine dayanamayıp kahrkahrı patlattı. "İyi yönünden bak, bebeğim. O şanslılardan birisi her sabah senin yanında uyanacak."

Zack'in kendini beğenmiş yorumu üzerine Mila huysuz görüntüsünden bir şey kaybetmese de, yüzünü onun boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı. "Kendini beğenmişliğinde bu kadar haklı olman nedense seni daha çekici kılıyor."

Mila mırıltıyla konuştuktan sonra Zack'in boynuna minik bir öpücük kondurdu ve anında kendini sevdiği adamın altında, onun gözlerine bakarken buldu. Gözleri... Tanrı aşkına, bu kadar tapılası ve iç eriten bir renge sahip olmak zorunda mıydılar? Üstelik dışarıdaki her kadın bu güzellikleri görebiliyordu. Kıskançlık alevi kalbini kavururken, buz gibi bir sesle konuştu.

"Bundan sonra her dışarıya çıktığında güneş gözlüğü takmanı istiyorum. Hem de en koyu renkli olanından."

Zack, Mila'nın sözlerine anlam verememişti. Kızın sıcak vücudunu bu kadar yakından hissederken beyninin tam fonksiyonla çalışmasını kimse bekleyemezdi, değil mi? "Neden?" Dudakları sohbeti sürdürme çabasıyla kıpırdarken, aslında yapmak istediği tek şey kızın tadına bakmaktı.

"Gözlerini benden başkası görmemeli."

Zack, Mila'nın sözlerini duyduğunda dudaklarına kapanmak üzereydi. Fakat duydukları ukalalık hücrelerinin zirveyi görmesine neden olunca, suratına safi zevkten oluşan bir gülümseme yayıldı.

"Anlaştık! Tabii sen de bundan sonra asla evden çıkmaya söz verirsən."

Zack neşeyle sırtınca, Mila onun şaka yapmadığını anladı. Gözlerini şaşkınlıkla açarak derin bir nefes aldı. "Sen de benimle kalırsan olur."

Mila'nın sessizce söyledikleri, Zack'in eğilerek dudaklarına hafifçe dokunmasıyla sonlandı.

"Ben zaten sonsuza dek seninle kalacağım, sevgilim. Ve bu gözler senden başka hiçbir kadını görmeyecek," dedi ve dudaklarını ömrünü adadığı dudaklara bastırdı. Ne zaman Mila kollarını boynuna dolamıştı, ne ara kendini kızın vücuduna bastırmaya başlamıştı bilmiyordu. Tek bildiği, yıllarca kaybettiğinin farkında olmadığı ama en sonunda bulmayı başardığı tek yerde olduğuydu. Mila'nın yanı ve onun kalbinin içi.

"Nasıl oluyor da bu kadar güzel yemek yapabiliyorsun?"

Zack, Mila ağzına tıktırdığı krepinin arasından boğuk bir sesle konuşunca gülümsedi. "Seni ilk defa bu kadar iştahlı görüyorum."

Genç kız huysuz bir şekilde kaşlarını çatıp ağzına bir parça daha krep attı. "Sanırım sevişmek beni acıktırıyor," derken ciddi bir tespit yapıyor gibiydi. Bunu o kadar rahat ve masumane bir tavırla söylemişti ki, Zack bir yandan gülmek isterken

bir yandan da onu yatağa götürüp daha çok acıtırmanın hayalini kurmaya başlamıştı.

"O zaman seni beslemem iyi bir şey, prenses. Ne de olsa uzunca bir süre yataktan çıkmayı planlamıyorum."

Mila, bir parça krepî ağzına atacakken duraksadı ve kıpkırmızı oldu. Konuşurken bu kadar rahat olup, imalar karşısında hemen kızarıyor olması da oldukça baştan çıkarıcıydı. Gerçi söz konusu Mila olduğunda Zack'in baştan çıkmadığı bir nokta yoktu ya, neyse...

Zack dünden beri aklında olan konuyu konuşmak için ciddileşti. Her ne kadar Mila'yı üzmemek istemiyor olsa da konuşmak zorundaydı. "Bir konuyu konuşmamız gerekiyor." Mila, krepini yemeye ara vermeden kafasını salladı. "Annen konusunda nasıl hissediyorsun?"

Mila'nın yüzünden hafif bir hüznün dalgası geçti. Barak'ın gerçek annesiyle ilgili söylediklerinden bu yana o da aynı konuyu düşünüyordu. Dün, fazla belli etmemesine rağmen gerçek annesinin öldüğünü öğrenmek garip hissetmesine neden olmuştu. Hiç sahip olmadan kaybettiği birisi için ne düşüneceğinden emin olamamıştı.

"Benim annem Samantha Bennett Türkoğlu. Bu konuda bir şüphem yok. Çünkü gerçek annem olsa beni en fazla onun kadar sevebilirdi."

Zack, kızın duygularını böylesine yalın ifade etmesine hayran kaldı. Mila krepine bakarak devam etti. Sanki Zack'le değil, kahvaltısıyla konuşuyor gibiydi.

"Ama biyolojik annemin yaptığı bir tabloyu gördüm. Müt-hişti. Sanki onu tanıdığımı hissettim. Garip bir şekilde onunla tanışmak istedim. Ne yazık ki mümkün olmadığını öğrendiğimde hayal kırıklığına uğradım."

Zack neredeyse nefes almaya korkuyordu. Mila içini tamamen açmış, en saf duygularını paylaşıyordu. Başını hafifçe

çevirip Zack'in evinin duvarındaki resme baktı. Yüzünden hüznü bir gülümseme geçti.

"Bunu da o yaptı, biliyor musun?"

Zack şaşırdı. Resmi ilk gördüğünde garip bir yakınlık hissettiğini hatırlıyordu. Muhtemelen bastırılmış anılarından kaynaklanmıştı. Mila derin bir nefes alarak önüne döndü ve devam etti.

"Sonuç olarak, Samantha'ya sahip olduğum için kendimi dünyanın en şanslı insanı olarak görüyorum. Her ne kadar biyolojik annemi tanımasam da, onu bulmadan kaybetmek hüznlenmeme neden oluyor. Yine de kendimi kayıp, kimsesiz ya da öfkeli hissetmiyorum. Çünkü anneme, babama, her ne kadar tam birer baş belası olsalar da abilerime ve artık sana sahibim. Tüm bunlar benim için yeterli."

Mila sanki dünyanın en duygusal konuşmalarından birini yapmamış gibi sakince krepini ısırdı ve gözlerini zevkle kapatıp mırıldandı. "Tanrım... Evet, varısın! Bu kreplerin başka açıklaması olamaz."

Zack, genç kızın kendinden geçmiş görüntüsü karşısında gülümsedi. Annesi hakkında hiç yorum yapmadan, konuyu kapatmaya karar verdi. Mila bir daha bu konuda konuşmak isterse kendi isteğiyle konuşurdu.

"Sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

Mila genç adama şüpheyle bakarken, yan gözle de krepini kesiyordu. Annesiyle ilgili konuşmanın etkisinden sıyrılmış gibi görünüyordu. Zack'in söyleyeceklerine olan merakı, krepin enfes kokusuna baskın gelince elindeki parçayı üzgün bir şekilde tabağına bıraktı.

"Seni dinliyorum."

Sesi yiyemediği krepinin yasını tutuyor gibiydi. Zack kızın sevimliliğine sırtımayı cidden çok istiyordu ama şimdilik bunu yapmamayı tercih etti. Mila'nın sağı solu belli olmazdı ve Zack

özenle hazırladığı kreplerinin midesinde olmasını tercih ederdi. Kafasına doğru fırlatılması üzücü bir son olurdu.

"Diyorum ki..." Sözüünü tamamlamayıp, Mila'nın sabırsızlığının artmasını zevkle izledi. Kız kreplerini silah olarak kullanmaya niyetlenince de ağzındaki baklayı çıkardı. "Seninle, tıpkı normal iki insan gibi randevuya çıkmak istiyorum. Sadece Mila ile Zack olarak zaman geçirelim ve her anının tadını çıkaralım. Ne dersin?"

Mila bir an duraksadı.

Zack hayatında ilk defa bir kadına böyle bir teklifte bulunuyordu. Bu işin bu kadar zor olduğunu hiç tahmin etmemişti. Mila ile tanıştıklarından bu yana o kadar fazla şey yaşamışlar, o kadar çok tehlike atlatmışlardı ki, Zack onunla sıradan bir gün geçirmek istemişti.

Mila ise bu teklif karşısında donakalmıştı, çünkü hayatı boyunca aldığı hiçbir teklif onu bu kadar heyecanlandırıp mutlu etmemişti. Aniden gülümseyerek parlayan gözleriyle kafasını salladı. "Çok isterim!" Sesinde, hissettiği mutluluğun izleri vardı. Zack şehrin altın anahtarı kendisine verilmiş bir süper kahraman gibi gülümseyince, Mila da ona katıldı.

"O zaman karnını bir güzel doyur, sonra da hazırlan, prenses. Sana rüya gibi bir gün geçirteceğim,"

Zack'in mutluluk ve aşkla parlayan yüzü Mila'nın kalp ritmini bozdu. Tavana çıkardı ve yüreği yıkıcı bir hızla göğsünü dövmeye başladı. Derin bir nefes alarak kendine gelmeye çalışıyordu. Bu adam bir gün onu öldürmezse iyiydi.

"Neden Maylo'yu evde bıraktık ki? O da bizimle gelebilirdi."

Zack, o salak köpeğin adını duyunca kaşlarını çatı. Kurnaz hayvan, Mila'yla dışarı çıkacaklarını anladığında gözlerini kocaman açıp kıza duygusal bir şekilde bakmıştı. Zack olaya müdahale etmeseydi, Mila'nın o hayvanı da yanlarında getirmesi işten bile olmazdı. Tanrı korusun! Zack zaten kendine ve

New York'taki bütün insanlara yetecek kadar kıskançlık hissediyordu, bir de o köpeğe tahammül edemezdi.

Neyse ki, "Bugün sadece sen ve ben olacağız, bebeğim," diyerek Mila'yı ikna etmesi çok zor olmamıştı. Kızın ona karşı olan tepkileri o kadar doğal ve samimiydi ki, Mila'ya her baktığında şansına bir kez daha şükrediyordu.

"Şaşırt beni, şövalyem."

Zack, eğilerek kızın burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. Sonra dudaklarına, ardından da alnına geçti ve gözlerini kapatıp ona sıkıca sarıldı. "Hadi o zaman başlayalım."

Ve başladılar... Önce birlikte uçurtma uçurdular. Zack, her başarısız olduğunda Mila'nın yüzünde oluşan somurtmayı öpücükleriyle sildi. Uçurtmayı havalandırmayı başardıklarında kızın yüzünde oluşan mutluluk ve gözlerindeki heyecan öylesine eşsizdi ki, Zack ona bir kez daha âşık oldu.

Mila'nın, aldığı pamuk şekerini suratının her tarafına buluşturarak yemesini izledi. Onun yüzünü öperek temizlemek ise hayatında yaptığı en baştan çıkarıcı görevlerden birisiydi.

Central Park'taki bir resim sergisine girdikleri zaman Mila'nın yüzünde oluşan aşk dolu ifade, kıskançlığının birazcık zıvandan çıkmasına neden olsa da, hızla büyüyen tehlike genç kızın ona dönüp kucığına atlaması ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurmasıyla bertaraf edilmişti.

Resim sergisinden çıktıklarında gece olmuş, yıldızlar kendini göstermeye başlamıştı. Mila hayatı boyunca bu kadar mutlu olduğu bir gün daha hatırlamıyordu. Elleri birbirine kenetlenmiş bir biçimde sakın adımlarla eve doğru yürürlerken Mila aniden durunca, Zack merakla ona döndü.

Mila düşünceli bir şekilde adamın yüzüne bakıyordu. Aralarında uzayan sessizlik, kalp atışlarının dahi duyulmasını sağlayacak kadar derinleşmişti. Zack sabırla kızın konuşmasını bekliyor, yıldızların cılız ışığının altında onun güzel yüzünü inceliyordu.

"Tüm bunlar gerçek mi? Yoksa sen yine şu ajan numaralarından birini mi yapıyorsun?"

Zack, Mila'nın tüm ciddiyetinin ardından muzip bir sesle konuşması üzerine kahkahayı patlattı. "Daha bunlar bir şey mi? Asıl gösteriye hiç başlamadık." Zack kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra elini tuttu ve arkasını döndü. Henüz bir adım atamadan olduğu yerde donmasının sebebi ise, dört adet kızgın adamın biraz sonra onu parçalayacakmış gibi görünmeleriydi. Mila'yı arkasına iterek savunma pozisyonunu aldı.

"Sizi yeniden gördüğüme ne kadar sevindiğimi söylemek isterdim ama hiç içimden gelmiyor." Zack alaycı sözleri nedeniyle Mila'dan bir uyarı dürtmesi olsa da, kendini onlarla dalga geçme zevkinden mahrum edemezdi.

"Eren, biz küfür ederken Mila'nın kulaklarını kapatmayı unutma."

Zack güldü. Yekta'nın her koşulda kardeşini koruma içgüdüsi inanılmazdı. Biraz sonra ona dayak atacak olmasa, adama daha çok saygı duyabilirdi.

"Kardeşimizi hemen bırak!" Dünya üzerine gönderilmiş ilk insanın kabalığıyla konuşan, daha doğrusu gürleyen Kaya bir adım öne çıktı. Duman her zamanki gibi sessizliğini koruyordu ama bu durum, belki de Zack'i en çok rahatsız eden şeydi.

"Ne yazık ki bu mümkün değil."

Zack alaycı bir şekilde konuşmaya devam edince, Mila tüm olanlara bir son vermek için onun ellerinden kurtuldu ve öne atıldı. Artık beş erkek de merakla minik kıza bakıyordu.

"Kesin şunu! Kaç gündür ergen çocuklar gibi dalaşıyorsunuz. Yeter artık!" Mila'nın çıkışı mevzu bahis olan erkekleri, kara kışta ortaya çıkan hafif bir meltem kadar etkilemişti. Onların tepkisizliği ise kızın sınırlarını cehennemde çıkan bir kar fırtınası kadar zıplatıyordu. Mila, "Size söylüyorum, abilerim! Ben onu seviyorum!" derken eliyle arkasını işaret ediyordu ama

fark etmediği şey, Zack'in yan tarafına geçmiş olmasıydı. Yani Mila'nın işaret ettiği noktada yalnızca bir çöp tenekesi vardı.

"Sonunda bu adamdan daha iyi birini bulmana sevindik, kardeşim."

Kaya'nın alaycı sesini duyunca arkasını dönüp çöp kutusuna bakan Mila, abisine döndüğünde gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"Konuyu saptırmayın! Ne demek istediğimi anladınız! Ben Zack Feller'ı seviyorum ve ondan ayrılmayacağım! En sonunda, kolunu kırsanız bile beni terk etmeyecek bir adam buldum."

Mila tamamen, en katıksız haliyle çileden çıkmıştı. Fakat erkekler için aynısını söylemek mümkün değildi. Abiler zevkle sırtırken, Zack takdir edercesine onları süzüyordu.

"Ona asılan erkeklerin kollarını mı kırdınız?" Zack ciddi bir araştırmayı sürdürüyormuş gibi profesyoneldi.

Kaya tırnaklarına bakıp umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Birkaç tanesini çatlatmış olabilirim." Kaya'nın tavrına bakan, komşunun tavuğunu ürküttüğünü söylediğini zannedebilirdi. O derece sakindi.

"Çatlak mı? Kevin resmen üç hafta okula gelememişti."

Kaya, Kevin ismini duyunca, sanki doğaya zarar veren bir mikroorganizma görmüş gibi yüzünü buruşturdu ve sükûnetinden ödün vermeden konuştu. "O aptala dikkatli olmasını söylemiştim. Can havliyle koşarken düşüp kolunu kırması tamamen kendi salaklığıydı."

Mila, abisine inanamaz gözlerle bakıp kafasını iki yana salladı. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Yumruk yaptığı elleri hafifçe titriyordu. İçindeki yırtıcı, abisini ve onun ukala tavırlarını parçalamak konusunda fena halde hevesliydi. Dayanamayarak Kaya'nın üzerine atılacağı sırada Zack tarafından, belinden tutulup geri çekilmek suretiyle engellendi. Yine de boğazından kaçan vahşi hırıltıya engel olamamıştı.

"Her ne kadar uzuvlarımı sevsem de, gereksiz erkekleri Mila'dan uzak tuttuğunuz için teşekkür ederim. Ne yazık ki beni komaya bile soksanız, onu bırakmayacağım."

Zack halkına seslenen bir kral gibi kendinden emin ve sakin bir şekilde konuşmuştu. Abiler değişik yüz ifadeleriyle ona bakıyorlardı. Sessizliği ilk bozan Duman, elini çenesine dayayıp neredeyse duyulmayacak bir sesle "İlginç," dedi. "Daha önce böylesiyle karşılaşmamıştık. Genelde ilk yumruktan sonra kaçıyorlardı. Bizim için de değişiklik oldu, değil mi?"

Abilerin hepsi Duman'ı onaylarcasına başlarını salladılar.

"Sanırım artık acil durum planını uygulamanın zamanı geldi." Eren'in sesi neşeliydi ama diğer üçünün hissettikleri için bu sıfatı kullanmak yersiz olurdu. Çünkü fena halde bozguna uğramış gözüküyorlardı.

"Eren, kardeşimizi eve götür ve sonra da bize katıl. Mila, bizim Zack'le biraz işimiz var, bebeğim." Yekta konuşmasını tamamladıktan sonra kardeşinin itiraz etmesine fırsat vermeden ona sarıldı. Ardından kulağına eğilerek sessizce fısıldadı. "Bana güven, Mila. Hayatının aşkını kaybetmene izin vermeyeceğim," dedikten sonra kardeşinin saçlarına bir öpücük konduran Yekta, onu Eren'e emanet etti ve Zack'in sorgulayan bakışlarına ciddiyetle karşılık verdi. "Seninle iki kadeh içmenin zamanı geldi, *enişte*."

Yekta'nın sesi de, gözleri de çok şey ifade ediyordu. Zack onu anladığını belirtircesine kafasını salladıktan sonra Mila'nın yanına giderek ona sarıldı. Arkasından gelen hırıltıları görmezden gelmek hiç zor olmamıştı.

"Beni merak etme, bücürük. Ne olursa olsun, sana hep geri önerim ve döneceğim. Bu sözümü asla unutma."

Kızın dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra arkasını dönüp abilerle beraber sokakta ilerlemeye başladı. Mila daha ne olduğunu anlayamadan hepsi gözden kaybolmuşlardı.

27

TEMEZLER GÜZELİM

TEMEZLER GÜZELİM

ZELİHA EREN

Zack dört abinin arkasından salaş bir mekâna girerken, bu gecenin sonunda nerede uyanacağını merak ediyordu. Yine de uyuyan canavarları uyandırmamak için sesini çıkarmadı. Yoldayken Lucas'ı arayıp Mila'ya göz kulak olmasını istemişti. Barak denen o herifin Mila'yı yalnız yakalaması ihtimali bile karnının donmasına ve tüm dünyayı yerle bir edecek kesif bir öfke ile dolmasına yetiyordu. Zaten başlarında bunca bela varken, şansını daha fazla zorlamak istemiyordu.

"Burası da neresi?" Zack hayretle etrafına baktı. Sanki birdenbire Amerika'dan Türkiye'ye dönmüş ve Karaköy'de küçük bir balıkçı meyhanesine girmişti. Minik tahta masalar, beyaz ile mavinin o hoş birlikteliği, duvarlardaki balıkçı ağları... O kadar samimiydi ki, Zack kendini biraz olsun rahatlamış hissetti.

"Ooo... Hoş geldiniz, çocuklar. Uzun zamandır görüşemiyorduk."

Kafasında kahverengi beresi ve oduncu gömleğinin üzerindeki yelegeği ile tam bir balıkçı gibi görünen yaşlı bir adam, sırasıyla Türkoğlu kardeşlere sarıldıktan sonra kahverengi gözlerini Zack'e dikti. Türkçe konuşuyordu ve gözlerinde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

"Bu zırtapoz da kim?" Sesindeki babacanlık yerini şüpheye bırakmıştı.

Yekta öne çıktı ve elini Zack'in omzuna koyup sertçe sıktı. Gerçekten sertçe! Yani biraz daha zorlarsa köprücük kemiğini kırardı. Neyse ki Zack, Kuzey ve Alex sağ olsun, bu tarz temaslara alıştı.

"Bu zırtapozun Mila'da gözü varmış, Fehmi Amca. Biz de onu test etmeye geldik."

Türkçe konuşmaya devam ediyorlardı ve Zack'in ana dillerini bilmediğini düşündükleri belliydi. Bu avantajı bir süre renk vermeyerek koruyan Zack, adamın ona sabitlenmiş gözlerine korkusuzca baktı.

"Demek öyle... Bakalım ne kadar dayanacak?" Fehmi Amca, Zack'e son bir bakış atıp arkasını döndü ve bir masanın üzerini silmekte olan on beş on altı yaşlarındaki çocuğa seslendi. "Mehmet! En güzel masamızı hazırla, oğlum. Bu gece özel misafirlerimiz var."

Çocuk, ustasının sözünü ikiletmeden rüzgâr gibi mutfağa koştu. Fehmi Amca ise onlara dönerek yıllarca sigara ve rakı içmenin boğazında bıraktığı pürüzlü sesiyle konuştu. "Her zamanki masanız boş, gençler. Siz ifadeyi almaya başlayın, ben de birazdan geliyorum."

Fehmi Amca yanlarından ayrılınca abiler pencere kenarında, enfes bir şehir manzarası olan masaya oturdular. Dördü karşılıklı oturmuş, Zack'i de masanın en başına geçirmişlerdi.

"Eee... Anlat bakalım, enişte. Rakı sever misin?"

Kaya keyifle gülüyordu. Zack ona okunamayan bir ifadeyle baktıktan sonra geriye yaslandı ve kollarını önünde birleştirdi. Yeniden İngilizceye dönmüşlerdi.

"Birkaç kez içmişliğim var." Sesinin tınısı yeni yetme bir oğlanın cahil güvenini yansıtıyordu.

Kaya sırtarak Yekta'ya döndü ve Türkçe olarak devam etti. "İkinci dubleye geçmeden yığılacak."

Yekta düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak kardeşine cevap verdi. "Bana kalırsa iki dubleden fazlasına dayanır."

"Bahis kavanozumuz yanımızda değil. Yine de bu konu iddiaya değer." Duman dayanamayarak araya girmişti. Cebinden yüz dolar çıkarıp masaya fırlattı. "Bu geceyi çıkaracağına oynuyorum."

Kaya, Duman'ın iddiası üzerine neredeyse kahkaha atacaktı. Yan gözle, onları dikkatle izleyen Zack'e baktı ve bir yüzlük de kendisi çıkararak Duman'ınkinin üstüne attı. "İkinci dubleden sonra kafası masaya vurmuş olacak."

Yekta çoktan parasını masaya koymuştu. "Geceyi çıkaracak ama yarın sabah neler olduğunu hatırlamayacak."

Yekta'nın da oyuna katılması üzerine herkes aynı anda Eren'e döndü. O ise parasını diğerlerinin yanına bırakmış, bilindik yaramaz gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti. "İkinci duble ile onuncu duble arasında kendinden geçecek," dedikten sonra arkasına yaslandı.

Zack olanları yüzünde hiçbir ifade olmadan izlemek için kendini sıkıyordu. Normal şartlar altında tanışmış olsalardı, tüm abilerle çok iyi arkadaş olacağına emindi. Yavaşça yerinden doğruldu ve cebinden iki yüz dolar çıkardı. Ardından mü-kemmell bir Türkçe ile konuştu.

"Gecenin sonunda ayakta kalan tüm parayı alır. Eğer ben ayakta kalırsam, Mila ile arama girmeyeceksiniz." Adamı duyan kimse onun Amerikalı olduğundan şüphelenmezdi.

"Türkçe biliyormuş." Bu son derece zeki çıkarımın sahibi Kaya'ydı.

Eren dayanamayarak araya girdi. "Abi, bazen zekân beni bile hayrete düşürüyor. Türkçe bildiğini nasıl anladın?" Kaya kardeşine sert bir bakış attı ve hiç sinyal vermeden kafasına bir tane geçirdi. Eren yüzünü buruşturarak elini darbeyi yediği noktaya koydu. "Artık daha yaratıcı olmalısın, abi. Sürekli kafa vurma hayatımı monotonlaştırıyor." Kaya bir darbe girişiminde daha bulunamadan Eren çoktan onun atış ve vuruş mesafesinden çıkmıştı.

Kaya ve Eren didişirken, Duman ve Yekta, Zack ile karşılıklı olarak birbirlerini süzüyorlardı. Bakışmaları, Mehmet'in masayı donatmasıyla kesintiye uğradı. Mezeler, masadan taşarcasına yerlerini almışlardı. İnce, uzun rakı bardakları, buz, soğuk su ve rakı da geldiğinde hazırlıklar tamamlanmıştı. Rakılar doldu

ve tanıdık anason kokusu etrafı sardı. Hepsi birden bardaklarını kaldırıncı Yekta söze girdi.

"Şerefe!"

Altı saat sonra...

"O Merve denen kızı var ya... Bir elime geçirirsem çok fena yapacağım!" Kaya kederli bir şekilde iç çektikten sonra, bardağının dibindeki son yudumu kafasına dikti. "O lanet cadıyı her gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Neden biliyor musunuz? Çünkü o bir cadı. Antik zamanlardan kalma, insan kalbi yiyen canavarların soyundan. Ama benimkini yiyemeyecek."

Masadakilerin hepsinden öksürük ve boğulma sesleri yükselince, Kaya hiç üşenmeden, her birine tek tek orta parmağını gösterdi.

"Bir de bana çok küfrediyorsun diyorsunuz. İnsanın sizin gibi kardeşleri olunca küfretmemesi mümkün değil!" Eren, Kaya'nın omzuna pat pat vurduktan sonra gözlerini Yekta'ya çevirdi. Onun yıllar önce bir aşk acısı yaşadığını biliyordu fakat Yekta bu konuda asla ağzını açmıyordu. Aile içinde hiç kimse'nin, abilerinin gerçek aşkına ne olduğu hakkında bilgisi yoktu. Böyle zamanlarda rakısını omuzlarında dünyanın yükünü taşırmış gibi içiyor ve yalnızca dinliyordu. Kaya ile uğraşmak daha eğlenceliydi. Bu yüzden dikkatini tekrar ona verdi.

"Bize neden o kızdan nefret ettiğini anlatmayacak mısın? Senelerdir ağzından laf almayı başaramadım."

Kaya kardeşine sertçe baktı. "Bana on şişe boğma içirsen de bu konuda ağzımdan tek kelime alamazsın, küçük kardeşim."

Eren rakısından bir yudum aldıktan sonra omzunu silkti. "Denemeye değerdi."

Duman sırtıp içkisini yeniledi ve sanki ilk yudumunu alıyormuş zevkle gözlerini kapattı. "Bu kadın olaylarını neden bu kadar abartıyorsunuz anlamıyorum." Yekta ona uyarıcı bir

bakış atınca, Duman kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. Ya da kaldırmaya çalıştı. Hepsinin hareketleri hafifçe sarsaklaşmıştı. "Yanlış anlamayın. Bence kadınlar harikulade varlıklar. Onlar olmadan hayatın tadı kalmazdı ama kadın meseleleri üzerine çok fazla düşünmüyor musunuz? Sadece hayatınızı yaşayın, gerisini kafanıza takmayın."

Eren onu onaylarcasına kafasını sallayıp yüzünü sıvazladı. Yine son moda kıyafetlerinden birisi üzerindeydi ama hafifçe dağılmış gözüktüyordu. "Kadınların harikulade olduklarına katılıyorum. Tanrım! O kadar güzeller ki... Ama tadacak onlarca lezzet varken sürekli aynı şeyi yemek hiç hoş değil," dedikten sonra sırtıttı.

Yekta gözlerini rakı bardağına dikti ve kimseye bakmadan yavaşça konuştu. "Çok az insan gerçek aşkı bulacak kadar şanslıdır." Rakısından bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Daha da azı onu kaybedecek kadar ahmaktır." Ardından başını kaldırıp kadehini eline aldı. "Şerefe!"

Diğerleri de ona katılınca, beş erkek aynı anda içkilerini kafalarına dikteler. Sonrasında dört çift göz Zack'e döndü.

Yekta en büyükleri olarak konuya girdi. "Şimdi sıra sende. Kardeşimizden ne istiyorsun?"

Zack beşinci dubleden sonra saymayı bırakmıştı. Bu yüzden, iyice çakırkeyif olan kafasını salladı ve ağırbaşlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ne mi istiyorum? Onun içtiği rakının bardağı olmak istiyorum. İçine kattığı su, üzerine koyduğu buz olmak istiyorum. İçki masasında meze olmak istiyorum. Gözlerinde aşk, dudaklarında gülüş olmak istiyorum. Benim olsun, başka kimse ona bakmasın istiyorum." Zack duraksayarak rakısından bir yudum aldı ve abilerin dikkatli bakışları arasında devam etti. "Bana aşkla baksın, benden başkasını görmesin istiyorum. Güneşin doğarken yeryüzünü aydınlatması gibi hayatıma ışık olsun, ayın yakamozu gibi karanlık günlerime ısıltı olsun istiyorum. Ben Mila'yı istiyorum. İstemediğim şey ne biliyor musunuz?"

Duraksadı ve elindeki rakı bardağını hafifçe sallayarak abilerin her birinin gözlerinin içine sertçe baktı. "Mila'nın olmadığı bir hayat. İşte onu hiç ama hiç istemiyorum," diyerek kahdini kaldırdı.

"Şerefe!"

Mila bütün gece meraktan çatladıktan ve Lucas'ın başının etini yedikten sonra, sabah sekizde çalan kapıya koştu.

"Mila! O kapıdan uzak dur!"

Lucas'ın gergin sesini duyunca olduğu yerde kalıp sinirli bir şekilde ona dönen Mila, çemkirmek için ağzını açtı. Fakat Lucas ondan önce davranmıştı.

"Sana, Zack burada değilken güvenliğinden benim sorumlu olduğumu söyledim, değil mi? Birazcık kıcının üzerine otur!" Lucas saçlarını sinirle karıştırdıktan sonra kapıya gitti ve onu öldürmeye kararlı fakat hangi yöntemi kullanacağına henüz karar verememiş gibi görünen Mila'yı görmezden geldi. "Sonunda, Stan. Neredeler?"

Kapıda duran ince uzun adam Lucas'a sırtarak bir zarf uzattı. "Kaya'nın evindeler."

Lucas zarfın içindekileri şüpheyle çıkardı ve tam on saniye sonra kahkahayı bastı. Gülerek Mila'ya döndüğünde yüzündeki gamzeler belirginleşmişti.

"Hazırlan, Mila. Bizim sabah şekerlerini ziyarete gidiyoruz."

Lucas daha sözünü bitirmeden Mila çoktan uçarak üzerini giyinmeye gitmişti.

"Of! Leş gibi rakı kokuyor." Mila yedek anahtarıyla Kaya'nın evinin kapısını açtıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Fehmi Amca'ya gitmişler," derken dudaklarını büzmüştü.

Dikkatli adımlarla salona doğru ilerledi. Lucas da onu takip ediyordu. Mila salonun girişinde aniden duraksayınca Lucas kıza çarptı.

"Neler olu..." Lucas sorusunu tamamlayamadan gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ikisi de bir dakikalığına sessiz kaldı.

"Kaya'nın ağzındaki Zack'in ayağı mı?"

Mila'nın sorusu sessizlikle karşılandı, çünkü ortamda cevap verebilecek kadar akli başında kimse yoktu. Belki de sorunun içeriği düşünüldüğünde, cevap verecek kadar kafayı yemiş kimse yoktu. Bu konu şimdilik tartışmaya açıktı. Zaten Lucas kahkaha atıp bu şaheser tabloyu bozmamak adına kendini sıkmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kaya'nın salonundaki kanepelerde beş tane iri yarı adam, Salvador Dali tabloları gibi sürrealist bir şekilde ortalığa saçılmıştı. Kaya ve Zack bir kanepede, birbirlerinin başları ayaklarına gelecek şekilde yatmışlardı. Zack'in ayağı Kaya'nın ağzına çok yakın duruyordu. Eren iç çamaşırıyla yerde uzanıyordu. Duman ortadaki sehpanın altına kafasını sokmuş, bacakları dışarıda kalacak şekilde uzanmıştı. Yekta ise tekli bir koltuğa, bacakları ve kafası koltuğun kenarlarından taşacak şekilde yatmıştı. Oldukça rahatsız görüldüğü bir gerçektir.

"Bunu fotoğraflamalıyım. Koleksiyonuma çok yakışacak."

Lucas telefonunu çıkarıp önündeki sıra dışı tablonun resmini çekerken Mila, Eren ve Duman'a basmamaya dikkat ederek Zack'e ulaşmaya çalıştı.

"Zack," dedi önce kısık sesle. Zack homurdanıp kolunu Kaya'nın bacaklarına sarınca kaşlarını çatı. "Sana diyorum!" Biraz daha yüksek sesle konuşmasına rağmen Zack tepki vermemiş, onun yerine Kaya hafifçe kıpırdanıp Zack'in bacaklarına sarılmıştı. Mila gözlerini kırptırdı. Kafasını duvarlara vurmak istiyordu. Ya da hayır, kafasını abilerine ve Zack'e kafa atarken kullanmak istiyordu.

"Tanrım! Dört çatlak adamla uğraşıyordum, artık beş oldular!"

Mila bu şekilde bir sonuç elde edemeyeceğini anladığından geri çekildi ve Eren ile Duman'ın parmaklarını eze eze salonun ortasına geldi.

“Çabuk kalkın!”

Neredeyse cırtlak bir şekilde bağırınca, hepsi aynı anda sıçrayarak gözlerini açmaya çalıştılar.

“Ah!” Duman sehpayı kafa atmıştı. Kaya şişmiş gözlerini açıp burnunun dibindeki çorapları ilginç bir yaratık görmüş gibi incelemeye başladı. Eren kışını dönerek, “Çıkış ileride sağda, tatlım,” dedikten sonra uyumaya devam etti.

“Çek şu toynaklarını!” Nihayet burnunun dibindeki cismin Zack’in ayakları olduğunu anlayan Kaya, onu sesinin çıktığı kadar terslenmeye çalıştı ama annesini arayan, yeni doğmuş yavru bir kedi gibi miyavlamaktan öteye gidemedi.

“Lanet olsun, Kaya! Sessiz konuş. Hatta ben de sessiz konuşayım. Tanrım! Nefes almanız olmaz mı?” Eren, Kaya’nın sesiyle uyanmış, acı dolu bir ifadeyle başını tutmaya başlamıştı.

Duman hâlâ sehpanın altındaydı. Mila onun için endişelenmeye başlıyordu. Bu yüzden dışarıda kalan bacaklarına bir tekme geçirdi. Böylelikle adamın bir kez daha sıçrayarak kafasını sehpayı vurmasına neden oldu.

“Kahretsin!” derken sesi çok cılızdı ama en azından artık sehpanın altından çıkabilmişti. Alnında kocaman bir kırmızılık vardı ve çok yakında moraracağı kesindi.

“Konuşma, Duman.” Eren de aynı munis tonu kullanmıştı. Hepsi birden yüzlerini buruşturdular.

“Havadaki oksijen atomları başımı ağrıtıyor.”

Zack yavaşça doğrulmaya çalışırken bacağı Kaya’nın burnuna çarpınca adamdan acı dolu bir ses yükseldi. “Canım çok acıyor ama başımın ağrısından inleyemiyorum bile.” Kaya söylene söylene doğruldu ve büyük bir başarı göstererek oturur duruma geçti.

Yekta hepsine boş gözlerle bakıyordu.

Lucas dayanamayarak sesli bir kahkaha patlatınca, beşi aynı anda ellerine ne geçtiyse ona fırlattı. Lucas bir kalem, bir

bardak, bir yastık, bir ayakkabı ve bir de çoraptan aynı anda kaçamayacağı için ayakkabının kurbanı oldu.

"Mümkünse nefes alma, Lucas. Deri solunumu yap." Zack arkadaşına kötü kötü baktıktan sonra hayatının aşkına dönerek sırttı. "Bebeğim, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz." Zack yarı kapalı gözleri ve yamuk gülüşüyle şapşal ama sevimli görünüyordu.

Mila üzerindeki paspal bluz ve eski kota bakıp kaşlarını çatı. "Adamın beyni zaten hasarlıydı. Bir de boğma rakıyla ölümcül vuruşu mu yaptınız?" Mila sinirli bakışlarını Kaya'ya dikmişti.

Kaya gözlerini kırptırdıktan sonra inler gibi konuştu. "Ölümcül vuruş onun değil bizim beynimize zarar verdi, bebeğim. Bu adamın en az bizim kadar sağlam olduğunu biliyor muydun?" Kaya, Zack'i işaret ederken bu durumdan hiç hoşnut görünmüyordu.

Zack ise Kaya'nın aksine, durumundan gayet hoşnut, taze âşıklar gibi gülümseyerek Mila'ya bakmaya devam ediyordu. "Seni özledim, sevgilim."

Mila, genç adamın ona göz kırpması üzerine biraz yumuşadığını hissetti. Fakat Duman ayaklarının dibinde yere kıvrılınca siniriyle olan ayrılıkları çok kısa sürdü.

"Hepiniz koca birer bebek gibisiniz!"

Mila insafa gelip biraz kısık sesle bağırıyordu. Yine de adamların acı çektikleri belliydi. Bir tek Yekta diğerleri gibi yakınmak ya da yüzünü buruşturmak yerine tamamen boş gözlerle olanları izliyordu. Sanki bir noktada film kopmuştu da, devamında neler olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

"Mila..." Lucas araya girince Mila ona döndü. "Bence önce bunlara bir göz atmalısın." Lucas sırtarak elindeki zarfı sallıyordu.

Mila merakla adama baktı ve zarfı eline aldı. Zaman kaybetmeden açıp içindekileri görünce önce boş gözlerle olanları

kavramaya çalıştı. Sonrasında ise iyice bozulan sinirleri nede-
niyle dayanamayıp kahkahayı patlattı.

“Bu... Bu gerçekten çok iyi...”

Zack, kız kahkahalarla gülmeye devam ederken, onun ya-
nına gitmek için enerjisini toplamaya çalışıyordu. Mila elinde-
kilere bakarken bir noktada gözlerini kocaman açtı ve Lucas’a
dönüp elindeki kareyi işaret etti.

“Kaya, Zack’i mi öpüyor?”

Sesi kesik kesik çıksa da, ne dediği anlaşılmıştı. Bütün ak-
şamdan kalmalar, şoka girmiş bir şekilde söz konusu ikiliye
döndüler. Duman’ın kafası karışmış gibiydi, Eren ve Yekta’nın
bakışları ise hâlâ boştu.

Zack ve Kaya panikle yerlerinden fırladılar ancak başları-
nın dönmesiyle yeniden koltuğa yığıldılar.

“Ben onların kâbus olduğunu sanıyordum.” Zack gözlerini
kısıp Kaya’ya döndü.

“Ben de tüm gücümle öyle olması için dua etmiştim.” Kaya
neredeysa ağlayacak gibiydi.

“Tanrı aşkına! Birbirinize sarılıp ağladınız mı?”

Mila yeni bir kareye bakarken gülmekten yere yuvarlan-
mak üzereydi. Zack yüzünü buruşturdu. Kaya gözlerini ka-
padı. Eren küskün bir şekilde abisine baktı.

“Ona Merve olayını mı anlattın yoksa? Üstelik daha bize
bile anlatmamışken.” Oldukça içerlemiş görünen Eren, abisine
ters bir bakış attı.

Kaya yüzünü sıvazlayıp Zack’e ağzını kapalı tutması için bir
tehdit savuracakken, Zack ondan önce davrandı. “İnan bana,
anlattıklarından sadece Merve, maske ve cadı kısımlarını ha-
tırlıyorum. Neye ağladığımı bile bilmiyorum.” Zack ölümüne
pişman görünüyordu ve Kaya kendini öldürmek için en doğru
zamanı bekliyor gibiydi.

“Ama çok net hatırladığım bir şey var,” diyen Zack cebin-
den telefonunu çıkardı ve gözlerini kısıp burnunu kırıstırarak

bir şeyler aramaya başladı. Bu haliyle yakını göremeyen yetmiş yaşındaki bir dede gibi görünse de, çok tatlı olduğu da bir gerçektir. Aradığını bulunca sırtıttı ve ekranı Kaya'ya çevirdi. Kaya bir küfrün girizgâhına başlayıp, Yekta'nın bakışları nedeniyle gelişme ve sonuç bölümünü kendine sakladı. "İddiayı ben kazandım."

Zack telefonunu çevirince, Mila dört abisinin ilk buldukları pozisyonda yatarlarken çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Hepsini kendinden geçmişken, Zack ayakta kalıp bu fotoğrafı çekmişti.

"Sizden daha uzun süre ayakta kaldım," dedi sırtıtmaya devam ederek.

Mila, kafasında başka bir şey varmış gibi garip bir ifadeyle Zack'i süzdü ve çok merak ettiği soruyu soran çalışkan bir öğrenci gibi ağzındaki baklayı çıkardı.

"Şimdi sen bana, Kaya'nın bacaklarına sarılıp yatarken bilinçli olduğunu mu söylüyorsun?"

Zack'in gülümsemesi yüzünde dondu ve ağzını ne diyeceğini bilemiyormuş gibi birkaç defa açıp kapadı.

"İrz düşmanı!" Eren sırtarak göz kırptı. Kaya ise kendini öldürürken Zack'i de yanında götürme konusunu ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

"Geçtiğimiz on iki saati unutmamız mümkün mü?"

Zack'in önerisi karşısında abilerin hepsi onu şaşırtarak hevesle başlarını salladı. Sonra da kafalarını taşıyamıyorlarmış gibi en yakında buldukları cisme yasladılar. Duman yine sehpa yaslanmıştı. Mila ona şüpheli bir şekilde baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Artık bu komediye bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Sonuç?"

Sorusu karşısında herkes dünyanın en zeki dehasını görmüş gibi ona dönünce, elleriyle gözlerini kapatıp yüzünü sıvazladı.

"Zack kazandı. Artık resmî olarak eniştemiz." Yekta bu duyuruyu yaptıktan sonra kafasının arkasını koltuğun kolçağına

dayadı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini kapadı. "Şimdi artık gidin de bizi acımızla baş başa bırakın. Ve Zack..." Yekta tek gözünü açıp eniştesine baktı. "Mila'nın saçının teline zarar gelirse, beni yormadan kendini öldür," dedikten sonra tekrar gözlerini kapadı.

Mila çığlık atarak Zack'in üzerine atladığında, bu sestен ve hareketten dolayı acı çekmeyen tek kişi Zack olmuştu. Çünkü o, aşkın kırılmaz kalkanyla korunuyordu.

On Sekizinci Bölüm

Üzerine gelen uçan tekmeden kaçarak kurtulan Mila, nefes nefese kalmıştı. "Seni..." diyerek birkaç kısa ve kesik nefes aldıktan sonra devam etti. "Seni geberteceğim!" Daha cümlesini tamamlamadan bir hışımla karşısındaki adamın üzerine atladı. Sırtına binerek saçlarını çekti ve acı dolu bir inleme duyunca gülümsedi. Fakat zaferi uzun sürmemişti. Adam öne doğru eğilerek kızı sırtından aldığı gibi yere fırlattı. Bacaklarını iki yana açarak kızın üstüne oturdu ama onu ezmiyordu. Kızdan bir öpücük aldığı anda, kendi nefesi de kesilmişti.

"Seni özledim."

Zack'in hasret kokan sözleri, Mila'nın içinin burkulmasına neden oldu. Yine de işi huysuzluğa vurmaktan geri kalmadı. "Ben de seni özledim ama beni bu kadar hırpalamak zorunda mıydın?"

Zack o bilmiş ve tatlı gülümsemelerinden birini yüzüne kondurduğunda, Mila'nın kalbi tekledi.

"Kendini savunmayı ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi olur, prenses."

Mila adamın haklı olduğunu biliyordu ama yine de somurttu.

"İngiltere nasıldı?"

Zack kızın huysuz yüzüne bir öpücük daha kondurdu. Alex ve Julie'nin hem kız isteme hem de düğünleri için iki kez İngiltere'ye gidip gelmek zorunda kalmıştı. Mila çok istese de güvenlik nedeniyle ona eşlik edememişti. Zack, kız istemede içtiği kahveyi düşündükçe hâlâ midesinin bulandığını hissediyordu. Bugün de düğünden dönmüştü. Mila, döner dönmez kucığına

atlayıp ona sıkıca sarılmıştı. Eve dönmek ve sevdiği biri tarafından karşılanmak abartıldığı kadar harika bir duyguydu.

"Sensiz olan hiçbir zamanın ve mekânın benim için bir önemi yok, Mila," diyen Zack, sevdiği kadının dudaklarından bir öpücük çaldı. Mila sevgiyle gülümserken, Zack aklma bir şey gelmiş gibi duraksadı.

"Bir şey sormak istiyorum." Sesi tereddütlüydü. Kızın üstünden kalkıp yavaşça doğrularak onu da ayağa kaldırdı. Mila güzel dudaklarını meraklı bir şekilde büzüştürünce, Zack yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. "Tanrım! Sen bu kadar tatlıyken düşüncelerimi toparlayamıyorum."

Mila utangaç bir tavırla gözlerini kırptırdı. Zack kızın elmacık kemiğini hafifçe öptükten sonra derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı.

"Şimdi senin baban Türk ya..."

Mila merakla Zack'in söyleyeceklerini bekliyordu. Adamın ne diyeceğiyle alakalı en ufak bir tahmini bile yoktu.

"Evet. Abilerim de Türk. Ne oldu?"

Zack saçlarını sıkıntıyla karıştırıp yüzünü buruşturdu. "Yani diyorum ki... Ben seninle evlenmek istesem, o salak kahveden içmek zorunda kalır mıyım?"

Mila, *evlenmek* kısmından sonra adamın ne dediğini duymamıştı. O an donup kalmış, içine beton doldurulmuş gibi kıpırtısızca karşısındaki adama bakmaya başlamıştı.

Zack kızın durumunu fark ettiğinde elini gözlerinin önünde salladı. "Mila? İyi misin?" Zack ciddi anlamda endişeli görünecek kızın omuzlarını tuttu. "Mila! Kendine gel lütfen!"

Zack'in çabaları sonuç verdiğinde, Mila gözlerini kırptırmayı başarmıştı. "Sen," dedi ve duraksadı. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Sesi hafif titretilmiş, hafif şaşkın çıkıyordu.

Zack gözleri aşıyla parlayarak kıza sarıldı. "Sen de haklısın. Ömür boyu sana katlanacak birini bulmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu... AH!"

Zack'in ukala yorumu, Mila'nın dirseğini son derece profesyonelce kullanarak karın boşluğuna geçirmesiyle yarım kaldı. Mila yüzüne sahte bir üzüntü ifadesi yerleştirdi.

"O gereksiz çeneni biraz daha tutamazsan, ortada evlenecek bir adam kalmayacak. Burada dikkatini çekmek isterim ki, ortadan kaybolacak olan taraf ben değil, *sen* olacaksın."

Zack, Mila'nın açık ölüm tehdidi üzerine kahkahayı bastıkta sonra, onu kendine çekip sarıldı. Mila da gevşeyerek karşılık verdi. Tam o anda Zack, kızın boşluğundan yararlanıp ona bir çelme taktı ve sırtüstü yere düşmesine neden oldu. Neyse ki yerde minderler vardı.

"Seni pislik devetabanı!" Bir hışımla yerinden fırlayan Mila, Zack'in üzerine atlayacakken, dudaklarına konan öpücükle olduğu yerde kaldı.

"Sizi buraya çalışmanız için gönderdiğimizi sanıyordum."

Barak'ın en az gözleri kadar kara olan sesi öpücüklerini bölünce ikisi birden adama döndü. "Çalışıyoruz." Zack, Mila'yı kendi vücudunun bir parçası gibi kendine yapıştırmıştı.

Barak, kıza hafif bir selam verdikten sonra Zack'e döndü. "Çalışma anlayışınız buysa, neden başarısız olduğunuz belli." Barak konuşurken, acımasız gözlerini bir an bile Zack'in üzerinden çekmedi. Zack de ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Ortamdaki alfa erkek frekansları üst düzeye ulaştıkça, Mila olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Bu ikisi sürekli birbirlerini öldürme girişiminde bulunuyorlardı ve anaokuluna giden erkek çocuklar gibi didişiyorlardı.

"İstersen sana ne kadar başarılı olduğumuzu gösterebilirim."

Zack, Mila'yı bırakıp bir adım öne çıktı. Sağ yumruğunu sol avucunun içine alarak önünde birleştirdi. Bu haliyle umursamaz bir serseri gibi görünüyordu. Gören her kızın dibinin düşeceği kesindi de, birazdan kavga edecek olması hiç iyi değildi.

"Madem ısrar ediyorsun..."

Barak da öne çıkarak, aralarında bir adımlık boşluk kalacak şekilde Zack'in önünde dikildi. İki adam kısık gözlerle birbirlerine bakarlarırken, Mila duvarların çatlamadığına dua ediyordu.

"Aslında bana soracak olursanız..." Mila'nın araya girme girişimi, Barak'ın Zack'in çenesine ilk yumruğunu sallamasıyla kesintiye uğradı. "Kesin şunu!" Mila panikle yüzünü kapatıp hafif bir çığlık attı. Fakat iki kalasın da onu umursadığı yoktu.

Zack ilk hamleyi kolaylıkla savuşturdu ve geriye çekildi. Ardından Barak'ın suratına öyle bir yumruk attı ki, adam bir adım geriye gitti. Barak eliyle çenesini sıvazlayıp, neşeyle uzaktan yakından alakası olmayan bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. "İyi hamle," dedikten sonra Zack'in açığını kollayarak onu izlemeye başladı. Zack de keskin gözleriyle adamı izliyordu. İkisi de ilk hamleyi yapmak istemiyor gibi görünseler de, Barak harekete geçerek bu döngüyü kırdı. Önce Zack'in soluna saldırarak dikkatini dağıttı, sonra da karın boşluğuna sert bir darbe indirdi. Zack hiç duraksamadan adamın hamle sonrası boşluğundan faydalandı ve havada attığı bir tekmeyle Barak'ın sol böbreğine ciddi hasar verdi.

Mila, Zack'e gelen her hamlede kalbinin ağrdığını hissederek araya girmeye çalıştı ama bu iki odun, kendilerini tamamen dış dünyaya kapatmış gibiydiler. Üstelik aralarında yorulma belirtisi gösteren de yoktu.

"Kesin şunu!" Mila bir kez daha araya girmeye çalışarak çabalarının nafieliğini kanıtladıktan sonra, bulundukları salondaki dolaplardan birinden bir beyzbol sopası aldı ve salonun bir duvarını tamamen kaplayan aynanın önüne geldi.

"Buna bir son verecek misiniz?" Mila bunu sorarken Zack, Barak'ın üzerine atlamıştı. Adam resmen onu bir taraflarına takmıyordu. Mila, ikisine de pis pis baktıktan sonra sopayı kaldırıp profesyonel bir oyuncu gibi pozisyonunu aldı. Ardından aynaya o kadar teknik bir şekilde vurdu ki, kırılıp parçaları etrafa saçılmadan önce kendini korumayı başardı.

Barak eliyle başını kapatarak hasar almamayı garantiledi. Zack kendini korumak yerine, hızla Mila'nın üzerine atlayıp vücuduyla onu korumaya aldı. Cam kırıklarının etrafa saçılması sona erdiğinde, sinirden kasılmış yüzünü kaldırdı ve koyulaşmış gözlerini Mila'ya dikerek kükredi.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?! Ödüm koptu!" Kükrerken, aynı zamanda kızın hasar alıp almadığını da kontrol ediyordu.

Mila da aynı şekilde karşılık verdi. "Sizi kendinize getirmeye çalışıyorum! İki çocuk gibi kavga ediyorsunuz. İyi bir şokla ödünüzün kopmasına ihtiyacınız vardı."

Zack anlaşılmasız gözlerini kızın yüzünde gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Bir daha ödümüzü koparmak istersen, kendini tehlikeye atmayacak şekilde yap. Ben kendim için değil, senin için korktum."

Mila, ona karşılık vermek için tüm silahlarını kuşanmış savunma yapmayı beklerken, duydukları karşısında karnını sevdiren bir kedi gibi aniden uysallaştı. Sevgiyle bakan gözleri yumuşadı ve genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Dua et seni çok seviyorum, Zack Feller. Yoksa elimden çekeceğin vardı." Mila konuşurken ona sokulmuş, yanağını adamın geniş göğsüne dayayarak derin bir nefes almıştı.

"Bu elinden çekmemiş halimse..." Zack de kızın saçlarını okşamaya başlamıştı.

Mila keskin tırnaklarını onun ukala sırtına geçirdiğinde Zack'in yüzündeki ifade bir nebze olsun değişmedi. Mila adamın vücudunda ukala olmayan tek bir bölge bile olmadığından emindi.

Barak, ikiliye sinirli bir şekilde baktıktan sonra dişlerini sıktı ve araya girdi. "Konuşmamız gereken bir durum var. Toplantı odasından bekleniyorsunuz."

Mila ona ters ters baktıktan sonra Zack'e daha da sokuldu. Zack de gülümseyerek kıza sımsıkı sarıldı. Ayağa kalktığında yüz hatları sertleşmişti.

"Geliyoruz." Zack, Mila'yı neredeyse kendi vücuduna bitişik tutarak Barak'tan olabildiğince uzak durdu.

Üçlü toplantı odasına giderken aralarında çıt çıkmıyordu. Neredeyse sağır edici seviyeye ulaşan sessizlik, Mila'nın sıkıntılı bir şekilde iç çekmesiyle bölündü.

"Sanırım birazdan boğulacağım." Zack endişeyle, Barak merakla kıza baktı. Mila ikisine de gözlerini devirerek açıklamaya devam etti. "Bu konuyu artık kapatalım. Zack benim hayatımın aşkı ve ben onsuz bir hayat yaşayamam. Bu yüzden Barak, artık önüne bak!"

Barak'ın kara gözlerinde ürkütücü bir parıltı oluştu. Mila ürperdiğini hissetti.

"Ben yaşadığım sürece bu konu kapanmayacak!"

Buraya kadardı. Mila adama karşı anlayışlı olmayı denemişti. Bundan sonraki hasar verici hareketleri nedeniyle kimse onu suçlayamazdı.

"O zaman geber!" dedi ve dilini çıkardı.

Barak hafifçe gülümsedi. Zack boştaki eliyle adamın karın boşluğuna bir yumruk geçirdi. Neyse ki kavgaları büyümeden toplantı odasına gelmişlerdi. Lucas, Mert ve Lincoln onları bekliyorlardı. Bay M de masanın ortasından yansıyan görüntüde yerini almıştı.

Herkes masaya yerleştğinde, Bay M lafı hiç uzatmadan konuya girdi. "Yeni bilgilere ulaştık, çocuklar. Cemre'nin robotunun ana merkezinin HannTech binasında olduğunu öğrendik. HannTech'e sızmayı başarırsak, Cemre'nin klonlarından son suza dek kurtulabiliriz."

Bu bilgi ile herkes heyecanlanmıştı.

"Cemre'nin başka yedek planları olmadığından emin miyiz? Benim tanıdığım psikopat, klonların bilgilerini en az on beş farklı yerde tutardı."

Zack doğru bir noktaya parmak basmıştı. Bay M açıklamaya devam etti.

"İşte bu yüzden biz de tüm yedeklerin yerini tespit ettik. Kagawa ile Alben bu görevde çalıştılar. Eş zamanlı bir operasyon ile merkez ve yedekler aynı anda yok edilecek." Bay M her zamanki gibi her şeyi düşünmüştü.

Zack biraz rahatlayarak aklındaki diğer soruyu sordu. "Çiplerle ilgili bir gelişme var mı?"

Bay M'nin keyfi kaçmıştı. "Kelsy John'u yakaladık ve sorguladık. Kadın bize bir şey bilmediğini, o çipleri başka biri için sakladığını söyledi." İşte bu, oldukça ilginç bir bilgiydi. Bay M, Zack'in sormasına fırsat vermeden devam etti. "Bruno Regufe. O adama ulaşmamız lazım. Her yerde, her delikte aradık ama bir türlü ele geçiremiyoruz. Adam çok zeki ve Masal ile olan görüşmesinden sonra bir daha ortaya çıkmadı."

Zack alnını düşünceli bir şekilde sıvazladı. Bruno Regufe'yi ilk kendisi araştırmış ve adamın Masal'la iletişime geçmek için kullandığı yöntemle hayran kalmıştı. O adamı bulmak gerçekten çok büyük bir sıkıntı olacaktı.

"Biz Bruno'yu araştırmaya devam edeceğiz. Zack, operasyona başlamadan önce son bir kez HannTech'in sistemlerine girmeyi denemeni istiyorum. Aldığın sonuca göre plan yapacağız." Bay M, sözlerini tamamladıktan sonra ekrandan kayboldu.

Zack son zamanlarda aklını kurcalayan soruyu sormak için, her ne kadar onunla muhatap olmak istemese de Barak'a döndü. "Madem zakkum dövmeli adamlardansın, Alex'in babasıyla ne işin vardı?"

Barak hafifçe gerildi. Gözlerini tartışmasız bir sertlikle Zack'e dikti ve sorusunu cevapladı. "Çünkü Devonshire Dükü de örgütlerle savaşıyordu ve onun eline geçip bizim elimize geçmeyen bilgileri kontrol etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden onunla çalıştım."

Zack kafasını sallayarak, "Düzenbaz," diye mırıldandı.

Barak gözlerini kısıp, kavgacı bir tavırla öne çıktı fakat Lincoln'un bir el hareketiyle olduğu yerde kaldı. Zack ona kısa

bir bakış attıktan sonra Lucas'a döndü. İki arkadaş sözsüz bir anlaşma yapar gibi başlarını sallayıp ayağa kalktılar.

"Biz gidip HannTech'i bir kez daha kontrol edelim." Zack çok doğal bir şey yapıyormuş gibi, Mila'yı da kendisiyle birlikte hareket ettirerek dışarıya çıkardı.

"Zack!"

Lincoln'un sesini duyan Zack, duymamış gibi yaparak yürümeye devam etti. Annesi BİS tarafından misafir edilirken ve Zack'in yaşadığı gibi bir travma yaşamaması için yardım arken, babasının burada, onu sevdiği kadından ayırmak için uğraşmasına katlanamıyordu.

"Oğlum!" Zack, babasından kurtulamayacağını anladığında sinirle geri döndü ve tek kelime etmeden bekledi. Mila da yanında sesini çıkarmadan duruyordu. "Biraz konuşalım."

Zack taviz vermez bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Seninle konuşacak bir şeyim yok. Şimdi izin verirsen işim var." Lincoln ısrarcı olmak için harekete geçti ama Zack onu dinlememek konusunda o kadar kararlıydı ki, ona fırsat vermedi.

Çalışacakları odaya girdiklerinde Mila'yı bıraktı ve ona küçük bir öpücük vererek bilgisayarın başına geçti. Lucas çoktan çalışmaya başlamıştı.

"Lütfen yanımdan ayrılma, Mila. Aklım sendeyken çalışmam."

Zack'in sözleri Mila'nın ona kocaman bir gülümseme bizzetmesini sağlamıştı. Kafasını salladı ve bir sandalye çekerek ikisinin tam ortasına oturup onları incelemeye başladı.

"Network güvenliğini nasıl sağlıyorsunuz?"

Lucas şaşkınca kıza döndü. "Sen Network güvenliğini nereden biliyorsun?"

Mila sırtarak omuz silkti. "Çalışıyorum. Aslında bu bilgisayar işi gerçekten çok ilginç. Yani tüm o işlemlerin yalnızca sıfır ve beş voltla çalışıyor olması inanılmaz."

Lucas, Mila konuştuğunda gözlerini kırptırıyor. Zack ise gururlu bir şekilde gülümsüyordu.

"Beş voltan bahsetti, duydun mu?" Lucas, Mila'yı işaret ederek, sanki antik zamandan kalma bir mumya görmüş gibi korkuyla konuşmuştu.

Zack'in yan gülümsemesi genişledi ve kafasını salladı. "Sen onu bir de 80X86 yapısını incelerken gör."

Lucas ağzını birkaç defa açıp kapadıktan sonra, "İşlemcileri de mi biliyor?" dedi ve kızı şüpheyle süzdü. "Sen gerçekten bir prensessin." Sesinde saygı vardı. Mila burnunu asil bir şekilde havaya kaldırıp başını hafifçe salladı.

Zack, Lucas'ın kafasına bir tane geçirerek kaşlarını çatı. "Suratındaki o hayranlık ifadesini silmezsen ben sileceğim. O benim demiştin!"

Lucas somurtarak kafasını ovdu. "Yine de ona saygı duyuyorum," dedikten sonra, tıpkı Zack gibi önündeki ekranın ve klavyedeki tuşların arasında kayboldu.

Yaklaşık bir saat sonra Zack, "İlk üç katmanı aşmayı başardım. Çekirdeğe çok az kaldı," dediğinde Lucas bekletmeden karşılık verdi.

"Ben network üzerinde sürekli IP değiştirdiğinden emin oluyorum. Seni bu şekilde takip edemezler."

Zack kafasını salladıktan sonra dikkatini bir an bile dağıtmadan çalışmaya devam etti. Mila ona hayranlıkla bakıyordu. Artık adamın yaptıkları daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Bilgisayar hakkında yeni şeyler öğrendikçe, Zack'in aslında ne kadar başarılı ve zeki bir insan olduğu bir kez daha yüzüne çarpılıyordu. Tabii tüm bu düşündüklerini sesli söylemiyordu. Adamın yeterince gelişmiş ve büyük olan egosunu daha da çok beslemeye gerek yoktu.

Aradan yarım saat daha geçtikten sonra, Zack kollarını göğsünde birleştirip beklemeye başladı. Ekranı bilgiler akmaya başlayınca zafer işareti yaparak bağırdı.

“Sonunda! Bu defa indirme işlemi yapmayacağım. Direkt göz atacağım. Bu lanet sistemi kim koruyorsa, indirme işlemi olduğu anda uyanıyor.”

Hızlı bir şekilde dosyaları açıp onlara bakıp ardından kapatmaya başladı. Mila, genç adamın hızını takip edemiyordu. Zack bir klasör denizinde oradan oraya atlıyor, her bir belgeye yalnızca kısa bir süre göz atıyordu. Arada küfür ediyor, sinirle mırıldanıyordu. Bir dosyaya geldiğinde duraksadı ve alnı endişeyle kırıştı.

“Burada Azra’nın da dosyası var.” Sesi tereddütlüydü. Azra, Cemre’nin örgütü tarafından işkenceye uğramış ve tüm hafızasını kaybetmişti. Mert ona hafızası konusunda yardım ediyordu ama çok fazla ilerleme kaydedememişlerdi. Azra’nın zihni çok ağır bir şekilde hasar görmüştü. Dosyayı açıp içine bakacakken ekran karardı ve bir yazı belirdi.

KİMLER BURADAYMIŞ?

Zack yakalandıkları için sinirlenerek dişlerini sıktı.

BU DEFA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYECEK MİSİN?

Zack’in sorusu da ekranda görününce, üçü birden nefeslerini tutarak beklemeye başladılar.

ÇOK HEYECANLANDIM. SÖYLESEM Mİ ACABA?

“Bu adam resmen bizimle dalga geçiyor.”

Mila, Lucas’ın varsayımını duyunca hışımla ona döndü. “Sana onun bir *adam* olduğunu düşündüren tam olarak nedir?”

Lucas, sanki Guinness Rekorlar Kitabı’ndan dünyanın en saçma sorusunu okumuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Elbette o bir adam. Bir kadın bu kadar başarılı olamazdı.”

Mila onun bacağına bir tekme geçirdikten sonra Zack’e döndü. “Sen de mi öyle düşünüyorsun?”

Zack gülümseyerek, “Seni tanıdıktan sonra böyle düşünmeye cesaret edemem, bücürük,” dedi.

Mila tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı ve Lucas'a at pisiğine bakarmış gibi bir bakış attıktan sonra klavyeye uzandı.

**KİM OLDUĞUN UMURUMDA DEĞİL.
SENDE BİZE LAZIM OLAN BİLGİLER VAR.**

Mila'nın yazdığı cümleyi görünce ağızları bir karış açık şekilde kalakalan Lucas ve Zack, merakla cevabı beklemeye başladılar.

MİLA? SONUNDA SENİNLE TANIŞTIĞIMA SEVİNDİM.

İki erkek, cevabı görünce çeşitli derece ve tonlarda küfür etti. Karşılarındaki kişinin bilgisayarın kamerasını da ele geçirdiğini anlamışlardı. Zack kamerayı örtecek bir bant bularak görüntüyü engelledi. Mila yüzünü düşünceli bir şekilde kırıştırdı. Cevap veremeden ekranda bir yazı daha belirdi.

LULU DA BURADAYMIŞ.

Mila ve Zack aynı anda Lucas'a döndü. Adam rahatsız bir şekilde ensesini ovuşturduktan sonra onlara cevap verdi. "Lulu ben değilim. Kimse bana *Lulu* diyemez!"

Zack sırtarak arkadaşının sırtına vurdu. "Tebrik ederim, artık birisi diyor," dedikten sonra kahkahayı bastı.

Mila, ekranı parçalayıp ucundaki kişiyi gırtlaklamak istermiş gibi görünen Lucas'a sırtıttı ve bombayı patlattı. "Bundan sonra ben de sana *Lulu* diyeceğim, *Lulu*." Mila, şok ve öfke karışımı bir yüz ifadesiyle ona dönen Lucas'a göz kırptıktan sonra karşılarındaki kişiye cevap yazdı.

LULU DA SENİ SEVİYORMUŞ.

Lucas son anda klavyeye uzansa da, Mila'nın gönder tuşuna basmasına engel olamamıştı. Dişlerini gıcırdatarak kıza döndü ancak ağzını açmadan Zack araya girdi.

"Sevgilime kaşlarını çatma, *Lulu*. Kırışıkların çoğalacak."

Mila bir anlık sessizlikten sonra kahkahayı basınca, Lucas onun göremeyeceği şekilde Zack'e orta parmağını gösterdi.

AŞKIMIN KARŞILIKSIZ OLMADIĞINI BİLİYORDUM.

Ekranda beliren mesaj sebebiyle bulundukları odayı dolduran kahkahaların yoğunluğu artmıştı. Aynı ivmede bir artış da Lucas'ın kaşlarındaki çatıklıkta meydana geldi.

SENİ SEVDİM.

Mila sanki uzun zamandır tanıdığı samimi bir arkadaşına yazarmış gibi hissetmişti. Bu sebeple duygularını ifade etmekten çekinmedi.

BEN DE SENİ SEVDİM, MİLA. AMA SİZE BİLGİ VEREMEM, ÜZGÜNÜM.

Mila dudaklarını düşürdü ama kız arkadaş kurallarına bağlılığı öne geçmişti.

HİÇ ÖNEMLİ DEĞİL, CANIM. BİZ BAŞKA YOLLARDAN BİLGİ EDİNİRİZ.

Zack ve Lucas, Mila'nın karşıdaki bilgisayar manyağıyla konuşmalarını okurken şaşkınlıktan yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Kadın, her yerde kadındı.

O ZAMAN SİZE BOL ŞANS!

İki adam, konuşmanın sonunda üzgünce dudağını düşüren Mila'ya döndü. Fakat ikisi de düzgün bir cümle kuracak halde değildi. Biraz önce ne olmuştu?

"O kızı sevdim. Çok tatlı değil miydi?"

Zack, Mila'nın yeni arkadaş edinmiş bir kızın safi mutluluğuyla konuşması üzerine derin bir nefes aldı. "Biraz önce dünyanın en tehlikeli bilişim şirketini koruyan hacker ile kız muhabbeti yaptığının farkında mısın?"

Mila savunmaya geçer gibi kollarını önünde birleştirdi. "Evet, farkındayım. Ama bu kızın durumunda bir şey var. İçimden bir ses, hikâyesinin çok farklı olduğunu söylüyor."

Zack, Mila'nın mantığına diyecek laf bulamıyordu. "Yine de ondan biraz daha bilgi alabilirdik!"

Mila, Zack'e dik dik baktıktan sonra kafasını salladı. "Hayır, alamazdık. Bu yüzden sen bize neler olduğunu anlatmalısın. O açtığın belgelerden bir şey hatırlıyor musun?"

Zack yavaşça gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Aklımda kalan şeyler var tabii."

Lucas arkadaşına *ukala* dercesine baktıktan sonra, Mila'ya dönerek konuşmayı devraldı. "Zack'in olağanüstü bir görsel hafızası vardır. İki saniye baktığı bir belgeyi eksiksiz olarak hatırlayabilir."

Mila mutsuz bir şekilde kederle iç geçirdi. "Bu kadar mükemmel olmandan nefret ediyorum."

Zack bir kahkaha attı ve onu kendine çekip öptükten sonra ayağa kalktı. "Ben de seni seviyorum, bücürük." Zack, kıza en güzel gülümsemelerinden birini bahsettikten sonra ciddileşerek Lucas'a döndü. "Gördüklerim hiç hoş şeyler değildi, Lulu. Başımız büyük belada olabilir. Derhal bir toplantı ayarlamamız lazım." Lucas ona bakışlarıyla küfrederken sırtıttı ve ajan saatinden bir mesaj gönderdi. "Birazdan Tengri Odası'nda toplanacağız. Hadi gidelim."

Odadan çıkmak için arkalarını döndüklerinde ekranda bir yazı belirdi.

**NE YAPARSANIZ YAPIN, AZRA'DAN UZAK DURUN.
BİR DOST TAVSİYESİ.**

Ekrandaki yazı beş saniye sonra kaybolurken, üçü de mesajı görmemişti.

Tengri Odası'nda toplandıklarında, Zack lafı uzatmadan gördüklerini anlatmaya başladı.

"HannTech üç ana merkezden oluşuyor. Birinci merkez savunma ve güvenliği yönetiyor. İkinci merkez veri tabanı olarak kullanılıyor. Üçüncü merkez ise, Cemre'nin robotlarını kontrol ediyor. Onlara veri sağlıyor ve ana kumanda odası olarak kullanılıyor."

Lincoln, Barak, Lucas, Mert, Bay M ve Mila dikkatli bir şekilde Zack'i dinliyorlardı.

"Binadaki kontrol merkezini diğer yedekleriyle aynı anda yok edersek, Cemre'nin tüm robotları etkisiz hale gelecektir. Ama veri bankalarını yok etmeden önce kendi sistemimize aktarmalıyız. Orada çok gizli bilgilerin olduğunu düşünüyorum. Azra'ya ait bir dosya gördüm." Azra'dan bahsederken gözlemini Mert'e dikmişti. "Ne yazık ki dosyayı okuyamadan bizi sistemden attılar."

Mert alnını sıkıntıyla sıvazladı. "Bu durumda tüm binayı patlatmadan önce şirketin veri tabanı bölümüne de ulaşp bilgileri kopyalamamız ya da direkt olarak ele geçirmemiz gerekecek."

Zack başını olumlu anlamda sallayarak konuşmaya devam etti. "Öncelikle güvenlik bölümünü devre dışı bırakmalıyız. O merkezi koruyan her kimse, şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Daha önce hiçbir sisteme sızmayı başarıp bu kadar kısa zamanda geri çıkarılmamıştım."

Mila, Lulu'ya -şey, yani Lucas'a- sırtarak baktı. Lucas kızı bir güzel pataklamamak için kendini zor tutuyordu.

"Tüm bunlar işin teknik kısmıydı. Çok yakında *gizli silah* dedikleri bir makine ile güçlü ve eş zamanlı bir saldırı yapmayı planlıyorlar. Saldırının yaklaşık bir hafta içinde gerçekleşeceğini bildiren bir belge gördüm. Yani bir an önce HannTech'e sızıp, bu saldırıyı önlemeliyiz. Yoksa dünya nüfusunun onda dokuz haftaya bugün ölmüş olacak."

Herkes bir anlığına kıpırtısız kaldı. Lincoln ve Bay M birbirlerine bakıp kaşlarını çatıyorlardı. Lucas kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Mert ve Barak ise etrafa ölümcül ışınlar yayıyorlardı.

"Bu nasıl bir hasta ruhtur böyle?"

Mila'nın sesi midesi bulanıyormuş gibi çıkmıştı. Zack teselli etmek istercesine ona sarıldı. Sert ve taviz vermez gözleri ise Bay M'nin üzerine sabitlenmişti.

"Silahın detaylarını ve nasıl çalıştığını öğrenebildin mi? Nasıl çalıştığını bilirsek belki direkt olarak silahı durdurmanın bir yolunu buluruz."

Zack başını olumsuz anlamda salladı. Mila genç adama iyice sokulmuştu. Barak, sevgi yumağı gibi görünen ikiliye öfkeli bir bakış attıktan sonra Lincoln'e döndü.

"Bu durumda üç gün sonrası için bir saldırı planı yapmamız lazım. Plan üzerinde ben çalışırım."

Barak'ın, Zack ve ekibini görmezden gelmesi nedeniyle Bay M olaya dâhil oldu. "Bize bu bilgileri sağlayanın Zack ve Lucas olduklarını unutma, Barak. Kişisel nefretini bu işin dışında tut."

Barak dişlerini sıkarak Bay M'ye baktı. Başını emri anladığını belirtircesine sallarken zorlandığı belliydi.

"Kuzey'e haber verecek miyiz?"

Bay M, soruyu soran Zack'e döndü ve bir süre sessiz kaldı. Yorgun bir şekilde sakalını sıvazlarken başını olumlu anlamda salladı. "Buna hakkı var. Burada bizimle olmalı."

Toplantı böylelikle sona ermişti. Grup odadan çıkmak için ayağa kalktığında kapı açıldı ve içeriye Kate'le birlikte bir adam girdi. Hepsı kapıdan girenlere bakakalmışlardı. Kate hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeyerek konuştu.

"Profesör Bruno sizinle konuşmak istiyormuş, efendim."

Günlerdir aradıkları, tüm anahtarları elinde tutan adam karşılarında duruyor ve zeki, mavi gözleriyle onları süzüyordu. İşte bu gerçekten beklenmedikti.

A black and white collage of various objects arranged on a wooden surface. The objects include a pair of headphones, a beret, a calculator, a computer mouse, a pen, a clock, a palette, a camera, a book, a USB drive, a pair of glasses, a polka-dot bag, and a bunch of grapes. The collage is presented as a page from a spiral-bound notebook, with the wooden texture of the page visible in the background.

Old Bokor
Bokor

Profesör Bruno toplantı masasının en başındaki koltuğa sakince oturdu. Diğerleri hâlâ ayakta duruyor, gözlerini dikmiş adama bakıyorlardı.

“Siz de oturmaz mısınız?” Kibarca sandalyeleri işaret eden Bruno, dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını birbirine geçirdi. Düşünceliydi. Herkes masadaki yerini aldığı anda, Bay M’ye bakarak konuşmaya başladı. “Sonunda sizinle tanıştığıma sevindim, Metin Bey.”

Bay M, keskin bir zekâ ile parlayan gözlerini karşısındaki adama dikerek temkinli bir şekilde konuştu. “Teşekkür ederim.” Sesi şüpheciydi.

Bruno, sanki çok ağır bir yük taşıyormuş gibi omuzlarını düşürdü. Konuştuğunda sesi de görüntüsü gibi yorgundu. “Eğer izin verirseniz, size açıklamak istediğim bazı şeyler var.”

Bruno ilginç bir şekilde gözlerini Mila’dan kaçırıyordu. Bu ayrıntı herkesin dikkatini çekmişti.

“Buyurun, lütfen.” Bay M ciddiyetini ve şüpheciliğini sürdürüyordu.

Bruno derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırıp gözlerini Bay M’ye dikerek konuşmaya başladı. “Evlatlık olduğumu öğrendiğimde on altı yaşındaydım.” Adamın ilk cümlesi, herkesin ona *Bundan bize ne?* der gibi bakmasına neden olmuştu. Fakat Bruno bu bakışların farkında değildi. Sanki kendi dünyasına dalmış, diğerleriyle tamamen ilişkisini koparmıştı. “Annem ve babam beni çok sevdikleri için bunu dert etmedim. Sonra da aklımdan neredeyse tamamen çıktı. On sene sonra, Barron isimli bir adam benimle irtibata geçti ve bana abim olduğunu söyledi.”

Lincoln, Barron ismini duyunca gözle görülür şekilde gerildi. Zack inceleyen gözlerini babasının üzerine dikerek sessizce bekledi.

“O sen misin? Yıllar önce barınaktan kaçırılan çocuk?”

Bruno kafasını salladı. Sanki bütün bunlar adamı içten içe çökertiyormuş gibiydi.

“Bu da ne demek oluyor? Biri bize de açıklama yapacak mı?” Bay M’nin isteği, herkesin dikkatini Lincoln’e yöneltmesine neden oldu.

“Barınaklar, koruyucuların eğitim görerek yetiştirildikleri yerlerdir ve dış dünya ile bağlantılıdır. Yıllar önce, barınaklarımızdan birisi saldırıya uğramıştı. O gün onlarca çocuk hayatını kaybetti. Ama bir tanesi kayıptı. Barron’un kardeşi. Yani Mila’nın amcası.”

Ortama bir ölüm sessizliği çöktü. Mila gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmış, yaşına rağmen oldukça iyi görünümlü olan Bruno’ya bakıyordu.

“Barron benim babam mıydı?” Sesi hafifçe titreyen Mila, Zack tarafından korumaya alındı. Bruno bu soruyu olumlu olarak cevapladı ve kafasını kaldırıp ilk defa kızla göz göze geldi. Mavinin aynı tonunu taşıyan gözler kesiştiğinde, Mila keskin bir nefes aldı. “O...” Sanki boğazına bir yumru takılmış gibi devam edemedi. Mila şimdiki annesinden, ölen babasının ulusal bir kahraman olduğunu öğrenmişti. Elbette bu bir yalandı ve şu an ortaya çıkan, gerçek babasının yaşıyor olma olasılığı nefesini kesmişti.

Bruno, Mila soruyu sesli dile getirmiş gibi yavaşça kafasını iki yana salladı. Mila anlamıştı. Babası gerçekten de ölmüştü. Yıllarca bildiği, kabullendiği bu gerçeği bir kez daha sindirmek onun için zor olmuştu. Zack kızın şakağına minik bir öpücük kondurduktan sonra onu sıkıca sardı.

“Ben yirmili yaşlarıminin ortalarındayken, Barron beni buldu ve her şeyi anlattı. O zamanlar sürekli örgütle savaştıkları için

beni bulduğunu size söylemedi. Bu benim de işime gelmişti." Lincoln dışlerini sıkıyordu. "Sonrasında beni sık sık ziyaret etmeye başladı. Onu tanıdıkça kardeş olduğumuzdan hiç şüphem kalmıyordu. Çok zekiydi. Teknoloji konusunda o kadar iyi fikirleri vardı ki, ben de onun sayesinde bu konuya yöneldim. Otuzuma yaklaştığım sıralarda bir gün, Barron kucığında bir bebekle çıkageldi. Yaralıydı. Neredeyse bilincini kaybedecek kadar kötü durumdaydı. Bana, bir saldırıya uğradıklarını ve o bebeği ne pahasına olursa olsun korumam gerektiğini söyledi. Bebeği gördüğümde anlamıştım. Barron'un kızı olduğunu... Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Peşinde olduklarını, kaçması gerektiğini söyledi. Sonra da gitti."

Mila'nın gözlerinden akan yaşlar yanağını ıslatıyordu. Babasını bu şekilde dinlemek kalbinin parçalanmasına neden olmuştu. "Fotoğrafı... Sende fotoğrafı var mı?" Mila, babasının neye benzediğini görmek istemişti. Annesi hep, tüm fotoğrafların ve hatıraların büyük bir yangında kül olduğunu söylerdi. Mila da sevgi dolu annesini bu konuda hiç sorgulamamıştı.

Bruno kafasını belli belirsiz sallayarak cüzdanını çıkardı ve yıpranmış bir fotoğrafı bulup ona uzattı. Fotoğrafı alırken Mila'nın elleri titriyordu. Gözlerinden akan bir damla yaş, elinde tuttuğu fotoğrafın üzerine düştü. Birbirine çok benzeyen iki adam yan yana durmuş, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Mila'nın görüşü giderek bulanıklaşırken, babasını ilk defa görmenin verdiği duygu yoğunluğuyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Babası çok yakışıklıydı. Mavi, neşe dolu gözleri tasasız bir şekilde bakıyordu. Koyu kahve saçları isyankâr bir şekilde dağınık duruyordu ve güçlü bedeniyle o kadar yenilmez görünüyordu ki, Mila onunla konuşmak istedi. Onunla sohbet etmeyi özlediğini fark etti. Hiç yapmadığı bir şeyi nasıl özlediğini bilmiyordu. Üvey babası ile abileri ona hiçbir zaman bir baba ve kardeşlerin eksikliğini hissettirmemişti. Yine de kendi babasını,

onu korumak için hayatını tehlikeye atan adamı tanımak isterdi. Hem de çok isterdi.

"Sonra ne oldu?" Sesi biraz daha güçlü çıkmıştı.

Bruno derin bir nefes aldı ve boğazını temizleyerek devam etti. "Sonra bir kez daha geldi. Seni, şimdi anne olarak bildiğin Samantha'ya verdikten yaklaşık on beş sene sonra. Seni sordu. Benim bulunma ihtimalime karşın, seni güvenilir bir ailenin yanına verdiğimi söyledim. Tıpkı senin yaptığın gibi fotoğrafını istedi." Bruno duraksayarak masadaki sudan bir yudum aldı. Elleri ve dudakları titriyordu. "Fotoğrafını görünce..." Durup derin bir nefes aldı ve devam etti. "Tıpkı annene benzediğini ama gözlerini ondan aldığını söyledi."

Mila'nın boğazından hafif bir hıçkırık kaçmıştı. Bruno, yeğeninin acısını paylaşıyormuş gibi kederliydi. Ağlamamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Bu kadarı yeterli. Onu çok üzüyorsun!" Zack'in isyanı acı yüklüydü.

Bruno, "Özür dilerim," derken gerçekten pişman gözüküyordu.

"Hayır, devam et lütfen." Mila her şeyi duymak istiyordu.

Bruno gözlerini sıkıca kapadı ve zorlanarak da olsa devam etti. "En son geçen sene yanıma geldi. Biraz düşünceli gibiydi. Konuşup sohbet ettik. Sonra da..." Sustu. Boğazını güçlükle temizledi. "Sonra da bana bu görüşmemizin son olduğunu, kendime iyi bakmamı söyledi. O sanki... O sanki ölüme gidiyor gibiydi. Yolun sonuna geldiğini, her şeyi senin iyiliğin için yaptığını sana söylememi istedi. Kendine dikkat etmeni ve asla vazgeçmemeni tembihlerken çok üzgündü." Bruno'nun yanğından bir damla yaş süzüldü.

Mila'nın tüm yüzü sıırıslıkla olmuştı. Zack onu sıkıca sararak saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ağlama, meleşim. Ne olursun ağlama." Onun sesi de hafifçe titremişti. Sevdiki kadının çektiği acı parçalanmasına neden oluyordu.

"Yaklaşık altı ay önce ondan bir posta aldım. Postada bazı çipler vardı. Bir mektupta onları iyi saklamamı söylüyordu. Ve bu postayı aldıysam, muhtemelen artık hayatta olmadığını bildiriyordu. Ölüm nedeninin örgüt olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu."

Yas tutan bir sessizlik tüm odayı kaplamıştı. Kimseden çıt çıkmıyor, odadaki iki kişinin kederlerine saygı gösteriliyordu. Mila sevdiği adamın kollarında teselli bulurken, Bruno geçmişe dalmıştı. Aradan ne kadar zaman geçtiği önemsizdi. Barak ve Lincoln odadan çıktığında, BİS ekibi baş başa kalmıştı. Mila'nın gözyaşları dinmiş, derin ve titrek soluklara dönüşmüştü. Zack tek kelime etmiyor, yalnızca sevdiği kadının omzunu sıvazlıyordu.

"Çiplerin ne olduğunu tahmin etmişsinizdir. Onları Kelsy'ye emanet ettim. O da çipleri kendi teziymiş gibi göstererek kamufle etmeye çalıştı. Ama örgüt olayı bir şekilde çözdü ve onlara ulaşmayı başardı. Sonra da sizden çaldılar. Kelsy örgütten haberdardı ve geçmişinde yaşadıkları yüzünden onlardan nefret ediyordu. Neler yaşadığını anlatamam ama çok kötü olduklarını tahmin edersiniz. Yine de benim yüzümden başı belaya girdi. En azından sistemin dışına çıkmayı başardı ve şu an güvende."

Bruno konuşunca, herkes derin bir rüyadan uyanmış gibi irkildi.

"O çiplerin içinde ne vardı?" Bay M'nin bile sesi boğuk çıkmıştı. Her ne kadar BİS'i yöneten sert adam olsa da, tüm ajanları çocukları gibi görüyor ve acılarını en derinden paylaşıyordu.

"Çok tehlikeli bir silahın aktivasyon kodlarını içeriyor."

Bu sözler üzerine Zack'in ağzından "Ve örgüt o silahı haf-taya kullanmak istiyor," cümlesi döküldü.

Bruno başını aşağı yukarı sallayarak onu onayladı. "Ama silahın çalışması için bir bileşen daha lazım." Adam gözlerini yeğenine dikti ve devam etti. "Mila."

Zack olanları kavradığında masaya bir yumruk geçirdi. "Hayır!" Gözlerindeki nefret ve öfke tüm evreni yakmaya yönelikti.

Bruno gözlüğünü gergin bir şekilde düzelterek istemeye is temeye devam etti. "Cemre bu yüzden onun peşinde. Prenses olması bir yana, ona ihtiyacı var. Silahı Barron'a yaptırmışlar ve onu aktive edebilecek tek şey kendi DNA dizilimi. O öldüğüne göre, -ki kendi ölümünü bile DNA'sını yok edecek şekilde düzenlediğine inanıyorum- onun dizilimine sahip başka birine ihtiyaçları var. Yani kızına..."

Mila kafasını sertçe kaldırıp amcasının gözlerinin içine baktı. "O kaltak beni almak istiyorsa, daha çok bekler. Onu kendi ellerimle öldüreceğim!" Mila tam olarak bir prenses gibi azametle konuşmuştu.

Bruno hafifçe gülümsedi. "Senin emin ellerde olduğunu biliyordum, Mila. Ama bildiklerimi size anlatmak, yardımcı olmak için ortaya çıktım. Örgüt beni de kandırarak kullandı ve Masal'ın tezini ele geçirdi. Neyse ki çipleri onlardan korumayı başardım. Özür dilerim, hayatım. Seni korumak için elimden geleni yaptım."

Mila kafasını anlayışla salladı. Amcasının eline uzanıp hafifçe dokundu. "Sana kızgın değilim, amca."

Bruno sevgiyle gülümseyip boğazını temizledi. "İsterseniz size silahın nasıl çalıştığını anlatabilirim." Bay M'nin onay vermesi üzerine devam etti. "Silah DNA mantığı üzerine çalışıyor ve küresel olarak hasar veriyor. Tıpkı logaritmik olarak dağılan bir virüs gibi. Ona tanıtılan DNA dizilimine sahip tüm insanları, temasta bulunmadan öldürme kapasitesine sahip."

Herkes heykel gibi donmuştu.

"Böyle bir fikir kimin aklına gelir ki?" Lucas gözlerini kapatıp kafasını yana yatırdı. "Cemre!" derken dişlerini sıkıyordu.

"Aynı zamanda bunun tersi de mümkün. Yani ona tanıtılan DNA dizilimi dışındaki tüm insanları da öldürebilir. Bu

silahla, belirlediğiniz soya sahip insanlar dışındaki *herkesi* öldürebilirsiniz."

Lucas bir ıslık çaldı.

"Tüm dünyayı katledecekler. Yalnızca onlar ve müttefikleri kalacak. Resmen kendi ütopyalarını yaratacaklar." Mert'in, olayı tüm açıklığıyla anlatan tespiti herkesin kanını dondurdu.

"Tanrı aşkına! Bu nasıl bir hastalık derecesi?" Mila'nın isyanı hepsinin duygularını yansıtıyordu.

Bruno "Onları bir an önce durdurmalıyız," dediğinde herkes düşüncelere gömüldü.

Sessizliği bozan Zack oldu. "Peki, bu silahın etki aralığı nedir. Amerika'dan tüm dünyaya etki edebilir mi?"

"Kuzey ve Güney Amerika'ya ayrı ayrı birer tane yerleştirildi. Asya'da iki, Afrika'da iki tane daha var. Avrupa ve Avustralya'da da birer tane olduğunu biliyorum. İşlerini şansa bırakmıyorlar."

Zack kararlılıkla ayağa kalktı. "Bir an önce operasyonu yapıp örgütü çökertmek zorundayız."

Tüm ekip ona katılarak alarm durumuna geçti. Cemre bu kez sonsuza dek durdurulmalıydı.

Zack tüm dikkatiyle plan üzerinde çalışırken, Lincoln'un odaya girdiğini gördü ama hiç istifini bozmadı. Lincoln, oğlunun kızgın olduğunu biliyordu ama yine de onunla konuşmak zorundaydı. Çok zorlu bir göreve gidiyorlardı. Oradan kimin sağ çıkacağı belli değildi. Hele ki başarısız olurlarsa, zaten dünya üzerinde kimse kalmayacaktı. Bu yüzden, ne olursa olsun Zack'in onu dinlemesi gerekiyordu.

"Konuşmalıyız, oğlum."

Zack gözlerini ekrandan ayırmadan ilgisiz bir tonla cevap verdi. "Meşgulüm."

Fakat Lincoln bu sefer kolayca vazgeçmeyecekti. "Beni dinlemek zorundasın. Neler olduğunu sana anlatmalıyım."

Zack cevap verme zahmetine girmedi.

"Saldırı gerçekleştiğinde, seni ve anneni güvende tutmak için ikinizin de hafızasını ve dövmelelerini silerek sizi korumaya aldım. Daha sonra, zakkum dövmeleleri biraz toparlanınca da sizi bulmak için harekete geçtim. Annen beni hatırlamıyordu ve hayatımın aşkının beni hatırlamaması o kadar canımı yaktı ki, onu başka birisine bırakamayacağımı anladım. Bu yüzden onu kendime yeniden âşık ederek benimle evlenmesini sağladım. Normal dünyada yeni bir hayat kurdum ve eskisi kadar faal olmasa da örgüte yardım etmeye devam ettim. Fakat Cemre'nin ölüsü geri geldiğinde, işlerin karışmaya başladığını hissettim. Bu yüzden zakkum dövmelelere geri döndüm."

Zack babasının konuşmasını dinlerken parmaklarını klavyeden, gözlerini de ekrandan çekmemişti. İlgisiz görünse de, içinde yanan öfke ateşinin giderek büyüdüğünü hissediyordu.

"Peki ya Duncan? Onun bu işlerden haberi var mı?" Zack dayanamayıp kafasını çevirip babasına baktı. Gerçekten perişan ve pişman görünüyordu. Öfkesi biraz olsun dinen Zack, onun vereceği cevabı beklerken gözlerini adamın üzerinden çekmedi.

"Hayır. Onu bu işlere hiç bulaştırmadım."

Zack derin bir nefes aldı. En azından küçük kardeşini tüm bunların dışında tutmak istiyordu. "Bu iyi."

Zack'in duygusuz sesini duyunca gözlerini kapatıp parmaklarını alnına bastıran Lincoln derin bir nefes aldı. "Tüm bunlar bittiğinde..." Sesi titreyince boğazını temizleyerek devam etti. "Tüm bunlar bittiğinde eski hayatımıza geri dönmek istiyorum. Örgütten uzak, normal ailemizi bir araya getirelim."

Zack bakışlarını ekrana çevirdi. Babasına cevap vermemişti.

"Lütfen, oğlum..." Lincoln'un sesi neredeyse yalvarır gibi çıkmıştı.

Zack derin bir nefes aldı ve aldığı oksijen ona yetmiyormuş gibi boğulurcasına geri verdi. Gözlerini kapatıp bir süre

bekledikten sonra babasına döndü. "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, baba. Bunu sen de biliyorsun."

Lincoln oğlunun sözünü kesti. "Olacak! Eğer HannTech'i ve Cemre'yi yok etmeyi başarırırsak, tüm dünya en az elli seneliğine normal seyrine dönecek."

Zack buna inanmak istese de, kötülüğün tek kaynağının Cemre olmadığını bilecek kadar akli başındaydı. "Kötülük her zaman olacak ve biz onlara karşı savaşmaya devam edeceğiz."

Lincoln bu sözlerin doğruluğunu inkâr edemedi. "Ben artık bırakacağım ve annenle normal bir yaşam kurmak için elimden geleni yapacağım. Tek umudum, senin de bir gün ailene geri dönme ihtimalinin olması." Yavaşça ayağa kalkan Lincoln, son bir kez daha oğlunun gözlerine baktı. "Seni seviyorum, oğlum," dedikten sonra arkasını döndü ve dışarıya çıktı.

Zack gözlerini klavyeye dikerek sessizce mırıldandı. "Ben de seni seviyorum, baba."

Kuzey ve Masal BİS merkezine giriş yaptıklarında Masal, Mila'yı tuttuğu gibi odalardan birine soktu. Onların arkasından bezgin bir şekilde bakan Zack ve Kuzey, aynı anda derin birer nefes alarak birbirlerine döndüler.

"Alex ve Julie'ye haber verilmedi, değil mi?"

Zack başını olumsuz anlamda salladı. İki evleneli daha bir hafta olmuştu. Operasyon için yeterince ajanları vardı. Bu yüzden şimdilik onları rahatsız etmek istememişlerdi.

Masal kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, yaramaz yeşil gözlerini Mila'nın şüpheci mavi gözlerine dikti. "Zack'i kendine âşık ettin mi?" Kadının yüzü hevesle parlıyordu.

Mila utanarak hafifçe kızarıırken başını olumlu anlamda salladı.

Masal zafer işareti yaparak yerinde birkaç kez zıpladı ve ellerini dua eder gibi açıp kafasını yukarıya kaldırdı. "Allah'ım, sen bana tüm BİS ajanlarının mürüvvetini görmeyi nasip eyle,

Ya Rabbim. Âmin!" Türkçe yaptığı duayı bitirdikten sonra ellerini yüzüne sürerek arkadaşına döndü.

Mila ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Türkçe biliyordu bilmesine ama bir yerde takılmıştı. Merakına engel olamayarak, "Mürüvvet ne?" diye sordu. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. Tatlı yüzünde oluşan ifadeyle meraklı bir kedi gibi görünüyordu. Masal ona yaramaz bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi.

"Mürüvvet bir nevi baş belası demek. Yani Allah'a, tüm BİS ajanlarının baş belalarını bulduklarını ve onları sürüm sürüm süründürdüklerini görmek için dua ettim," derken sırtıyordu. Bir kez daha "Âmin," diyerek ellerini hevesle yüzüne sürdü.

Mila, Masal'ın biraz önce ona baş belası dediğinin farkındaydı. Ne diyebilirdi ki, kadın haklıydı.

"Kuzey bana olanları anlattı. Sen iyi misin, canım?" Masal korumacı, anaç formuna geçiş yapmıştı.

Mila ona sevecen bir şekilde gülümseyip kafasını salladı. "Çok iyiyim." Yanakları yine kızarmıştı.

"Ah! Bunu Julie'ye de anlatmalıyım. Tavaların işe yarayacağını biliyordum!" Masal cep telefonuna sarılınca, Mila "Aslında o tavalar..." diyemeden kadının "Julie!" diye çığlık atmasıyla ağzını kapattı. Masal, Cadılar Bayramı'nda şeker toplayan çocuklar kadar şen bir şekilde olanları anlatırken, Mila onu gülümseyerek dinliyordu. Masal telefonu bir anda ona uzattığında şaşkınlıkla aldı ve "Efendim?" dedi.

"MİLA! Seninle gurur duyuyorum, kızım! Bunu başaracağını biliyordum!"

Mila, Julie'nin çığlığı beynindeki duyma merkezine zarar vermesin diye telefonu kulağından biraz uzak tutarak cevap verdi. "Teşekkür ederim." Utangaç bir çocuk gibi görünüyordu.

"Sen de ona âşıkısın, değil mi?"

Mila ani gelen soru karşısında afallasa da cevap vermeyi ihmal etmedi. "Evet, âşığım."

Julie ve Masal aynı anda çığlık attılar. "Bunu hemen Alex'e söylemeliyim! Sizi çok seviyorum ve kocaman öpüyorum, kızlar!" Mila arkadan, "Bana ne söyleyecekmişsin, hayatım?" diyen karizmatik bir ses duyduğunda telefon kapandı.

Masal, Mila'ya sarıldıktan sonra, "Hadi şimdi gidelim de erkeklerin hayatına renk katmaya devam edelim, canım." Masal, onu kolundan tuttuğu gibi sürükleyerek yeniden Kuzey ve Zack'in yanına çıkardı. Mert de gelmişti ve yanında Azra vardı.

Masal aynı heyecanla Azra'ya da sarılınca, Mila sırtımtan kendini alamadı. İçinden bir ses, kızın yeni hedefinin Mert ve Azra olduğunu söylüyordu. Nitekim Mert'in bakışları, aynı şeyden onun da şüphelendiğini gösteriyordu. Mila biraz daha sırttı. Mert'in hiç şansı yoktu.

"Bu kadar kız muhabbeti yeter. Bir an önce hazırlanıp harekete geçmeliyiz." Adamın ses tonundan, kızların hedefi olduğunu anladığı belliydi. Zack ve Kuzey, adama *İşin bitti, dostum!* bakışı atarak sırtımtaya başladılar.

Azra yüzünü buruşturduktan sonra sessizce, "Öküz herif!" dedi.

Mila kızın ağzını okuduğu için ne dediğini anlamıştı. Mert de anlamış olmalıydı ki, öfkeli gözlerini kısarak kıza sert bir bakış attı. Azra ise adama korkusuz bir şekilde karşılık verdi.

"Bu konuda ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun, Azra?" Mert'in sesindeki sertlik ince bir kristali kırmadan kesebilecek düzeydeydi.

Azra çikolata rengi gözlerini küstah bir tavırla adamın yüzünde gezdirdi ve hafifçe gülümsedi. "Unuttun mu, Mert? Hafızamla alakalı sorunlarım var." Kızın sesi meydan okur gibi çıkmıştı.

Mert, Azra'ya doğru eğilip, yalnızca onun duyabileceği bir sesle, "Dayak mı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Azra hafifçe gülümsedi ve aynı şekilde cevap verdi. "Atabileceğini mi sanıyorsun?" Kendine güveni yerindeydi. Geçen

aylarda, Mert'le çalışmaları sonucunda kendini biraz olsun tanımayı başarmıştı. Bazı ilginç yetenekleri olduğunu keşfetmişti ama keşiflerini şimdilik kendine saklıyordu. İçinden bir ses, bunun en iyisi olduğunu söylüyordu.

Mert bakışlarını bir süre kızın güzel gözlerinde gezdirdi. Ardından dudaklarına indirdi. "Belki de başka ceza yöntemleri bulmalıyım." Kızın hafifçe kızaran yüzünü görünce ukala bir şekilde gülümsedi. Ne yazık ki bu gülümseme dudaklarından gözlerine çıkamamıştı.

"Çok özür dilerim, gerçekten bölmek istemem ama..." Lucas'ın oyuncu sesi aralarına girince, Azra ani bir refleksle Mert'ten uzaklaştı. Bu hareketi kimsenin gözünden kaçmamıştı, çünkü kızın bunu yapışı biraz fazla profesyoneldi.

Lucas, çocuksu ve sevimli gülümsemesini yüzüne yerleştirerek Azra'ya döndü. Elini uzatarak, "Azra sanırım. Sonunda tanışabildiğimize sevindim," dedi. Adamın gamzeleri kızları baştan çıkarmak için işbaşındaydı. Neyse ki orada bulunan her kızın aklında başka bir ajan olduğundan hepsi bunu görmezden gelebildi.

"Ben de tanıştığımıza çok sevindim." Azra'nın, yüzünün ışıldamasına neden olan gülümsemesi göz alıcıydı.

"Bu kadar geyik yeter. Gidip bir zahmet dünyayı kurtarmamız lazım." Kaba bir şekilde söylenen Mert, kapıya doğru giderken Lucas'ın kafasının arkasına bir tane geçirdi ve Azra'yı kolundan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Azra sesi yerine bakışlarıyla dırdır ederken, geride kalanlar ikilinin sırtlarından bile belli olan kavgalarını zevkle izlediler.

Mert, Azra'yı odasına soktukten sonra, soluk mavi gözlerinin dünya dışı bir alevle parlamasına neden olacak bir öfkeyle ona döndü. Azra'nın bal rengi gözlerindeki alevleri görünce içten içe hissettiği hayranlık yine tavan yaptı.

"Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?" Başlarda kadına son derece kibar ve ilgili davranmaya özen gösteren Mert, kıskançlık gibi yakıcı duyguların esiri olduğundan bu yana sertleşmişti.

Azra adama alayla gülümsedi. "Özel olarak böyle bir çabam olduğu söylenemez."

Azra, Mert'in gücü ve çekiciliği karşısında yumuşamak istiyordu ama adamın son zamanlardaki mantıksız ve soğuk davranışları onu çileden çıkarıyordu. Bu yüzden bilerek adamın damarına basması onun suçu değildi.

Mert kadına bir adımda yaklaştı ve kafasını eğip öfkeli gözlerini yüzünde gezdirdi. Baştan çıkarıcı bal rengi gözleri, esmer teni ve yumuşak dudakları günaha yapılan bir çağrı gibiydi.

"Bir de özel olarak yapsan halim ne olacak, desene." Sesi derinden ve kısık çıkmıştı. Azra ürperdiğini hissetti. Alev denizine dalmış gibi yanan bedeni söz dinlemez olmuştu. Yine de bakışlarını kaçırmadan adama bakmaya devam etti. Mert'in dudakları neşesiz bir gülüşle gerildi. İri, kemikli ellerini kaldırıp kadının yanağını usulca okşadı. "Cesur kadın!" diye fısıldadıktan sonra eğilerek, aylardır düşlerini kurduğu dudakların tadına baktı. Elektrik çarpmış gibi irkilerek geri çekildiğinde, Azra'nın da ondan farklı olmadığını gördü. "Bu da neydi?" diyemeden, Azra parmak uçlarında yükselerek yarım kalan öpücüğü tamamlamak için harekete geçti. Mert, genç kadını güçlü kollarıyla sardı. Ardından kendi çevresinde döndürüp duvara yasladı. Sonra da kendini öpücüğün büyüüne bıraktı.

"HannTech binası zeminde geniş bir alana yayılarak ikinci kattan sonra bir kule formunu alıyor. İlk iki katın tamamındaki güvenlik önlemleri akıl almaz derecede sıkı. Dışarıdan tamamen normal bir şirket görüntüsü veriyor olabilirler ama o binadaki her bir kişi özenle seçilmiş." Zack, toplantı odasındaki gruba plan hakkındaki bilgileri veriyordu. "Kule formunda olan kısımlardan içeriye giriş ya da dışarıya çıkış yok. Çatısı bile tamamen kapalı ve korunaklı." Bu bilgiler ışığında

odada bulunan herkes sıkıntıyla iç çekip hafifçe söylenmeye başladı. "Tüm bina sensörlerle donatılmış. Bir sinek bile binanın dış cephesine konsa kül oluyor. İçeride yabancı birisini algıladıklarında önce ölümcül derecede yaralayıp sonra sorgulamaya başlıyorlar."

Lucas uzun bir ıslık çalınca Kuzey homurdandı, Mert masaya vurdu.

"Bu da neyin nesi? Tanrı aşkına, Beyaz Saray bile böyle korunmuyor." Mert sıkıntıyla sakalını sıvazladı.

Zack devam etti. "Gördüğünüz üzere, bu binaya dışarıdan zorla girmek imkânsız." Diğerleri bu söze istemeseler de onay vermek durumunda kaldılar. "Tabii binadaki görevlilerden birisi değilseniz," dedikten sonra kurnazca gülümseyen Zack, ekrana dört erkeğin resimlerini yansıttı. "Lütfen size yarın HannTech'e gitmeyecek ama orada olacak dört kişiyi tanıtmama izin verin." Zack ekrandaki adamların kimlik bilgilerini aktarırken sırtıyordu. Dördü de HannTech'te çalışıyordu. Her biri veri güvenliği, veri tabanı bölümü, robot kontrol merkezi ve genel bina güvenliğinde görevlilerdi. "Ben, Lucas, Mert ve Barak, bu gece adamları yakalayıp iki günlüğüne derin bir uykuya yatıracğıız. DNA'larını ve yüzlerini kopyalayarak, yarın onların yerine HannTech'e gireceğiz. Bütün gece boyunca, adamların ses tonları da dâhil olmak üzere tüm davranışlarını kopyalıyor olmamız lazım. Boy ve kilo olarak uyuşmalarımız göz önüne alınınca, ben Cemre'nin robotlarının yönetim merkezine gireceğim. Bu merkez aynı zamanda gizli silahın da bulunduğu yer. Lucas veri güvenliğine giderek bizim çatlak hacker'ı etkisiz hale getirecek."

Lucas keyifli bir şekilde sırtıttı. Adamın aklından oldukça yaratıcı intikam planları geçtiğini anlamışlardı. "Hadi yine iyisin, Lulu." Mila'nın sözlerinden sonra odadaki herkes kahkahalara boğulunca Lucas, Zack'e dönüp neredeyse hırlayarak konuştu.

"Ona saygı duyduğumu söylediğimi biliyorum ama vazgeçtim. Bu kadın tam bir baş belası!"

Zack elini keyifle arkadaşının omzuna koydu. "Ve ben o baş belasına ölüyorum, Lulu." Zack'in göz kırpması üzerine kahkaha yoğunluğu had safhaya ulaştı.

"Kapatin çenenizi!" Lucas kollarını önünde birleştirerek somurttu. Bu hareketi, niyetine tamamen zıt bir şekilde etki edince hepsine intikam kokan bakışlar attı. Zack arkadaşının omzuna vurduktan sonra görevlerle ilgili konuşmaya devam etti.

"Mert veri tabanı bölümünde bilgileri saklayan diski ele geçirecek. Barak da güvenlik bölümünden hepimizi izliyor olacak. Kuzey ise BİS merkezinde operasyonu takip edecek ve acil bir durumda müdahalede bulunacak."

Kuzey homurdandı. "Geride kalmaktan hiç hoşlanmıyorum!" Son derece huysuz görünüyordu.

"Merak etme, kocacığım. Ben hemen yanında olacağım." Masal sevgi pıtırıcı gibi gülümsedi.

Kuzey kafasını kederli bir ifadeyle iki yana salladı. "Ben de bundan korkuyordum!" Böylelikle Masal'dan bir tekme kazandı.

"Huysuz adam!" Sinirle söylenen Masal kocasına dik dik bakıyordu. Kuzey kahkaha atarak ona sarıldı ve kendine çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Karşısındaki ikiliyi şaşkın gözlerle izleyen Lucas, komada gibi kıpırtısızca duruyordu. "Bu... Bu adam Kuzey olamaz! Rusya'da kafamı bir yere çarptım ve öldüm, değil mi?" Lucas, Zack'e dönmüş gözlerini kırıştırıyordu.

Zack kafasını iki yana salladı. "İnan dostum, hepimiz bu şoku atlattık. Hatta ben gizlice Kuzey'den kan alıp DNA testi bile yaptım. Adam gerçek!" Dudaklarından kaçmaya çalışan bir gülümsemeyi zor zapt ediyordu.

Kuzey, arkadaşının itirafını duyunca dikkatini ona verdi. "O kanı testler için aldığını söylemiştin." Sesi sakın ama ölümcüldü.

Zack omzunu silkti. "Birazını da test için kullandım. Ne yani, kalanını atsa mıydım?" Zack arkadaşına arsızca sırtarak göz kırptıktan sonra, Kuzey onu fiziksel olarak yaralayamadan

konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Gerekli bilgileri ve yapılacak işlerin bir özetini hepinizin ajan saatlerine aktarıyorum. Barak'ın saati olmadığı için bilgileri ona çiple vereceğim."

Barak, Zack'e tehditkâr bir bakış atıp söylendi. "Sanki saat isteyen vardı!" Kızlar kıkırdayınca kollarını göğsünde birleştirerek somurttu.

"Adamları kaçırdıktan sonra BİS merkezine getirip burada tutacağız. İşimiz bittikten sonra da evlerine geri bırakacağız. Bu gece için hepimize bol şans!" Sözlerini tamamlayan Zack, aktarımları yaptı ve çipi Barak'a fırlattı. "Yarın sabah görüşürüz," dedikten sonra herkes birer birer odadan çıktı. Önlerinde uzun ve yorucu bir süreç vardı. Sonunda ne olacağı, o an için meçhuldü.

Yirminci
Bölüm

[Faint, illegible handwriting covering the page]

[Faint, illegible handwriting at the bottom of the page]

Tık, tık, tık...

Kuzey, BİS merkezindeki monitörün başında, Zack, Mert ve Lucas'ın, yüzlerinde gayet sıradan bir gülümseme ile Hann-Tech binasına girişlerini izledi. Rollerini oldukça başarılı yapıyorlardı. Barak, binanın girişinde onları görmezden gelerek, sıkıcı bir iş gününü yaşayan normal bir güvenlik görevlisi gibi kahvesini yudumluyordu.

Tık, tık, tık...

Dikkat çekmemesi açısından normal bir sabah geçirecek, öğlene doğru harekete geçeceklerdi. Zaçk, masasına oturarak iş arkadaşlarına selam verdi ve bilgisayarını açtı. Lucas, güvenlik bölümündeki arkadaşlarıyla önceki gece oynanan Yankees – Mets maçını tartışmaya başladı. Mert ise sessizce masasına oturup kimseyle muhatap olmadı.

Tık, tık, tık...

"MİLA!"

Kuzey sonunda dayanamayarak Mila'nın, kulağının dibinde çıkardığı tekrarlı tık sesi yüzünden bağırды.

Masal anında kocasının omzuna minik yumruğuyla bir tane geçirdi ve yavru bir kediye sarılır gibi Mila'ya sarıldı. "Kuzey! Biraz nazik ol!"

Masal'ın yeşil gözlerindeki sinirli pırıltılara bakan Kuzey homurdandı. "Siz de biraz sessiz olun!" Kükredikten sonra, karısının intikam kokan bakışlarını görmezden gelmeyi tercih eden Kuzey yeniden ekrana döndü. Baş çok fena beladaydı. Biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu. Derin bir nefes alıp kafasını

iki yana salladı. Masal onu yaratıcı bir şekilde çileden çıkarmadan önce karısının gönlünü almalıydı. Yatakta. Bu düşünceyle sırtıtan Kuzey, Masal'ın kuşkulu bakışlarını üzerine çekti.

"Aklından geçen her neyse şu an hiç sırası değil, Kuzey."

Masal'm yanakları hafifçe pembeleşmişti. Kuzey ona çapkınca sırttıktan sonra keyifli bir şekilde konuştu. "Ben de sırası geldiğinde yapacaklarımı düşünüyorum zaten." Göz kırparak karısının yanaklarını saçlarıyla aynı renge boyadıktan sonra önüne döndü. Bugün, oldukça tehlikeli bir görevleri vardı ve bu işi başarıyla tamamlamak zorundaydılar. Dikkatini çok sevgili karısından çekip ekrana verdiğinde, operasyon yavaş yavaş gerçekleşmeye başlamıştı.

Lucas rutin işlerini tamamlayarak saat 11:01'de güvenlik bölümüne gitmek için harekete geçti. Adımları sakın ve aldırmazdı. Biraz sonra HannTech'te büyük bir karmaşaya neden olmayacakmış gibi de umursamazdı. Güvenlik katına geldiğinde kartını, parmak izini ve retinasını okuttu. Kabul etmeliydi ki, HannTech güvenlik işini gerçekten çok ciddiye alıyordu. Lucas görev detaylarını araştırmıştı. Binanın yedinci katında, tüm sistemlerin güvenliğinden sorumlu bir kişi vardı. Henüz kimse yüzünü görmemişti. Hiçbir yerde kaydı ya da kişisel bilgileri yoktu. BİS ekibi o kişinin, konuştukları hacker olduğundan neredeyse emindi. Lucas hafifçe sırttı. Gün intikam günüydü ve Lucas'ın bu konularda fazlasıyla güçlü çalışan bir hayal gücü vardı.

Güvenlik odasına girişi rutin bir kontrol olarak görülecekti. Lucas'ın yerine geçtiği adam, yani Michael Blooms, her hafta salı günü yaklaşık yirmi dakika süren bir kontrol yapıyordu. Bugün de salıydı ve Lucas kontrolleri yaparken tüm güvenlik duvarlarını devre dışı bırakacak, böylelikle Zack ve Mert'e diğer sistemlere geçiş izni vermiş olacaktı.

Güvenlik odasına girdiğinde gözlerini hızlıca etrafta gezdirdi. Yaklaşık on tane monitör yerden bir buçuk metre yüksekliğe

monte edilmişti. Normalde insan bu ekranlarda görüntüler görmeyi beklerdi ama öyle değildi. Her bir ekranda değişik dillerde yazılmış onlarca program açık duruyordu. Bir tane-sinden Beethoven'ın Dokuzuncu Senfonisi'nin notaları yükseliyordu. Odanın hemen sağında bir resim paleti ve yere saçılmış boyalar vardı. Lucas kaşlarını şüpheyle çattı. Bu odada görmeyi beklediği son şey resim paletiydi. Dikkatinin dağılmasına izin vermeyerek incelemeye devam etti. Resim paletinin iki metre solunda bir kapı daha vardı. Hafifçe aralık olduğundan başka odaya açıldığı anlaşıyordu. Kapıdan, tek kişilik bir yatak, küçük bir dolap, bir lavabo ve birkaç kişisel eşyanın olduğu oda rahatlıkla görülebiliyordu. Anlaşılan burada gerçekten birileri yaşıyordu.

Lucas kontrol sırasında burada yaşayan kişinin ortalarda olmayacağını biliyordu. Nedense HannTech, bu kişiyi sır gibi saklıyordu. Lucas incelemesini bitirdikten ve odada kimsenin olmadığını teyit ettikten sonra bilgisayarın başına geçti. Yazılan kodlara bir göz attığında da ağzının açık kalmasına engel olmadı. Bu kodlar kesinlikle usta işiydi. Ne yaptıklarını çözecek kadar zamana sahip olsaydı, hepsini tek tek inceleyebilirdi. İstemeye istemeye bir ekrandaki kodu kapatarak sistemlere erişmeye başladı. Yaklaşık üç dakika sonra Zack ve Mert'in geçişleri tamamlanmıştı. Lucas sırtarak arkasına yaslandı. Ufak bir çıtırtı duyduğunda arkasını döndü ve suratının ortasına gelen sert bir beyzbol sopasından son anda kaçtı.

Mert, Lucas tarafından ajan saatine gönderilen onay mesajını aldıktan sonra, yanında getirdiği belleği veri tabanı sunucusuna taktı ve gerekli kodları girdi. Aktarım başladığında kollarını göğsünde birleştirip sabırla beklemeye koyuldu. Akından çok fazla düşünce aynı anda geçiyordu. Çoğunluğunda ise tek isim vardı. Azra.

Onu ilk bulduklarında kadının kafası çok karışık ve utanç verici bir çocuk gibiydi. Hafızasını, yalnızca yaşamasını sağlayacak

bilgileri hatırlayabilecek kadar kaybetmişti. Kim olduğunu, nerede yaşadığını, ailesi olup olmadığını bile hatırlamıyordu. Aylardır hafızası ve beynindeki hasarla ilgili çalışıyorlardı. Beyninde, olmaması gereken minik bir nokta bulmuşlar ama çok derinde olduğu için ne işe yaradığını çözememişlerdi.

Ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Bu konuda ne kadar başarılı olduğunu ise, kızın onu her gördüğünde limon yemiş gibi görünen yüzünden anlayabiliyordu. Kızın güzel gözleri ve ona *öküz* deyişi aklına gelince gülümsedi. Ardından geçen günkü öpücüğü düşünerek gülüşünü yüzünden sildi. Sonunda içgüdülerine yenik düşerek kızı öpmüş, sonra da tek kelime etmeden odadan çıkıp gitmişti. Derin bir nefes aldı. Kız ona *öküz* demekle sonuna kadar haklıydı.

Fakat son zamanlarda, Azra'da bir değişiklik olmuştu. Sanki daha sert, daha bilinçli ve daha güçlüydü. Birkaç defa oldukça zor durumlardan kurtulmuştu. Mesela neredeyse üzerine düşecek olan bir dolaptan o kadar hızlı bir şekilde ve ani bir refleksle kaçmıştı ki, normal bir insanın bunu yapabilmesi neredeyse imkânsızdı. Kıza bunu nasıl yaptığını sorduğunda, bilmediğini söylemişti. Mert'in içinde kötü bir his vardı. Artık Azra'nın kim olduğunu öğrenmeleri, BİS'in güvenliği açısından fazlasıyla önem arz etmeye başlamıştı.

Veri aktarımının tamamlandığını belirten ses çıktığında saatine baktı. On üç dakika sürmüştü. Bu süre planladıklarından iki dakika daha erkendi. Zack'in, Azra hakkında bir dosya bulduğunu söylediğini hatırlayarak dişlerini sıktı. Zack'e, ajan saati aracılığıyla işini bitirdiğini bildiren mesajı gönderdikten sonra gözlerini sunucuya dikti. Eli klavyeye gidip arama çubuğuna *Azra* yazdığında, dudaklarının arasından küçük bir fısıltı dökülmüştü.

"Kimsin sen, Azra?"

Zack, Mert'ten gelen onay mesajını görünce derin bir nefes aldı ve robotların yönetildiği ana merkeze girdi. Girdiği odanın

tavanı yerden neredeyse beş metre yükseklikteydi. Hiç penceresi yoktu. Duvarlar on metre kalınlığında betondtu. Betonun ortasına ise beş metre kalınlığında yekpare çelik duvarlar yerleştirilmişti. Yani beton kırılrsa bile, çelik duvarlar içeriye girişe izin vermezdi. Zaten bu yüzden bu kadar zor bir yol seçmişlerdi. Daha önce araştırırken odanın özelliklerini öğrenmişti. Ortasında uzun bir yol vardı. Duvarlarında ise, büyük boy kavanoz gibi görünen kapsüllerde onlarca Cemre robotu saklanıyordu. Bir BİS ajanı için tam bir kâbus gibiydi. Zack midesinin bulandığını hissetti. Onların yalnızca birer makine olduğunu bilmesine rağmen, gerekli yazılımlar yüklendiğinde Cemre'nin birebir kopyası olacaklarını düşünmek sinirlerinin zıplamasına neden olmuştu.

Kendini sakinleştirerek yolun sonundaki ana sunuculara ulaştı. Genel plan sunuculara bir virüs bulaştırıp, sonra da bulundukları odayı patlatmaktı. Virüs, eğer başka merkezlerde yedek sunucular varsa onları tamamen etkisiz hale getirecekti. Diğer merkezlerle birlikte eş zamanlı olarak yapılacak patlama da hem Cemre'nin robotlarını hem de kullanacakları gizli silahı yok edecekti. Zack patlatma işini çok sevmişti. Sonunda Bay M'nin ortalığı biraz dağıtmaya ikna olması harikaydı.

Virüsü sunuculara bulaştırmak için gerekli komutları girdi ve virüs işini yaparken, tüm HannTech binasını havaya uçuracak bombayı yerleştirmeye başladı. İşini bitirince Lucas'a haber verecek, o da yangın alarmını çalıştıracaktı. Bina tamamen boşaldığında bomba uzaktan kumanda edilerek patlatılacaktı. Böylelikle kimse zarar görmeyecekti. Her şey oldukça detaylı ve titiz planlanmıştı. Bir aksilik olmazsa, yaklaşık on dakika sonra Cemre hayatlarından silinip gidecekti. Tek sorunlu nokta, böyle durumlarda her zaman bir aksiliğin olmasıydı.

Lucas oturduğu sandalyeyi ayağıyla ittirerek sağa kaydı ve suratına gelen sopadan böylelikle kurtuldu. Karşısında, siyah saçlarının arkası kısa kesilmiş ama önü çene hizasına kadar

uzun bırakılıp maviye boyanmış bir erkek çocuğu duruyordu. Üzerinde çok bol bir AC/DC tişörtü, altında da dar paça bir kot vardı. Tişörtü neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Kaşındaki piercing ile son dönemdeki asi çocuklara benziyordu. Gözlerinin çevresi simsiyah bir kalemle çevrelenmişti. Beyzbol sopasını havalı görünen ve kendine güvenden kaynaklandığı belli olan bir rahatlıkla omzuna atmıştı.

Yaklaşık on beş on altı yaşlarında olmalıydı. Lucas sırtıttı. Mila'ya o hacker'ın bir erkek olduğunu söylemişti. Bu gerçeği kızın yüzüne vururken çok zevk alacaktı. Tabii o sırada kendini kurşungeçirmez bir kapsüle hapsetse fena olmazdı. Çocuğun neredeyse simsiyah denecek kadar koyu kahverengi gözleri vardı ve öyle büyük bir zekâyla bakıyordu ki, Lucas onunla konuşmak istedi.

"Misafirlerine her zaman bu kadar kaba mı davranırsın?" Sesi, ders veren bir ebeveyn gibi çıkmıştı. Çocuk ifadesiz bir şekilde bakarak dudağının bir kenarını kıvrırdı. Yüzündeki çarpık gülümseme ona tehlikeli bir hava katmıştı. Lucas da yamuk bir şekilde gülümsedi ve ellerini ceplerine soktu. "Dilini mi yuttun?" Aradaki uzun sessizlikten rahatsız olan Lucas sıkın bir tavırla konuşunca, çocuğun yüzündeki gülümseme biraz soldu. Asıl amacı Mert ve Zack'e zaman kazandırmaktı. Bu yüzden çocuğu oyalayabildiği kadar oyalamalıydı.

"Tanrı size bir yüz vermiş, bir tane de siz eklemeyin."

Lucas, çocuğun sesi beklediğinden çok daha yumuşak çıkınca şaşırdı. Aslında şaşırması gereken konu çocuğun sesinin yumuşaklığı değil, yüzündeki maskeyi fark etmesi olmalıydı. Yine de beyin onundu, karar onundu. İstedikine şaşıрма özgürlüğünü kullanmak istiyordu.

"William Shakespeare. Etkileyici!" Lucas'ın kıvrırma çabaları, ofsayta düşmüş bir futbolcunun gol atma çabaları kadar anlamsızdı. Yine de yalan söylemiyordu. Bu çocuktan bir Shakespeare alıntısı beklemediği bir gerçektir. "Ama eminim Shakespeare bu sözü söylerken, senin kastettiğin şeyi düşünmemiştir."

Rahat bir tavırla yüzündeki maskeyi ve sesini değiştiren mekanizmayı çıkardı. Zaman kazanmak için gerekirse soyunurdu bile. Bir dakika! Soyunmak mı? Lucas dişlerini sıkarak, Yekta olayının ruhunda oluşturduğu derin yaraları yumrukla- rıyla kapamak istedi. Ancak o kapama işlemine başlayamadan çocuk kahkahayı bastı. Lucas bunun nedenini anlamak ama- cıyla kaşlarını çatı. Zaten anlama eylemini gerçekleştiren de kaşlarıydı. Zihninin ortalama büyüklükteki bir galaksi kadar karmaşık ve yoğun çalışma şeklini bir kenara koyarak kolla- rını önünde birleştirdi ve çocuğa döndü.

“Yüzümde bir palyaço burnuyla doğmadığıma eminim.” Ço- cuk duraksadı ve ona anlamaz gözlerle baktı. Lucas gözlerini devirip oflayarak konuştu. “Yani diyorum ki, gülünecek bir şey mi var?” Çocuk bir kez daha kahkaha atınca, Lucas çaktırma- dan saate baktı. Yaklaşık on iki dakika geçmişti. Mert veri ak- tarımını tamamlamak üzere olmalıydı. Bu çocuğu on dakika kadar daha oyalaması gerekecekti.

“Lulu, aşkımdan buralara kadar geleceğini tahmin etme- miştim.”

Lucas olduğu yerde donup kaldı. Yine o lanet olasıca sinir bozucu lakabı kullanmıştı. Gözlerini kısarak korkutucu bir sesle konuştu. “Seni geberteceğim, çocuk!” Ellerin yumruk yapmış, öne doğru bir adım atmıştı.

“Benim bir ismim var!” diye karşılık veren çocuk da sinir- lenmiş gözüktüyordu.

Lucas, çocuğun rahatsız olmuş tavrına karşılık alayla gü- lümsedi ve umursamaz, sinir bozucu bir şekilde cevap verdi. “Umurumda değil. Sen yalnızca bir çocuksun.”

On yedi dakika geçmişti. Son beş dakikası kalmıştı.

Çocuk geriye doğru bir adım attı ve burnunu kaldırdı. “Ah, anladım! İsim mevzusundan dolayı bana kızgınsın.”

Lucas gözlerini kısarak çenesini sıvazladı. Ardından gam- zelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle ona baktı. Çocuğun

şaşkınlıkla bakakaldığını ve hafifçe kızardığını görünce kafası karıştı. "Bunu da nereden çıkardın?"

Lucas'ın gamzeleriyle birleşerek daha da etkileyici hale gelen gülümsemesi alaycı sesine eşlik ederken, çocuğun bakışları sertleşti ve yüz ifadesi umursamaz maskesinin arkasına gizlendi.

"O zaman sana Lulu dememde bir sakınca yok herhalde."

Lucas, umursamaz görünmek istese de başaramadı. Nereden mi anlamıştı? Çocuğun ona pişmiş kelle gibi bakıp sırtımasından elbette.

Son iki dakika... Lucas'ın bu çocuğu iki dakika daha oyalaması gerekiyordu. Sonra Mert ve Zack işini bitirmiş olacaktı. Ağzını açıp cevap veremeden önce kulakları sağır edecek derecede yüksek bir ses duyuldu. Aynı anda çocuk da ağır bir küfürle üstüne atlayınca, günün planladıklarından biraz daha karmaşık geçeceğini anlamıştı. Çünkü bu çalan yangın alarmı değil, tehlike çanlarıydı.

Zack bombaları yerleştirip arkasını döndüğünde, gözleri yılan yeşili gözlerle kesişti.

"Cemre!"

Cemre soğukça gülümseyip öne doğru bir adım attı. Elinde bir silah vardı ve yalnızdı. Anlaşılan bu kez teke tek dövüşmek istiyordu. Zack'e göre hava hoştu. Yalnızca bir robot bile olsa, onu kendi elleriyle parçalamak biraz rahatlamasını sağlayacaktı.

"Sen hangisisin?" Cemre'nin gözleri kısılmıştı. Sanki içini görmek istermiş gibi keskin bakıyordu.

Zack gülümsedi ve yüzündeki maskeyi çıkardı.

"Zack!" Cemre sinirlenmiş gözüktüyordu. "Bu ne cüret!"

Cemre'nin, bir robot için oldukça sert ve yüksek çıkan sesi, Zack'in yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Bu kadar yüksek ses çıkarabilmen heyecan verici. Son model ses kartlarını mı kullandınız?"

Zack'in ukala cevabı nedeniyle daha da sinirlenen Cemre, neredeyse dişlerini gıcırdatacak. "Kapa çeneni!"

Cemre'nin her zaman soğukkanlı olan tavrını ilk kez bu kadar sert ve kaba gören Zack, doğru noktaya parmak bas-tıklarını anlamıştı. Gerçi parmak basmakla kalmamış, bir de o noktaya bomba yerleştirmişlerdi. Bu, kesinlikle işin en mü-kemmel kısmıydı.

"Çenesini kapayacak olan sensin, Cemre. Hem de sonsuza dek!"

Cemre, gözünü bile kırpmadan ateş etti. Kurşun Zack'in yanağını hafifçe sıyrarak kanattı. Bir damla kan yanağından sü-zülerek gömleğinin üzerine damladı.

"Seni buradan sağ çıkarmayacağım, Zack Feller. Bunu iyi dinle. Ben gideceksem, en azından yanımda diğer BİS ajanla-rını da götüreceğim." Sözlerini tamamlar tamamlamaz, bom-banın bulunduğu yeri hedef alan Cemre, psikopatlarla yaraşır bir biçimde gülümsedi. Zack onun ne yapacağını anlamıştı. Tüm binayı, içindekilerle birlikte havaya uçuracaktı. Bu da Lu-cas, Mert ve Barak'ın da hayatının tehlikeye gireceği anlamına geliyordu. Diğer yüzlercesi ile birlikte...

Cemre histerik bir kahkaha attı ve Zack öne atılıp koluna vurmadan önce tetiğe bastı.

Mert, Azra'nın dosyasında yazılanları okurken sıcak bir öf-kenin tüm kanını yaktığını ve vücuduna yayıldığını hissetti. Bu olamazdı. Azra, tüm bunları yapmış olamazdı. Ama Mert onu ne kadar tanıyordu ki? Yalnızca hafızasını kaybeden masum bir kız olduğunu düşünmüştü. Dişlerini sıkarak sunucuya bir yumruk geçirdi. Elinden damlayan kan yere ulaştığında, kulak-ları sağır eden bir alarmin sesini duydu. Bulunduğu odanın du-varları sarsılarak parçalanırken, korunmak için kendini geriye attı. Belleği yerinden çıkaramamıştı. Bir kez daha belleğe ulaş-maya çalıştı ama bu kez duvar tamamen yıkılarak sunucunun

üzerini ağır betonla kapattı. Mert öfkeli bir şekilde küfretti ve başka çaresi olmadığından hızlı adımlarla çıkışa koşmaya başladı. Alarmı Lucas çalıştırmamıştı. Çalıştırmadan önce mesajın gelmesi gerekiyordu ama ortada mesaj falan yoktu. Bu da demek oluyordu ki, büyük ihtimalle birileri yakalanmıştı.

Lucas, çocuğun üzerine atlayamadan karnına bir tekme yiyerek sendeledi. Kendini toparlayana kadar çocuk çoktan bilgisayarların başına geçmiş, odaları taramaya başlamıştı. Bir yandan da farklı bir dilde küfürler ediyordu. Lucas'ın, belki de ilk defa duyduğu bu dilin ne olduğunu anlayamaması sinirlerini bozmuştu.

"Bu inanılmaz! Cemre'nin robotlarını elinizi kolunuzu sallaya sallaya yok edebileceğinizi mi sandınız? Çok aptalsınız!"

Çocuğun sert sesini duyunca ekrandaki görüntüye bakan Lucas, olduğu yerde donup kaldı. Çünkü Zack, Cemre ile karşı karşıya duruyordu ve o lanet robot, arkadaşına bir silah doğrultmuştu. Bir kurşun Zack'in yanağını sıyrınca, Lucas hayvani bir ses çıkardı ve öne atıldı. Fakat çocuk onu bir kez daha durdurmayı başarmıştı. Yaşına göre oldukça güçlüydü. Ayrıca iyi bir tekniği vardı.

"Bana dokunursan arkadaşın ölür!" Adeta hırlayarak konuşan çocuk, Lucas'ın duraksamasına sebep oldu. Elleri klavye üzerinde dehşet bir hızla hareket ederken hâlâ mırıldanıyordu. "Olamaz!"

Çocuk panikle bağırınca Lucas elinde olmadan irkildi. Cemre bombaya nişan almıştı ve Zack onun üzerine atladığı anda da silahı ateşlenmişti. Sonrasını ekrandan görmesine gerek yoktu. Büyük çaplı bir sarsıntıyla beraber tüm duvarlar yıkılmaya, alevler akıl almayacak bir hızla binayı sarmaya başlamıştı. Çocuk halen ekran başında bir şeyler yapıyordu. İşini bitirdiği anda Lucas, çocuğu kolundan tuttuğu gibi kapıya doğru koşmaya başladı. Çalan alarmdan dolayı binanın çoğu boşalmıştı. Hızla merdivenlerden inerek zemindeki boş alana

ulaştıklarında bina sallanıyordu ve yıkılmak üzereydi. Neyse ki bu bina, normal bir yapıya göre çok daha güçlü inşa edilmişti. Zaten bu yüzden Lucas ve çocuk, bina yıkılmadan zemine ulaşmayı başarmışlardı.

Lucas ikinci kez düşünmeden Zack'in bulunduğu yere doğru yöneldi. Çocuk, kolunu tutup onu durdurduğunda bina tehlikeli bir biçimde sallandı.

"Oraya gidersen sen de ölürsün. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Lucas, çocuğa bir anlığına hipnotize olmuş gibi baktıktan sonra silkindi. Zack bombanın hemen yanındaydı. Cemre ateş ettiğinde ise ona doğru atılmıştı. Oradan çıkmış olmasının, sağ olmasının imkânsızlığını o da biliyordu. Ama beyninin bilmesi başkaydı, kalbinin kabul etmesi çok daha başka bir olaydı.

"Hayır!"

Bağırdığı anda çocuk üzerine atladı ve onu kolundan tutup yere yatırdı. Tam o anda, Lucas'ın bulunduğu yere bir moloz yığını düştü. Çocuk resmen onun hayatını kurtarmıştı. Lucas inanamayan gözlerle onun koyu gözlerine bakıp başını iki yana salladı.

"Bu olamaz! Zack olmaz!"

Neredeyse histerik bir şekilde gözlerini kırıştırarak, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi çocuğa bakıyordu. Bir damla yaş yanağından süzülürken, çocuk avucunun içiyle Lucas'ın yanağına dokundu.

"Üzgünüm ama şimdi çıkmalıyız." Hızla ayağa kalktı ve hâlâ şokta gibi görünen Lucas'ı sürükleyerek binanın dışına çıkardı. Kalabalığın bulunduğu bölgeye ulaştıkları anda bina yerle bir oldu. Yoğun bir toz tabakası havayı ağırlaştırırken, Lucas'ın hissettiği tek şey kocaman bir boşluktu. Yığılırcasına yere oturdu ve dizlerini kırarak kendine çekti. Çocuk da onunla birlikte yere çöküp, ellerini Lucas'ın yumruk olmuş ellerinin üzerine koydu. "Adım Mysty, seni geri zekâlı. Ve ben bir kızım, oğlan değil.

Üstelik yirmili yaşlarımdayım. Şimdi gitmem gerek ama son olarak," dedi ve cebinden bir şey çıkarıp Lucas'ın eline tutuşturdu. "Arkadaşın için... Umudunu kaybetme," dedikten sonra ayağa kalkıp koşar adımlarla oradan uzaklaştı.

Lucas ne kızın gidişinin farkındaydı, ne de çevresinde olup bitenlerin. Elinde ne tuttuğunu bile bilmiyordu. Yalnızca boş gözlerle yere bakıyordu. Zack gitmişti ve artık bunun bir geri dönüşü yoktu. Dünyada yalan olmayan tek gerçeklikteydi. Ölmüştü!

Mila, ekran başında olanları gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Kuzey çalıştığı ekranlardan birisini tek yumruğuyla paramparça edince kalbine bir ağırlık çöktü. "Ne oldu?" Sesi titriyordu.

Kuzey ona bakmadı. Yalnızca sıkı bir küfür etti ve telefona sarıldı. Telefon açıldığında, "Zack," dedi yalnızca. Mila da pürdikkat onu dinliyordu. Masal, Mila'nın elini tutmuş, ona destek verircesine sıkıyordu. Kuzey bir süre sessiz kaldı. Karşdakini dinlediği belliydi ama sert yüz ifadesinden bir şey belli olmu-yordu. "Bu imkânsız!"

Mila ve Masal aynı anda irkildiler. Kuzey bir süre daha telefonda konuşup kapattıktan sonra kızlara döndü. "Patlama planlanandan erken oldu. Ben oraya gidip neler olduğunu kontrol edeceğim. Siz burada kalın ve benden haber bekleyin," dedikten sonra kızların cevap vermesine fırsat bırakmadan odadan çıktı.

Mila ancak Masal yanaklarına dokunup onları sildiğinde gözyaşlarının aktığını anlayabilmişti. "Onlar... Onlar iyidir, değil mi?" Boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Masal, acı dolu bir ifadeyle arkadaşının yüzüne baktı ve ona cesaret vermek istercesine gülümsedi. "Eminim iyilerdir, Mila. Onlar BİS ajanı. Kimse onlara bir şey yapamaz."

Mila da buna güvenmek istiyordu. Tüm kalbiyle Masal'a inanmak istiyordu ama nedense içinde uğursuz bir his vardı.

Kuzey, HannTech'ten geriye kalan moloz yığınınına ulaştığında Lucas'ı binanın, daha doğrusu yıkıntıların önünde otururken buldu. Elinde bir şey tutuyordu ve kıpırdamadan yere bakıyordu. Mert hemen yanında onunla konuşmaya çalışıyordu. Fakat Lucas'ın ağzından tek kelime çıkmıyordu.

"Lucas!" Kuzey arkadaşının omzuna bir yumruk geçirdi. Lucas yalnızca sallandı ama gözünü yerden bir an bile ayırmadı. Kuzey, Mert'e döndü. "Zack nerede?"

Mert yorgun bir şekilde başını salladı. İkisinin de üstü başı toz olmuştu. "Lucas! Kendine gel! Zack'i kurtarmamız lazım." Kuzey'in sert sesi binanın yıkılması nedeniyle zaten şokta olan diğer insanları korkuttu ama Kuzey umursamadı. Zack'i bulmaları gerekiyordu. Yoksa... Yoksası falan yoktu! Zack'i bulacaklardı! O kadar!

"Zack..." Lucas kırık bir sesle konuştuğunda diğerleri ona dönüp dikkatle dinlemeye başladılar. "Öldü," dediğinde ise, tüm dünya üçü için durmuştu. Kimse nefes almıyor, dünya güneşin etrafında dönmüyordu. Kuzey, yüzündeki asık ifade oyu-larak oraya oturtulmuş gibi sabit bir şekilde arkadaşına bakı-yordu. Mert, tüm kemikleri çıkartılıp yerine demir koyulmuş gibi hareketsizdi. Lucas'ın gözünden bir damla yaş süzüldü ve yere damladı. Kuzey, yerdeki o ıslak noktaya bakarken hiçbir şey yapamıyordu. Mert ise, hâlâ olanları algılayamamış gibi boş gözlerle karşıya bakıyordu.

"Hayır!" Kuzey ciğerlerindeki tüm nefesle bağırduğında, Lucas ve Mert adam sanki mırıldanmış gibi ona baktılar. "Yanlış görmüşsündür, Lucas! Zack ölmüş olamaz!"

Lucas bakışlarını yerden kaldırmadan, cılız bir sesle konu-ştu. "Ama gördüm. Cemre bombaya ateş ettiğinde Zack onun üzerine atladı ve sonra tüm bina yıkılmaya başladı. Zack... O, bombanın beş metre yakınındaydı, Kuzey. Oradan çıkmış ol-ması imkânsız."

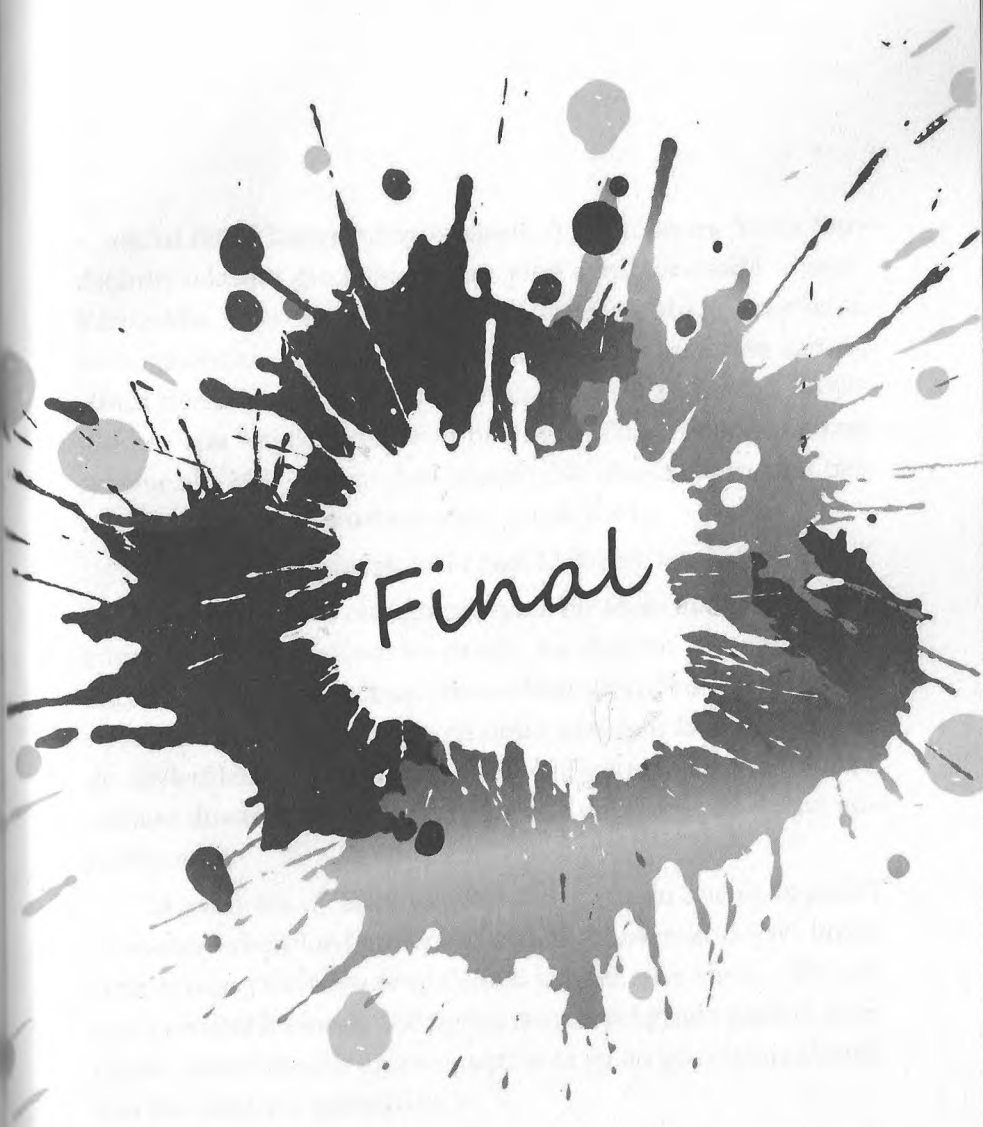
Lucas sözlerini bitirdiğinde Kuzey de onun yanına çökerek yere bakmaya başladı. Mert de yığılırcasına oturdu.

Barak yanlarına ulaştığında nefes nefeseydi. "Her yerde sizi arıyordum. Zack nerede?"

Sorusunu duyup duymadıkları bile meçhul olan üç adamdan hiçbiri ona cevap vermedi. Yalnızca yere bakmaya devam ettiler.

"O öldü, Mila. Çok üzgünüm."

Mila, dün duyduğu bu sözlerden sonra bir daha uyumamıştı. Yemek yememiş, neredeyse nefes bile alamayacak hale gelmişti. Bacaklarını kendine çekip kollarını çevresine sararak yatağında kıpırtısız bir şekilde oturuyor ve yalnızca karşıya bakıyordu. İçinde onu kemiren bir canavar vardı ve durmaksızın çalışıyordu. Mila ölmek istiyordu. Sevdiği adamın yanında olmak istiyordu. Zack olmadan geçecek bir hayat, yaşamaya değmezdi. Yine de hiçbir şey yapmadı ve oturmaya devam etti. İntihar etmek için bile gücü kalmamıştı.

Final

Zack'in ölüm haberinden yaklaşık üç gün sonra Yekta kardeşinin odasına girdiğinde, onu yine aynı konumda otururken buldu. Mila ölü gibiydi. Zorla içirdikleri birkaç yudum su ve boğazından döktükleri çorba ile duruyordu. Zaten zayıftı, şimdi neredeyse kemikleri sayılacak duruma gelmişti. Böyle giderse onu kaybedeceklerini biliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi. Mila onların her şeyiydi. Ne olursa olsun, onu battığı bu karanlıktan kurtarmaları gerekiyordu.

"Cenaze bugün olacak, Mila. Saat 13:00'de Ulusal Mezarlık'ta."

Yekta üç gündür olduğu gibi yine bir tepki alamamıştı. Yüzünü çaresizce sıvazladı ve yatağa, kardeşinin yanına oturdu. Bacaklarını iki yana açmış, ellerini birleştirerek öne doğru eğilmişti. Yere bakıyordu. Mila ne onun varlığını fark ettiğine, ne de söylediklerini duyduğuna dair bir işaret veriyordu. Karşısındaki duvara bakıyor ve bu dünyada değilmiş gibi dalgın görünüyordu.

"Bu yalnızca..." Yekta kardeşi için duyduğu acıdan ve Zack'i bu kadar erken kaybetmenin verdiği ızdıraptan dolayı boğazına oturan yumruyu temizlemek için bir süre sustu. "Bu yalnızca sembolik olacak." Sözlerini tamamladığında gözleri yanıyordu. Uzun süredir ağlamamıştı ama şu an gözyaşları akmak için sıra bekliyor gibiydiler.

Mila tek kelime etmedi. Nefes alış verişi bile o kadar yavaştı ki, Yekta yanında oturduğunu bilmese, onun varlığını hissedemeyebilirdi.

"Gelecek misin?"

Mila cevap vermedi. Ne evet, ne de hayır cevabı çıktı dudaklarından. Yekta sabırla bekledi. Kardeşinin en azından bir tepki vermesi için orada saatlerce oturup onu izleyebilirdi. Ne yazık ki çabaları nafileydi. Mila tıpkı yaşayan bir ölü gibiydi ve hayata dönmek için hiçbir çaba harcamıyordu. Yekta bu gidişle onun gerçekten öleceğinden endişeleniyordu. Sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattığında, annesiyle burun buruna geldi. Samantha Bennett Türkoğlu, yaşını hiç göstermeyen güzel yüzü ve hüzünlü mavi gözleriyle ona bakıyordu. Yekta başını iki yana salladı. Kadın, gözleri dolarken avuç içini dudaklarına bastırmıştı. Yekta annesine sarılarak onu kendine çekti ve kollarında ağlamasına izin verdi.

"Benim küçük bebeğim. Aşk gibi büyük bir duygu için daha çok kırılgan o." Annesinin sesi derinden geliyordu. Yekta da biliyordu. Mila aslında çok güçlüydü. Ama aşk... Aşk tamamen farklı bir kulvardaydı ve onun neden bu halde olduğunu anlayabiliyordu. Aşk, diğer yarını bulmak gibiydi. Bir kere bulduğun zaman kalbin tam oluyordu ve ondan koparıldığında, sanki bir parçan yok olmuş gibi hissediyordun. Bu duygu o kadar tanıdıktı ki...

"Atlatacak, anne. Onun yeniden eski haline gelmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Oğlunun yanağını okşayan kadının gözlerinde derin bir sevgi vardı. "Biliyorum, bebeğim. Yapacağını biliyorum. Tek umudum, başarılı olduğunu görebilmek."

Anne oğul sarılarak diğerlerinin yanına doğru ilerlediler. Tüm aile düşünceli bir şekilde salonda oturuyordu. Babası Hal-dun Bey her zamanki sert tavrının aksine, dünyası başına yıkılmış gibi duruyordu. Kaya üzüntüsünü sinirinin arkasına saklamak ister gibi yumruklarını sıkıyor, Duman ifadesiz bir yüzle dursa da, gözlerinin altındaki mor halkalar ve dudaklarının çevresindeki sert çizgiler onun da ne kadar üzgün olduğunu ele veriyordu. Eren duygularını zaten hiç saklamayan bir adam olarak tamamen çökmüş gibi görünüyordu.

"Ne dedi?"

Haldun Bey'in cılız sesi Yekta'yı babasına dönmeye zorladı. "Hiçbir şey."

Bu cevap herkesin üzüntüsünü daha da arttırdı. Mila'nın tepkisizliği hepsini derinden yaralıyordu. Çünkü Mila, ne olursa olsun ayağa kalkardı. Dört abisi oynamaya gittiğinde Mila düşse de, dizleri kanasa da onları azimle takip eder, asla vazgeçmezdi. Mila hayattan, sevdiklerinden ve hayallerinden asla vazgeçmezdi. Ama şimdi... Şimdi yalnızca boş bir kabuktan ibaretti. Her şeyden bir anda, öylece vazgeçmişti.

"Keşke bağırıp çığlık atsa, deli gibi ağlasa, çıldırsa ama böyle durmasa..."

Tüm aile Eren'le aynı fikirdeydi. Mila'nın çığlıklar atarak üstlerine saldırmasına bile razılardı. Onları asıl endişelendiren, Mila'nın bu boş vermişliği idi.

"Hayır!"

Kuzey, iki günün sonunda içindeki acıdan kurtulmak istemesine yumruklarını fütursuzca önündeki duvara indiriyordu. Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde, Masal'ın boğazından acı dolu bir hıçkırık kaçtı. Alex en yakınındaki sandalyeye tekme atıyordu ve Julie sulu gözlerle onu izliyordu. Lucas sessizce duruyor ve neredeyse nefes bile almıyordu. Mert ise başını ellerinin arasına gömmüştü.

"Bu töreni düzenlemeyeceğiz! Henüz onun... Onun..."

Kuzey'in sözleri yarım kaldı. O lanetli kelimeyi kullanmak istemiyor gibiydi. *Ölüsü* sözcüğü ağzından bir türlü çıkmıyordu. BİS üç gün boyunca tüm yığını taramıştı ama patlamada o kadar fazla insan parçalanmıştı ki, herhangi birini teşhis etmek olanaksızdı. Zack patlamanın çok yakınındaydı ve o bomba, dünya üzerinde üretilmiş en güçlü bombalardan birisiydi. O mesafeden arkadaşlarının kurtulmasının imkânsız olacağını biliyorlardı. Ama Kuzey bunu kabul etmiyordu. Alex de tüm

gücüyle çevresine saldırıyor, içindeki öfke, kırgınlık ve keder duygularını da böylelikle defedebileceğini düşünüyordu. Ne yazık ki yanıldığını anlayan kadar hatırı sayılır miktarda eşyaya zarar vermişti.

"Ben oraya, o mezarlığa gitmiyorum! Lanet olasıca boş bir mezarın başında ağlamayacağım!" Kuzey son bir defa daha bağırdıktan sonra, kapıyı yerinden sökercesine açıp dışarıya çıktı.

Lucas bomboş gözlerle onun arkasından bakarken hissizleşmiş gibiydi. Elinde tuttuğu şeye bir kez daha baktı. O kız—evet, artık onun kız olduğunu biliyordu— o lanetli günde bu mekanizmayı eline tutuşturmuştu. Lucas, Zack için üzülme-ten ve onu aramaktan dolayı mekanizmayı çözecek zaman bulamamıştı. Yalnızca bir kez bilgisayara takmayı denemiş, şifre sorunca da klasik yöntemlerle hacklemeye çalışmıştı. Ama başaramamıştı. O an aklına Zack gelince de kolunu kıpırdatacak hali kalmamıştı. Zack olsa o mekanizmanın kilidini çabucak kırardı. *Hayır!* dedi içinden. Geçmiş zaman değil! Zack yaşıyordu. Yaşamalıydı! Bu kadar kolay vazgeçmemeliydi! Yanağından bir damla yaş süzülürken yerinden kalktı. Bir kez daha uğraşacaktı. 'Zack'in cenazesi' diye adlandırılan bir yere gideceğine, kendini BİS merkezinin girişine asardı, daha iyiydi.

Amy, durmadan akan gözyaşlarının arasında Lincoln'e, kocasına, hayatının aşkına ve şu an ölümüne nefret ettiği adama bakıyordu. Lincoln üç günde otuz yaş yaşlanmış gibiydi. Amy de aynı şekildeydi.

"Senden nefret ediyorum! Onu oraya sen gönderdin! Onu bu işin içine sen soktun! Git buradan! Git!"

Amy'nin nefesi kesilene kadar bağırdığı bu kelimeler, Lincoln'un kalbini delip geçiyor, oğlunun ölümünün de verdiği acıyla birlikte tüm vücudunu zehirli bir sarmaşık gibi kaplıyordu.

"Amy..." diyebilirdi yalnızca. Kadın nefret ve acı dolu gözleriyle ona bakmaya devam edince sözlerini tamamlayamadı. Konuşacak gücü kendinde bulduğunda derin bir nefes aldı.

"Üzgünüm... Ben hep sizi bu olayın dışında tutmaya çalıştım. Ama olmadı. Yapamadım. Ben..." Duraksayarak, yaşlarla dolu gözlerini karısına çevirdi. "Ben affedilmeyi bile hak etmiyorum. Biliyorum," dedikten sonra arkasını dönerek kapıdan çıktı. Kalbindeki ağrı o kadar derindi ki, hayatı boyunca hep bu acıyla yaşayacağını biliyordu. Bu acının onu kısa zamanda ölüme sürükleyeceğinden ise emindi. Amy kapı kapandığında yere çöktü ve elleriyle yüzünü kapatarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Oğlunun arkasından yas tutan yüreği, bir daha asla atmamak için savaşıyor gibiydi.

Samantha, kızının odasına girip bir sandalye çekti ve onun tam karşısına oturdu. Gözlerini Mila'nın gözlerine dikip ke-derle baktıktan sonra, yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Bruno seni bana getirdiğinde miniciktin, meleğim. O kadar küçük ve güzeldin ki, seni çok sevdim. Amcana seni hayatımın sonuna kadar koruyacağıma dair söz verdiğimde, bunu tüm kalbimle yapmıştım." Samantha duraksayarak derin bir nefes aldı. Aldığı nefes ciğerlerine gitmiyormuş gibi hissetmişti. Havadaki oksijen ona dar geliyor, onu boğuyordu. "Sana, baba olarak başka bir adamın resmini göstermek istemedim. Çünkü baban, başka bir adamla yer değiştirmeyi hak etmiyordu. Bunun yerine, sana resimlerimizin yandığını söyledim."

Mila halen kusursuz bir biçimde hareketsizdi. Annesini görmüyor gibiydi. Samantha yine de konuşmaya devam etti. Kızına bir şekilde ulaşmalı, onun yeniden hissetmesini sağlamalıydı. Mila, Zack'in öldüğünü duyduğundan bu yana tek damla gözyaşı dökmemişti. Bu durum onu her şeyden çok korkutuyordu. Mila ağlamalıydı. Nefesi kesilene, kalbi yorulana kadar ağlamalıydı. Yeniden doğuşlar, en dibe battıktan hemen sonra gerçekleşirdi. Ama Mila kendine izin vermiyordu. Kızının en dibe battığını biliyordu ama tepki vermemesi onu içten içe tüketiyordu. Bu yüzden Samantha, onun kırılma noktasına gelip

içindeki tüm acıyı kusmasını, sonra da kendine gelmesini istiyordu.

“Karşıma geçip artık ayaklarının üzerinde durmak istediğini söylediğinde ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Aynı şekilde, seninle ne kadar gurur duyduğumu da biliyorum. Sen, benim minik meleğim, artık kanatlanmıştın ve benim seni özgür bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Ama...” Samantha, gözlerinden süzülen yaşların yüzünü tamamen yıkamasına aldırmadan derin bir iç çekti. “Ama senin böyle büyük bir aşka kapılacağın hiç aklıma gelmemişti. Aşkın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu biliyordum. Sen ise bunun için hâlâ çok küçüktün. Ne kadar yanıldığımı anlamamın, böylesine büyük bir acıyla birlikte olması beni mahvediyor, Mila. Üzgünüm, meleğim. Seni bundan koruyamadığım için, senin yanında olup sana rehberlik edemediğim için çok üzgünüm. Lütfen beni affet.”

Samantha hıçkırarak kızına uzandı. Mila kıpırtısız bir şekilde durmaya devam ediyordu. Annesinin sarılmasına karşılık vermedi. Tıpkı oyuncak bir bebek gibi, nereye çekilse oraya gidiyordu. Sonra o son sözleri duydu.

“Kaybolan aşkın için çok üzgünüm.”

O an Mila öyle büyük bir acı hissetti ki, parçalanacağını zannetti. *Kaybolan aşk...* Hayır! Bunu kabul etmeyecekti. Zack kaybolmamıştı! Zack yaşıyordu! Hiç kimse için olmasa bile, dünyadaki başka hiçbir varlık için gerçek olmasa da, o yaşıyordu. Mila kalbini çıkarmış, yerine sevdiği adamı koymuştu. Tıpkı onun yaptığı gibi... Zack'in gülümseyen mavi gözleri gözünün önüne geldiğinde ruhu parçalandı. Akı ve kalbi bir araya gelerek sanki tüm vücuduna savaş açmıştı. Bedenindeki zayıf gözlerinden yaş olarak fışkırdığında, kollarını kaldırıp annesine sarıldı. Tüm anıları, Zack'le beraber geçirdikleri her saniye hücum edercesine tüm benliğini istila ederken, gözyaşları hiç olmadığı kadar çok akıyordu.

“Ben,” diyerek durdu. Sanki sözlerini kaybetmişti.

Üç gündür kızının sesini duyamayan Samantha, sonunda ondan bir tepki alabildiği için heyecanlanmıştı. Meleği artık kabuğunu kırmış, duygularına ket vurmaktan vazgeçmişti.

"Ben onu çok özleyorum, anne. Bana sarılmasını, kokusunu, benimle dalga geçmesini, bana sevgi dolu gözlerle bakmasını, hatta beni çileden çıkarmasını... Her şeyini o kadar çok özleyorum ki, dehşet verici derecede acı çekiyorum."

Mila'nın sesi öylesine boğuk ve gıcırtılı çıkıyordu ki, Samantha onu zorlukla anlıyordu. Ama anlıyordu. Kızın acısı adeta sıvı bir zehir olmuş, onun da kanına karışmaya başlamıştı.

"Onu bir kere daha görebilmek için tüm hayatımdan vazgeçerim. Kalbinin atışını duyabilmek için her şeyi geride bırakabilirim. Sıcak kollarına sarılabilmek için elimden ne geliyorsa yapabilirim. Çok aptalca, anne." Bir süre duraksadı ve hıçkıra hıçkıra, kalbi göğsünden çıkarcasına ağladı. "Dünyada ölüm gibi bir gerçek varken, insanların birbirlerini üzmeleri çok saçma. Sevdiklerinin kıymetini bilmemeleri günah olmalı. Neden anne, neden? Geri dönülemeyecek tek kayıp ölümken, neden insanlar kötülük peşinde koşuyorlar? Neden aşklarını sonuna kadar yaşamak yerine, aptalca düşüncelerle kendilerine kelepçe vuruyorlar?"

Mila'nın sonunda kırılmasına, içindeki tüm zehri boşaltmasına mutlu olan Samantha, kızının yaşadığı acıları kendi üzerine alabilmek için ona biraz daha sarıldı.

"Geçecek mi? Bu acı bir gün bitecek mi, anne? Ben böyle yaşayamam. Onun kokusu olmadan, sesini duymadan, bana gülümseyen yüzünü görmeden yaşayamam. Ne yapacağım?"

Mila'nın çaresiz sesini duyan Samantha, yaşadığı duygu yoğunluğundan dolayı boğuklaşmış sesiyle güçlü bir şekilde konuşmaya başladı.

"Güçlü olacaksın, Mila. Eminim Zack de senin güçlü olmanı isterdi. Kendini mahvetmene izin vermezdi. Burada olsaydı, seni asla böyle görmek istemezdi. Sana karşı dürüst olacağım, hayatım. Acıların asla tamamen geçmeyecek. Yalnızca

hafifleyecek. Onu yine özleyeceksin. Ama artık ölüyormuş gibi hissetmeyeceksin."

Mila başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. "Hayır! Hayır! Azalmasın. Bu acı bitmesin. Bende ki varlığı hiç solmasın, anne. Lütfen..."

Samantha kızının saçlarına sevgi ve şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Mila ağlamaktan, içindekileri boşaltmaktan halsiz düşmüştü. Samantha ise kelimelerinin bittiğini hissediyordu. Kızı kollarına daha çok sokulup üç günün verdiği uykusuzluk ve açlıkla kendinden geçtiğinde, Samantha onunla birlikte yatağa uzandı. Mila'yı kollarından hiç ayırmadı ve o uyuduğu sürece gözünü bile kırpmadı.

Mila, gözlerini güçlkle açtığı anda Zack'in ona bakıp gülümseyen yüzünü gördü. O da gülümsemekten kendini alamadı. Rüyaları da olmasa, sevdiği adamı hiç göremeyecekti. Aşkı, sevgisi artık maddi dünyayı aşmış, ruhani bir hal almış gibiydi.

"Zack, seni çok özledim." Sesi çatlak çıkmıştı. Zack başını üzgün bir şekilde iki yana sallayınca kaşlarını çattı. Pislik adam rüyasında bile ona muhalefet oluyordu. "Tanrım! Rüyamda bari azıcık uyumlu olsana!" diye çemkirerek yan döndü ve ellerini başının altına koydu. Bu şekilde Mila yatağında yan dönmüş, hemen yanı başında bir sandalyede oturan Zack'e bakıyordu. Sonra bir gariplik fark etti. Adamın yüzü gözü morluklar içindeydi. İçi acıyarak elini kaldırdı ve dokunamayacağını bile bile yüzüne uzandı. Parmak uçları alnına değdiğinde, adam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Mila sonunda delirme aşamasına geçtiği için mutluydu. Zack'e bu şekilde dokunabilecekse, onu akıl hastanesine kapatabilirlerdi. Hiç sıkıntı değildi.

"Sonunda sana dokunduğumu hissedebilecek kadar kafayı üşüttüğüme sevindim. Üç gündür yokluğundan ölecektim." Yüzünde huzurlu bir gülümseme oluşmuştu. Zack yamuk bir şekilde gülümsedi. Mila da âşık olduğu adama aynı şekilde

karşılık verdi. "Kokun bile o kadar gerçekçi ki... Şimdi neden deli insanların daha mutlu olduğunu anlıyorum."

Zack gözlerinde muzip parıltılarla ona bakınca, Mila günlerdir ilk defa kalbinin onu öldürmek için değil de, yeniden yaşatmak için attığını hissetti.

"Sen hep deliydin, bebeğim."

Mila kaşlarını çattı. "Şu an bile bana laf sokmaktan geri kalmadığına göre, seni bayağı gerçekçi hayal ediyor olmalıyım."

Zack kahkahayı bastığında Mila onun sarılmış kollarını gördü. Daha önce adam öne doğru eğildiği için fark etmemişti ama Zack'in sol kolu, bileğinden dirseğine kadar sarılıydı. Boynunda da aynı şekilde sargılar vardı. Mila, gerçek olmasını umamayacak kadar umutsuz olsa da, uzanıp adamın tişörtünü çekti ve kaburgalarını tamamen kaplayan sargı bezleriyle karşılaştı. Gözlerini kocaman açıp yatağından fırlayarak kulağını yavaşça adamın göğsüne yasladı. Ve duydu. Hayatını devam ettirmesini sağlayacak o sesi duydu. Zack'in kalp atışlarını. Tıpkı ona sarıldığında duyduğu gibiydi; güçlü ve sakın. Yaşadığını gösteren en güzel sestti. Mila hayatı boyunca bundan daha güzel bir melodi duymamıştı. Kollarını yavaşça adamın gövdesine sardı ve kokusunu içine çekti. Zack'in kokusu. Birazcık ilaç kokusu da vardı ama uğruna ölebileceği adamın ona yaşam enerjisi veren kokusu da oradaydı.

Zack, güçlü kollarını Mila'nın incecik bedenine sardığında kaşlarını çattı. "Çok zayıflamışsın." Sesindeki üzüntü çok açıktı.

Mila göz yaşlarıyla süslenmiş gözlerini sevdiği adama çevirdi. "Kapa çeneni ve bana beni sevdiğini söyle!" diyerek kaşlarını çattı.

Zack ona en sevdiği gülümsemelerinden birisini bahsettikten sonra, dudaklarını alına değdirdi. "Seni seviyorum, бүcүрүк. Hem de tüm varlığımla." Sonra da öpücüğünü genişletti. Neredeyse Mila'nın tüm vücudunu kaplayacak kadar hem de.

"Hiçbirinizin cenazeme gelmediğine inanamıyorum!"

Zack'in kırılmış sesini duyan Kuzey, adama bir yumruk atmak için harekete geçti. Aynı anda koro halinde çıkan, "KU-ZEY!" gürlemesi nedeniyle homurdanarak geri çekilmek zorunda kaldı.

"Ben de cenazemde ortaya çıkıp herkesi mutluluğa boğmanın hayallerini kuruyordum."

Zack somurtunca, Mila adamın koluna vurmak istedi ama kendini son anda durdurdu. Adam bir bombanın on metre yakınından sağ çıkmıştı. Biraz iyileşince Mila ona gereken cezayı verecekti. Hâlâ onun yaşıyor olmasının verdiği mutluluk sarhoşluğuyla aptal aptal sırtıyor oluşu da elbette normal sayılmalıydı.

Bir köşede Mysty ve Lucas kavgı ediyorlardı. "Seni aptal! Sana o mekanizmayı boşuna vermedik, değil mi?" Gürleyen Mysty, Lucas'ı öldürmek istiyor gibiydi.

"Arkadaşımın öldüğünü düşünürken, bir de senin mekanizma ile uğraşacaktım? Daha açıklayıcı olmalıydın! Üstelik binadayken beni Zack'in öldüğüne ikna eden sendin! Bombanın o kadar yakınında sağ çıkamayacağını söyledin!"

Mysty ona, bu kadar cahil olmasından dolayı yaşamayı hak etmediğini düşündüğünü gösteren bakışlar atarken, Lucas sinirle ayağını yere vuruyordu.

"Seni salak! Eğer seni ikna etmeseydim Zack'in yanına gidecektin ve yığınların arasında kalıp ölen *sen* olacaktın! Bu sefer herkes *senin* cenazene gelmek zorunda kalacaktı. Üstelik seninki *gerçek* bir cenaze olacaktı!"

İşin aslı, Mysty patlamadan saniyeler önce koruyucu kapsüllerden birisini Zack'i içine alacak şekilde ayarlamış, Lucas'a verdiği mekanizma ile de onu bulabileceklerini garantilemek istemişti. Ama Lucas kederiyle o kadar meşguldü ki, Mysty'nin söylediği *umudunu kaybetme* sözünün, mekanizmanın şifresi için gerekli olan anahtar olduğunu düşünememişti. Mysty sonunda Zack'in kurtarılmadığını fark edince olaya el atmış, iki

gün boyunca da adamın kendine gelmesini beklemişti. Zack gözünü açar açmaz da soluğu BİS merkezinde almışlardı.

"Bize daha önce haber vermeliydin! Seni lanet hacker!"

Mysty omuz silktili. Koyu renk gözleri tüm duygularını yutuyormuş gibi ifadesizdi. "Arkadaşınızı kurtardığım için bana teşekkür edeceğine, bir de karşıma geçmiş bağıırıyorsun."

Lucas cevap veremeden, Mila koşarak kızın üzerine atladı ve ona sarıldı. "Sana ömür boyu minnettar kalacağım, Mysty. Teşekkür ederim," dedikten sonra yüzünü tamamen aydınlattan bir gülümsemeyle kıza baktı.

Mysty utanarak kızarınca herkes şaşırmıştı. "Rica ederim," dediğinde sesindeki utangaçlık da ortadaydı.

Mila, kızı yanağından öptükten sonra zıplayarak sevdiği adamın yanına gitti ve yaralarına dikkat ederek ona da bir öpücük kondurdu. "Sana da yaşadığın için çok teşekkür ederim, Zack. Sen olmadan yaşayamam ben. Sakın bir daha beni bırakma."

Zack, kızın duygu yüklü sesini duyunca gülümseyerek onu göğsüne bastırdı. "Sana her zaman geri döneceğimi söylemiştim, büyürük," dediğinde, göğsünden boğuk bir ses yükseldi.

"Devetabanı!"

Zack kahkaha atarken, odadakiler sevgi dolu gözlerle onları izliyordu. Amy hâlâ ağlıyordu ve Samantha mutluluktan ne yapacağını bilemez haldeydi.

"Bizi bir daha böyle korkutursan, yemin ederim seni geberdirim, Zack." Hırslayarak konuşan Alex, Julie'ye sıkı sıkı sarılmıştı. Julie de yorgun ama mutlu gözlerle kocasına bakıyordu.

Zack gülümseyerek başıyla bir onay işareti yaptı. "Söz, bir daha ölürsem beni geberdirmene ses çıkarmayacağım."

Bu kez koro halinde "ZACK!" diye bir bağırıtı yükseldi.

Genç adam kahkaha atarak Mila'ya hayatı ona bağlıymışçasına sarıldı. "Yine de cenazeme gelmemenize çok bozuldum."

Kalabalıktan homurtular, küfürler ve dırdırlar yükselirken, Zack gerçek ailesine, kan bağları olmasa da candan öte, kandan öte sevdiklerine gözlerindeki derin şefkatle baktı.

"Gelmedik, çünkü hiçbirimiz senin öldüğünü kabullenmedik, seni mankafalı salak!" Sonunda sessizliğini bozan Lucas, arkadaşına şiddetli bir öfke ile bakıyordu.

Zack ona dostane bir şekilde gülümsedi. "Ben de sizi seviyorum."

Herkes derin bir sessizliğe gömülünce Alex homurdanarak ayağa kalktı. "Bu kadar sevgi gösterisi yeter. Ben gidiyorum ve balayıma kaldığım yerden devam ediyorum. Sen de gidip bir güzel dinleniyorsun, Zack Feller! Yoksa yeşil saçlı fotoğrafını tüm BİS'e e-posta olarak gönderirim," diyerek haince gülümsedi ve Julie'yi kollarına alıp dışarıya çıktı.

Kuzey de onun arkasından hareketlenmişti. "Alex'e katılıyorum. Kıçını kır da adam gibi otur. Beni seni bağlamak zorunda bırakma!" diye homurdandı ve Masal'la birlikte odadan çıktı.

Amy ve Samantha da ona sarıldıktan sonra diğerlerini takip ettiler.

Mert en sessizleriydi. Yalnızca Zack'e bakıyor, onu inceliyordu. Yavaş hareketlerle adamın yanına geldi ve yaralı kolunu sertçe sıktı. "Sen adamım," dediğinde gözlerinden alevler fışkıırıyordu. "Bir daha burnunu böyle tehlikeli işlere sokarsan..."

Zack arkadaşının sözünü kesti. "Biliyorum. Beni Bay M'ye şikâyet edersin," diyerek sırtıttı.

Mert ona karanlık bir ifadeyle bakarak kafasını salladı ve kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Mila adamın ne dediğini duyamamıştı ama Zack'in yüzünün beyazlamasından, bunun pek hoş bir şey olmadığını anlamıştı.

"Asla ama asla kendimi tehlikeye atmayacağım. Söz!" Zack, Mila'ya bir gülücük attı ve yavaşça odadan çıkan Mert'in arkasından bir süre sessizce baktı.

Bu sırada, sağ köşede Mysty ve Lucas hâlâ kavga ediyorlardı. Zack onun, ilk çipi aldığı gün çatıda karşılaştığı çocuk olduğunu anlamıştı. Mysty'ye bunu söylediğinde, kız doğruluğunu teyit etmese de muzipçe göz kırpmıştı.

"Seni dayanılmaz züppe!" Kız biraz sonra Lucas'ı boğacakmış gibi görünüyordu. Lucas ukala bir şekilde gülümseyerek gamzelerini ortaya çıkardı. Mysty nedense buna daha çok sinirlendi. Siyah gözlerini kısarak parmağını tehditkâr bir şekilde salladıktan sonra, "Ben gidiyorum!" diye bağırdı. Ardından hızla odadan çıktı.

Lucas onları merakla izleyen ikiliye döndü ve gözlerinde öfke parıltılarıyla kısık bir sesle konuştu. "Bu kıza dayanamıyorum. Neyse ki bundan sonra bir daha asla karşılaşmayacağız."

Mila ve Zack yüzlerinde şok ifadeleriyle donup kalmışlardı. Lucas dudaklarını birbirine bastırdı. Kafasını iki yana sallayarak arkasını dönüp çıkarken kapıyı çarptı.

Zack ve Mila, tam on üç saniye sonra aynı anda kahkaha-lara boğuldular.

Mert, Zack ve Mila'yı yalnız bırakarak odadan çıktıktan sonra, babasını aramak için telefonunu eline aldı. Bay M telefonu açtığı anda sesi sert geliyordu.

"Zack denen o hergeleye bir yumruk da benim için at." Zack'in canlı bir şekilde ortaya çıkmasından dolayı rahatladığı barizdi. Onun öldüğünü zannettiğinde cenazeye gitmeyi reddedenlerin başında geliyordu. Acil bir durum için İstanbul'a dönmesi gerekince, Zack'i kendisi görememişti.

Mert "O görev tamamlandı, baba," dedikten sonra asıl meseleye girdi. "Azra'dan bir haber var mı?"

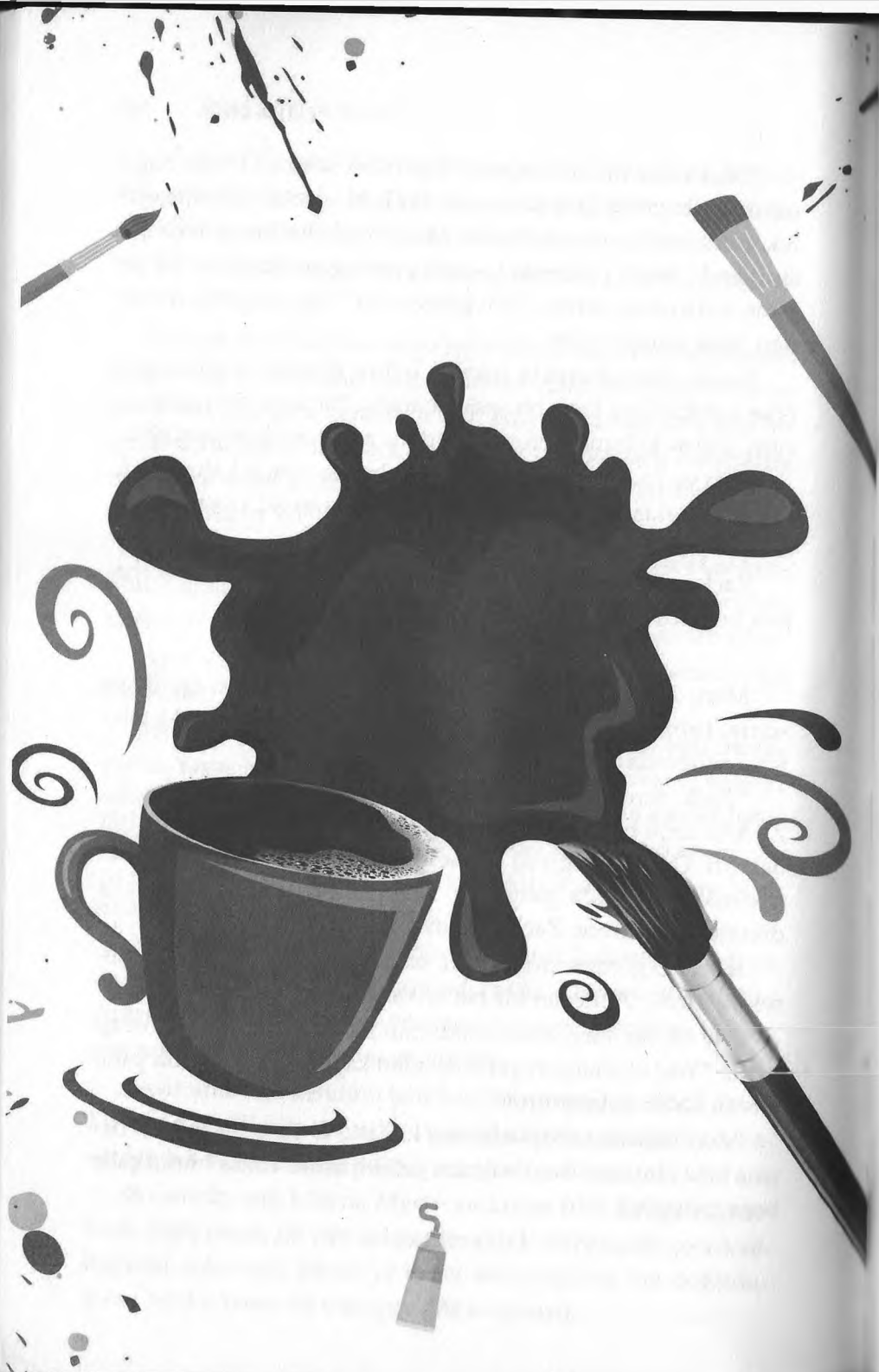
Bay M, bir süre sessiz kaldıktan sonra sert bir sesle cevap verdi. "Yok! Operasyon günü ortadan kaybolduğundan bu yana ondan haber alamıyoruz."

Mert dişlerini sıkıp telefonu kapattı. O kızı, birilerinin başına bela olmadan önce bulması gerekiyordu. Yoksa bunca çaba boşa gidecekti.

YEMEZLER

YEMEZLER
ZELIN
ZELIN ENEN

“Demek Mila’ya evlenme teklif etmek istiyorsun?”

Kuzey’in kuşkulu sesini duyunca olduğu yerde huysuzca kıpırdanan Zack başını salladı. Ölümden dönüşünün üzerinden bir ay geçmişti ve yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti. Kaburgalarında biraz hassasiyet vardı ama şimdilik sıkıntı yaratmıyordu. Mila da prenseslik olayına son noktayı koymuş ve zakkum dövmele adamlarla ilişkisini tamamen kesmişti. Barak buna tüm gücüyle karşı çıksa da, Lincoln onu durdurmuştu. Oğluna bu kadarını borçlu olduğunu biliyordu.

“Peki, sana yardım edersem, benim bundan çıkarım ne olacak?”

Kuzey’in pis pis sırıttmasına bakılacak olursa, aklından geçenler hiç hoş şeyler değildi. Zack derin bir nefes aldı ve eliyle alnını sıvazladı.

“Ne istiyorsun?” Sesi cılız çıkmıştı. Zack’in asıl sorunu, o Türk kahvesinden kurtulabilmektir. Alex sağ olsun, bir defa içmişti. Bir kez daha içip hayatını tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu.

Kuzey, bir süre düşündükten sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “Ne zaman seni arasam bana yardım edeceksin.”

Zack, Kuzey’in isteği karşısında kaşlarını kaldırdı. “Bu da nereden çıktı?”

Kuzey bilmiş bir ifadeyle ona bakıp başını iki yana salladı. “Dostum! Masal gibi bir karın varsa, ne zaman neye ihtiyaç duyacağın hiç belli olmuyor.”

Zack ona katılmadan edemedi. O da haklıydı. Masal ile evli olmak muhtemelen her saniye yeni bir sürprizle karşılaşmak demektir. Bu yüzden hafif tırsarak da olsa Kuzey’in teklifini kabul etti.

“Peki, kahveden nasıl kurtulacağız?”

Kuzey korkutucu bir şekilde sırtıttı ve bir sır vermek ister gibi öne eğildi. "Ben her ihtimale karşı, tüm baharatların ve acıların şekerden yapılma benzerlerini ürettirdim."

Zack duydukları karşısında gözlerini kırıştırdı. "Sen man-yak mısın?" diye sormasa, sorunun hatırı kalırdı. Bu yüzden hiç çekinmeden sormuştu. Kuzey ona *Yardım istiyor musun, istemiyor musun?* bakışı atınca da, derin bir nefes alıp devam etmesini işaret etti.

"Sana bunun nedenini tek kelimeyle açıklayabilirim; Masal. O kadının ne zaman ne karıştıracığı gerçekten hiç belli olmuyor," diyerek planını anlatmaya koyuldu.

Bu iş Zack'in aklına yatmıştı. Evet, kesinlikle işe yarayacak bir plan gibi görünüyordu.

Mila, Zack'in Niagara Şelalesi'nde yaptığı evlilik teklifini çığlık çığlığa kabul ettikten tam on bir gün sonra, Türkoğlu Ailesi'nin Florida'daki geniş evinin salonunda sekiz tane simsiyah takım elbise giymiş adam, dörtlü şekilde sıralanmış olarak birbirlerine bakıyordu.

Bir tarafta Yekta, Kaya, Duman ve Eren; diğer tarafta Kuzey, Alex, Zack ve Lucas bulunuyordu. Mert önemli bir görevde olduğu için operasyonu yarım bırakamamıştı.

Her iki tarafın da karizması o kadar yüksekti ki, bu manzarayı görmek dahi insanların gözlerini yakabilirdi. Nitekim mutfak kapısına dizilmiş olan Masal, Julie, Mila ve Mysty ağızları bir karış açık bakakalmışlardı.

"Abilerin pagan tanrılarına benziyorlar, Mila." Mysty'nin kısık sesi kızların ona dönmesine neden oldu. Kız, Mila'yla yakın arkadaş olmuştu ve her ne kadar tüllü, renkli kız elbiseleri giymekten nefret etse de, bu törene davet edilince arkadaşını kıramamıştı. Sonuç olarak üzerinde gece mavisi, çok tatlı bir elbise vardı. Nihayet kız gibi görünmeye başlamıştı. Mysty omuz silkti. "BİS ajanları da titan tanrılarına benziyorlar. Sonuç olarak birazdan mitolojik bir savaş çıkması ihtimali çok yüksek."

Kızlar hafifçe yüzlerini ekşittiler ve üzerlerindeki cici kıyafetlerine özlemle baktılar. Tırnakları, saçları ve makyajları kursuzdu. Dolayısıyla hepsinin bu kadar kısa zamanda bozulacak olması canlarını sıkıyordu.

"Bunu engellemeliyiz, kızlar! Mila, hemen gidip herkesi yerine oturt ve kahvelerini nasıl içeceklerini sor. Julie, sen kahveleri hazırla, ben de baharatları ayarlayayım. Mysty, sen de bu koca öküzlere göz kulak ol ki, Mila'nın kız isteme törenini mahvetmesinler."

Masa'nın koordinasyonu, hevesli askerler gibi kafalarını sallayan kızlar, zaman kaybetmeden görevlerini yerine getirmek için harekete geçtiler.

"Abilerim!"

Mila'nın tiz sesi ortamı bozduğunda, erkekler işin gözleriyle birbirlerine meydan okuma kısmını bitirmek üzereydiler. Biraz sonra sıra tekmelere ve yumruklara gelecek gibiydi.

"Sevgili misafirlerimiz!"

Mila bu kez de ajanlara dönmüştü. Babası Haldun Bey bir köşede oturuyor, sakın bir şekilde Bay M ile sohbet ediyordu. Sanki birazdan evini yıkacak bir savaş çıkması ihtimali yokmuş gibi rahattı. Zack'in annesi Amy de Mila'nın annesi Samantha ile birlikte oturmuş gülümseyerek olanları seyrediyordu. Zack hâlâ babasını affetmediği için Lincoln gelmemiştir. Duncan ise uzak doğudaydı ve son anda iptal olan uçağı nedeniyle yetişememiştir.

"Lütfen rahatınıza bakın ve şöyle oturun."

Mila eliyle adamların arkalarındaki geniş koltuğu işaret etti. Kimse kılını bile kıpırdatmadı. İşaret parmağını alına bastıran Mila, derin bir nefes aldı. Bugün sakinliğini korumalıydı. Rahat adımlarla Zack'e yaklaştı ve adamın dibine girerek kafasını kaldırdı.

Zack sanki büyülenmiş gibi ona baktı. Mila, gözlerinin renginin mavisinde bir elbise giymiştir. O kadar güzel ve tatlı

görünüyordu ki, Zack'in kalbini ağrıttıyordu. Böylesine harika bir varlığa sahip olmanın verdiği sevinçti bu ağrının sebebi.

"Mila..."

İsmi, genç adamın ağzından dua gibi çıkmıştı. Mila yavaşça gülümseyerek elini sevdiği adamın göğsüne koydu. Zack alev aldı. Mila bir anda ayağını adamın bacağına arkasına uzattı ve çelme takıp onu geriye doğru itirdi.

Zack koltuğa düşerken Mila sırtıyordu. "Sonunda oturmaya karar vermene sevindim," dedi şakıyarak.

Zack şaşkınca gözlerini kırıştırtırken, diğerleri gülmemek için öksürmekle, çenelerini sıvazlayıp kafalarını eğmek arasında hareketler yapıyorlardı. Mila ıslıl ıslıl parlayarak bir melek gibi onlara döndü.

"Şimdi... Oturmak istemeyen başka kimse var mı? Seve seve yardım ederim."

Abileri ve ajanlar bir an duraksadılar. Ardından öyle aceleyle yerlerine geçtiler ki, arada Alex yanlışlıkla Lucas'ın üzerine oturdu. Mila hafifçe gülümseyerek Lucas'a baktı.

"Bakıyorum kendine yeni bir partner bulmuşsun. Yoksa abimi aldatıyor musun, Lulu?"

Lucas, Mila'nın sözlerini kavrayana kadar aradan birkaç saniye geçmişti. Alex, Mila'ya aptalca baktı ve sonunda onun ne demek istediğini anladığında, Yekta ile aynı anda ayağa fırladı.

"Kapa çeneni, Mila!" diyen Yekta'nın sesine, "Ben evli bir adamım!" diye bağırان Alex'in sesi karışmıştı. İki adam birbirlerini sertçe süzdükten sonra, Mila'nın kaşlarını kaldırıp onlara gözdağı vermesi üzerine gerisin geri yerlerine oturdular.

Lucas, intikam kokan gözlerle kıza bakıyordu. Mila ona doğru hafifçe eğilip mırıldandı. "Bu yaptığım yalnızca bir ön gösterimdi, Lulu. Bugün burada asayişi sağlamazsan, Mysty ile birlikte sana yapabileceklerimi hayal gücüne bırakıyorum."

Lucas bembeyaz kesildi. Kafasını şiddetle aşağı yukarı sallarken fena halde tatlı görünüyordu. Mila adama göz kırparak

doğruldu. Zack şüpheli gözlerini Lucas ile Mila arasında hareket ettirmeye başladı.

"Evet, kahvelerinizi nasıl alırdınız, bıbacığım?"

Haldun Bey, gözlerinde gurur pırıltısıyla kızına bakarken gür sesiyle konuştu. "Sade." Ardından keyifle göz kırptı. Mila da babasına göz kırparken Bay M gülümedi. "Ben de sade alayım, kızım." Mila uslu bir şekilde kafasını salladı. Amy ve Samantha ise orta şekerli istemişlerdi.

Haldun Bey, Bay M'ye eğilerek kısık sesle konuştu. "Mila gittikten sonra bu hergelelerle başa çıkmak daha zor olacak."

Bay M elini ağzının üzerine koyarak ıttı. "BİS'e kızları almayı neden daha önce düşünemedim, bilmiyorum. Evlendikten sonra hepsi çok itaatkâr oldu. Mila çok tatlı ve zeki. Onun gibi bir kızınız olduğu için çok şanslısınız."

Haldun Bey vakur bir ifadeyle kafasını salladı. Gözleri Mila'nın üzerindeydi ve sevgi doluydu. Adamın onu öz kızı gibi sevdiği her halinden belliydi.

Mila, herkesin kahve tercihlerini aldıktan sonra hevesle mutfağa gitti. Julie'nin hazırladığı kahveleri alıp Zack'inkine özel ihtimam gösterdi. Kahveler dağıtılıp ilk yudumlar alındığında, Lucas çığlık atarak ayağa fırladı. Zack sırtarak arkadaşına bakıyordu ve fazlasıyla mesut görünüyordu.

"Buna inanamıyorum! Neden Zack kahveyi içerken çok mutlu görünüyor? İçine karabiber, kırmızıbiber, sarı biber, pul biber, hatta biberiye bile attım!"

Mila şüpheyle kaşlarını çatınca, Masel gözlerini pis pis sırtan kocasına dikti. Kesin Kuzey bu işe el atmıştı. İnsanın onu tanıyan zeki bir kocasının olması bazen sorun olabiliyordu.

"Sen merak etme, Mila. Nasıl olsa Zack ömür boyu elinin altında olacak. Bol bol intikam alırsın," deyince, Mila da sırtmaya başladı. Evet, bu kesinlikle çok iyi bir fikirdi.

Mila aniden aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatarak Mysty'ye döndü. "Ben Lucas'ın kahvesine bir şey koymadım. O neden çığlık attı?"

Mysty masum bir ifadeyle gülümsedi. "Bilmem. Belki de ilahi adalettir."

Kızlar, Mysty'nin gözlerini sevimli bir şekilde kırpıştırmasına şaşkınlıkla baktıktan sonra kahkahayı bastılar. Lucas, deli gibi önündeki suyu içerken bu sesi duydu ve kızarmış gözlerini kapıda duran Mysty'ye çevirdi. Adamın tepesinden intikam dumanları tütüyordu. Baharattan kaynaklı yanmanın dumanları da olabilirdi tabii. Tam emin olamamışlardı.

Mysty ona göz kırpınca, Lucas'ın tepesinden çıkan dumanların yoğunluğu arttı. Ancak Bay M'nin sesiyle önüne dönmek zorunda kaldı. Kızlar ise hâlâ kıkırdıyorlardı.

"Neyse, gelelim sebep-i ziyaretimize. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, kızınız Mila'yı oğlumuz Zack'e istiyoruz." Bir Türk geleneğini yerine getirdikleri için, Bay M Türkçe konuşmuştu.

Haldun Bey bir süre sessizce bekledi. Ardından klasik soruyu sordu. "Oğlumuz ne işle meşgul?"

Odadaki herkes işin içyüzünü bildiğinden Bay M çekinmeden konuştu. "Kendisi BİS ajanı. Ülkesini, ailesini, insanları ve masumları koruyor."

Haldun Bey'in yüzü ifadesizdi. Masal'ın babasını hatırlayan ajanlar birden gerildiler. Haldun Bey de Necati Bey gibi sorun çıkarırsa ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Gergin bekleyiş sürerken, Haldun Bey derin bir nefes alarak kafasını kaldırdı. Delici gözlerini Zack'in gözlerine dikti.

"Aferin! Kızımı da canın pahasına koruyacaksan, verdim gitti."

Zack sevinçle ayağa fırladı ve adamın elini öptü. Kuzey yolda bir milyon defa bunu hatırlatmıştı. Bu yüzden o bacağına tekme atamadan ayağa fırlamıştı.

"Merak etmeyin, efendim. Tüm varlığımı kızınıza köle edeceğim."

Mila'nın gözleri dolmuştu. Zack, babasının ve kendi annesinin elini öptükten sonra kıza dönerek gülümsedi. Mila adamın

anlayacağı şekilde dudaklarını kıpırdattı. "Kölelik konusunu öğrendiğim iyi oldu." Zack'in rengi solunca Mila sırttı. Sonra da gidip babasının, annesinin ve Amy'nin ellerini öptü.

Bay M onu kızı gibi sevgiyle kucakladı. "Bir kızım daha oldu," derken sesinde heyecan vardı. "Laf aramızda, hep bir kızım olsun istemiştım ama Allah bana bir sürü hergele verdi. Şimdi ise üç kızım birden oldu."

Mila da babasına yaptığı gibi, Bay M'ye sıkıca sarıldı. "Gözünüz arkada kalmasın, Metin Amca."

Dört abisi birden dostane görünümlü ama tahrip gücü yüksek yumruklarını Zack'in sırtına geçirirlerken, bir yandan da imalı imalı "Kardeşimize iyi bak, *enişte*," diyorlardı.

Sonunda yüzükler takılmış, sevenler nişanlanmışlardı. Yaşadıkları onca şeyden sonra böyle bir mutluluğu sonuna kadar hak etmişlerdi.

"Mila!" Julie, Masal ile Mila'nın BİS merkezinde beraber oturdukları odaya çığlık atarak daldı. "Aklıma yine mükemmel bir fikir geldi!"

Julie'nin oyuncu sesini duyan Mila ve Masal, heyecanla dikkat kesildiler. Onun aklına bir fikir gelmişse, sonunda çok eğlenecekleri kesin olduğundan, ikisi de çoktan sırtıtmaya başlamışlardı.

"Hadi bizi çatlatmadan söyle, Julie!"

Masal sabırsızca konuşunca, Julie'nin yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı ve kızlara doğru eğilerek fısıldadı.

O sırada oda kapısının önü...

"Ne diyor?"

Zack'in kısık sesini duyan Alex kaşlarını çatı. "Julie bir fikri olduğunu söyledi."

Mysty masum bir ifadeyle gülümsedi. "Bilmem. Belki de ilahi adalettir."

Kızlar, Mysty'nin gözlerini sevimli bir şekilde kırıştırtmasına şaşkınlıkla baktıktan sonra kahkahayı bastılar. Lucas, deli gibi önündeki suyu içerken bu sesi duydu ve kızarmış gözlerini kapıda duran Mysty'ye çevirdi. Adamın tepesinden intikam dumanları tütüyordu. Baharattan kaynaklı yanmanın dumanları da olabiliirdi tabii. Tam emin olamamışlardı.

Mysty ona göz kırpınca, Lucas'ın tepesinden çıkan dumanların yoğunluğu arttı. Ancak Bay M'nin sesiyle önüne dönmek zorunda kaldı. Kızlar ise hâlâ kıkırdıyorlardı.

"Neyse, gelelim sebep-i ziyaretimize. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, kızınız Mila'yı oğlumuz Zack'e istiyoruz." Bir Türk geleneğini yerine getirdikleri için, Bay M Türkçe konuşmuştu.

Haldun Bey bir süre sessizce bekledi. Ardından klasik soruyu sordu. "Oğlumuz ne işle meşgul?"

Odadaki herkes işin içyüzünü bildiğinden Bay M çekinmeden konuştu. "Kendisi BİS ajanı. Ülkesini, ailesini, insanları ve masumları koruyor."

Haldun Bey'in yüzü ifadesizdi. Masal'ın babasını hatırlayan ajanlar birden gerildiler. Haldun Bey de Necati Bey gibi sorun çıkarırsa ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Gergin bekle-yiş sürerken, Haldun Bey derin bir nefes alarak kafasını kaldırdı. Delici gözlerini Zack'in gözlerine dikti.

"Aferin! Kızımı da canın pahasına koruyacaksan, verdim gitti."

Zack sevinçle ayağa fırladı ve adamın elini öptü. Kuzey yolda bir milyon defa bunu hatırlatmıştı. Bu yüzden o bacağına tekme atamadan ayağa fırlamıştı.

"Merak etmeyin, efendim. Tüm varlığımı kızınıza köle edeceğim."

Mila'nın gözleri dolmuştu. Zack, babasının ve kendi annesinin elini öptükten sonra kızı dönerek gülümsedi. Mila adamın

anlayacağı şekilde dudaklarını kıpırdattı. "Kölelik konusunu öğrendiğim iyi oldu." Zack'in rengi solunca Mila sırttı. Sonra da gidip babasının, annesinin ve Amy'nin ellerini öptü.

Bay M onu kızı gibi sevgiyle kucakladı. "Bir kızım daha oldu," derken sesinde heyecan vardı. "Laf aramızda, hep bir kızım olsun istemiştım ama Allah bana bir sürü hergele verdi. Şimdi ise üç kızım birden oldu."

Mila da babasına yaptığı gibi, Bay M'ye sıkıca sarıldı. "Gözünüz arkada kalmayın, Metin Amca."

Dört abisi birden dostane görünümlü ama tahrip gücü yüksek yumruklarını Zack'in sırtına geçirirlerken, bir yandan da imalı imalı "Kardeşimize iyi bak, *enişte*," diyorlardı.

Sonunda yüzükler takılmış, sevenler nişanlanmışlardı. Yaşadıkları onca şeyden sonra böyle bir mutluluğu sonuna kadar hak etmişlerdi.

"Mila!" Julie, Masal ile Mila'nın BİS merkezinde beraber oturdukları odaya çılgık atarak daldı. "Aklıma yine mükemmel bir fikir geldi!"

Julie'nin oyuncu sesini duyan Mila ve Masal, heyecanla dikkat kesildiler. Onun aklına bir fikir gelmişse, sonunda çok eğlenecekleri kesin olduğundan, ikisi de çoktan sırtmaya başlamışlardı.

"Hadi bizi çatlatmadan söyle, Julie!"

Masal sabırsızca konuşunca, Julie'nin yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı ve kızlara doğru eğilerek fısıldadı.

O sırada oda kapısının önü...

"Ne diyor?"

Zack'in kısık sesini duyan Alex kaşlarını çatı. "Julie bir fikri olduğunu söyledi."

Alex'in ağzından çıkan kelimeleri duyan Kuzey ve Zack aynı anda sessizce bir küfür yumağına daldılar. Kuzey şansından giriyor kaderden çıkıyor, Zack ise hayatın çok derinlerinde geziniyordu.

"Şşş! Sessiz olun, duyamıyorum!" Zack ve Kuzey bir anda suspus oldular. "Lanet olsun! Kafalarını eğdiler, fısıldıyorlar."

Alex, odayı dinlemek için kullandığı aleti kızlara biraz daha yaklaştırmaya çalışırken, arkadaşları sabırsızca ona bakıyordu.

"Tamam. Yeniden seslerini duymaya başladım."

Alex bir süre sessiz kalıp dinlemeye devam etti. Aradan geçen üç dakikada adamın yüzü mahallenin gururu beyaz çarşafarla aynı renge boyanınca, Kuzey ve Zack arkalarına bakmadan kaçmak için büyük bir dürtü hissettiler.

"Bu sefer başımız fena halde dertte, çocuklar."

"Bu harika bir fikir, Julie!"

Masal heyecanla ellerini çırpınca, Mila kıkırdadı. "Bence de mükemmel bir fikir," derken yüzü neşeyle parlamıştı.

"Bunu kesinlikle yapmalıyız, kızlar!" Masal ve Mila, onu onaylarcasına kafalarını sallayınca, Julie zeki beynini detayları düşünmek için çalıştırmaya başladı. "Bildiğim çok güzel, son derece kaliteli şovları ve oldukça seksi garsonları olan bir mekân var. Bence oraya gitmeliyiz."

Julie'nin makine gibi çalışan beyni sayesinde kızların heyecanı artıyordu. Ancak Mila birden ciddileşti.

"Peki, çocuklara bekârlığa veda partisi yapacağımızı nasıl söyleyeceğiz?"

Julie'nin yüzündeki şeytani gülümseme geri döndü. Arkadaşlarının gözünün içine bakıp hemen ayaklarının dibinde duran böcek şeklindeki dinleme aletini işaret etti. Mila ve Masal ajanlık deneyimleri olmadığı için bu tarz aletlere aşına değillerdi ama Julie'ye yediremezlerdi. Muhtemelen üç kafadar şu an kapının dışında onları dinliyordu. Kızlar durumu anladıklarında aynı şeytani sırıtışa sahip oldular.

"Ne demek bekârlığa veda partisi yapacaklar? Bunu bizim yapmamız gerekmiyor mu?" Kuzey ve Zack de kendi kulaklıklarını takıp kızları aynı anda duymaya başlamışlardı. Kuzey'in homurtusu kısık ama etkiliydi.

"Hepsi Julie'nin suçu! Böyle bir şey Mila'nın aklına bile gelmezdi!"

Zack'in sinirli sesini duyan Alex, arkadaşının bacağına sert bir tekme attı. "Mila'nın da neler karıştırdığını biliyoruz!" derken, karısını koruyan sadık bir koca olarak sinirliydi.

Zack ona ters ters baktıktan sonra tam ağzını açıp konuşacakken, kulaklığa Mila'nın sesi geldi.

"Peki, çocuklara bekârlığa veda partisi yapacağımızı nasıl söyleyeceğiz?"

Zack bu soruyla sırttı. Elbette söyleyemezlerdi. Bu yüzden de o partiyi yapamazlardı. Kuzey ve Alex'in yüzlerinde de kendini beğenmiş bir ifade oluşunca, sırtıma üçünün yüzüne dağılmıştı. Ne yazık ki saltanatı uzun sürmedi. Masal'ın sesini duyunca oldukları yerde dondular.

"Söylemeyiz olur biter. Pijama partisi yapacağız deriz."

Kuzey'in ağzından istemsizce çıkan bir homurtu yüzünden neredeyse yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmışlardı. Neyse ki kızlar o kadar coşkuluydular ki, onları duymuyorlardı.

"Bence bu harika bir fikir! Biz Masalların evinde kalacağız deriz, onları da bizim eve şutlarız."

Alex'in alnındaki damar ve hafif bir hırıltı eşliğinde seyreden derin nefes alış verişleri fark edilir duruma geldiğinde, Kuzey kapıyı kırıp içeriye girmek üzereydi. Zack de onun arkasından atılmak için sırada bekliyordu.

"Kızlar! Süpersiniz!"

Mila'nın neşeli sesini duyunca daha da çok sinirlenen erkekler, kendilerine daha fazla hâkim olamayacak gibi görünüyorlardı. Kuzey sertçe kapıya uzandığı sırada Alex arkadaşının

kolunu tutup onu durdurdu. Sonra da keskin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Madem bu cadılar bize oyun oynuyorlar, biz de onlara bir oyun oynayalım. Ne dersiniz?"

Kuzey ve Zack şüpheli görünseler de, Alex'in planın detaylarını anlatmasıyla rahatladılar. Hatta bir süre sonra haince gülümsüyorlardı. Böylelikle tek kelime etmeden kapının önünden ayrıldılar.

"Neden hâlâ içeriye dalmadılar?"

Masal'ın endişeli bir şekilde kırıkmış alnına dökülen kızıl saçları, olduğundan daha küçük görünmesine neden olmuştu. Julie de gözlerini kısıp kapıya kısa bir bakış attı. Erkekleri kandıracaklarını söylediklerinde, kapının önünde bir hareketlilik olduğunu hissetmişlerdi. Fakat sonra ortam, sanki hiçbir şey olmamış gibi sessizleşmişti.

"Bu işin içinde bir iş var, kızlar. Dikkatli olmalıyız."

Julie'nin sözleri üzerine Masal ve Mila ciddiyetle kafalarını salladılar. Ardından o akşamki bekârlığa veda organizasyonunu ayarlamak ve erkeklere haber vermek için odadan ayrıldılar.

"Kuzey homurdanmadı bile!" Masal'ın panik dolu sesi, üzerindeki kırmızı elbiseye hiç uymuyordu.

Julie de siyah elbisesini düzelterek dudaklarını büzdü. "Alex o kadar sakın ve anlayışlıydı ki, bir an kendimi robotlarımdan birisiyle konuşuyormuş gibi hissettim."

Mila, mavi elbisesinin askılarını omzuna geçirirken sıkıntılı bir şekilde kızlara döndü. "Zack bana gülümsedi ve bunun hakkım olduğunu söyledi. Tanrım! O an adamın suratına bir sandalye geçirmek istedim. Nasıl bu kadar rahat olabiliyorlar? Yoksa artık bizi sevmiyorlar mı?"

Kızlar aniden irkilerek gözlerini kırptırdılar. Kimsenin aklına böyle bir olasılığın gelmediği belli oluyordu.

Masal, sanki derin bir kâbustan uyanır gibi irkilerek kafasını iki yanına salladı. "Bu çok saçma! Daha evleneli ne kadar oldu ki?" Masal'ın sesi hafif bir umutsuzluk tınısı taşıyordu.

Julie de sanki kalbinde derin bir ağırlık varmış gibi hüzünlendi. "O son çorabı adamın başına örmeyecektim," derken gerçekten pişman gibi gözüküyordu.

"Yeşilden mi hoşlanmadı acaba?" Mila bu konuyu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi dudaklarını düşürmüştü.

Üçü birden umutsuzca oldukları yere oturunca, Julie derin bir nefes aldı. "Gitmesek mi?"

Mila, Julie'ye katılırcasına başını sallayınca, Masal'a döndüler. Masal oldukça üzgün, biraz da kızgın görünüyordu.

"O pislik herif benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsa yanılıyor!" Biraz önceki üzgün halinin aksine öfkeyle ayağa kalkan Masal, saçlarının renginin hakkını verircesine ateşliydi. "Bulduğu yerde dudaklarıma yapışırken iyiydi! Evlenince mi böyle oldu? O zaman kendi bilir!" O gazla Julie ve Mila'nın yanına giderek onları ayağa kaldıran Masal, büyük taarruzu yöneten bir komutan gibiydi. "Yürüyün kızlar! Seksi garsonlar ve harika erkek striptizciler bizi bekliyor. Gidelim!"

Julie ve Mila, arkadaşlarının halini görünce kıkırdamaya başlamışlardı. Üçü yeniden neşelenerek kapıya yöneldiler ve havalı adımlarla odadan çıktılar.

O sırada yan oda...

"ERKEK STRİPTİZCİ Mİ?"

Kükreyerek bağırarak Kuzey, kulaklığını çıkarıp yere attı ve karısını kolundan tuttuğu gibi omzuna atarak eve götürmek amacıyla harekete geçti.

"Bekle!" Alex de en az Kuzey kadar sinirliydi.

"Kes sesini, Alex! Tüm bunlar senin başının altından çıktı! O bekârlığa veda lafını duyduğumuz an karılarımızı eve

kapatmalıydık! Bak şimdi bir sürü *çıplak erkeğin* arasına gidiyorlar!”

Alex'in, 'çıplak erkek' söz öbeğine verdiği tepki görülmeğe değerdı. Biraz önce Kuzey'i durduran kendisiyken, bu kez ileri atılıp kapıyı kırarcasına açma girişiminde bulunan da yine oydu. "Hepsini geberteceğim!" Krallığı tehlikeye girmiş bir aslan gibi hırıyordu.

Zack, Alex'in önüne atılıp kapıya asıldı. "Önce ben gidip o büyücü cadıyı bir güzel pataklayacağım!" Sesindeki sertlik ve soğukluk, tüm binanın soğuk hava deposu olarak kullanılmasını sağlayacak düzeydeydi.

Kuzey, Zack'i tutup geri çekerken, Alex çoktan ileriye atılmış, kapıdan çıkan ilk adam olmak için çabalıyordu. Ne yazık ki Zack'in engellemesiyle olduğu yerde kaldı.

"Lanet olsun!"

On dakikalık boğuşmanın sonunda kimse kapıdan çıkmamıştı. Üçü sırayla birbirlerinin üzerine çıkıyorlar ve kapıya hamle yapıyorlardı. Hamle yapan her defasında diğeri tarafından engelleniyordu. Alt alta üst üste geçen on dakikanın sonunda Alex dayanamayarak bağırdı.

"Lanet olasıca bacağımı bırak, Zack!"

Zack, Alex'i bacağından tutarak kapıdan çıkmasını engellerken, Alex de Kuzey'i belinden yakalamış geriye çekiyordu.

"Bu kadar yeter! Bazen kızların haklı olduğunu düşünüyorum!"

Kuzey dayanamayarak kükrediğinde, herkes ellerini gevşetti ve yeniden medeni insan seviyesine çıktılar. Dağılan üstlerini bir nebze olsun düzeltmeleri uzun sürmedi.

Alex ellerini gergince saçlarından geçirip öfkeli bir şekilde, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Zack kafasında bir ampul yanmış gibi aniden gülümseyince, Kuzey ve Alex huzursuz hissettiler. "Sanırım bu kez benim bir planım var."

Masal, Mila ve Julie kulüpten içeriye adımlarını attıklarında, etrafın albenisinden dolayı gözleri kamaşmıştı. Sahnede son derece profesyonel danslar sergileniyordu ve her bir hareket nefes kesiciydi. Tavandan inen bir ip ve bir çemberle, Masal'ın karada bile yapamayacağı hareketleri havada yapan bir dansçı, kızların gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

"Keşke Kuzey'in yanında olsaydım." Yine de neşeleri tam anlamıyla yerine gelmemişti. Üçü de kalp acısı çeken kara sevdalılar gibi yüzlerini düşürdüler.

"Hadi ama Masal! Yarın kocana istediğin gibi işkence edebilirsin!"

Mila'nın neşeli tutmaya çalıştığı sesine cevaben kırık bir şekilde gülümseyen Julie, içkisinden bir yudum aldı. Masal da önündeki sodadan bir yudum alınca, Mila derin bir iç çekti. Julie, Masal'ın içki içmesine şiddetle karşı çıktığından kıza soda söylemişlerdi.

"Evet, sayın konuklarımız! İşte gecenin beklenen gösterisi başlıyor!"

Sunucunun neşeli ve gür sesi mekânı doldurunca, üç kafadar sahneye doğru döndü.

"Bu gece ilk defa sahne alacak üç erkek dansçımız, sizleri görsel şölenin doruklarına çıkaracak!"

Mila sunucunun sözleri üzerine dudaklarını düşürdü. "Bu gece bana görsel şölen sunabilecek yalnızca bir erkek var. O da şu an evde." Mızızızlanan Mila, masadan içki kadehini alıp kafasına dikti.

Kızlar sahneyle ilgilenmeyerek birbirlerine döndüğü sırada, kalabalıktan gürültülü bir alkış ve çığlık sesi yükseldi. Akşamdan beri ilk defa böylesine büyük bir tepki veriyorlardı. Ama bu durum Masal, Mila ve Julie'nin umurlarında değildi.

Yavaş ve seksi bir müzik çalmaya başlamıştı. Kızlar kadehlerini tokuşturdular. Sahnede bir hareketlilik oldu ve kadınlardan öyle bir "OH!" sesi yükseldi ki, kızlar bile kızardıklarını hissettiler. "Neler oluyor?" diyerek sahneye dönen Julie, gördükleri karşısında tüm vücuduna sıvı metal enjekte edilmiş gibi donup kaldı. Masal ve Mila, kızın neye tepki verdiğini görmek için kafalarını çevirerek sahneye baktılar. Birkaç saniye sonra ağızlarından aynı cümle döküldü.

"Aman Tanrım!"

"Ayakkabımı çıkarsam yeterli olur mu?"

Kuzey'in somurtkan yüzüne bakan Zack sırıttı. "Dostum, buraya striptiz yapmaya geldik. Oturmaya değil."

Alex de Kuzey'in somurtkan yüzü karşısında kahkaha atmamak için kendini sıkıyordu. Nasıl olmuştu da bu fikri kabul etmişlerdi bilmiyordu ama kızlara iyi bir ders vermenin zamanı gelmişti. Demek striptiz izlemek istiyorlardı. O zaman onlar da kızlara istediklerini vereceklerdi.

"Bu olamaz!" Masal'ın sesi çılgılık kategorisine girmeye çok yakındı ama kızların hissettiklerini gayet başarılı yansıttığı da bir gerçektir.

Zack, üzerinde bir kot pantolon, açık mavi bir tişört ve siyah deri bir ceketle sahnede durmuş, ellerini de ceplerine sokarak kafasını hafifçe eğmişti. Bu haliyle o kadar seksi ve aynı zamanda masum görünüyordu ki, Mila ateş bastığını hissetti.

"Bu adam çok seksi!" Julie, gözlerini Alex'in siyah kotunun, siyah kalm botlarının, beyaz spor gömleğiyle bütünleşmiş çapkın gülüşünün üzerinde gezdirirken huşu içinde konuşmuştu.

Masal kızıl saçlarıyla uyumlu bir şekilde kızarmış, dudaklarını ısırarak Kuzey'e bakıyordu. Kuzey'in kaşları çatıktı ve beyaz tişörtünün üzerine spor, mavi bir gömlek giymişti. Açık mavi kotunun ceplerinde olan elleri yüzünden kol kasları iyice belirleşmişti. Masal büyülenmiş gibi kocasına bakarken, Kuzey

kolunu kaldırıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bunun üzerine kadınlardan bir çığlık yükselince, Kuzey iyice kaşlarını çatıp bilmiş bir şekilde gülümsedi. O an, Masal'ın gözlerinin karardığı ve hemen yanında Kuzey'e bakmaktan neredeyse bayılacak durumda olan kadının üzerine atladığı andı.

Mila, Masal'ı durduramadan Zack deri ceketini çıkardı ve yere bıraktı. Bu hareketi nedeniyle tişörtü belinden hafifçe sıyrılmış, mükemmel bedeninin bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Mila hipnotize olmuş gibi nişanlısına bakarken, hemen yanında bir kızı parçalamakta olan Masal'a dikkatini veremedi. Biraz ilerideki bir kadın Zack'in hareketi üzerine sert bir ısıklık çaldı ve bağırды. "Bu gece boş musun, bebeğim?" Mila uçarak kadının kafasına bir tekme geçirdi.

Alex, sırtarak gömleğinin ilk düğmesini açtı. Julie dehşet içinde, "Daha fazla!" diye bağırarak kadınlara baktı. O an, bir şeyler yapmaları gerektiğini anlamıştı. "Kızlar!" Masal'ı bir kadının saçlarından, Mila'yı da başka bir kadının boynundan ayıran Julie, ikilinin dağılmış hallerine baktı. "Bir şeyler yapmalıyız!"

Kızlar cevap vermeden kalabalık yine hareketlendi. Sahneye döndüklerinde, Kuzey'in tişörtünün üzerindeki gömleği çıkardığını gördüler. Masal iyiden iyiye kızarak kızlara döndü ve öfkeyle konuştu. "Hareket vakti! Gidip erkeklerimizi o sahneden alacağız. Yolda ağzı sulanan kadınlara birer tane geçirmek serbest!"

Masal'ın direktifleriyle aynı anda harekete geçtiler. Daha hızlı hareket edebilmek için topuklu ayakkabılarını çıkarmışlardı. Yolda birkaç kadını sakat bırakarak sahneye ulaştıklarında, güvenlikle burun buruna geldiler. Masal, güvenlik elemanlarına pis bir bakış attıktan sonra geriye çekildi ve ilk güvenliğin bacak arasına sert bir tekme geçirdi. Ardından adamın iki büküm olmuş bedeninden faydalanarak sırtına basıp sahneye fırladı. Onu durdurmak için harekete geçen başka bir koruma da aynı noktasına tekme yiyince geri çekildi. Bu seferki tekmenin

sahibi Julie'ydi. Mila kollarını göğsünde birleştirip adamlara pis pis bakınca, korumalar içgüdüsel olarak geriye çekildiler.

"Kuzey Karaarslan!" Masal'ın çılgınlığını duyunca ona dönen Kuzey, karısının mükemmel bir şekilde dağılmış görüntüsüne bakarak gülümsedi. Adamın gülümsemesi kalabalık üzerinde afrodizyak etkisi yaratmış gibiydi, çünkü çıkan seslerin başka bir açıklaması olamazdı. Masal harap edici bir sibirle onlara döndü ve hepsine hareket çektikten sonra kendini kocasının önüne siper etti. "Bu adam benim kocam! Eğer birinizin bile ona baktığını görürsem, gözlerinizi oyarım!" Masal, sözlerini bitirdikten sonra kocasının kucağına atladı ve boynuna sarıldı. "Hadi evimize gidelim." Sesi biraz öncekinin aksine yumuşacıktı.

Kuzey homurdanarak gömleğini yerden aldı ve karısının omuzlarını örttü. "Bir daha böyle bir elbise ile dışarıya çıkmayacaksın!" Kuzey'in kükremesini duyunca aşkla gülümseyen Masal, uysalca başını salladı. Kuzey, karısının durumu bu kadar kolay kabullenmesine şüpheyle yaklaşıp da, şimdilik sesini çıkarmadı.

"Alex! Seni geberteceğim!" Julie ayaklarını yere vura vura kocasının üzerine yürürken, antik zaman tanrıçalarını anımsatıyordu. Alex karısına gülümsedi ve kollarını göğsünde birleştirdi. Julie, kalabalıktan uğultu yükselince, gözüne ilişen topuklu bir ayakkabıyı yerden alıp sertçe onlara fırlattı. Sonra da sağ elini kaldırıp işaret parmağını kalabalığa salladı. "Sakin!" dediği anda ortama bir ölüm sessizliği çökmüştü. Julie, Alex'in yanına gidip ani bir hareketle adamın dudaklarına kapandı ve onu öyle bir öptü ki, mekândaki sessizlik daha da yoğunlaştı. Alex öpücük karşısında mest olmuş bir şekilde karısını belinden tuttuğu gibi geriye doğru eğdi. Ortamın sıcaklığı onlarca derece birden artmıştı. Dudakları ayrıldığında, Julie yüzünde şehvetli bir ifadeyle "Hadi eve!" dedi ve Alex'i sürüklemeye başladı.

YEMEZLER

WETZEL

ZELIHA EREN

"Seni pislik devetabanı!" Mila çıplak ayaklarını yere vura vura nişanlısına doğru ilerlemeye başladı. Zack o ölümcül gülümsemelerinden birisini bahsettiğinde ise, Mila kalabalığın içine çektiği sert nefesi duydu. Gözlerini kısıp geriye döndü ve ölüm gibi bir sesle konuştu. "Eğer intihar etmeyi düşünüyorsanız, bu adama bakmaya devam edebilirsiniz. Hepinizi tek tek bulurum ve işkence ederek gebertirim! Anladınız mı?" Mila zalimce sırttıktan sonra nişanlısına döndü ve aynı korkutucu ifadeyle ona baktı. "Sana bir daha dışarıda böyle gülümseme demedim mi ben?"

Kızın mavi gözleri ateş saçıyordu. Zack kendini beğenmiş bir şekilde dudağının tek kenarını kıvrarak gülümsedi. "O, sen striptiz izlemeye karar vermeden önceydi." Zack'in ukala tavırları karşısında gözlerini kısıyan Mila, ayaklarını yere vurmaya başlamıştı. Zack, onun baştan ayağa sinirli, kıskanmış ve fena halde seksi olan görüntüsüne baktıktan sonra derin bir iç çekti. Bir adımda dibine kadar geldi. "Sen benimsin, bücürük. Bunu asla aklından çıkarma ve bir daha plan yaparken de göz önünde bulundur," dedikten sonra, kızı kucağına alıp sertçe öptü. Mila da ona aynı ateşle karşılık verirken etraftan çıt çıkmıyordu. Mila bacaklarını Zack'in beline dolayarak öpüşünü derinleştirdi. Zack hafifçe inleyerek kızı kendi ekseninde döndürdü ve duvara yasladı. Öpücükleri ikisini de ayakları titrer halde bırakana kadar devam ettiler. Ayrıldıklarında Zack kızın menekşe rengine dönmüş gözlerine bakıp sertçe "Benimsin!" dedi. Mila kafasını sallayıp, sevdiği adamın kollarına daha çok sokuldu.

Mila, sokakta bulduğu bir horozu koltuğunun altına sıkıştırıp eve girmeye çalışırken, Zack'i kafasında minik serçe Minty ve paçasında kirpi Cherry ile son derece öfkeli bir şekilde onu beklerken buldu. Maylo da bir köşeye yatmış, gülen gözlerle onları seyrediyordu. Neyse ki köpeğin tüyleri eski haline dönmüştü.

"Mila!"

Zack'in kükremesi, Mila'nın dikkatini köpekten çekip yeniden kocasına vermesini sağladı. Son bir çabayla horozu arkasına itirmeye çalıştı. Fakat hırsız hayvan elini galalayınca onu bıraktı ve evlerinde serbestçe dolaşmasına neden oldu.

"En son konuştuğumuzda, eve daha fazla hayvan almayacağını söylemiştin. Ben de Freddy, Cherry ve Maylo'nun bizimle kalmasına izin vermiştim. Şu an salonumuzda kanat çırpın yaratığın ve kafamdaki bu kuşun evimizde ne aradığını açıklamak ister misin?"

Mila derin bir nefes alıp kafasını önüne eğdi. Yanakları kırmış, dudakları düşmüştü. Zack, manevi dünyasında kendini tekmeleyerek kızın bu halinden etkilenmemeye çalışsa da, içindeki bir nokta çoktan yumuşamaya başlamıştı.

"Hadi serçeyi anladım. Tanrı aşkına, bir horozu evde nasıl besleyeceğiz?" Mila dudaklarını büzüştürerek kafasını kaldırdı. "Ve lütfen söyle, New York'un ortasında bir horozu nereden buldun?"

Mila bir süre daha sessiz kalarak kocasına baktı. Ardından derin bir nefes aldı ve nefesini dışarıya verirken konuştu.

"Ben hamileyim."

"Hayır, Mila! Başka hayvan..." Zack şevkle lafa girdi ama zavallı beyni olanları algıladığında, taş yutmuş gibi olduğu yerde kalakaldı. Gözünü bile kırpmıyordu. Mila endişeyle kocasına

bakıp ellerini gözünün önünde salladı ama nafileydi. Zack kızın yüzüne bakıyor, tek kasını dahi hareket ettirmiyordu.

Mila derin bir nefes aldı ve çoktan duygusallaşmaya başlayan yapısı nedeniyle kırılgan bir sesle konuştu. "Sevinmedin mi?" Zack şaşkınlıkla ona baktı. Sonra o kadar sesli gülmeye başladı ki, Mila'nın gözleri doldu. "Dalga geçme! Bu bebeği tek başıma yapmadım herhalde!"

Zack, Mila'nın küçük yumruklarını engellemek için ellerini tuttu ve onu kendine çekti. Dudaklarına aşk dolu bir öpücük kondurduğunda, kafasındaki serçe mutlulukla cikledi. Minik kirpileri de sanki olanları anlamış gibi mutlu görünüyordu.

"Bu, hayatımda duyduğum en güzel cümle, canım karıcığım." Zack, Mila'yı bir kez daha öptü. "Sen ve minik bebeğimiz, benim en güzel hediyelerimsiniz."

Gecenin bir yarısı çalan telefonuna söylenerek yataktan kalkan Zack, arayanın kim olduğunu görünce kaşlarını çattı. Mila hemen yanında mırıldanarak arkasını döndü ve uyumaya devam etti.

"Yine ne var, Kuzey? Feijoa ve Mogwa yetmedi mi?"

Kuzey, Masal'ın hamileliği süresince, Zack'in ona verdiği sözü sonuna kadar tutmasını sağlamıştı. Masal'ın aşerdiği her saçma sapan meyve için onu arıyordu ve böyle giderse Zack yakında tropik meyve uzmanı olacaktı.

"Çok konuşma, Zack! Bu seferki hedefimiz Pomelo."

Söylenerek yataktan kalktı ve masadaki bilgisayarın başına geçti. Pomelo denen meyvenin nerede bulunduğu bilgisini Kuzey'e verdikten sonra, ayağa kalkıp odada ilerledi. Matt uyanmış, ses çıkarmadan ellerini ve ayaklarını hareket ettiriyordu. Zack hayatı boyunca böyle uslu bir bebek görmediği için, oğluna her bakışında şaşıırıyordu.

"Annene çekmediğine ne kadar sevindiğimi anlatamam, oğlum." Bir aylık bebeğini kucağına alan Zack, onun tombul yanaklarına bir öpücük kondurdu.

Mila da uyanmış, kin dolu gözlerle kocasına bakıyordu. "Bunu duydum." Emzirmek için Matt'i kucağına aldı ve kocasına dilini çıkardı. Oğluna döndüğünde gözleri sevgiyle yumuşayarak şefkatle konuştu. "Sen babana bakma, meleğim. Annen kadar uslu birini bulamazdı."

Zack kahkahayı bastı. Sonra da karısına sokularak, hayatında gördüğü en güzel manzaraya baktı. İki sevgilisi yanındaydı. Bundan daha güzel bir hayal düşünemiyordu.

"Matt, dayıların seni görmeye geldiler, bebeğim."

Matt, lacivert gözlerini bilge bir tavırla annesine dikerek usulca kafasını salladı ve oynadığı arabaları bırakarak ayağa kalktı. Üstündeki tozları çırpıttıktan sonra da seri ama kesinlikle kendinden emin adımlarla annesinin yanına gitti. "Teşekkür ederim, anneciğim," dedikten sonra Mila'nın yanağına minik bir öpücük kondurdu.

Mila, oğlunun bu kadar ağırbaşlı olmasına her seferinde şaşırıyordu. Henüz altı yaşında olmasına rağmen o kadar akıllıydı ki, büyümüş de küçülmüş gibiydi. Oğlu gayet düzgün adımlarla Yekta dayısının kucağına gitti. Yekta onu alıp ayağa kalktığı anda Kaya da arkasından geldi.

"Aslan yeğenim benim! Bak sana ne getirdik." Kaya, elinde son model bir araba maketi tutuyordu.

Matt gözleri parlayarak maketi aldı. "Bu çok güzelmış, dayı. Teşekkür ederim."

Kaya yeğeninin kırmızı yanaklarına birer öpücük kondurdu. Duman ve Eren de onlara katılınca, dört erkek birden küçük yeğenleriyle ilgilenmeye başladılar.

"Babası olacak zırtapoz nerede?"

Mila, Kaya'ya çemkirmek için ağzını açtı ama Matt'in ondan önce davranmasıyla susmak zorunda kaldı. "Babama zır-tapoz demen hiç hoş değil, dayı. Lütfen böyle kelimeler kullanma." Beş yetişkin, ağızları beş karış açık bir şekilde Matt'e bakakalmışlardı. Matt ise, ciddiyetle yeni arabasını inceliyordu. "Bu arabayı gerçekten iyi yapmışlar. Büyük ihtimalle gerçek boyutlarına sadık kalınmış. Ama emin olmak için biraz araştırma yapmam gerekiyor." Tüm aile kahkahayı bastı ama Matt onların neden güldüklerini anlayamamış gibiydi.

"Üstün zekâlı çocuklar okuluyla görüştünüz mü?"

Duman'ın ilgili sesini duyan Mila başını salladı. Matt, üç yaşındayken okumayı ve yazmayı öğrenmişti. O günden bu yana bilgisayarı, merak ettiği şeyleri araştırmak için kullanıyordu. Mila ve Zack onun bir dahi olduğunu anlamışlardı ama çocukluğunu yeterince yaşamasını istiyorlardı. Bu yüzden altı yaşma basana kadar yalnızca evde eğitim vermişlerdi. Ama artık okula başlamasının zamanı geldiğinden, onun gibi çocukların gittiği özel bir enstitüye başvurmuşlardı. Enstitüdeki insanlar bile Matt'i görünce etkilenmişlerdi.

"Tıpkı dayılarına çekmiş."

Kaya sırtınca, arkadan Zack'in sesi duyuldu. "Dayılarına çekseydi, şu an ya kızların peşinde koşuyor olurdu, ya da yumruklarıyla oradan oraya saldırırdı."

Kaya kızgın bir şekilde arkasını döndü. "Bakıyorum yine şakacılığın üzerinde, enişte."

Zack alayla gülümsedi.

"Beni aşağıya indirir misin, dayı? Arabayı araştırmak istiyorum." Matt'in sesi ikilinin konuşmalarını bölmüştü. Hepsi hayranlıkla küçük çocuğa baktı. Yekta yeğeninin son derece bilinçli adımlarla eve yöneldiğini görünce, kendi kendine gülümsedi.

"Hayatında yaptığın en iyi iş Matt'ti, enişte."

Zack başını olumsuz anlamda salladıktan sonra Mila'yı kendine çekti ve saçlarına hafif bir öpücük kondurdu.

“Hayır. Hayatta yaptığım en iyi şeylerden biri Matt’ti. Diğeri ise annesiyle evlenmekti. Sanırım üçüncüsü de yaklaşık yedi ay sonra gelecek.”

Yeniden dayı olacaklarının haberini alan koskoca dört adam birbirlerinin üzerine atlayıp kutlama yapmaya başlayınca, Mila neşeyle kahkaha attı. Zack de karısına, hayatının ışığı oymuş gibi gülümsüyordu. Mila kocasının yanağına minik bir öpücük kondurduktan sonra abilerine göz kırptı.

Çok acı çekmişler, çok şey atlatmışlardı. Ama artık, aşkın en güzel yanıyla, sevgiyle ve güzel bir aileyle sonsuza dek mutlu bir şekilde yaşayacaklardı. Aşk kendi imtihanını yapmış, sonra da bu iki deli âşığı ışığıyla sonsuza dek kutsamıştı.

SON

BİLİŞİM İSTİHBARAT SERİSİ #4

10101	10	0	0101	01	1	10	0	01	1	1	0101	01	10	01	0100	0	1	10	11110	10101
10101	10	0	1100	01	0	0	1	10	0	0	1010	01	10	01	1101	0	0	01	1	010
11	11	10	0	0	00	00	0	1	0	00	0	0	01	1	11	10	01	1001	0	0
01	10	01	0	0	10														0	011
10	01	0	0	0	01														1	100
01	01	0	0	0	01														1	001
01	10	1	1	1	00	1	1	0	0	0	1	1	10	11	01	0	1	1	1	00
11	0	1	1	0	11	0	0	1	1	0	01	1	00	1	1	0	0	01	1	0
01	1	1	1	1	1	1	1	0	01	1	1	1	1	0	0	1	0	1	1	
0	0	0	1	0	0	0	0	10	0	1	0	0	1	1	0					
0	1	0	1	0	0	0	1	0	1	0	1	1	0	1	1	0				
0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0					
	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0					
	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	0	1					

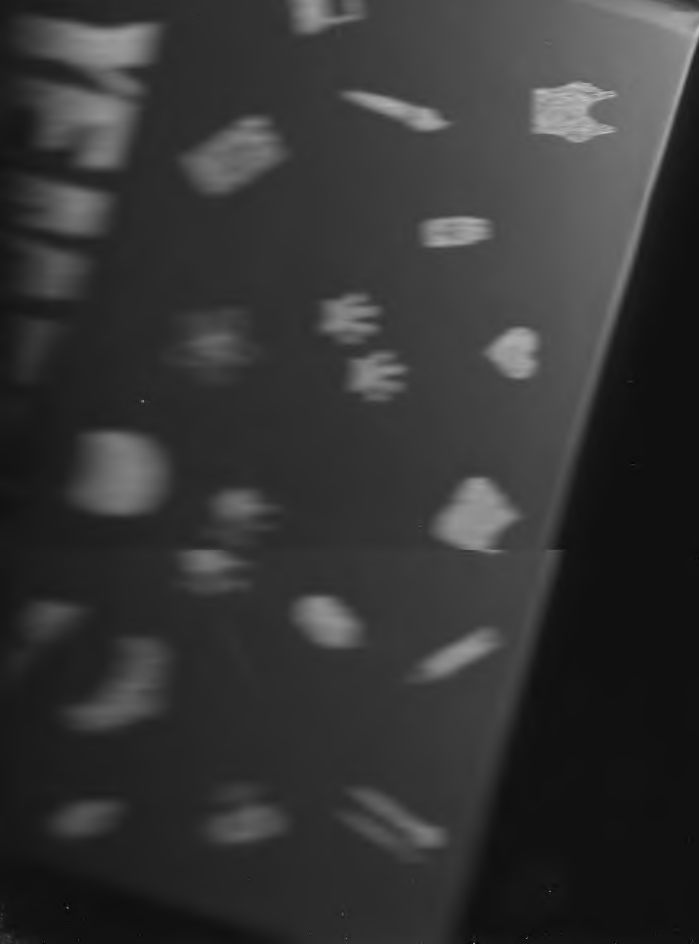
İri yağmur damlaları saçlarının rengini koyulaştırırken, genç adam gözlerini bir an bile diktiği noktadan ayırmadı. Üzerindeki deri ceket onu havanın soğuşundan korumaktan acizdi. Yaklaşık elli metre ilerisinde yürüyen hedefi onu fark etmemiş gibi olsa da, tedbiri elden bırakmadı.

New York'un arka sokaklarında, köhne binaların arasından geçtiler. Su birikintilerinin kara parçalarından daha fazla yer kapladığı dar bir sokağa girdiklerinde, takip ettiği kadın aniden durdu. Adam da hızlı bir tepkiyle çıkıntı yapan bir binanın duvarının arkasına gizlendi.

"Beni daha ne kadar takip etmeyi planlıyorsun, Mert?"

Azra'nın güçlü sesini duyduktan sonra, yakalanmaktan hiç mutlu olmayarak bulunduğu yerden çıkan Mert, ona bakınca, sırlıslam olmuş saçlarıyla bile nefes kesici olduğunu düşündü. Yağmur hızını sanki aralarına set çekmek istermiş gibi arttırmıştı. Mert'in görüşü giderek bulansa da, karşısındaki kadının simsiyah giyindiğini biliyordu. Siyah deri bir ceket, aynı malzemeden bir pantolon ve sivri topuklu uzun çizmeler giymişti. İri, güzel gözleri koyu renk bir kalemle çevrenmişti ve bunun dışında başka bir makyajı yoktu. Elleri serbest bir biçimde yanlarındaydı.

Azra, devasa adama bakarak sessiz bir küfür savurdu. Böylesine şiddetli bir yağmurun altında ıslak bir aciz gibi görüneceğine, yağmur tanrısına benziyordu. Hafızası yerine geldiğinden

bu yana peşini bırakmamıştı. Neyse ki aradan bir ay geçmesine rağmen onu yakalamayı başaramamıştı. Ama zaman zaman sınırları çok zorluyordu. Azra'nın yapması gereken çok önemli bir görevi vardı ve bu görev yerine getirilmek zorundaydı. Hafızasını bile bunun için kaybetmişti. Şu an geriye dönemezdi. Onu, Mert bile engelleyemezdi.

"Beni asla yakalayamayacağını hâlâ anlamadın mı?"

Azra korkusuz bir şekilde konuşmuştu. Gerçekten öyle de hissediyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeyden korkmamayı, en zorlu şekilde de olsa öğrenmişti. Mert ona gözlerini kısarak bakınca dişlerini sıktı. Artık kedi fare oyunu oynamaktan sıkılmıştı ve bir şekilde bu oyuna bir son vermesi gerekiyordu.

"Seni yakalayacağım ve tüm olanların hesabını soracağım, Azra."

Azra'nın dudaklarına umursamaz bir gülümseme yerleşti. Mert, kadının yüzünden hiçbir duyguyu okuyamıyordu. Hafızasını kaybettiği zamanlarda son derece duygusal ve açık olan Azra, hatıralarını ve geçmişini kazandıktan sonra tamamen başka bir kadına dönüşmüştü. Daha güçlüydü. Adeta yenilmezdi ve onu en az on defa köşeye kısırmış olmasına rağmen, her seferinde Mert'ten kaçmayı başarmıştı. Ama bu sefer başaramayacaktı. Buna izin veremezdi. HannTech binasından kaçarken örgütün bilgilerinin olduğu belleği alamamıştı ama Azra'nın dosyasının bir kısmını okuyabilmişti ve okudukları hiç hoş şeyler değildi. Azra, Cemre'nin B planıydı.

Babası, yani BİS'teki adıyla Bay M, onu kırmayarak diğer ajanlara Azra hakkındaki gerçeği açıklamamıştı. Bunun karşılığında Mert de kadını durdurmak zorundaydı.

"Boş hayallere kapılıyorsun. Eğer kendini öldürtmeye bu kadar hevesliysen, git ve Özgürlük Anıtı'nın tepesinden atla. Beni seni öldürmekle uğraştırma."

Azra'nın sözleri Mert'in tüm sinir uçlarını asit dökülmüş gibi yaktı. Duruşunu bozmadan, sert gözlerle kadına bakmayı sürdürdü. Yağmur biraz dinmeye, iki düşman arasındaki perdeyi aralamaya başlayınca, Mert hızla hareket ederek Azra'nın

üzerine atladı. Azra, çevik bir şekilde yana kaydı ve adamın sırtına sert bir tekme attı. Mert bir milim bile yerinden oynamamıştı. Zaman kaybetmeden kadının ayağını tutarak onu kendine çekti. Azra'nın dengesi bozuldu ama çabuk toparlanmayı başararak yumruğunu Mert'in çenesine geçirdi. Mert bu darbeye aldırmadan kadını iyice kendisine yapıştırdı. Azra'yı belinden sıkı sıkı tutarak kollarımı da zapt etti. Yağmurun altındaki yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, Mert kadının sık kirpiklerinin ucundan damlayan suları görebiliyordu. İkili göz göze geldiler. Mert'in gözleri kadının dudaklarına kayarken, Azra'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Şehvetli, ateşli ve biraz da serseri idi.

"Hafızam yokken bile bana bu kadar ateşli bakmıyordun. Ne o, artık saf olmadığımı için beni rahatlıkla kirletebileceğini mi düşünüyorsun?"

Azra'nın iğneleyici sözleri tam yerini buldu ve Mert geriye çekilerek aralarına biraz boşluk koydu. Bu hareketiyle kadının istediğini vermişti. Azra bacağını kaldırıp adamın en hassas noktasına bir tekme geçirdi. Mert acıyla kasılırken ellerini gevşetti. Böylelikle kadını serbest bırakmıştı. Azra yüzündeki ruhsuz gülümsemeyle güvenli mesafeye çekildi. Yere diz çöken Mert'in yanına gelerek eğildi ve elleriyle yüzünü avuçlayıp, dudaklarını adamın dudaklarına dokundurdu. İkisinin de gözleri açıldı ve birbirlerine bakıyorlardı. Adeta birbirlerine meydan okuyorlardı. Dudaklarının teması kısa ve hızlıydı ama Mert'e kadına yeniden ulaşabilmesi için olanak vermişti. İri ellerini Azra'nın saçlarının arasına geçirerek çekti. Kızın kafası yan yatmıştı. Mert'in yüzünde ne bir gülümseme, ne bir aşık lama vardı. Tamamen bomboş bir tablo gibiydi. Kadının dudaklarına bir kez daha baktı ve bu kez düşündüğünü yaptı. Onu kendine çekip şiddetle öptü. Azra da ona aynı şiddetle karşılık verirken, yağmur yeniden hızlanmış, etraflarındaki çöp teneke-lerine vurarak yoğun bir ses çıkarmaya başlamıştı.

Mert, Azra'yı yere yatırarak üstüne çıktı. Hafifçe doğrularak bacaklarının arasına kıştırdığı kadına baktı. Her ikisi de

kemiklerine kadar ıslanmışlardı ama çıkardıkları ateş, neredeyse vücutlarına dokunan her bir yağmur tanesinin buharlaşmasına neden olacaktı. Azra ellerini adamın deri ceketinin içine soktu ve tek hamlede ceketten kurtuldu. Mert de onun ceketinin fermuarını açarak, içindeki atleti ortaya çıkardı. Atlet tamamen ıslandığı için vücuduna yapışmıştı. Azra boş durmayarak Mert'in tişörtünü de çıkardı ve adamın üstünün tamamen çıplak kalmasına neden oldu. O an bir şimşek çaktı. Gündüz gibi aydınlanan bir saniye, Azra'nın adamın tüm ihişamını görmesini sağlamıştı. Tüm o pürüzsüz cildi ve incelikle oyulmuş gibi şekilli kasları görsel bir ziyafet sunmuştu. Gözleri ateşle parlarken, ellerini adamın sıkı karnına bastırdı. Mert, dişlerini sıktı ve tek harekette kadının üzerindeki atleti yırttı. Siyah iç çamaşırı, kusursuz teninde parlıyordu. Eğilerek dudaklarını Azra'nın dudaklarına bastırduğında, kadın da bacaklarını adamın beline doladı.

Mert dudaklarını kadının boynuna kaydırıldı. Bir eli de sıkı karnını okşuyordu. Azra gözlerini zevkle kapattı ve ellerini adamın boynundan saçlarının arasına doğru ilerletti.

"Düşman olmamız ne kadar da yazık. Halbuki çok iyi müttefikler olabilirdik."

Azra'nın kısık sesini duyunca doğrularak onun gözlerine bakan Mert'in yüzü, en fazla Berlin Duvarı kadar duygu yüklüydü. Azra o an adamın ne düşündüğünü bilmek istedi. Ama buna zamanı yoktu. Bu yüzden, içi acıyarak da olsa, elindeki minik iğneyi adamın boynuna sapladı. Mert kızgınlıkla "Azra!" diyemeden üzerine bayıldı. Azra, kendini üzerindeki adamdan kurtararak ayağa kalktı ve ceketinin fermuarını çekti. Bu gece yapması gereken çok önemli bir iş vardı. Böylesine seksi bir adamı arkada bırakmaktan nefret etse de, öncelikleri farklıydı. Derin bir iç çeken Azra, ince topuklarının çıkardığı tık tık sesleriyle uzaklaşırken, Mert'in ayağa kalktığını görmemişti. Tam olarak bu yüzden, o geceki görevinde biraz sıkıntı yaşayacaktı. En azından, üzerine ceketini geçirerek onu takip etmeye başlayan adamın aklında bu vardı.

Konuşmaktan çok homurdanarak iletişim kuran, Bilişim İstihbarat Servisi'nin yakışıklı ve sert ajanı Kuzey Karaarslan, dünyayı birbirine katan özel bir anahtarın sahibi olan zeki, baş belası ve kızıl kafalı Masal Kılıç ile karşılaştığında başına gelen ilk şey, pembe iç çamaşırlarıydı.

Bunun sadece bir başlangıç olduğunu anlaması ise hiç uzun sürmedi.

Kuzey, hayatı boyunca eline pers gülü renginde oje almamıştı. Bir dakika! Kuzey eline hiç oje almamıştı ki! Ta ki renklerin kitabını yazan, sakar bir belaya kalbini kaptırana dek...

Erkek türüyle sınırlı kalmayıp, son model arabalarından bile kışkırdığı Masal için cayır cayır yanarken, dünyayı kurtarmak o kadar da kolay değildi. Operasyonun kilit ismi Masal da onunla aynı kulvarda koşuyordu. Çünkü Kuzey etrafındayken, dibi tutan yemekten farkı kalmıyordu.

İki zıt kutbun sıfırlı ve birli hikâyesiyle, bilişim dünyasına aşk dolu bir yolculuk yapacaksınız. Kemerlerinizi bağlamayı unutmayın!

Tavsiye: Sakin olmadan okuyun!

“Alışmadık bir macera, hız kesmeyen bir aşk... Satırlarında kaybolacaksınız.”

- Asude

Bilişim İstihbarat Servisi'nde macera hız kesmeden devam ediyor!
Kemerlerinizi çıkarmadınız, değil mi?

Gördüğü her güzele kur yapabilme yeteneği olan, Bilişim İstihbarat Servisi'nin cesur ve yakışıklı ajanı Alex Cavendish, dünya kadın popülasyonu içinde asla öpmemesi gereken tek kadının dudaklarına dokunurken, geri dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkında değildi. Julie Thompson, robotlarıyla mutlu mesut yaşayan, onlara nesli tükenmekte olan son panda yavrusu muamelesi yapan bir bilim insanıydı. Fakat evrenin onunla ilgili farklı planları vardı. Hayatı boyunca nefret ettiği adamın çekimine kapılıp bir yanardağa dönüşmüş, bu da yetmezmiş gibi bir anda ajan olup göreve gönderilmişti. Üstelik de onunla... Alex, aristokrasmin beşiği olan İngiltere'de skandal haberler, renkli alışveriş poşetleri, lükse aletine dönüştürülmüş rujlar ve katil olma potansiyelini ortaya çıkaran futbolcuların arasında akıl sağlığını korumaya çalışırken, bir yandan da kendi de dâhil olmak üzere- dünya çapında birçok ajanın hayatını kurtarmayı amaçlayan görevde başarılı olmak için, geçmişinden gelen şeytanlarıyla savaşmak zorunda kalı. İki inatçı yüreğin baştan çıkarma oyunları ile süslenen doludizgin aşkına kalıkcabaklarla çşlik ederken, tehlikeli maceralarla kalp atışlarınız yükselecek. Tavayın. Keskinlikle sakın olmadan okuyun!

Öfke hiç bu kadar ateşli olmamıştı. Tutku hiç bu kadar alev almamıştı. Ve aşk... Belki de hiç bu kadar eğlenmemişti bu iki delinin kalbine düşene dek.

